

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Eşi benzeri görülmemiş, ürpertici bir kitap.”

-Emily St. John Mandel, *İstasyon On Bir*'in yazarı

SONUNCULAR

HANNA JAMESON

ÇEVİREN: GAMZE BULUT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Bildiğimiz dünya artık yok.
Yirmi kişi bir otelde kapana kısılmış.
İçlerinden biri katil.**

Nükleer saldırılar dünyanın sonunu getirdiğinde tarihçi Jon Keller İsviçre'deydi. Uygurluk yavaş yavaş karanlığa gömülürken o da eşi ile iki çocuğunun iyi olup olmadığını merak ediyordu ama bunu öğrenme fırsatını kaçırmıştı. Jon'un kaldığı otelde hayatta kalanların sayısı yirmiydi. Şehirden uzaktalardı ve bekleyip hayatta kalmaya çalışmaktan başka yapacak bir şeyleri yoktu. Derken bir ceset bulundu; anlaşılan o ki bu yirmi kişiden biri cinayet işlemişti.

"Karanlık, özgün ve ilgi uyandırıcı."

-C.J. Tudor, *Çöp Adam*'ın yazarı

www.cinaryayinlari.com
www.facebook.com/cinaryayinevi
twitter.com/cinaryayinevi
[instagram.com/cinaryayinlari](https://www.instagram.com/cinaryayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

Hanna Jameson

İngiliz yazar Hanna Jameson, *Something You Are* adlı ilk kitabını on yedi yaşında yazdı. Polisiye gerilim türündeki bu romanla *London Underground* serisine başlayan yazar serinin diğer iki kitabını da ilerleyen yıllarda kaleme aldı ve bu kitaplar çeşitli dillerde yayımlandı. Jameson ABD, Japonya ve Avrupa'da uzun süren yolculuklar yaptı ve özel bir ilgi beslediği konulara eğilmeye karar verip Amerikan Tarihi okudu. *The Last* (Sonuncular) adlı romanıyla büyük bir okur kitlesine ulaşan Hanna Jameson Londra'da yaşıyor ve senaryo projeleri üzerinde çalışıyor.

Gamze Bulut

1986'da doğdu. Lisede müzik eğitimi aldıktan sonra lisans eğitimini MSGSÜ Sanat Tarihi Bölümü'nde tamamladı. Çeşitli yayınevlerinde editörlük yaptıktan sonra 2012'de serbest çevirmen olarak çalışmaya başladı. *Kanadı Kırık Melekler Evi* (Luis Alberto Urrea, Çınar, 2019) ve *Pathways to Bliss* (Joseph Campbell, Doğan) gibi kurgu ve kurgudışı edebiyat eserlerinin yanı sıra çok sayıda çocuk ve genç yetişkin romanı çevirdi. Halen serbest çevirmen olarak çalışmakta.

Çınar Yayınları: 242
Dünya edebiyatı: 29

Özgün adı: The Last
© 2019, Hanna Jameson
© 2021, Çınar Yayınları

Türkçe yayın hakkı AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayın yönetmeni: Derviş Şentekin

Editör: Burcu Uluçay
İngilizce aslından çeviren: Gamze Bulut
Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Rüveyda Kul

1. basım: Mayıs 2021, İstanbul
ISBN 978-975-348-523-4
Çınar Yayınları sertifika no: 40620

ÇINAR YAYINLARI
Ömer Avni M. Emektar S. No:18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
Telefon: (0850) 277 04 15

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Çınar Yayınları, Kırmızı Kedi Yayınevi'nin tescilli markasıdır.

SONUNCULAR

HANNA JAMESON

ROMAN

Çeviren: Gamze Bulut

Lee'nin anısına...

“Her zaman bir başka aykırı gelip çıkacak bu dünyada meydanlara, ve güzelim dünyamız sanki eski çağlardan kalma, çürüyen duvarlarından rüzgâr ve yağmur sızdıran bir harabe gibi azar azar ufalanıp yıkılacak. Her gün bir parçası daha kopuverecek, ta ki bir zamanlar, iyi günlerinde dimdik durduğu yerde bir taş yığınının başka şey kalmayana kadar. Biz de katılıyoruz bu acımasız oyuna, mutlu sonuna vardıracağınız sanısıyla. Sonunu düşündükçe üzüntüye boğuluyorum.”

– Hans Keilson, *The Death of the Adversary*

L'Hôtel Sixième'den İzlenimler,
İsviçre

Üçüncü Gün

Nadia bir keresinde bana dünyanın sonunun geldiğini bir telefon bildiriminden öğreneceği düşüncesiyle geceleri uyku tutmadığını söylemişti. Bir Kennedy'nin Demokles'in Kılıcı konuşması değilse de, o anda konuşulanları kelimesi kelimesine hatırlıyorum.

Bana göre olaylar, üç gün önce, otelin verdiği ücretsiz kahvaltı sırasında gerçekleşti.

Pencere kenarında oturmuş, uçsuz bucaksız ormana, binanın etrafından arka taraftaki otoparka kadar uzanan açık alana bakıyordum.

Erken çıkış yapan bir-iki aile ile çiftlerin mırıltıları duyuluyordu. Kongreden kahvaltıya ilk inen bendim. Önceki gece hepimiz geç saatlere kadar içmiştik ama ben acı çeksem de rutini bozmamaya çalıştım.

Bu otelde kalmayacaktık aslında. Başta kongre daha kuzeyde, Zürih'e daha yakın bir yerde yapılacaktı. Ne var ki sekiz ay önce, ilk plandaki mekânda yangın çıkmıştı. Fazla titizlenmeden etkinlik başka bir mevkiye, kuş uçmaz kervan geçmez bir yer diye alay ettiğimiz

L'Hotel Sixième'e taşınmıştı. Bulana kadar akla kararı seçmiştik.

Fotoğraflı Keşif Derken Neyi Kastediyoruz: Havadan Casusluğun Tarihine Bir Bakış'ın ilk bölümünü okuyor, yakında yapılacak bir konferans için not alıyordum. Telefonum da sessizdeydi.

Solumda bir bardak portakal suyu ve bir fincan sade kahve duruyordu. Kahvemi tazelesinler diye bir an önce içeyim derken masa örtüsüne biraz dökmüştüm. Benedict usulü yumurtamı bekliyordum.

Asıl canımı sıkan sıradanlığıydı.

Nadia'dan aldığım son mesaj önceki gece on bir buçukta gönderilmişti. Şöyle diyordu: "Bence benim meslekteki herkesin faydasından çok zararı var. İnsan bu işi nasıl sevebilir ki artık? Seni çok özleyorum, böyle hissettiğimde ne diyeceğini biliyorsun hep. Öyle ayrılmamıza üzülüyorum. Seni seviyorum."

Geçirdiği inanç krizine cevap vermemiştim çünkü geç cevaplamak yanıma kalır sanıyordum. Zaman farkı yüzünden olasılıkla uyuyor olduğumu biliyordu. Biraz düşünüp, sabah olunca mesajına ölçülü ve teselli edici bir cevap vermek istedim. Kusursuz gazeteciliğe hâlâ ihtiyaç vardı, düzeltebileceği bir şeyler vardı hâlâ... Bu tür bir şeyler. E-posta yazsam daha iyi olabilirdi.

Hepimiz zamanımız var sanıyorduk. Artık e-posta gönderemiyoruz.

Masaların birinden tuhaf bir ses, tiz bir haykırış koptu. Kadın bir şey söylemedi, haykırdı sadece.

Başımı kaldırıp baktım. Partneri olduğunu düşündüğüm biriyle oturuyor, hön hön telefonuna bakıyordu.

Salondaki diğer herkes gibi ben de bir mesaj ya da bir fotoğraf yüzünden fazla heyecanlanmıştı diye düşünüp kitabıma döndüm ama saniyeler içinde, "Washington'ı bombalamışlar!" diye ekledi.

Bu olmaz olasıca kongreye katılmak istememiştim bile.

Bunu takip eden saatlerde neler olduğunu tümüyle hatırlayamıyorum ama kendi telefonumu kurcalayıp anlık bildirimleri ve sosyal medyadaki haber akışlarını tararken fark ettim ki Nadia haklıydı. Tam olarak korktuğu gibi olmuştu. Hatta şu an için haber başlıklarından başka bir şey hatırlayamıyorum neredeyse.

SON DAKİKA: WASHINGTON'A DÜZENLENEN NÜKLEER SALDIRI SÜRÜYOR. Gelişmeler sürüyor.

SON DAKİKA: UZMANLAR ÖLÜMCÜL VAKA SAYISININ 200.000 OLDUĞUNU TAHMİN EDİYOR.

SON DAKİKA: HABER DOĞRULANDI: BAŞKAN VE PERSONELİ DE ÖLENLER ARASINDA. DAHA FAZLA BİLGİ BEKLENİYOR.

Sonra Londra'da havadan çekilmiş bir kamera görüntüsü geliyordu. Hepimiz binaların eşi benzeri görülmemiş bulutlar içinde tuzla buz oluşunu gerçek zamanlı olarak izledik. Eldeki tek görüntü buydu, o yüzden tekrar tekrar bunu izledik. Başlıklar kadar gerçek görünmüyordu. Belki de hepimiz çok fazla film izlemekten görsellere karşı hassasiyetimizi kaybetmiştik. Koca bir şehrin öyle yok olması fazla hızlı ve fazla sessiz geldi.

Bir uçak Berlin'in hemen dışında bir yere düşmüştü. Berlin'in yok olduğunu da yalnızca birileri düştükleri sırada bir video yükledi diye öğrenebildik. Kadının ne söylediğini hatırlayamıyorum; ağlıyordu ve İngilizce konuşmuyordu. Muhtemelen yalnızca veda ediyordu.

SON DAKİKA: WASHINGTON ÜZERİNDE NÜKLEER SİLAH PATLADI, YÜZ BİNLERCE İNSANIN ÖLDÜĞÜNDEN ENDİŞELENİLİYOR.

SON DAKİKA: ABD NÜKLEER SALDIRI ALTINDA, KANADA BAŞBAKANI İSE SAKİN OLUN ÇAĞRISINDA BULUNDU.

SON DAKİKA: NÜKLEER BOMBA WASHINGTON'I YIKIP GEÇERKEN ABD HÜKÜMETSİZ KALDI.

Dünyanın sonunu yaşayıp bir patlama ya da bir patlama haberi veren siren sesiyle harekete geçmek yerine bunu internette izlediğim için şanslıydım belki de.

Biz hâlâ buradayız. Bugün üçüncü gün ve internet bağlantısı yok. Otel odamda oturmuş, penceremden görebildiğim kadarıyla ufku izliyorum. Bir şey olacak olursa elimden geldiğince tarif edeceğim. Ormanın kilometrelerce ötesini görebiliyorum, o yüzden sıra bize geldiğinde biraz önden haberim olur diye tahmin ediyorum. Hem zaten burada veda edecek kimsem de yok.

Nadia'nın e-postasına cevap vermediğime inanamıyorum. Zamanım var sandığıma inanamıyorum.

Altıncı Gün

Kayıt tutmaya devam etsem iyi olur diye düşünüyorum. Bulutların rengi bir tuhaf, gerçi şokta olduğumdan mı bana öyle geliyor, emin değilim. Normal bulutlar da olabilirler.

Ayrıca gün ışığı ya da yağmur gördüğümüz son seferinden beri günleri saymaya başladım. Şimdiye kadar beş gün oldu.

Mahşerin ufkumuzda belirme olasılığı şimdi daha düşük görünüyor ama internet yokken ve cep telefonlarımız ne yapsak hiçbir bağlantı kurmazken dünyada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Her şekilde, vaktimin çoğunu pencerede nöbet tutarak geçirmeyeceğim daha fazla. Bir şeyler yemem gerek.

Aşağıda, personelin bir kısmının hâlâ yemek servis ettiği restoranda birkaç tanıdığım ile konuştum. Yollara düşüp yayan gidecekler. Ben birileri bizi almaya gelene kadar ya da resmî bir tahliye duyurusu yapılana dek bekleyeceğim. İnternetimiz yok ve TV kanalları da çekmiyor, o yüzden bunun ne zaman gerçekleşeceğini kestirmek mümkün değil. Yine de eninde sonunda birileri gelecektir.

Altıncı Gün (2)

Yalandı. Daha önce yazdığım şey. Kongreye gelmek istedim. Nadia'dan ve çocuklarımdan ayrı zaman geçireceğime seviniyordum. Yakında ölebilirim, yalan söylemenin bir manası kalmadı.

Üzgünüm, Nadia. Ola ki bir gün bunu okursan. Çok ama çok üzgünüm.

Birilerinin geleceğinden şüpheliyim.

Sekizinci Gün

Havada bir değişiklik yok.

Otelde bir yürüyüşe çıktım ve merdivenlerde kendini asarak intihar eden iki kişiye rastladım. Kim olduklarını bilmiyorum. Otelin güvenlik amiri Dylan onları ön tarafta bir yere gömmeme yardım etti. Başka birkaç kişi de ellerinde mumlarla yanımızda dikilip, irticalen gerçekleşen cenaze törenine katıldı.

Cenaze dönüşü Dylan'a bizi tahliye etmeye gelen var mı diye sordum. Olmadığını, muhtemelen olmayacağını, ama kimseyi telaşlandırmak istemediğini söyledi. Bu arada hepimiz en azından bir tür rutini sürdürüyoruz. Kahvaltı ve akşam yemeği için aşağıya iniyor, geri kalan zamanda da odalarımızda saklanıyoruz.

Bombalar hâlâ düşüyor mu, yakında biri de bizi vuracak mı, merak ediyorum. Belki de en iyisi budur. Benim katlanamadığım şey bilmemek.

Bugün muhtemelen Nadia, Ruth ya da Marion'u bir daha görmeyeceğimi fark ettiğim ilk gün. Ya da annem ile

babamı, öğrencilerimi, arkadaşlarımı. Kongredeki tanıdıklarım bile gitti. Çekip gittiler.

Midem bulanıyor. Radyasyon zehirlenmesinden mi değil mi, anlayamıyorum.

On Sekizinci Gün

Şimdilik radyasyon zehirlenmesinden ölen olmadı.

Bizi kurtarmaya gelen yok. Tahliye diye bir şey olmadığı kesin.

Dylan ve birkaç başka adam bu sabah av tüfekleriyle otelden çıkıp bir geyikle döndüler. Bir süre için burada olacağımız varsayılıyor. Bu sabah restoranda sayım yaptım, yirmi dört ki iyiz. En az iki küçük  ocuk ve ya lı bir çift var; birinin kulağı duymuyor.

Buraya kadar mı? İnsanlığı kastediyorum. Dünyanın sonu hakkında kayıt tutan son insan mıyım ben?  oktan  lm   olmayı diler miydim, bilmiyorum.

Yirminci Gün

Havada bir değişiklik yok.

Otelde bir doktorumuz var. Henüz adını bilmiyorum.

Otelde bir doktor olduğunu da bir Fransız kadın merdivenlerde kendini öldürdüğü için biliyorum. Ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlayıp kucağında bebek yaşta kızıyla kendini merdivenlerden aşağı atmış. Ne yazık ki doktorun anneyi kurtarması için çok geçti ama en azından bebek kurtuldu. Ona Japon ift bakıyor.

Dylan'la bir kez daha konuştum. Haftanın sonunda üst katlardaki gaz ve elektriği kesmeyi düşünüyor. İkisinin de tükenmesine ne kadar olduğunu bilmiyormuş, o yüzden elektriği önümüzdeki aylarda yiyecekleri soğuk tutmak için ve gazı da yemek pişirmek için saklarsa kendini daha rahat hissedermiş.

Daha önce, akşam yemeği sırasında bu konuda hızlıca bir oylama yaptık. Dylan yiyecek durumunu açıklayınca herkes evet oyu verdi ve odalarımızın gaz ve elektriği kesildi. Temmuz ayının başlarındayız ama ilk dikkatimi çeken şu an ne kadar soğuk olduğu.

Yirminci Birinci Gün

İki kişi daha gitti. Yaşlı çift üst kattaki pencerelerin birinden çıkıp gitmiş. Alanı temizleyip onları gömmek için çektiğimiz sıkıntı haricinde, bu koşullar altında kimseyi yargılamak kolay değil.

Yirminci İkinci Gün

İnsanların yemek vakitlerinde sohbet etmeye başladığını fark ettim. Şimdiye kadar kimse birbiriyle doğru dürüst konuşmuyordu.

Kadınlardan birini tanıyorum sanırım; sarışın bir genç kız. Nereli olduğundan emin değilim, kongreye katılanlar arasında değildi. Yanılmıyorsam geriye kalan tek diğer Amerikalı o. Ama onunla konuşmadım. Yalnız olmayı tercih ediyora benziyor.

Patrick adında bir adam birkaç oda ötemde kalıyor. Bazen koridorda bir aşağı bir yukarı yürürken tam kapımın önünden geçiyor. Gece gece ayak sesleri duymak biraz rahatsız ediyor.

Yirminci Altıncı Gün

Genç Avustralyalı barmen bugün bana, “Bir nükleer savaşta ölmek denince aklıma gelen bu değildi ama beleş içki olmasına seviniyorum,” dedi.

Yirminci Yedinci Gün

Dün gece gitar sesi duyduğuma eminim. Yürüyüşe çıkmıştım, ki mum ışığında bile dehşet vericiydi, sesin geldiği odayı bulmaya çalıştım. Ama bulamadım. Hatta kimseyi bulamadım. On dört kat, neredeyse bin oda var burada ve ben ne bir insan gördüm ne de insan sesi duydum. Buranın ne kadar büyük olduğunu hiç fark etmemişim. Huzursuz ediyor beni.

Sevgili Nadia,

Bir ay oldu. Bunu okuyacağımı da sanmıyorum. Hâlâ hayatta olduğundan bile emin değilim. Ama küçücük de olsa bir şekilde bunları okuman ihtimaline karşılık, bilmelisin ki benden çok daha iyisini hak ediyordun sen. Belki de sona doğru anlamışsındır bunu.

Dünyanın sonunda bile yanında olmadığım için üzgünüm. Geç kaldım, yine! Hiçbir zaman doğru anda doğru yerde olmayı beceremedim. Bunca kusuruma katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Çocuklarımızda hayran olduğum ne varsa sende geçmiş onlara.

*Lütfen elinizden geldiği kadar uzun süre elinizden geldi
ğince güvende olun.*

Daha fazla vaktim olduğunu sandığım için üzgünüm.

*Seni seviyorum. Asla vazgeçmeyeceğim seni sevmekten.
Söz veriyorum, bu hayatta olmasa bile bir şekilde yine bula-
cağım seni.*

*Sevgilerimle,
Jon.*

Kırkınıc Gü

Odandan çıkmayalı epey oldu. Yazamayacak kadar bunalımdaydım, ya da birilerini göremeyecek kadar. Bugün bir haftadan uzun zamandır ilk kez dışarıya adım attım. Ön tarafta bir yürüyüşe çıktım.

Barmene gökyüzünü sordum, adı Nathan, bulutların tuhaf rengi konusunda o da bana katılıyor.

“Pas rengi,” dedi.

Doktor civardaki ormanda koşuya çıkmıştı. Artık adının Tania olduğunu biliyorum. Yanımızda durdu ve o da gökyüzüne baktı. Hava buz gibi soğuktu. Hiçbirimiz yazın ansızın gelen sonuna uyum sağlamak için yeterince kışlık giysi getirmemiştik. İnsanlığın sonuna da.

“Bulutları mı konuşuyorsunuz?” diye sordu.

“Evet, tuhaflar, değil mi?” dedi Nathan.

“Turuncular.” Hiç güneş olmadığı halde ellerini gözlerine siper etti. Önceden kalma bir alışkanlık.

“Bir tek bana öyle gelmemesine sevindim,” dedim.
“Şok yüzünden hayal görüyorum sanmıştım.”

“Sizce bu... radyasyon yüzünden mi?” diye sordu Nathan.

“Hayır,” dedi Tania, kendinden emin. “Rengin sebebi muhtemelen patlamalardan kalan toz ve çöküntüdür. Bir asteroit çarpsa yine aynı şey olurdu.”

Hepimiz bir süre için sessizce turuncu bulutları seyrettik, sonra teri soğuyan Tania titremeye başladı.

“Ürkütücü,” dedi, içeri yönelerek. “Yakında bütün ağaçlar ölmeye başlayacak.”

Havada bir değişiklik yok.

Kırk Sekizinci Gün

Aklına mukayyet ol.

Kırk Dokuzuncu Gün

Yazmaya devam edeceğim. Eğer devam etmezsem yatıp ölecekmişim gibi geliyor.

***Yaşayan Son Tarihçinin -Muhtemelen- Kaleminden
Nükleer Savaş Sonrasındaki İlk Ayların Olayları***
Jon Keller

Ellinci Gün

Su bir süredir bulanık akıyordu ve tadı da bir tuhaftı, o yüzden Dylan, Nathan ve ben su tanklarına bir bakmak için çatıya çıktık.

Dylan kaçıp gitmeyen birkaç personelden biri. Kırpık kesim saçları, bulaşıcı gülümsemesiyle uzun boylu, ellisine merdiven dayamış siyahi bir adam ve olaydan beri hükmen liderimiz sayılıyor. Yirmi yıldan uzun süredir burada çalışıyor ve oteli de civar bölgeyi de herkesten iyi biliyor. İngilizce konuştuğunda gür bir bariton sesle ve neredeyse hiç aksansız konuşuyor. Nereli olduğunu anlayamıyorum. İsviçreli olabilir.

“Muhtemelen ölü kuşlar yüzündendir,” dedi, on üç kat merdiveni çıkarken. “Onlar da su arıyor olmalı.”

Keşke sadece ölü kuşlar olsaydı.

Onuncu katın sahanlığında durup alet kutumun üstüne oturmak zorunda kaldım. Nathan da öyle yaptı.

Dylan omuz silkti. Soluklanmamızı beklerken kendi alet kutusunun üstünde oturmaya gerek görmedi.

“Nasıl koruyorsun bu formu sen?” diye sordu Nathan.

“Çabayla.”

“Çaba iş görür, tabii.” Bana baktı. “Ya sen, Jon?”

“Ah, ben bu etkileyici biçimsizliğimi zerre kadar çaba sarf etmeden koruyorum.” Kendime şöyle bir baktım. “Benim meslekte bol bol oturuyorsun. Uzun uzun düşünmek ve okumak gerekiyor.”

“Ben de şu durumda hepimizin ne kadar işe yaramaz olduğumuzu ancak çakmak olmadan ateş yakmaya çalışınca anladım, herhalde.” Nathan alaycı bir homurtu koyuverdi. “Buradaki kimsenin ateş yakmayı bilmediğine inanmadım. Yani kendim yakamayacağımı biliyordum ama birileri yakabilir diye düşünmüştüm.”

“Kamp yapmaktan nefret ederdim,” dedi Dylan. “Sabahlığınla oturup huzur içinde alkol tüketemediğin tatile tatil denmez.”

“Ben de kamp yapmaktan nefret ederdim,” diye katıldım.

“Ben alkolden nefret ederdim,” dedi Nathan da.

Gülümsedim. “Bence kamp yapmayı bir tek çocuklar seviyor. Bende iki tane var, o yüzden kamplara istemediğim kadar çok gitmek zorunda kaldım.”

“Ne kadar oluyor o?” diye sordu Dylan.

“Hiç.”

Nathan güldü. Önceden otelin barını işleten sıska bir melez Avustralyalı. Gözleri mahmur bakıyor, sesi de tuhaf şekilde monoton, ki bu başta onu soğuk biri gibi gösteriyor. Ama gruptaki en hareketli ve neşeli insanlardan biri. Hâlâ başkalarını güldürebiliyor; bugünlerde nadir karşılaşılan bir şey bu.

“Çocukların olduğunu bilmiyordum,” dedi Dylan, niha yet alet çantasını bırakarak. “Benim de bir kızım var.”

“Kaç yaşında?” diye sordum.

“Otuz.”

“Nerede... ee, nerede şu an?”

“Kocasıyla birlikte Münih’te yaşıyordu.” Bunun ne anlam geldiğini açıklamasına gerek yoktu. “Seninkiler?”

“Anneleriyle San Francisco’da kaldılar. Biri altı, öbürü on iki yaşında.”

“Burada ne işin vardı peki? Kongre ekibinde miydin?”

“Evet.”

“Hepsi gitti sanıyordum.”

“Evet, havaalanına ulaşmaya çalışanların çoğu iş arkadaşlarım, başka üniversitelerden tanıdıklarımı.”

“Aralarından daha çok geri dönen olabilir diye düşünmüştüm,” dedi Nathan, tekrar ayağa kalkarak. “Nihayet anlayınca... Neden gider ki insan diye merak ediyordum hep. Uçakların kalkmadığı, yolların fena olacağı söylenmişti. Daha fazla kişinin döneceğine şüphe yoktu.”

Dylan alet çantasını aldı. “Hayır, bence bir kez yola çıktın mı devam ediyorsun.”

“Herkesin gitmesine şaşırdım ben sadece,” dedi Nathan. “O kadar büyük bir çoğunluk. Nereden uçak bulacaklarını düşündüler ki yani?”

Alet çantasını kalçama dayayıp ayağa kalktım ve yenden merdivenleri çıkmaya başladık.

“Pek çok insan hareket ile ilerlemeyi karıştırıyor,” dedi Dylan. “Kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama ne yapacaktık ki? Barikat kurup onları zorla içeriye mi hapsedecektik? Hiçbir gerçeğe yüzleşmeye hazır değillerdi.”

Dylan anahtarlarını çıkarırken merdivenlerin duvarına yaslandım. Buranın havası fazla yoğun; tozla ve son ne-

feslerle doluydu. Leş gibi kokuyordu. Merdivenlerden nefret ediyordum ama tabii ki asansörler artık çalışmıyordu. İki aydır, o ilk günden beri çalışmıyorlardı.

“İlerleme ile hareketi karıştırmak. Keşke daha önce daha çok insan böyle düşünseydi,” dedim. “Bütün bunlar önlenebilirdi belki.”

“Jon, hakkın var. Oy verecek, akli başında birileri lazımkən neredeydin sen?”

Bir cevabım yoktu.

Çatıda dört bir yana dağılıp her birimiz bir su tankını üstlendik. Yanlarında el merdiveni bulunan dört yüksek, silindirik tank vardı. Kemerime bir kürek takıp tırmanmaya başladım.

Basamakları tutabilmek için eldivenlerimi çıkarmam gerekti. Hava buz gibiydi. Daha önce soğuk nedir bildiğimi sanırdım ama bununla kıyaslanınca o soğuğa soğuk denmezdi. Aralıksız ve saldırgan bir soğuktu bu. İnsanın façasını kaydıran bir soğuktu. Kendini başın önünde, omuzların öne doğru kapanmış, kamburun çıkmış bir halde yürürken buluyordun. Hem de sürekli.

Tepeye vardığımda dönüp ormana, geniş alana bir baktım. Soluduğumuz hava temizdi ama bulutlar alçakta, etraf loştu. Buradaki ilk gecemde böcek vızırtılarını üçüncü kattan duyabiliyordum. Şimdi ağaçlar sessiz, giderek daha kahverengi ve ölmekteydi. Ağustos ayında olduğumuz halde. Hiç kuş yok, yaprak kımıldamıyor. En yakın şehre varmak bir saatten fazla sürüyor, ondan sonra da kilometrelerce orman uzanıyor.

Güneşi en son ne zaman doğru dürüst gördüm, hatırlamıyordum. Ara sıra bulutların arkasından geçerken gör-

düm; sanki uzansan dokunacağın mesafenin hemen ötesinde dans ediyor, gri bir duvağın ardında iki boyutlu, donuk bir küre olarak görünüyordu yalnızca.

İş arkadaşlarımdan hangilerinin havaalanına ulaşmayı başardığını ve orada neyle karşılaşmış olabileceklerini merak ediyordum. Hepsi anında arabalarına atlayıp gitmemişti. Sonradan, tek başına ya da iki-üç kişilik gruplar halinde yayan gidenler, ormanın hacmini ve havanın ne kadar soğuk olduğunu fena halde hafife almıştı. Bazılarına engel olmaya çalışmışım ama insanlar mantığın sesine kulak vermeye önceki kadar açık değildi.

Aslında insanlar önceden de mantığın sesine pek kulak vermiyordu. Sorunun bir parçası buydu.

Duygulardan oluşan koca bir yumru yükselerek boğazıma oturup nefesimi kesti.

Yutkunup geri ittirdim.

“İyi misin sen orada?” diye seslendi Dylan.

Kapağın kolunu tutunca parmaklarım sızlayıp uyuşmaya başladı. Dudaklarımı da burnumu da hissedemiyordum. “Evet! Evet, acayip sıkıymış bu! Kıpırdamıyor!”

“Bekle, yanına geleyim. Bunda bir sorun yok.” Dylan aşağı inmeye başladı.

“Yok, hallettim sanırım!” Arkama uzanıp küreği aldım ve kapağın dili ile tankın arasına soktum. Metal takırdayıp gıcırdayınca dişlerim kamaştı. Sonra kapak gevşemeye başladı, ben de küreği tankın tepesine yaslayıp kapağı tanktan ayırdım.

Karanlık.

Yüksekliği ve soğuğu düşünmemeye çalışarak merdivende ağırlığımı bir ayağımdan öbürüne verip sağ elimle

küreği tankın içine sallandırdım. Su o kadar sığı ki yüzeyine zar zor ulaşabildim ama görebildiğim kadarıyla altında süzülen bir leş ya da talaş yoktu.

Yakında suyumuzun tükeneceğini fark ettim.

Son iki aydır göğsümün içine çöken paniğin o uyuşturucu pır pırları şiddetlendikçe şiddetlendi, başımı döndürdü. Ne zaman dikkatimi o anda uğraştığım şeyden başka bir şeye versem böyle oluyordu. Kendimi şimdiki zamana mıhlayıp, geçmiş ve geleceğin gerçekliğini yok saymaya mecburdum. Aklımı başımda tutmanın tek yolu buydu.

“Bunda da bir şey yok!” diye seslendim ama rüzgâr yuttu sesimi.

Keskin ve ani bir, “Hassiktir!” duyunca çatının karşısına baktım ve Nathan’ı tam merdivenin tepesinden kayıp aşağı düşerken gördüm.

İçgüdülerim devreye girdi ve sanki onu yakalamak üzere davranıp basamağı bıraktıverdim. Düşüşüm sırasında Nathan’ı gözden kaybettim, sağ kolumu bir basamağa geçirip bütün ağırlığımı dirseğimin iç tarafına verip güm diye tankın yan tarafına yaptım.

Göğsüm ve köprücük kemiğimi zonklatan acıyla omzumun çıktığını sandım. Ama çıkmamıştı. Dayanmıştı. Kanayan parmaklarımla asılıp kendimi yukarı çektim ve gördüm ki küreği fırlatıp atmışım.

Nathan yerdeydi ama ayağa kalkıyordu. Bir şeyi yoktu. Dylan yanındaydı, o da dengesini bulup ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Elimden geldiğince çabucak aşağı inip çatının öbür tarafına koştum.

“Ne oldu? İyi misiniz?”

“Bir şey var orada, şaka maka yapmıyorum.” Nathan üç kat kıyafetini sıvayıp kollarını inceliyordu. “Tank neredeyse boş ama içinde bir şey var.”

Dylan dayak yemiş gibi görünüyordu. Dönüp bir daha bakınca anladım ki Nathan muhtemelen onun üzerine düşmüştü.

“Bir vücuda benziyordu,” dedi.

“İnsan vücuduna mı?”

“Evet, sandım ki... Ne bileyim, hayvan falan sandım. Eğilip çekmeye çalıştım.” Nathan suspus olup bir eliyle ağızını kapadı. “Küçüktü ama hayvan falan değil, saçları var. Kız saç. Siktir. Bir çocuk nasıl çıkar ki oraya?”

“Bir çocuk,” dedi Dylan. “Tanrım.”

Başımı kaldırıp tanka baktım. En az altı metre yükseklikteydi. Belki dokuz on metreydi. “Kimde çatinın anahtarı var?”

“Birkaç anahtar var ama sadece personelde duruyor.” Dylan kaşlarını çatı.

Nathan yere oturup ön kollarını ve sağ ayak bileğini ovaladı. “Tankın suyunu kesmemiz ya da o şeyi çıkarıp temizlememiz gerek, herkes... siktir, herkes o suyu içiyordu. Siktir. Siktir! Kusacağım, hepimizin bunu içtiğine inanmıyorum.”

Sabit durmak için bir elimi tanka dayamak zorunda kaldım. Midem altüst oldu.

Dylan bile sarsılmış gibiydi ama benden hızlı toparlandı. “Diğer tankları açmamız lazım, yağmur suyu biriksin diye kapaklarını söküp tamamen açmamız lazım,” dedi.

“Yağmur yağıyor mu ki artık?” diye sordum.

Birbirimize baktık ama hiçbirimiz emin görünmüyorduk. Doğrusu ilk günden beri hiç yağmur gördüm mü, ha-

tırlayamıyordum. O gün hava güneşliydi. O andan sonra çevreye dair hiçbir şey kalmadı hatırımda. Hiç dağılmayan bir bulut örtüsü altında yaşıyorduk ve bazı günler hava diğerlerine göre daha açık gri oluyordu. O kadar.

“Eh, yapılması gerek. Yağmur yağmazsa yakınlarda bir göl var, başka kaynaklarımız var. Ama ilk iş, o çocuğu oradan çıkarmamız gerek. Nath, koş bir muşamba ya da plastik örtü gibi bir şey getir. Tania’yı yanına al. Jon, kürek bana lazım olacak.”

Nathan’ın kalkmasına yardım ettim. Otele inip bir muşambayla geri döndü. Rengi atmış yanaklarının ışıltısından ağladığı belli oluyordu.

Dylan küreği alıp omzunda muşambayla tankın içine indi. İş üstlendiğine, aramızda çöp çekmemiz falan gerekmediğine memnundum. Doğruya doğru, ben yapamazdım diye düşünüyorum.

Dylan bir kolunun altında muşambaya sarılı minik vücudu gövdesine yapıştırmış, yavaş yavaş merdivenden inerken bir kez daha hüznün kapladı içimi ve bu kez az kalsın beni yere seriyordu.

Nathan geride duruyordu.

“Kız? Cüssesine bakılırsa yedi-sekiz yaşlarında gibi. Bilemiyorum.” Dylan cesedi yere yatırdı. “Tania nerede?”

İlk seferinde sesi çıkmayınca Nathan boğazını temizledi. “O... başka birine bakıyormuş ama cesedi odasına indirebileceğimizi söyledi.”

“Küçük bir çocuk oraya tek başına çıkmış olamaz,” dedim, gözlerimi ondan alamayarak. “Onu oraya birisi koymuş.”

“Belki kendisi tırmanmıştır, bir şey ararken...”

“Tek başına takın içine girmiş olamaz,” diye sözünü kes-
ti Dylan. “Üç adam o kapakları güç bela açtık.”

“Sence ne kadardır oradaydı?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?”

“Kestiremiyorum.”

Ceset biraz şişmişti, yine de küçük kız hâlâ fazlasıyla in-
sana benziyordu. Neredeyse canlı gibiydi, nasılsa olduğu gibi
kalmıştı. Teni alacalı bir gri ile sarıya bürünmüş, yer yer ye-
şermişti ama pek çürümemişti. Sıcaklıktaki düşüşe bakılırsa
mantıklı görünüyordu. Çürüyüp giden yalnızca kıyafetleriydi.

“Öldürülmüş öyleyse.” Başka kimsenin söylemek istemedi-
ği belliydi, o yüzden ben söyledim. “Cinayete kurban gitmiş.”

Nathan titremeye başladı. Bulaşıcıydı.

Kollarımı etrafıma doladım.

Dylan iç çekti. “Olabilir. Yine de kabul edelim, kim ol-
duğunu bulmamız mümkün değil. Annesi ile babası çok-
tan ölmüştür. Kayıp bir kız çocuğundan bahseden olmadı
burada. Her kimlerse olaylardan bile önce çıkış yapmış
olabilirler.”

“Kızları olmadan mı çıkıp gitmişler?” Kızım Marion’u
Fort Funston sahilinde, üstünde kırmızı-beyaz puantiyeli
mayosuyla kahkahalar atıp denizden koşarak çıkarken ha-
yal ettim. “Pek akla yakın görünmüyor.”

Görüntüyü zihnimden atmak için harekete geçip, çıtır-
dayan plastik muşambayı kızın etrafına sanki uyuyormuş
gibi sarıp onu kucakladım. Onu kollarıma alana kadar el-
lerimin hâlâ kanadığının farkında değildim. Bir süredir his-
sedemiyordum ellerimi.

“Onu aşağı götüreyim,” dedim.

Tüy gibi hafifti.

Ellinci Gün (2)

Tania oteldeki tek doktor ve burada konakladığı için şanslıyız. Ne var ki hem giderek daha kötü beslendiğimiz için, hem de ardı arkası kesilmeyen ilaç talebi yüzünden (beklendiği gibi çoğu insan elimizde hiç olmadığı halde antidepresan istiyor) bunalmış durumda. Ama hiç belli etmiyor. Zarif ve mağrur bir edası var. Teni koyu, saçları da şu an uçları mor Afro stilinde, gerçi haftadan haftaya değiştiğine şahit oldum.

İlk sohbetlerimizden birinde bana İngiltere’de evlatlık olarak büyüdüğünü ama İsviçre, Nijerya ve Jamaika’da akrabaları olduğunu söylemişti.

Erkek arkadaşı ilk gün kaçıp gitmiş, kamu duyurularındaki tavsiyeye uymayıp şansını yollarda denemiş, üstüne onun arabasını almıştı. Tania onunla gitmemeyi seçmişti ve asil bir sessizlik içinde kararının arkasında duruyordu. O zamandan beri onun hakkında tek kelime etmedi. Bu nedenle adını hatırlayamıyorum.

Bir muayenehaneye dönüştürdüğü ikinci odada çocuğun cesedini inceledi ve bir kız çocuğu olduğunu -dokuz

yaşlarında ama biraz ufak kalmış- ve öleli yaklaşık iki ay olduğunu doğruladı.

Tania'nın yataktan bozma muayene masasının yanındaki sandalyeye oturup, zonklayan ellerimi iç içe geçirdim.

Dylan ile Nathan su tanklarının üzerlerini kesip açmak için daha güçlü aletler bulmaya koyulmuştu. Büyük bir operasyon olacaktı; olasılıkla günler, belki bir hafta alacaktı. Dört gözle bekliyordum. Düşünmeye daha az zaman demekti bu.

"Nasıl ölmüş?" diye sordum.

"Kestiremiyorum. Otopsi yapmam gerek. Daha önce de hiç yapmadım, sadece izledim. Benim alanıma girmiyordu."

Neşeli bir ruh haline bürünmedikçe, ki bu nadiren oluyor, sesi alçak ve yatıştırıcı. Sırf profesyonellik bunu gerektirdiğinden de olabilir.

"Hiçbir iz göremiyorum."

"Yanılıcı olabilir. Suyun et üzerinde tuhaf etkileri olabiliyor ve derinin yer yer dağılıp kopmaya başladığı görülebiliyor. Ama... evet, katılıyorum, başına aldığı bir darbe ya da boğazlandığına dair hiçbir işaret göremiyorum. Cinsel tacize uğramış gibi de görünmüyor, gerçi bunu anlamak çok daha zor."

"Anlamanın yolu var mı? Şu anda?"

Gözlerime baktı. "Evet."

Bir nefes aldım. "Öyleyse ölüm zamanı yaklaşık olarak tam da..."

"Kesinlikle bir iki ay önce, yani olaylardan hemen önce ya da hemen sonra olabilir. Cesetler suda daha yavaş çürür, hava bu kadar soğukken daha da yavaş çürür ama ölüm zamanını kesin olarak bilmek mümkün değil. Kısa zaman

önce olmadığına eminim. Ciğerlerinde su var mı diye bakmak istiyorum.”

“Her halükârda olmaz mı ki?”

Başını iki yana sallayarak bana bakmadan konuştu. “Tanka girdiğinde hâlâ nefes almıyorduyorsa olmaz.”

Pansuman arabasının üzerine dizdiği aletleri inceledi: otelin ilk yardım malzemelerinden bir seçkinin yanı sıra birkaç seçme kesici alet. Bir de balık bıçağı görünce acaba şimdiye kadar kullanması gerekti mi diye merak ettim.

İç çekip yüzünü ovaladı. “Keşke aletlerimden bazıları yanımda olsaydı. Çok daha kolay olurdu bu iş.”

“Bir liste çıkar, gelecek hafta bulmaya çalışabiliriz.”

Dylan bir yiyecek seferi daha düzenlemişti; bu kez ormanda ava çıkmak yerine şehirde doğru dürüst arama yapılacaktı. Gelecek üç ay içinde erzakımızın tükenmeye başlayacağını tahmin ediyordu. Aynı zamanda ilaca da ihtiyacımız vardı; yiyecekten daha çok. En yakın eczane büyük bir süpermarketin içindeydi ve ormanın içinden hatırı sayılır bir yürüyüş mesafesindeydi. Çoktan yağmalanmadığından da emin değildik.

Dylan başı çekiyordu, ben ve Tania da gönüllü olduk ama onun yardımını reddedildi; fazla kıymetli biri. Önceden diş hekimi olan Patrick Bernardeaux da geliyordu; formunda ve pratik bir Fransızdı. Vaktinin epey bir kısmını koşarak geçiriyordu. Adam adlı, ciddi, görünüşüne bakılırsa güçlü kuvvetli bir İngiliz genci ile çok daha az ciddi bir İngiliz genci olan Rob da gönüllü oldu. Bir de tarih ve şehircilik öğrencisi olan tek diğer Amerikalı Tomi.

“Herkesin düzenli kullandığı ilaçları bulmaya odaklanmanız gerek.”

“Neşter lazımsa ya da...”

Sırıttı. “Ya da?”

“Doktorlar başka ne kullanıyorsa.” Gülümsedim, ölü bir kızın huzurunda olduğumuzu hatırladım, gülümsemeyi yüzümden sildim. “Ciddiyim, liste yap, bir bakarım. Zaten takımın en etkin üyesi olacağım yok. Gözlerimle göreceğim işin yanında...”

“Evet, takımın kol gücü olmayacağı belli oluyor.” Beni şöyle bir süzdü. “Haftada birkaç gün iş yerine bisikletle gidiyordun, belki ara sıra biraz yüzüyordun ama onun dışında hayatının çoğunu kitapların üstüne kapanarak geçirdin?”

“Nasıl anladın?”

“Oturuşundan ve yürüyüşünden. Baktığım hastaların yüzde sekseni kötü duruştan kaynaklanan kronik sırt ve boyun ağrısı şikâyetiyle gelirdi. Sen de rahatlıkla onlardan biri olabilirdin. Yaşam biçiminde bir değişikliğin omurgana faydası olur gerçi.” Gözlerini pansuman arabasından ayırıp beni işaret etti. “Ellerine ne oldu?”

“Bir şey olmadı. Tırmanırken eldivenlerimi çıkarmak zorunda kaldım. Tırmanışta pek iyi değilim.”

Bir anne gibi özenle muşambayı tekrar kızın üzerine örtüp bir sandalye çekti. “Bir bakayım.”

“Bir şeyleri yok.”

“Artık sorunları geçiştiremeyiz. Bir enfeksiyon riskini alacak kadar antibiyotiğimiz yok.” Ellerimi ellerine alıp çevirdi, sıyrık parmak boğumlarımı, derisi soyulmuş avuçlarımı ve kemirilmiş tırnaklarımı inceledi. “Yaraları temiz tutman gerekecek, o tankların içinde ne tür bakteriler var, kim bilir. İnsanların hastalanmasına şaşmamalı.”

Yüzümü eksittim.

Odadaki banyoya girdi, duraksadı. “Hâlâ o tanktan su çekmiyoruz, değil mi?”

“Hayır. Dylan tankın suyunu kesti.”

“Güzel. Buraya gel. Alkol kullanmam gerek, o yüzden acıtacak.” Omuz silkip kalçasını lavaboya dayadı ve sık bir sabunlu su birikintisi oluşturdu.

Su buz gibiydi. Her şeyin her daim soğuk olmasının insanın üstündeki etkisini tarif etmek zor. İki aydır soğuktan başka bir şey hissetmedim. Ellerimi normalden iki kat uzun süre boyunca yıkayıp yeniden ölü kızın yanına oturdum. Tania sağ elimi alıp bir parça pamuğu şeffaf alkole batırdı.

“Demek kongreye gelenlerdensin?” dedi, dikkatimi dağıtmak için, çalışılmış havadan sudan muhabbet yöntemine başvurarak. “Ne iş yapıyordun?”

“Tarihçiyim. Stanford’da ders veriyordum.”

“Aksanın nerenin aksanı oluyor peki?”

“Güneyli aksanı. Uzun süre San Francisco’da yaşadım, o yüzden biraz yumuşadı.”

“Karın ne iş yapıyordu?” Başıyla nikâh yüzüğümü işaret etti.

“O... Nadia gazeteciydi. Zordu, özellikle de çocuklar olunca. Ama ikimizin de çalışması gerekiyordu, kiralar o kadar yüksekti ki.” Birdenbire gülümsedim. “Kira gibi şeylerden söz etmek tuhaf geliyor.”

Güldü. “Sanırım eskiden ettiğim iki sohbetten birinin konusu kiraydı.”

“Ya da seçimler.”

“Protestolar. Az katılmadım.”

“Evet, ben de öyle, sona doğru.” Elime kızgın, akkor bir acı saplandı; az kalsın çekiveriyordum. “Acıtacak derken şakan yokmuş. Vay canına.”

“Ne yapalım, her şeyin içine eden sizdiniz,” dedi, sanki bu benim cezamış gibi duygusuz bir tonla. “Biz Avrupa’da gayet iyiydik. Siz aptalca bir şey yapmayın diye dua ediyorduk sadece. Eh, adil olmak gerekirse bütün dünya epey aptalca davranıyordu. Dünyanın sonunu *getirecek kadar aptalca* olmamasını umuyorduk yalnızca.”

Yüzümü ekşitip elimi geri çektim. Alkol parmak boğumlarımın içine sızarken ikimiz de bir an için öylece oturduk. Bahsettiğimiz dünya -klişeye kaçtığım için de özür diliyorum- rüya gibi geliyordu. Bu -şu an- daha önceki her şeyden daha gerçek geliyordu. Şimdi çok ayık hissediyordum; iki ay öncesine kadar nasıl yaşadığımla kıyaslanırsa fena halde ayık hissediyordum.

“Diğer elini ver,” dedi, eliyle uzatmamı işaret ederek.

“Sadece bir saniyeye ihtiyacım var.”

“Biraz müzik dinlemek ister misin?”

Kelimeyi duyduğum an sert bir nefes aldım; kendi dizüstü bilgisayarım haftalardır ölüydü ve şarj etmek için aşağıdakilerden hiçbirini ikna edememiştim. “Müziğin mi var yani?”

“Evet, pilimi idareli kullandım. Sadece bir şarkı dinliyorum ve onu da ancak... Açıkçası ancak dinlemezsem aklımı kaçıracaktım gibi hissettiğim zaman dinliyorum.”

“Evet! Çok isterim, pilini benim için çarçur etmek istediğine eminsen eğer.”

“Çarçur etmek olmaz ki.”

En son bir hafta önce, Nathan’ı barın arkasında yerde, gözden uzakta bir şeyler dinlerken yakaladığımda müzik duymuştum. Onu bulduğum anda müziği kesti; telefonunun pilini böylesine keyfi bir şeye harcadığına şahit olun-

duğu için utanmıştı. Yine de bana bir şarkı dinletti. Ne olduğunu hatırlayamıyorum ama bir country şarkısıydı. Eskiden country müziğinden nefret ederdim ama şimdi her tür müzik güzel. Standartlarım artık o kadar yüksek değıl.

Onu yakaladığımda suçluluğa kapılması yersizdi; telefonları hâlâ çalışanlarımız her ne kadar kabul edip dile getirmesek de biliyoruz ki telefonda kimseye ulaşmaya-cağız. Benim artık telefonum yok ama bunun tek sebebi kendi aptallığı.

Tania elinde bir MP3 çalarla sandalyesine döndü. şu eskiden kalma, ağır ve dikdörtgen aletlerden biriydi. Bana bir kulaklık uzattı. Öne doğru uzandım, başlarımız arasında otuz santim yoktu, diğer elimi kucağına alıp kulak temizleme çubuklarıyla işe koyuldu.

Haftalardır bu kadar içim ısınmamıştı. Ağlayacak gibi oldum ve gerildim; utanç vericiydi.

“Anlıyorum,” dedi. “Etkiliyor insanı. Duygusallığa kapılırsan kimseye söylemem.”

“Doktor ile hasta arasındaki mahremiyet hâlâ geçerli mi?”

“Tabii, neden olmasın.”

“Güzelmış, bir çeşit...” Yine acı, keskin bir acı duydum ama bu kez hazırlıklıydım. “Vals gibi. Eski bir parça mı?”

“*Sensin* eski parça. Bu Rihanna.”

“Rihanna mı bu?”

“Evet.”

“Rihanna böyle mi tınılıyormuş, bilmiyordum.”

“Hiç dinlemedin mi?”

“Hiçten de az anlamında bir cevap vermek mümkün mü?” Elimi geri çekmemeyi başardım. Tania küçük bant-

larla yaraları sarmaya başladı. “Yakında otuz sekizime basacağım. Hâlihazırda otuz sekiz sayılabilirim.”

“Ben kırka merdiven dayadım. Bahane değil.”

O ellerimi sarmayı bitirdikten sonra şarkının sonunu bekledik. Omuzlarımı bir ürperti aldı ama soğuktan değildi. Hoş bir histi. Şarkı bitti, Tania kulaklığı geri aldı.

“Otopside yardıma ihtiyacın olursa haber et,” diye teklif ettim.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Teşekkürler, kabul edebilirim teklifini. Bugün halletmeye çalışırım. Artık suda olmadığı için hijyenik olmayacak, o yüzden bir an önce gömülmesi gerek.” Ayağa kalktı, muşambanın kenarını kaldırıp bir kez daha göz attı. “Hatta onu bir başka odaya taşıyabilir miyiz, sadece sabahki randevularım için? Bu pek moral vermeyecek.”

“Tabii.”

Doğruca bana baktı, ki pek nadir oluyordu bu. “Sen buradaki en yardımsever insanlardan birisin, biliyor musun? Her şeye gönüllü oluyorsun. Keşke herkes böyle olsa.”

Omuz silktim. “Başka ne amacımız var ki?”

“Başka bir rahatsızlığın yok, değil mi? Herhangi bir semptom?”

“Yok.”

Beni tepeden tırnağa süzdüyse de üstelemedi.

Bir iki gündür dişim biraz ağrıyordu. Ama söylemedim. Daha fazla zahmet vermek istemiyordum. Aynı zamanda dişi çekmeyi önereceğinden korkuyordum ve bir an önce daha fazla acı çekmeye de can attığım yoktu.

Böylece biraz kestirmeye gittim. Bir ara kızla ilgili daha fazla bilgi edinmeye çalışacağım.

Tarih dediğimiz şey, onu yaşayan insanların toplamıdır. Ve biz o insanların sonuncuları olabiliriz.

Ellinci Gün (3)

Size biraz otelden bahsetsem iyi olacak. L'Hotel Sixième on üç katlı bir otel. En üst iki ya da üç katı artık asla bitmeyecek bir renovasyon nedeniyle kapatılmış. Bir zamanlar dış cephesi de, girişin hemen üstündeki kocaman harfler de altın rengiymiş. Seksenler ve doksanlarda pek çok zengin ziyaretçi otelin cazibesine kapılmış. Artık altın rengi değil, ziyaretçileri de son on yıl içinde azalmış. Birkaç yıl önceki bir renovasyon girişimi sırasında eklenmiş bir yangın merdiveni var. Odaların yarısı da aynı dönemde modernize edilmiş, kapıları kartla açılıyor. Diğerlerinin eski usul anahtarları var.

Üst katların elektriği kesildiğinde geride kalanlarımız -başta neredeyse otuz, artık aşağı yukarı yirmi kişi- yenilenmiş odalardan çıkıp, güvenlik için anahtarı ve sürgülü kilidi olan eski odalara geçtik. Kartla çalışan kapıların kilitli kalmasını elektrikli mıknatıslar sağladığından kimse kapıları bir daha kapatamamıştı.

Hâlâ burada olanlara gelirsek, Dylan'ın kayıt tuttuğunu fark ettim. Herkesi takip edebilmek için her sabah yokla

ma alıyor. Ben de listesini kendim için buraya kopyalayıp, bildiğim kadarıyla uyruklarını ve mesleklerini de not ettim. Listede yer almayan tek isim tabii ki Dylan'dı. Onu en sona ekledim.

Nathan Chapman-Adler – Avustralyalı, barmen (otel personeli)

Tania Ikande – İngiliz-İsviçreli, doktor

Lauren Bret – Fransız, mesleği bilinmiyor

Alexa Travers – Fransız, mesleği bilinmiyor

Peter Frehner – Fransız, mesleği bilinmiyor

Nicholas van Schaik – Alman, mesleği bilinmiyor

Yuka Yobari – Japon, mesleği bilinmiyor

Haru Yobari – Japon, mesleği bilinmiyor

Ryoko Yobari – Japon, reşit değil

Akio Yobari – Japon, reşit değil

Chloe Lavelle – Fransız, reşit değil

Patrick Bernardeaux – Fransız, dış hekimi

Coralie Bernardeaux – Fransız, dış hekimi

Jon Keller – Amerikalı, tarihçi

Tomisen Harkaway – Amerikalı, doktora sonrası araştırmacı

Adam Warren – İngiliz, mesleği bilinmiyor

Rob Carmier – İngiliz, öğrenci

Mia Markin – Rus-İsviçreli, resepsiyon görevlisi (otel personeli)

Sasha Markin – Russian-İsviçreli, garson (otel personeli)

Sophia Abelli – İsviçreli, restoran şefi (otel personeli)

Dylan Wycke – İsviçreli, güvenlik amiri (otel personeli)

Leiden’de yaşayan Amerikalı öğrenci Tomi bana otel üzerine bir tez yazdığını söyledi. Dünyanın sonu gelmeden önce bir aydır burada kalıyor, otel personeliyle görüşmeler yapıp fotoğraflar çekiyormuş. Uzun boylu, bronz tenli, atletik, güzel bir kız ama beni huzursuz eden saldırgan ve sert köşeli bir hali var. Kasten insanları huzursuz etmeye çalıştığını düşünüyorum; kontrolü böyle elinde tutuyor.

Ya da yalnızca bunun evrensel bir kanı olduğu imasıyla ona karşı tepkimi meşrulaştırmaya çalışıyor olabilirim. Sözüme güvenmeyin.

Otel hakkında bazı sorular sormak için çocuğu gömmeden önce yanına gittim. Buranın tarihine dair benden daha çok bilgisi var, ben de bu kayıtlara bir mekân algısı kazandırmak istiyorum. Bunu okuyan olursa, burada olduğumuzu bilmenizi istiyorum.

Bir süre barda konuştuk. Dişlerinin hâlâ kusursuz olduğu dikkatimi çekti.

“Fark ettim ki sen de yazıyorsun,” dedi Tomi. Elinde kendi notlarının bulunduğu dosyayı tutuyordu. “Daha normal hissettiriyor, değil mi?”

“Önemli olabilir.”

“Kimse okumayacak,” diye karşılık verdi.

“Bunu bilmiyoruz.”

“Biliyoruz ama.” Bacak bacak üstüne attı. “Nerenin akkanı bu, Mississippi mi?”

“Mississippi’de doğdum ama San Francisco’da yaşadım.”

“Şimdi anlaşıldı. Ben Ohio’luyum. Adını duymuştum, sanırım. Ziyaretçi öğretim üyesi olarak Berkeley’ye gelmiş miydin?”

Doğruydum. Gitmiştim.

“Stanford’da çalışıyordum, dolayısıyla olabilir.”

“Anlamıştım! Lisans eğitimimi Berkeley’de aldım.”

“Galiba üzerine çalıştığım konu...”

“Başarısız U-2 uçuşuydu.”

Nedense beni hatırlamasından rahatsızlık duydum.

“Evet, doğru gerçekten.”

Suratıma güldü. “Bir sürü insan ne kadar çekici olduğundan bahsediyordu ama hatırladığım kadarıyla çok doğru birkaç noktaya da parmak basmıştın.”

Bir şey söylemedim.

Kahkaha attı. “Ah, sakın ol. Hadi öyleyse, sor sorularını. Öyle oturup akademisyen hoşnutsuzluğu yaydığınla kalma.”

“Otelin tarihçesinde seni çeken neydi?”

“Eh, biliyorsun ki bu otelin geçmişinde tekrar eden intiharlar ve açıklanamayan ölümler var. Hatta seksenler ve doksanlarda bir iki cinayet de var. Otelin en son sahipleri oldukça şüphe çekici, bulması zor tipler. Basında çıkan kötü haberler yüzünden tekrar tekrar el değiştirmiş otel. Aynı zamanda ünlü bir seri katil de burada kaldığı için. Benim çalışmalarım, nasıl desem... oteldeki vaktimi çoğunlukla burada ölen insanların biyografilerini yazarak geçirmeyi planlıyordum.”

“Bir seri katil mi kalmış burada?”

“Burada kimseyi öldürmemiş. Sadece yakalandığı yer burası.”

Bir robot ne kadar göz teması kurarsa ancak o kadar göz teması kurarak akıcı bir şekilde konuşuyordu. Harika bir haber sunucusu olurdu bu kızdan; muhtemelen başarılı bir TV tarihçisi olup çıkardı.

Orada olmayan bir içeceğe uzanıp çabucak sargılı elimi geri çektim.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Dylan’a yardım ediyordum.”

“Dövüş Kulübü’nde falan mı?”

“Otelin şimdiki sahibi kim?”

Hafifçe göz devirdi. “İki kişilermiş, Baloché Braun ve Erik Grosjean. Braun, Grosjean’in hissesini satın almış, bir süredir de oteli satmaya çalışıyormuş ama hiç alıcı çıkmamış. Grosjean hakkında pek bir şey bulamadım. Aslında ikisi hakkında da pek bir şey bulamadım ama Braun mühim birinin oğluymuş, parası petrolden geliyormuş. Burayı almadan önceki girişimlerinin çoğu başarısızlığa uğradıysa da haberi pek yayılmamış.”

“Açıklanamayan ölümler ve cinayetler,” dedim. “Ne olmuş? Yani, nasıl ölmüşler?”

“Boğularak ölen çok kişi olmuş; küvetlerinde ölenler, göle girip bir daha ortalıkta görünmeyenler. Bir sürü aşırı doz vakası -şaşırtıcı derecede çok sayıda- ve birkaç av kazası. Günü gelmiş, bazı erkekler kendilerini kaybedip eşlerini ve kız arkadaşlarını öldürmüş, gerçi bu o zamanlar pek haber niteliği taşımıyordu.”

Yine bir içeceğe uzanıp boşlukla karşılaştım. Barda ikimizden başka kimse yoktu. Etrafımız kenarlarından aşınmaya başlamış maun ve altın rengi lüks mobilyalarla çevirili, yeşil kadife döşemeli sandalyelerde oturuyorduk. Çoğu insan sıcak olduğu için gündüzleri odalarında kalıyordu. Yalnızca hâlâ işleri yoluna koymaya, düzen tertip getirmeye ve arkadaşlığa ilgi duyanlarımız otelde geziniyor ya da bar veya restoranda bir araya geliyorduk. Fena hal-

de bir içki içmek istiyordum ama Nathan alkolleri zulaya atıyordu.

“Aradığın şeyden bende olabilir.” Tomi son moda bir matara çıkarıp masanın üzerine, aramıza koydu.

“Nedir bu?”

“Umurunda mı?”

Kapağını açıp burnumun önünde salladım. Viski.

“Çaldın mı bunu?”

“Vaziyet boka sardığında sonuna kadar burada kalacağımı biliyordum. Aptal değilim, öyle görünsem de.” Uzun, sarı saçları ile yüzünü işaret etti. “O yüzden herkes sevdikleriyle görüşmek ve asla kalkmayacak uçaklara yetişmek için koşuştururken ben ihtiyacım olacağını bildiğim şeyleri topladım.”

Onda daha fazla antibiyotik olabileceğini fark ettim.

“Dünyanın sonuna karşı son derece sakın bir tepkiymiş.”

“İnsanları aptallaştıran şey şok. Ben şoka uğramadım. Ayrıca dünyanın sonunun geldiğini de sanmıyorum. Odukça uygarca davranıyoruz, sence de öyle değil mi?”

“Kimseyle temasa geçmeye çalışmadın mı?”

Kaşlarını kaldırdı. “Dediğim gibi, aptal değilim. Bir noktada pile hayatta kalmak için ihtiyaç duyabilirim. Sevdiklerin büyük şehirlerde, hatta yakınlarındaysa çoktan ölmüşler demektir.”

Nefesim kesildi. Cevap vermemek için içkiden bir yudum aldım. İlk yudumun tadını bile almamıştım.

Oyunu ona verdiğine kalıbımı basardım.

Bacak bacak üstüne attı. “Üzgünüm. Bazılarınız henüz bunu kabullenmediniz, farkındayım.”

Havalı matarayı bıraktım. Üzgün olmadığını biliyordum.

“Çocuğunuz var mıydı?” diye sordu, bakışları yüzüğüme, sonra yeniden yüzüme yönelerek.

“Evet,” dedim.

“Üzgünüm.”

Olmaz olasıca masayı devirip onu boğazlamak istedim. Aylardır hissetmediğim türden bir öfke nöbetine kapılmıştım ve bunun içimdeki kaynağından nefret ediyordum. O da görebiliyordu bunu. Yüzümden okuyordu ve simetrik suratında buz gibi bir ifadeyle gözlerini üzerime dikti. Ben de yeniden matarayı alıp sağlam bir miktar viskiyi kafama diktim.

Genzimden boş mideme inen yakıcı his yatıştırıcıydı. Bir an için gözlerimi kapadım. Bu öfkemi dindirdi.

İnsanları kışkırtmaktan zevk mi alıyor, yoksa kimseyi aramamış olmasının sebebi hiçbir şeyi sevmemesi mi diye sormak istediysen de beni sarstığını bilmesini istemedim.

“Sonra ölecek olan,” dedi, “ikimizden sonra ölecek olan diğerinin çalışmasını kendi projesine dahil etmeli.”

“Neden yapayım ki bunu?”

“Vay canına, önce benim gideceğimden eminsin!”

Öyle düşünmemiştim. Ağzımdan çıkıverdi.

“İki güvenilir anlatıcı olarak yarısı doğru bir hikâye çıkarabiliriz belki,” dedi.

“Güvenilmez davranmıyorum ben. Mümkün olduğunca objektif olmak benim görevim.”

“Erkekler hep objektif davrandıklarını ve başka herkesin özel bir çıkarı olduğunu düşünür. Çalışmanı okuyup müstakbel okurlarını harika biri olduğuna ikna etmek için ne kadar çabaladığını görmek isterim.” Omuz silkti. “Neyse, bir fikirdi sadece.”

Zokasını yuttum. "Sen öyle yapmaya çalışmıyorsun yani?"

"Nasıl?"

"Müstakbel okurlarını iyi biri olduğuna ikna etmeye çalışmıyor musun sen de?"

"Öldüğümde insanların hakkımda ne düşündüğünü daha da az umursuyor olacağım. Dur tahmin edeyim, bu münasebetten bahsederken beni sarışın, mavi gözlü ve seksi biri olarak tarif edeceksin çünkü erkek yazarlar *kanunen* bunu yapmakla yükümlü. Bu tarifi ardından da bana karşı duyduğun, mantığa sığmayan antipatinin kabulü gelecek ve bunun senin gözünde çekiciliğimi yitirmeme sebep olmasından bahsedilecek. Sonra da verdiğin tepkiyi yumuşatmak için onu evrenselleştirmeye kalkacaksın, ya da kendi önyargından bahsetme yoluna başvuracaksın. Böylece aydın ve güvenilir biri olduğunu ortaya koyacağını düşünüyorsun. Gerçekteyse, bırakacağın mirasın fazlasıyla bilincinde olduğun gerçeğine ihanet olacak bu. Alnında 'İşte bugün benim günüm...' yazıyor senin."

O anda benden bir tebessüm koparmayı başardı, kabul ediyorum.

Ben de, "Peki, kıyaslamak için soruyorum, sen beni nasıl tarif ettin?" diye sordum.

Notlarından okudu. " 'Kasıntının teki. Genç Harrison Ford havası var ama onun çok daha az cazibelisi. Lise yıllarında inek olduğu, dindar yetiştirildiği ve/veya muhtemelen şişman olduğu için kimseyle yatmamış birine benziyor.' Daha sonra bir paragrafa yayarım. Hadi söyle, ne kadarını tutturdum?"

"Ucundan bile tutturamadın," diye yalan söyledim.

Otopside Tania'ya yardım etmek istediğim için bir bahane uydurup kalktım. Dönüp bakınca Tomi sandalyesinde bacak bacak üstüne atmış, şimdiden bir şeyler yazıyordu. Bir noktada kalemimiz kalmayabileceği ve olasılıkla onun bunu çoktan akıl ettiği kafama dank etti. Bir yerlerde zulası vardır muhtemelen.

Otopsi başlayalı bir buçuk dakika geçmemişti ki istifra edip çıkmak zorunda kaldım. Hayatımın en gurur verici anı değildi. Titreyen kollarımdan destek alarak lavoboya eğilirken Tania'nın kahkaha attığını duydum.

Kendimi savunacak olursam, Tania kızın göğsüne bir delik açtıktan sonra çıkan kokuyu tarif etmeye kelime bulamıyorum. Göbek deliğine kadar kestikten sonra iki taraftaki kocaman deri parçalarını kaldırıp açtı. Daha ziyade dışkıya benzeyen bir insan bedeni görmemiştim hiç.

Bir sandalye kapıp odanın önünde oturdum, derin derin nefesler aldım. Dylan ile Nathan işimiz bitince onu gömmeye yardım etmek üzere aşağıda bizi bekliyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Tania suratı kızarmış bir halde odadan çıktı. Eldivenleri pislik ve kararmış kan içindeydi. Yorgun görünüyordu bugün.

"Evet, bu benim uzmanlık alanıma girmiyor," dedi, bileğinin tersiyle alnını ovarak. "O yüzden ölümüne tam olarak neyin sebep olduğunu bulamıyorum ama ciğerlerine bakınca, özellikle de suyla dolu olmadıklarına bakılırsa suda boğulmuş olması pek mümkün görünmüyor. Bir toksin testi yapamıyorum, o yüzden... ilaç verilmiş olması mümkün. Belki de kimyasal kullanılarak suni kalp krizi gerçekleştirilmiş olabilir. Başına ya da boğazına ciddi bir

darbe aldığına dair bir işaret bulamadım. Kesin olan tek şey bir başına çatıya çıkıp su tankının içine girmiş olamayacağı. Onun dışında kesin bir şey söylemek çok zor. Yalnızca olasılıkları söyleyebilirim sana. Üzgünüm.”

“Üzülme. Buradan suya girdiğinde olasılıkla ölü olduğunu anlamış olduk.”

Gülümseyip eldivenlerini çıkardı. “Bunu yapanları bulamayacaksınız. Çoktan gittiklerini biliyorsun.”

“Belki gittiler, belki de gitmediler.” Ayağa kalktım. “Onu götürebiliyor muyuz?”

“Evet, dikişlerini atıp kapadım.”

“Bunu yaptığın için teşekkürler. Mecbur değildin. Canlı hastaların var başında.”

“İşim bu. İnan bana, kahramanlığa soyunmuyorum.” Üzerindeki paçoyu çıkarıp baktıktan sonra bir çöp poşetine tıktı.

Arkasına, kapının ilerisindeki masada yatan cesede bakıp İncil’den ya da herhangi bir dinî metinden bir pasajı hatırlamaya çalıştım; ne kadar korkmuş olduğu düşüncesine katlanamadığım için ellerime almak istediğim o minicik cansız ellere bir mana vermeye çalışıyordum. Onun yerine Graham Greene’den bir cümle geldi aklıma. *Sonuçta Tanrı masumları neden daha fazla ömürle cezalandırırsın ki?*

“İyi misin sen?” Tania kapı eşiğine dönüp endişeyle beni süzdü. “Dişlerini sıkıyorsun. Ağrın yok ya?”

“Hayır, bir şeyim yok.” Yalan söylerken elim çeneme gidip sızlayan dişimin etrafını sardı. “Strestendir.”

Tomi’ye diş macununu nereye sakladığını sormam gerekeceğini biliyordum. Sadece gün aşırı kullandığım halde benimkinin son birkaç zerresi kalmıştı. Bu canımı sıktı,

Çünkü onunla bir kez daha konuşmak zorunda kalacaktım, ayrıca amansız bir tacir olduğuna kanaat getirmiştim.

Aynı zamanda biyografik değerlendirmesinde de hedefi on ikiden vurmıştı. Bu da canımı sıkıyordu.

Kızı aşağı indirip otelin n tarafına, diğerlerinin yanına gömdük. Her bir mezar, kesilip birbirine tutturulan tah-talardan yapılmış küçük birer ahşap hala işaretlenmişti. Öyle şık bir yanları yoktu. İsimler üzerlerine kalıcı keçeli kalemle yazılmıştı.

Dışarıya bırakılan çiçekler, odalarımızdan aldığımız ya-pay ieklerdi. zerinde “Keyifli konaklamalar dileriz!” ya-zan beyaz kurdelelerle bağlanmışlardı.

Elli Birinci Gün

Dylan'ı ikna edip resepsiyonun arkasındaki ofislerin anahtarlarını aldım ve soruşturmamı başlattım. Bugün daha önce, hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için, cesedi bulduğumuz tankı tekrar kontrol etti. Küçük de olsa bir l tuf sayılır. Artık o suyu i miyoruz.

Kapıyı arkamdan kapayıp bulabildiğim ne kadar dosya ve kayıt defteri varsa hepsini çıkarıp masanın üstüne yığdım ve başına oturdum. Etraf sessizdi. Tanıdık bir histi bu.

 nce, her şey sona ermeden iki hafta öncesinden başlayarak rezervasyon listesini inceledim. Bu tarih bizim kongre ekibimizin gelişinden bir hafta öncesine denk geliyor. Rezervasyonların çoğu bize aitti, ayrıca yazın görece erken zamanlarıydı, tatil için yüksek sezon değildi. Bütün çocuklu müşterilerin adlarının altını çizdim, odaya beşik isteyenleri çıkarınca elimde altı aileden oluşan bir son liste oldu.

Sonra işin zor kısmına geldim. Tekrar çatıya çıktım ama bu kez yanıma uzun bir halat, yedek kıyafet, bir el feneri ve Nathan'ı aldım.

“Ne bulacağını düşünüyorsun?” diye sordu Nathan, tekrar merdivenlerden çatıya çıkarken.

“Hiçbir şey bulamayabilirim. Daha çok ilk seferinde gözden kaçırdığımız bir delil var mı diye bakmak istiyorum.”

“Kendine dedektiflik projesi uydurdun, demek. Sevdim bu işi.”

“Kızın kim olduğunu bulmamız gerekmiyor mu sence? Kız öldürülmüş. Faili hâlâ burada olabilir.”

“Olabilir mi gerçekten?”

Omzumun üzerinden geriye bakınca yüzünden şüpheci olduğunu okuyabiliyordum. “Neden olmasın?”

“İnsanların çoğu anında toz oldu. Biraz önce cinayet işlemiş olsan, küçük bir grup insanın yanında kalıp foyanın meydana çıkması riskini alır mıydın?”

Çatıya açılan kapının kilidini açtım. Şansımıza bugün hava daha ılıktı. Rüzgâr yoktu. Soğuk bir esinti yüzünden yüzümü buruşturmam ya da gözlerimi kısmam gerekmedi.

“Bir düşünsene,” dedim, Nathan halatı belime bağlamama yardım ederken. “Neden kalmayasın ki? Dünyanın sonu gelmiş. Polis gelmiyor, muhtemelen hiç gelmeyecek de. Cesedin bulunacağını düşünmeleri için bile pek fazla sebepleri yok. Onlara göre şüphe altında değiller. Bu seni biraz... tedirgin etmiyor mu?”

Yüzünü ekşitti. “Hayır? Kötü bir şey mi bu?”

“Ne yani, doğru ile yanlış diye bir şey yok mu artık?”

“Hayır, sadece... insanlar şu an öldürülmeye başlamadığı sürece uykularım kaçmaz.”

“Birisi öldürüldü.”

"Tamam, tamam, buradayım işte, değil mi!" Ellerini kaldırdı. "Hadi bitirelim gitsin şu işi. Bende biraz ot var. İhtiyacın var, bana kalırsa."

Tankın yan tarafından yukarı tırmandım. Kapak bu kez öncekinden biraz daha kolay açıldı. Aşağıdaki karanlığa baktım ve belimdeki halat sıkıca bağlı mı diye kontrol ettim. Aşağıya nasıl ineceğimi pek düşünmemiştim. Aklıma gelen tek yöntem halatla amatör stili iniş yapmaktı, ki bildiğim tek stil de buydu.

"Bütün ağırlığımı kaldırabileceğine emin misin?" diye seslendim.

"Muhtemelen kaldırırım. Hadi bir deneyelim."

Birdenbire planıma güvenimi tamamen kaybettim. O tankın içine girip tekrar nasıl çıkacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Feneri alıp köşelere tuttum ama suda pek bir şey göremedim. Eğer kıyafetleri oradaysa, kimliğini belirtecek herhangi bir şey ya da bir delil varsa, suya girip alacaktım.

"Emin misin?" diye seslendim yeniden.

"Denemeden bilemeyiz."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama burası altı yedi metre derinlikte, Nath. Atlarsam da beni düşürürsen bir yere çarpıp bayılabilirim!"

"Çuvallarsam söz veriyorum gidip Dylan'ı getiririm ve onun erkeksi güçlü kolları seni dışarı çıkarır!"

Aşağı bakıp Nathan'ı da bana şimi dansı yaparken görünce güldüm.

"Pekâlâ," dedim. "Bir saniye bekle de..."

"Sorun yok, istediğin kadar beklet. Randevum falan yok nasılsa."

Tankın ağzına çıkıp ayaklarımı kapağın iki yanına yerleştirdim. Tekrar ışık tutunca iç duvardan aşağı inen bir el merdiveni gördüm; öbür taraftan gelince hemen göze çarpmıyordu.

“Hey, Nath, sorun yok, bir el merdiveni var burada!”

“Harika haber, dostum, çünkü dürüst olayım, yetişkin bir erkeği havada tutamam ben; her şekilde dibi boylayacaktın!”

“Dallamanın tekisin!”

“Öyleyim, evet.”

Birkaç derin nefes aldım, kendimi açıklıktan aşağı sallandırdım, ilk basamağı ayağımla yokladım. Feneri ağzıma sıkıştırıp ellerimi tankın ağzına yerleştirerek ayağımla ilk basamağı bulana kadar alçaldım. Durdum, feneri sağ elime alıp inmeye devam ettim.

Belimdeki halat gerildi, sonra Nathan elinden bırakınca gevşedi.

“Harika gidiyorsun!” diye bağırdığını duydum.

Tankın yan tarafını tıklattım. İçi şaşırtıcı şekilde genişti. Suları boşalmış olsa tanklardan iyi birer sığınak olurmuş.

Kara suyun keskin bir kokusu vardı, aşağı indikçe de kötüleşti. Yüzeyin hemen üzerinde durup ne kadar aşağı indiğimi ve suyun ne kadar derin olduğunu anlamaya çalıştım. Halat fazla gevşekti. Tankın yan tarafına iki kez vurunca Nathan halatı gerdi.

“Sıkıntı yok,” diye mırıldandım kendi kendime, tankın içine bakarak. Suyun yüzeyi tamamen durgundu. “Sıkıntı yok. Yaparsın sen. Her şey yolunda.”

Basamaklar suyun içine kadar devam ediyordu. Suyu girer girmez ayakkabılarıma buz gibi su dolunca yüzümü

ekşittim. O kadar soğuktu ki canım yanıyordu. Soluklanıp bir basamak daha indim, sonra bir basamak daha inince su belime kadar geldi. Kusma isteğimi bastırıp bir adım daha inince ayağım zemine değdi. Göğsüme kadar gelen suyun içinde dişlerim soğuktan zangırdarak feneri başımın üstüne tuttum.

Tek elimle pek bir şey bulamayacağımı fark edince feneri metal basamaklardan birinin üzerine dengeli bir şekilde koyup suyun içinde bacaklarıma kumaş degecek mi diye ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Nefesimi tutup iki kolumu da suya soktum ve el yordamıyla tankın içinde otele su gönderen borunun ucunu aradım. Beni yönlendirecek bir akıntı olmadan bulması zor oldu.

Koku çok keskindi. Buzdolabında fazla uzun beklemiş tavuk ile çürüyen kayısıların tatlı-ekşi kokusunun karışımı gibiydi. Ögürdüm ama bir şey çıkarmadım.

Ayağım yana doğru kayıp bir girintiye takılınca iki elimi birden suya sokup borunun ucunu aradım. Su çalkalanıp boynuma kadar gelince irkilip ani bir nefes aldım ve açıklığa takılmış ıslak bir kumaş parçasına değince başımı da suya soktum. Kumaşı çekip çıkardım, omzuma atıp keşfin coşkusuyla yeniden suya dalıp başka bir şey var mı diye elimle yokladım. Elime yumuşak, küçük bir hayvana benzer bir şey geldi, istem dışı olarak uzaklaştım.

Kendimi zorlayıp baktım. Sudan çıkarınca gördüm ki bir hayvandı. Dehşet içinde tersine çevirip oyuncak hayvan olduğunu anlayınca rahatladım. Bir oyuncak tavşandı.

Kıyafetlerimin ağırlığıyla, ayaklarım tamamen uyuşmuş bir halde merdivene döndüm. Oyuncak tavşan koltuğu-

mun altında, kıyafet parçası omzumda, ışığa doğru tırmandım. Çıkarken üç kat daha ağırmışım gibi geldi.

Ortaya çıktığım an Nathan seslendi: “Hassiktir, bir şey mi buldun?”

Sırılsıklam kıyafetlerime ve tenime çarpan yakıcı soğuğa hazırladım kendimi.

Hiçbir şey söylemeden kıyafet parçası ile oyuncağı yere bırakıp ayağım kaymadan aşağı inmeye odaklanmaya çalıştım. Yeniden çatıya indiğimde Nathan etrafıma bir havlu sarıp, “Dostum, kanalizasyon gibi kokuyorsun, deliceydi bu yaptığın,” dedi.

Konuşamadım. Islak kıyafetlerimi çıkarıp güçlkle halatı çözdüm, sonra yanımda getirdiğim yedek pantolon, tişört ve ayakkabıyı giymeden önce kurulanmaya çalıştım. Üç çift çorabın bir işe yaradığını hissetmem uzun zaman aldı.

Bulduklarıma pek dikkat etmeden her şeyi sıırılsıklam bir yığın haline getirip hiç konuşmadan doğruca bodrum kata indik. Nathan, yanlarına oturup kendime gelebileyim diye yarım saatliğine kazanları yaktı. Nazik bir jestti.

Kalan elektriğin çoğunu hidroelektrik santrali sağlıyordu ama ne kadar dayanacağını kestirmek mümkün değildi. Elektrik kesilirse yedek jenaratörde biraz daha yakıtımız vardı ama onun da sonu gelecekti.

Nathan'ın bardaki zulasından bulup getirdiği bir kürk şala sarınmış, etrafım koli koli bardak ve mutfak eşyası, istiflenmiş bir miktar alkolle çevrili bir halde, yerde, kuruyan kıyafetlerimin yanında duran ıslak kumaş parçasını işaret ettim.

“Elbiseye benziyor.”

Nathan yanıma oturup bize birer cigaralık sardı. "Borunun basıncı onu... üzerinden çekip almıştır. Şansımıza boruların içine kaçmamış. Asla bulamazdık."

Uzanıp kızın elbisesini daha iyi görebilmek için kıyafetlerimi kenara ittim. Sarı-beyaz renkli, kareli, eski moda dantel yakası olan bir elbiseydi. Kızına ancak küçük oyuncak bebeklere benzesin diye giydireceğin türden bir elbiseydi. Marion'a bu elbiseden almazdım. Ruth ölse giymezdi.

Markasına bakınca neredeyse tamamen silinmiş, siyah keçeli kalemle yazılmış bir şey gördüm.

"H" ya da "M" veya "N" harfiyle başlayan bir isim olabilir. Emin olamadım.

Kazana yakın duvara yaslanıp ayağımla elbiseyi öteye ittirdim.

Nathan hana bir cigaralık uzattı, bir süre sessizlik içinde oturup içtik.

"Tania baktığında üzerinde hiçbir iz yokmuş, öyle mi?"

"Hiç." Tekrar düşündüm. "Boğulmuş gibi görünmediğini söyledi. Suya girmeden önce ilaç verilmiş ya da bir şekilde yaşamsal faaliyetleri kısıtlanmış olabilir dedi."

Titredi. "Ürkütücüymüş."

"Bu herifin hâlâ burada olabileceği ihtimalinden rahatsız olmamana inanamıyorum."

"Neden erkek olduğunu düşünüyorsun ki? Ayrıca rahatsızım, sadece..." Dumanını üfledi. "Rahatsızlık ölçeğim şu an için biraz şaşmış durumda."

"Doğruyu ve yanlış umursamayı bırakamayız, sırf..."

"Dünyanın sonu geldi diye?"

Karşılıksız kalmadım. "Hâlâ buradayız."

Otun kafası gelmeye başlıyordu. Hoştu.

Nathan'ın yüzünde hüznünlü bir ifade vardı. "Büyük olasılıkla burada öleceğime inanamıyorum. Açlıktan ölerək falan, demek istiyorum. Amma boktan iş."

"Bunları içince acıkacağız. Bunu hesaba katmamıştık."

Homurtular çıkararak güldü. "Tamam, bu komikti şimdi."

"Normalde komik değil miyim?"

"Yok ondan değil, sadece arkadaşlarımdan yaşlısın."

"Nasıl oldu da burada işe girdin?" diye sordum.

Cesedi bulduğumuzda tepkisini görmüştüm, o yüzden cinayetle bir ilgisi olduğunu pek sanmıyorum. Yine de buradaki herkes hakkında mümkün olduğunca çok biyografik bilgi edinip kayıtlara geçirmek istiyorum.

"Buraya geleli o kadar çok olmadı. Altı ay falan olmuştur. Ama o kadar tuhaf bir hikâyeye ki anlatsam inanmazsın."

"Eminim inanırım. Artık her şey tuhaf."

"Babamla ilgili. Daha doğrusu üvey babamla ilgili. Yine de evet, babam oluyor. O yüzden buradayım."

"Kulağa tuhaf gelmiyor."

"Ah, dostum," dedi sırtarak. "Bilmiyorsun ki."

Kazandan bir patırtı yükselince Nathan kapatma vaktinin geldiğini hatırladı, yine de bodrum uzun süre boyunca ısısını korudu, böylece kıyafetler kururken birkaç saat daha oturup sigara içtik.

İkimizin de kafası güzelken hikâyesini anlattı. Olağanüstü ve tuhaf bir hikâyeydi; kendi sözlerimle aktaracak olsam hakkını veremezdim. Onun yazmasını istedim, o da yazacağını söyledi. Vakti gelince ilıştireceğim.

Elli İkinci Gün

Bu sabah Dylan'dan oteli aramak için yedek anahtarları istedim. Koşuya çıkmak üzereydi. Göle kadar, tahminlerine göre gidiş geliş yaklaşık beş kilometre koşacaktı. Benim yeni edindiğim amaç duyguma hizmet etmektense girişin önünde esnemek daha çok ilgisini çekiyor gibiydi.

“Odaları tek başına aramak günlerini alır, Jon.”

“Biliyorum ama... eğer otelden biri bir kızı çatıya çıkarıp...”

“Gittiklerini biliyorsun.”

“Bunu bilmiyoruz!”

Derin, ölçülü nefesler alarak iki kolunu da göğsüne doğru çekti. “Muhtemelen enerjini atmanın daha iyi bir yolunu bulabilirsin.”

“Burada hiç arama yaptın mı ki şimdiye kadar?”

“Ne için?”

“Bilmiyorum. İşe yarayacak herhangi bir şey için.”

“Henüz yapmadım.”

“Eh, o zaman bırak ben yapayım. Seni yüzlerce odayı tek başına arama işinden kurtarır, hem fazladan yiyecek bulabilirim, silah, ilaç...”

O noktada muhtemelen daha ziyade çekilip gitmemi istediği hissine kapıldım.

“Anahtarların sende olduğunu kimseye söyleyemezsin,” dedi.

“Katilde bir set anahtar olmalıydı. Çatıya çıkmak için. Ama sen anahtarların sadece personelde olduğunu söylemiştin.”

“Eğer kızın o günlerde, o ilk gün dolaylarında öldüğünü düşünüyorsan birkaç anahtar çalmak o sıralarda pek zor iş değildi.” İç çekti. “Ama kimseye yedek anahtarların sende olduğunu söyleyemezsin.”

“Söylemem.”

“Ciddiyim, hiç kimseye söyleyemezsin.”

“Neden?”

Dizlerini esnetirken bir bakış attı. “Onları tanımıyorum.”

Tomi’yi ve içeriği bilinmeyen koleksiyonunu düşününce ne demek istediğini anladım.

“O zaman bana neden emanet ediyorsun?” diye sordum.

Yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle bana baktı. “Çünkü bir sonraki yiyecek seferinde gönüllü olman lazım.”

Dylan ağır anahtar setini bana uzattı, ormana şöyle bir baktı -bugün güçlü rüzgârın etkisiyle gürültülüydü-, sonra da fırlayıp ağaçların arasında gözden kayboldu.

Yeniden rezervasyon listelerimin başına döndüm. Yobari’ler dışında daire içine aldığım ailelerden biri yaşı küçük çocuklar için uygun bir oda istemişti. 377 no’lu odada kalan Luffman’lar.

Bir yerlerden gelen bir esinti otelin içinde uğulduyordu. Paltomun fermuarını çekip merdivenlerden yukarı çıktım.

Gezinirken bile bu kata nadiren çıkıyorum. Yobari'ler burada kalıyor. Bir de otelin şefi olup mucize eseri bize yemek yapmaya devam eden Sophia.

Sanırım birkaç genç kadın da aynı katta kalıyordu. Belki de Yobari'lerin iki çocuğu ile rahmetli Florence Lavelle'in evlat edindikleri bebeğinin varlığı rahatlatıyordu onları. Kadınlar arasında önceden oda temizliğine bakan ve yakın zaman önce resepsiyona geçen Rus-İsviçreli kız Mia; hiç konuşmadığım bir Fransız kız Lex (Alexa); bir de hiç konuşmadığım bir başka Fransız kız olan Lauren vardı.

Mia'nın Sasha adında bir ikiz erkek kardeşi var. O da otel personeli ve bildiğim kadarıyla hâlâ zemin kattaki personel alanında, Dylan'ın yan tarafındaki odada kalıyor. Patrick haricinde diğer erkeklerin nerede kaldığından emin değilim. Kadınlar bir araya toplanmış, biz oraya buraya yayılmışız.

377'ye gidip içeri girdim. Odanın kokusundan misafiri olduğu anlaşıyordu ama şükürler olsun ki misafir ölüm değildi. Yerde, yatağın ayak ucunda iki tane kocaman valiz duruyordu. Gardropların kapakları açık, boş giysi askıları ortadaydı. Komodinlerden birinin üzerinde bir paket sigara vardı. Utanarak itiraf ediyorum ki önce bunları cebe indirdim.

Görünüşe göre Luffman'lar eşyalarını topluyordu, ki bu da akla şu soruyu getiriyor: Neden bütün eşyalarını yanlarında götürmediler?

O gün ben neler yaptım diye düşündüm. Mantık timsali olduğum söylenemezdi; şok altüst etmişti beni. Ailenin can havliyle valizlerinin hepsini almadan otelden kaçmış olması pekâlâ mümkündü. Daha hafif bir çanta alıp ağır valizleri burada bırakmış olabilirlerdi.

Vücudumdaki bütün kaslar seğirirken irkilip dresuara tutunarak dengemi sağladım. Ne zaman o günü detaylı bir şekilde hatırlasam böyle oluyor. O âna dair hatırlayabildiğim tek şey otelin lobisinde telefonumu göğsüme bastırıp, sırtımı bir duvara yaslayıp oturduğum. Herhangi bir görsel yok hatırımda.

Luffman'ların yatağına oturdum ve ağlayacak gibi oldum ama kendimi toparlamayı başardım. Epeydir, fazla uzun süredir böyle olmamıştım ve kontrolü bırakma isteği beni korkutuyordu. Teslim olursam işin sonu nereye varır, bilemiyordum.

Toparlanıp yarısı dolu valizlerin başına çöküp kurcalamaya başladım.

“Ne yapıyorsun?”

“Hassiktir!” Ayağa kalktım ve bir an için dengemi kaybettim.

Konuşan Sophia'ydı, otelin şefi. Uzun boylu, otuzlarının ortalarında, oldukça soluk tenli bir kızıl; gaga burnuyla sert, mağrur bir edası var. Sanırım önceden diğer otel personeli gibi o da İsviçre Fransızcası konuşuyordu ama şimdi çoğumuz İngilizce konuştuğumuzdan o da İngilizce konuşuyor. Bu konuda bize kötü hissettirmekten de hiç çekinmiyor.

“Nasıl girdin buraya?” diye sordu.

“Dylan bana anahtarlarını verdi,” dedim. Der demez de pişman oldum. “Ama bundan kimseye bahsetmezsen seviyorum.”

Gözlerini kıstı. “Neden?”

“Bir şey araştırıyorum. Dylan başka pek fazla kişinin bilmesini istemedi. Eminim sana güveniyordur ama. Seni tanıyor.”

Neden öyle suçluymuş gibi davranmaya başladım, bilmiyorum. Herhalde Sophia beni tedirgin etti. Beklendiği üzere cevaplarımın hiçbirinden etkilenmişe benzemiyordu. İç çektim.

“Kapıyı kapayabilir misin?”

“Neden?”

Lütfen dercesine avuçlarımı açınca isteğimi yerine getirdi.

“Su tankındaki cesetten haberin var mı?” diye yokladım.

“Evet, Dylan dün söyledi. Herkese tek tek söylüyor sanırım, fazla yayılmasın diye.”

“Eh, ceset küçük bir kıza ait, burada kalan misafirlerden biri. Tania otopsi yaptı. Ölüm sebebi kesin olarak bilinmiyor ama görünüşe göre kız su tankına girmeden önce öldürülmüş olabilir, belki de... bütün bunlar olmadan önce.”

“Kimmiş peki?”

“Emin değilim, veri tabanındaki rezervasyon formlarına ulaşabilir miyim diye bir bakmam gerekecek. Ama bu da otelin rezervasyon kayıtlarını internet gerektirmeyen bir sistemde tutup tutmamasına bağlı.”

Duraksayıp dikkatle beni inceledi. “Peki... burada ne işin var?”

“Ah, doğru ya. Otel kayıtlarını inceleyip kızın kim olabileceğine dair bir tahmin yürüttüm. Sanırım adı Harriet Luffman’dı. Bu odada kalıyorlardı. En azından ona ne olduğunu bulmaya çalışmalıyım diye düşündüm.”

“Katil hâlâ otelde mi sence?”

“Olabilir.”

“Değildir.”

“Nereden biliyorsun?”

“Katil olsan sen kalır mıydın?”

Kaşlarımı çattım. “Eğer kimsenin kim olduğumu öğrenmeyeceğini düşünüyorsam kalırdım, evet.”

Yine duraksadı, sonra omuz silkti. “Anladım. Ne arıyorsun peki?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Yardım edeyim.”

Yüzünde profesyonelce bir ifadeyle yanımdan geçip diğer valizin fermuarını açtı; içi yetişkin kıyafetleriyle doluydu.

Yanımda duran valize döndüm, tam bir şey soracaktım ki o konuştu.

“Bir şeyler karaladığını fark ettim,” dedi. “Sebebi nedir? Günlük mü tutuyorsun?”

“Günlük değil, daha ziyade gerçek zamanlı olarak yazılmış tarihi bir kayıt.”

“İşin bu muydu? Kongre ekibinden miydin?”

“Evet, tarihçiydim.”

“İnsanlarla röportaj mı yapıyorsun peki? Hikâye mi arıyorsun?”

“Sadece hikâye aramıyorum. Gazeteci değilim ben...”

“‘Gazeteci’ derken sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin.”
Güldüm. “Yani...”

Röportaj yapmak iyi fikirdi gerçi. Nathan hâlihazırda bana bir hikâye sunmuştu. Diğer herkes neden sunmasındı ki? Hâlâ burada olanlara, diğerleri giderken onların neden kaldığına dair daha iyi bir fikir edinmemi sağlardı bu. Bana bir ipucu verecek bir şey hatırlayan bile çıkabilirdi.

“Dört yıldır çalışıyorum bu otelde,” dedi, kıyafetleri çıkarıp yığınlar halinde ayırıp ceplerini kontrol ederken.

“Olayların hiçbirisi sırasında, cinayetler ve intihar vakaları gerçekleştiğinde burada değildim.”

“Neden burada çalışmayı seçtin?”

“İş vardı, para vardı. Kocam buradaydı.”

“Artık değil mi?”

Bir bakış attı. “Hayır.”

Detaya girmedi.

Göz ucuyla ellerine bakınca yüzük takmadığını gördüm. Ama öyle kati bir cevap vermişti ki bu konuda başka bir şey sormadım.

“Bu aileyle tanışmış ya da onları görmüş müydün?”

“Hatırlamıyorum. İnsanlarla konuşmak zorunda kalmamak için mutfakta çalışıyorum.”

“Anlayabiliyorum.” Bir elbise daha aldım, ocuk bedeni bir elbisedi. Yakasının içindeki etikete baktım.

H.l..

ömelmekten ayak bileklerim zorlanmaya başlayınca elimde bu ikinci elbiseyle yerde bağdaş kurup oturdum.

“Hiç mantıklı gelmiyor bu,” dedim.

“Neden?”

“Kızın herkes kaçıp gitmeden önce su tankında olduğunu düşünüyoruz. Anne babası neden kimseye haber vermesin ki?”

“Belki vakitleri yoktu. Haberini aldığımızda çoğumuzun düşündüğü tek şey hayatta kalmaktı. Belki de kızlarını aramaya çıkacak vakitleri olmadı. Belki şanslarını denemeleri gerekiyordu.”

“Hayır, onsuz gitmezlerdi.” Bakışlarımı elbiseden kaldırdım. “ocuğun var mı?”

“Hayır.”

“Çocuklarımdan birinin kaybolduğunu bilsem, bir havaalanına giderek kendimi kurtarmaya çalışacağıma onları ararken ölmeyi tercih ederdim.”

“Dünyanın sona erdiğini düşünüyor olsan bile mi?”

“Özellikle dünyanın sona erdiğini düşünüyorsam.” Boğazım gerildi ama devam ettim. “Çocuklarımdan biri kaybolmuşsa ve dünya sona ermişse, o zaman en azından göcekleri son şey benim onları bulmaya, korumaya çalışmam olurdu. En azından *denediğimi* bilmeleri gerekirdi.”

Başını yana eğdi, sonra o da yere oturdu. “Neden kaldın öyleyse?”

Suçluluk yine minik iğnelerini sapladı ama başka türlü bir suçluluktan bu. “Duyuruları dinledim. Uçaklar kalkmıyordu. Eninde sonunda birileri gelir diye düşündüm. Kızıl Haç ya da ordu falan.”

“Ben de.”

“Kocan gitti mi? Sormamda sakınca yoksa. Otelden ayrıldı mı?”

Valizi kurcalamaya geri döndü, bir kişisel bakım çantası buldu ve, “Şu işe bak. Diş macunu,” dedi.

“İki tane?”

“Evet. Kimseye söylemeyelim. Jilet lazım mı?”

“Olur. Sana saç bakım ürünü lazım mı? Burada bir şeyler var.”

Birkaç şeyi değiş tokuş edip kişisel bakım çantalarına koyduk. Sophia’ya bir makyaj çantası uzattım, o da bir el aynasına bakarak yeni bir ruj denedikten sonra aynanın tepesinden bana baktı.

“Otelin sahibiydi.”

“Anlayamadım?”

“Kocam. Otelden ayrıldı, evet. Otel onundu.” Kalkıp eşyalarını topladı. “Başka bir şey bulursan haber et. Benim çalışmam gerek.”

“Hey, Tomi’nin kocandan haberi var mı?” diye sordum, Sophia kapıyı açarken. “Buranın tarihini yazıyordu da.”

“Muhtemelen vardır.”

Rahatsız olmuşa benzemiyordu. Koridora çıkıp gözden kayboldu. Ayağa kalkıp kapıyı arkasından kapadım.

Otel personelinin bazı üyeleriyle konuşmayı ertelleyip duruyordum çünkü kendimi ifade edebileceğimden emin değildim. Açıkçası Sophia da biraz ürkütücü biriydi. Onunla tanışma fırsatı bulup bu ön yargıdan kurtulduğuma memnundum. Belki de yalnızca mutfakta talimatlar verdiğini duyduğum için öyle düşünmüştüm, bir de uzun boylu olduğu için.

Ölü çocuğa karşı kayıtsız görünüyordu, özellikle de bir kadın için. Öte yandan şu sıra herkesin perspektifi kaymıştı. Daha önce olmuş olan ne varsa -geçmiş hayatlarımız- pek önemi yoktu. Günden güne yaşıyorduk. Nefret ettiğimiz onca insanı; bizi üzen şeyleri; internette sinirimizi bozanları; gözlerimizi devirdiğimiz Facebook durum bildirimlerini; ağlatan şirin hayvan videolarını; gazetecilere, haber sunucularına, politikacılara, ünlülere, akrabalara karşı güdülen kini hatırlayamaz olmuştuk artık. Hepsi yok olup gitmişti. Bir kız çocuğu öldürülmüştü, ne var ki bu önceden olmuştu. Öncesi artık yoktu. Dünyanın devasa bir parçası silinip gitmişti. Artık ceza diye bir şey yoktu.

İki valizin de fermuarlarını çekip odama götürdüm, kapıyı arkamdan kilitledim. Luffman’lar arkalarında herhangi bir kimlik belgesi bırakmamıştı. Bu da kızları olmadan

havaalanına doğru gittikleri anlamına geliyordu. Yine de birilerinin beni izlediği hissine kapılmadan bir kez daha incelemek istedim.

Elli Üçüncü Gün

İlk günü yazmam gerek. Fazla zaman geçip de hatırımda kalanları fazla derine bastırmadan. Travma karşısında zihnin yaptığı bu; onu silip ara sıra bir anlığına beliren görüntüler ve rüyalar, vertigo, panik ve hızlı hızlı soluma aracılığıyla yeniden yaşıyor. Ama anının kendisi bir kurguya dönüşüyor.

Bir bakıma bütün hayatımı zamana adadım ben; hiçbirimiz zamanın ne olduğundan emin olamasak da. Sosyal bir yapı mı? Bir illüzyon mu? Döngüsel mi? Yoksa paralel mi? Zaman bana lineer geliyor çünkü üzerine çalıştığım konuya, insana, bir anlam verebilmek için ilerlemeye inanmam gerek. Ne var ki şimdi düşününce zaman daha çok lastik gibi geliyor; sanki uzanmaya, daha ileri gitmeye yönelik bir atılım gibi. Bir olay seni anında yerine geri yaşıtırmadan önce.

O yüzden bir ara ona geri dönmek zorundayım. Bir oturuşta kâğıda dökmeliyim ki bir daha hatırlamak zorunda kalmayayım. Hepimiz ondan uzaklaşmaya çalışıyoruz, aklımızı kaçırmayalım diye kendimize ilerleme illüzyonu

yaratmak için. Ne var ki akıl kurtarmayacak bizi. Ne de o gün ile aramıza bir mesafe koyabilirim; kendimi zorlayıp her şeyi yazana dek mümkün değil bu.

Kahvaltıdaydık. Bir çığlık duyuldu. Bir kadın telefonuna bakıyordu. "Washington'ı bombalamışlar!"

O andan itibaren her şeyin bulanıklaştığını yazmak kolay olurdu çünkü öyle de oldu. Ne var ki o andan sonra olanlara dair aklımda kalan en net hatıralar bunlar.

Ayağa kalktım, çünkü içgüdülerimin ilk hedefi o kadının telefonunu kapmaktı. Başka birkaç kişi de öyle yaptı.

Kadın ağlıyordu. Telefonuna baka baka ağlıyordu.

Restoranda onlarla -ayağa kalkan diğer insanlarla- göz göze geldim ve sonra masanın üstünde duran kendi telefonumu hatırlayarak geri oturdum. Bir mesaj ulaşmıştı.

Acaba göndericisi, olasılıkla gönderip gönderebileceği son mesaj olan bu mesajdan pişmanlık duydu mu diye merak ettim.

Birileri, "Aman Tanrım!" diye bağırdı ama kim olduğunu görmedim.

Elimde telefon, yerimden kalkıp lobiye koştum. Resepsiyonda yaklaşık üç kişilik bir kuyruk vardı. Telefonuma, resepsiyona ve kapıya baktım. Orada öylece ne kadar durduğumu bilmiyorum, ama epey bir süre geçti. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum; gideyim mi, birini aramaya çalışayım mı, personelden daha fazla bilgi edinmeye mi çalışayım? O yüzden öylece durdum, ta ki birileri son hızla girişe koşarken omzuma çarpana kadar.

Çarpışma beni harekete geçirdi. Nadia'yı aramaya çalıştım ama hat meşguldü ya da kesilmişti. Bağlanmıyordu, çalmıyordu bile. Nedense, bana mesaj gönderen doktora

öğrencisi Luke'u aramaya çalıştım. Herhalde son aramalarda en üstte onun adı olduğu içindi, ama o da bağlanmadı.

Paniğe kapıldığımı fark etmeye başlamıştım ama kendime hayır dedim. Kendime hayır deyip durdum. Muhtemelen bir terörist saldırısıydı, evet, ama bu daha önce de olmuştu. Bencilce kendime zaten DC'de akrabam ya da arkadaşım olmadığını söyledim. Durum kötüydü ama tanıdığım herkes iyiydi. Bu da bir başka 9/11 vakası olabilirdi ama tanıdığım herkes iyiydi.

İnsanların yüksek sesle, anlaşılmaz bir sürü başka dilde tartışmakta olduğu resepsiyondan uzaklaşıp telefonumdaki sosyal medya uygulamalarını açtım ve kenara çekilip lobinin duvarına yaslandım. Masama geri dönmeyi düşündüm. Sonra manşeti gördüm.

SON DAKİKA: WASHINGTON'A DÜZENLENEN NÜKLEER SALDIRI SÜRÜYOR. Gelişmeler sürüyor.

Sanki soğuk bir el beni ensemden yakalamış gibiydi. Çenem uyuştı. Bütün vücudum, karnımdan omuzlarıma kadar, bir de bütün sırtım bir titreme nöbetiyle sarsıldı. Ellerim titremeye başladı. Okuyamıyordum. Gözüm NÜKLEER kelimesinden başka şey görmüyordu.

Yanıliyordum. Gerçekten nükleer olamazdı. O anlamda olamazdı. Nükleer son demekti. Muhtemelen tık tuzağına düşürmek için kullanıyorlardı kelimeyi.

Telefonumun kontrolünü yeniden alıp zaman tünelimde aşağı indim.

SON DAKİKA: WASHINGTON ÜZERİNDE NÜKLEER PATLAMA. Gelişmeler sürüyor.

SON DAKİKA: ABD'ye NÜKLEER SALDIRI.

SON DAKİKA: UZMANLAR ÖLÜMCÜL VAKA SAYISININ 200.000 OLDUĞUNU TAHMİN EDİYOR.

SON DAKİKA: HABER DOĞRULANDI: BAŞKAN VE PERSONELİ DE ÖLENLER ARASINDA. DAHA FAZLA BİLGİ BEKLENİYOR.

Başka manşetler de vardı. Birleşik Krallık'tan çıt çıkmadığından ve Albuquerque'deki bir başka saldırıdan bahsediyordu.

Odamda bir TV olduğunu hatırladım.

Ne var ki birdenbire göremez oldum. Görüşüm tıpkı bir ışık gibi söndü. Her şey karardı ve telefonumu elimden düşürdüm. Sanırım istifra ettim ama emin olmam mümkün değil. Restorana dönmek için lobi boyunca el yordamıyla ilerlemek zorunda kaldım ama faydasız olduğunu anlayınca yere oturup sırtımı duvara dayadım.

Bir an için bir *Triffidlerin Günü* senaryosundayım diye düşündüm. Ciddi ciddi kör olduğumu düşündüm. Etrafımdan hareket sesleri, koşturan ve ağlayan insanların seslerini duyabiliyordum. Biri de çılglık attı, bir kez. Kimse durup benimle konuşmadı.

Görüşüm uzun saatler sonra geri döndü. Bana öyle gelmişti ama muhtemelen sadece yarım saat geçmişti. Elimle zemini yoklayıp telefonumu bulmuştum, yeniden görebilene dek telefonu göğsüme bastırıp öylece durdum.

Gözlerimi kırpıştırıp görüşümü netleştirmeye çalışırken biri yanımda durdu ve ben tepemde dikilen bir kadını fark ettim. Şimdi dönüp bakınca Tania olduğunu biliyorum. O zaman onu tanımıyordum.

Dedi ki: "İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başka biri, bir adam, ona acele etmesini, arabaya binmeleri gerektiğini söyledi.

Ben bir şey söylemedim, ya da iyi olduğumu söylemiş olabilirim. Bilmiyorum. Daha net hatırlayamadığım için üzgünüm.

Sonra kendimi yeniden restoranda buldum. Ya da en azından kapı eşiğinde durup kitabıma, kahveme ve masama baktığımı hatırlıyorum. Barın kapısında iki kişi durmuş birbirlerinin ellerini tutuyordu; Mia ve Sasha'ydı herhalde, şu kardeşler. Diğer herkes gitmişti.

Odanın üst köşesinde duvara monteli bir TV'ye baktıklarını fark edince yanlarına koştum. Elbette söylenenleri anlayamıyordum ama ekranda tekrar tekrar kısa bir video görüntüsü oynuyordu. Haber spikerinin dili dolaşıyor, ter döktüğü açıkça görülebiliyordu.

Birileri bir çekim yapıyordu, arkadaşlarından birini çekiyordu, sonra kör edici bir ışık bütün ekranı kapladı ve video yayını kesildi. Gerisi beyaz gürültüydü.

"Ne diyor?" dedim onlara, hesap sorarcasına.

Genç adam Sasha konuştu: "Sadece ışık. Gitti şehir."

Uzaktan çekilmiş, Twitter'dan alınmış başka görüntüler, tam New York gökyüzünü dolduran ışıkların söndüğü ânı yakalamıştı. Binalar karanlığa gömülmüş ya da tamamen görünmez olmuştu; kadrain sol tarafındaysa nabız gibi atarak yükselen devasa bir bulut sütunu vardı. Herkesin görebildiği bundan ibaretti. Kör edici bir ışık, bulut -gördüğüm en büyük bulut- ve tüm ışıkların sönmesi.

"Kaç Amerikan şehri?" diye sordum.

"Şimdiye dek üç tane diyorlar."

"Üç?"

Mia ağlayarak, "Teksas'ta bir yer," dedi.

Sasha'yla, benim bilmediğim bir dilde telaşlı telaşlı konuşmaya başladı.

Bacaklarım güçten kesildi, sendeleyerek uzaklaşırken bir kadına çarpıp az kalsın yere deviriyordum.

"Affedersiniz, affedersiniz," diye mırıldandım koşmaya devam ederek.

Bağırıyordu ama bana bağırıldığını sanmıyorum.

Yukarı çıktım. Sonra kendimi odamda, eşyalarımı toplarken buldum. TV'yi açtım ama bütün ana ABD kanalları kesilmişti. Yalnızca İsviçre kanalları çekiyordu ve aynı görüntü tekrar tekrar oynarken ben nasıl alt yazı ekleyeceğimi bulacağım diye az kalsın aklımı kaçıırıyordum. Alt yazıları bulduğumda tekrar Nadia'yı aramayı denedim ama hat düşmüyordu. Acaba yalnızca cep telefonları çalışmıyor olabilir mi diye odadaki telefonda aradım ama oradan da bağlanamadım.

Telefonu çarpıp parçalamak istedimse de yapmadım. Mantıksız bir şekilde hasarın bedelini odanın hesabına yazacaklarını düşündüm. Az kalsın şok yüzünden görme yetimi kaybedecektim ama yine de faturamdan endişe edecek kadar aklım vardı.

Toparlanmayı bitirmedim çünkü açıkçası ne yapacağımı bilmiyordum. Odamdan çıkıp koridorlarda dolanmaya, kongreden iş arkadaşlarımı aramaya başladım. İçlerinden birinin şokla daha iyi başa çıktığını ve bana ne yapacağımı söyleyeceğini hayal ediyordum. Birilerinin ne yapacağımı söylemesine fena halde ihtiyacım vardı. Sanki okula geri dönmüşüm ve tek istediğim bir yetişkinin idareyi ele almasıydı.

Telefonumda gezinerek takıntılı bir şekilde İngilizce manşetleri ararken sürekli NÜKLEER kelimesini görüp durdum. Yanlış okuyor olmalıyım diye düşündüm. Mantıken Washington'a bir nükleer saldırı düzenlenmiş olamazdı çünkü daha önce hiç olmamıştı bu. Eğer bir nükleer saldırı gerçekleştiyse bu son demekti ve bizim bildiğimiz dünya sona ermemişti. Sona ermemişti çünkü daha önce bu hiç olmamıştı.

SON DAKİKA: WASHINGTON ÜZERİNDE NÜKLEER SİLAH PATLADI, YÜZ BİNLERCE İNSANIN ÖLDÜĞÜNDEN ENDİŞELENİLİYOR.

SON DAKİKA: ABD NÜKLEER SALDIRI ALTINDA, KANADA BAŞBAKANI İSE SAKİN OLUN ÇAĞRISINDA BULUNDU.

SON DAKİKA: NÜKLEER BOMBA WASHINGTON'I YIKIP GEÇERKEN ABD HÜKÜMETSİZ KALDI.

Şimdiye kadar ellerine geçen tek Washington DC fotoğrafı birinin cep telefonu ile çekilmişti. Fotoğrafta karanlık ve bulut vardı. O kadar.

Hazırlıklı değildim. Birilerinin beni yönlendirmesine ihtiyacım vardı. Bulunduğum katta kapılar açılıp kapandı. Birilerinin merdivenlere koştuğunu gördüm. Bir adam odasından çıktı, dönüp bana baktı. Kim olduğunu biliyordum ama o an için adını unutmuştum.

Joe Fisher, Penn Devlet Üniversitesi'nden bir profesör. Şimdi kim olduğunu biliyorum. Yedi yıldır tanıyordum onu.

Gözlüğünü burnunun yukarısına ittirip, "Jon, taksi çağırmamız lazım. İskoçya yok olmuş," dedi.

"İskoçya... yok olmuş?"

“Evet, taksi çağdırmamız lazım. Numara var mı sende?”

Söylediğini anlamak için bir an durdum. Hiçbirimizin arabası yoktu. Hepimiz tren istasyonundan taksiyle gelmiştik.

Kahkaha atmaya başladım. Sanki aklımı kaçırmış gibiydim. Onun öyle düşündüğü kesin. Bana delirmişim gibi baktı ve bırakıp gitti. Gülmeyi kesemiyordum. Oturmam gerekti; başımı ellerime gömmüş, telefonuma ve hâlâ ak-maya devam eden hikâyelere bakakalmıştım. O an tek düşünebildiği şeyin bir taksi çağdırmak olması bana çok absürt gelmişti. İskoçya yok olmuştu, o yüzden elbette bir taksi çağdırmalıydık.

Bir süre sonra kahkahalar kesildi. Gözyaşlarına falan dönüşmedi. Sadece azalarak kesildi ve ben kendi tepkilerime şaşıp kaldım.

Ayağa kalkıp yarısı dolu valizimi almaya gittim, sonra asansörle lobiye indim. Tıklım tıkıştı. Herkes bir sürü farklı dilde bağıırıyordu. Resepsiyon görevlilerinden biri sesini duyurmaya çalışıyordu ama kimse dinlemiyordu. İki görevli, resepsiyon masasına çıkıp kalabalığın tepesinde dikildi. Kadın görevli, “Susun! Susun! Susun!” diye bağırdı.

Daha genç olan erkek görevliyse yanında durmuş titriyordu, sonra kadının sonraki tüm sözlerini İngilizceye çevirdi. Herkes bir an için sustu.

“Hiçbir yerden uçak kalkmıyor! Başka toplu taşıma araçlarının bugün çalışması da mümkün görünmüyor! Lütfen sakın olmaya çalışın, biz de size yardımcı olalım! Şu an için arabayla yola çıkmamanızı öneriyoruz!”

Yine de girişten akın akın insan çıkıp gidiyordu. Sırtım duvara dönük, kısmen bir saksı bitkisinin ardında saklan-

dığım yerden onları izledim. Kimsenin bana ne yapacağını söylemeyeceğini idrak etmeye başladım. Ülkemin bir hükûmeti yoktu. İskoçya yok olmuştu. Yüz binlerce insan ölmüştü ve herkes artık var olmayan bir hükûmetten, daha önce hiç yaşanmamış bir olay için uygulanacak protokolü açıklamasını bekliyordu.

Tekrar Nadia'yı cep telefonundan aramaya çalıştım ama bağlanmadı.

Evde olmalıydılar. Orada gece yarısıydı.

Parlayan ışığı, yapay bir gün ışığı yaratan devasa bulutu ve sonra şehrin ışıklarının kesilişini düşündüm.

Ev telefonunu aramayı denedim; çalışıyordu.

Kalbim...

Hayır, öyle yazamam bunu.

Nadia'yla bir konuşabilsem, çocuklarımdan biri telefonu açsa, her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Çalan telefondan başka her şey odağımdan çıkıp gitti. Telefon çaldı ve zihnimde koridorda, evimde duran telefon canlandı. Nadia'nın sesini duymak üzereydim ve her şey yoluna girmek üzereydi. Onun da çocukların da iyi olduğunu söyleyecekti bana. Sonra ne yapacağımıza karar verecektik. Kafa kafaya verip konuşarak atlatabilirdik bunu.

Telefon çalmaya devam etti, açan olmadı. Beni mahveden, telesekreterdeki ses oldu. Nadia'nın sesi değildi, ne de Marion ya da Ruth'un sesiydi. Benden başkası değildi konuşan; kendi sesim mesaj bırakmamı söylüyordu.

Benim için zamanın durduğu an buydu. Kaç gün geçtiğinin bir önemi yok. Her şey dönüp dolaşıp o ana çıkıyor. O an beni kökümden söküp attı.

Kontrolümü kaybedip telefonumu fırlattım. İkinci asansörün solundaki duvara çarptı. Ekranın kırıldığını duydum. Son nokta buydu. Ellerimi yüzüme kapayıp ağladım, oracıkta, lobide, herkesin önünde. Gerçi kimsenin beni fark ettiği yoktu. Kısa bir süre geçmişti ki insanların başka bombalardan, Çin’de patlayan bombalardan ve Münih’teki ya da Almanya’nın başka bir yerindeki bir diğerinden bahsettiğini fark ettim. Tam olarak hatırlayamıyorum.

Sonra sosyal medya dışında herhangi bir yerden haber almak daha da zorlaştı çünkü TV kanallarının çoğu artık yayın yapmıyordu. Daha sonra birilerinden Rusya’ya düşen bir bombayla ilgili benzer hikâyeler duydum, ardından Kudüs’e düşen bombayla ilgili daha fazla ayrıntı. İnternet kesilmeden önce karaladığım bir listem var bir yerlerde. Burada bunları neden tam sırasıyla hatırlamaya çalıştığımı bilmiyorum. Bir önemi var mı, onu bile bilmiyorum. “Washington’ı bombalamışlar!” sözlerini duydum ve bombalayanlar *kim*, şu an bile bilemiyorum.

İlk gün gerçekte böyleydi.

Elli Dördüncü Gün

Bu sabah 27 no'lu odada kalan bir çift intihar etti. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Erken kalkmıştım çünkü artık uyanır uyanmaz kalkıyorum. Yatakta uzanmalar yok artık. Yatakta uzanmak demek durağanlık demek. Kaçınılmaz olarak Nadia, Ruth ve Marion'u düşünmeye başladım. Fantezi üstüne fantezi uydururdum. Arabayla sahil kıyısından gidiyorlardır; uzun yoldan geze geze gidiyorlardır; belki çocukları olan dostane otostopçuları da alırlar. Nadia'nın koca bir araba hırsız çetesini püskürttüğü ilkel sahneler yarattım kafamda.

İşkence gibiydi. Böyle yaptığım için kendimden nefret ediyordum. Kendimi gündelik gerçekliğimden koparıp oralarda gezinmekten keyif almamdan daha da çok nefret ediyordum.

Bernardeaux'ların kahvaltıda olmadığını fark edince bir bakmak için yukarı çıktım.

Çiftin kaldığı kata çıktığımda Dylan ile Nathan çoktan oradaydı. Anında neler olduğunu anladım. İlk günden sonraki bir ay içinde bir dizi intihar gerçekleşti. Merdivenler,

ki her daim karanlıktı ve leş gibi kokuyordu, intiharın en kolay eyleme döküldüğü yerdı. Son birkaç hafta içinde başka kendini öldüren olmamıştı. Ne var ki ilk üç intihar vakası öyle bir etki bırakmıştı ki ne zaman merdivenleri kullansam bir başka cesetle karşılaşmayı bekliyordum.

“J, gelme içeri,” diye uyardı Dylan. “Hoş bir görüntü değil.”

“Hoş bir görüntü mü kaldı ki?” deyip odaya girdim.

Nathan kollarını kavuşturmuş, banyodan içeri bakıyordu. “Görünüşe göre kadını öldürmüş, sonra da kendini öldürmüş,” dedi.

Haklıydı.

Patrick küvetlerinin kenarına üstü çıplak, yüzüstü yığılmıştı, kolları sığ bir kan gölüne düşmüştü. Ellisine merdiven dayanmış kaslı bir adamdı; formunu koruyordu. Önceleri otelin içinde turlarken ona rastlardım. Bazen yalın ayak koşarak en üst katlardan alt katlara inip çıkardı. Bazen sadece koridorumuzda bir aşağı bir yukarı koşardı. Yalın ayak koşardı. Asla Dylan ya da Tania gibi dışarıda da koşmazdı çünkü son ayakkabılarını eskitmek istemiyordu.

Patrick’in arkasında, yerde, karısı -adı Coralie’ydi- gözleri şoktan ardına kadar açılmış bir halde yüzü kapıya, bize dönük duruyordu. Boynunu bir morartı çevreliyordu. Kendi rızasıyla ölüp ölmediğini kestiremedim. Onun kendi fikri de olabilirdi ama belki sonunu getirebileceğine güvenememişti.

“Cinayete işaret eden bir şey yok değil mi?” İkisinin de bu manzarada benim göremediğim bir şey görmediğinden emin olmak istedim.

“Ben göremiyorum,” dedi Dylan.

İkisi de Lyon'lu diş hekimleriydi. Kendi hallerinde insanlardı ama Coralie restoranda birkaç kez benimle konuşmuştu. İngilizcesi müthiş olmasa da onu anlayabiliyordum. Patrick ve ben, başlarda Dylan'la çıktıkları bir avdan döndükten sonra aramızda geçen alışılmadık şekilde açık konuşmanın dışında hiç uzun uzadıya sohbet etmemiştik. Bana Romanya'da amcasının çiftliğinde geçirdiği yazdan bahsetmişti. O zamanlar on dört yaşındaymış. Amcası onu ava götürmüş ama yiyecek için ya da eğlencesine değil. Kuduz bir ayının kurbanlarını öldürmek için kan izlerini takip ederek ormanda geçirdikleri yedi saat boyunca sakat geyikler ve daha küçük ayıların acılarına son vermişler. Patrick bu anının son bir iki aydır aklına gelip durduğunu söylemişti.

Sadece kayıt tuttuğumu bildiği için bana söylemek istediği izlenimine kapıldım. Pek çok kişi benimle konuşup hikâyelerini anlatmaya başladı.

Patrick ile Coralie'nin üç yetişkin çocuğu vardı; en büyüklerinin de çocukları olmuştu. Ne yazık ki hiçbirinin adını hatırlamıyorum.

"Siz de mi kahvaltıya inmediklerini fark ettiniz?" diye sordum.

Dylan başını salladı. "O yüzden kayıt tutuyorum. Sadece güvenlik amaçlı değil."

"Onları tanıyor muydun?" diye sordu Nathan.

"Diş hekimiydiler," dedim, çünkü onlarla ilgili bildiğim tek şey buydu.

"Onlarda intihar oranları çok çılgın, biliyorsunuz."

Dylan da ben de dik dik baktık.

Nathan omuz silkti. "Ne var? Öyle işte. Bütün meslekler arasında en yüksek intihar oranı onlarda, Google'layın."

“Google’layalım?” Dylan kaşlarını kadırdı.

“Yani, biliyorum yapamayacağınızı... Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Doğru ama.”

“Google’layın,” diye tekrarladı Dylan homurtular çıkararak.

“Boşlukla mizah sayesinde başa çıkıyorum ben, ne olmuş yani!”

“Peki ‘Boşluğa yeterince uzun baktığında o da sana...’ ”

Nathan ellerini açtı. “Gülüyorum buna. Ha. Ha.”

Atışmaları sırasında istemeden Coralie Bernardeaux’ya bakıp durdum. Manzaradaki umutsuzluk ve ızdırap karşısında donup kalmıştım. Yine o ilk günkü his gibiydi, ya da ikinci veya üçüncü günkü gibi.

“Dışarı çıkarsak mı onları?” dedim.

“Herkes aşağıdayken çıkarmamayı tercih ederim.” Dylan gözlerime baktı. “Yeni bir domino etkisine yol açacağından korkuyorum.”

Haklıydı.

“Peki, gelip beni bulursunuz. Daha sonra onları çıkarmanıza yardım ederim.”

Nathan ile Dylan odadan çıktı. İkisi de sarsılmış görünmüyordu. Belki de çok şey görmüşlerdi. Belki de benim böylesine bir kedere boğulmamın sebebi henüz yeterince-sini görmemiş olmamdı.

Banyoya girdim, çömeldim ve Coralie’nin gözlerini kapadım. Soğuktu. Her ne olduysa, gece olmuştu. Bir şey, bir itiş kakış, bağırışma duydum mu diye hatırlamaya çalıştım. Ama bildiğim kadarıyla gece boyunca hiç uyanmadım.

Bir keresinde Coralie dişlerime bakmayı teklif etmişti. Restoranda sandalyemde geriye yaslandım, o da bir

kürdanla dişlerime vura vura, loş ışıkta gözlerini kısarak beni muayene etti. Parmakları ağızımın içindeyken, benimle sohbet etmeye çalıştığı zamankinden çok daha rahattı. Saçları gözlerine düşüp duruyordu.

Dedi ki: “Çok fazla kahve içiyorsun.”

Kahkahamı bastırdım.

Duraksayıp bir an için gülümsedi. “Artık sorun olmuyordur, herhalde. Buranın kahvesi berbat.”

Dişlerim o noktada ,diş macunlarını aramızda paylaştırmadan önce iyi durumdaydı.

“Jon, iyi misin sen?”

Dylan parmak boğumlarıyla hafifçe kapıyı tıklattı.

Ayağı kalkıp yüksek sesle, “Amma boktan,” dedim.

“Bence de, dostum.”

“Cidden, saçmalık bu.”

“Bence de.”

Nathan da, “Belki durumları bizimkinden iyidir. Bilemiyoruz,” dedi.

Başımı sallayarak peşlerinden çıktım. Dylan arkamdan banyo kapısını kapadı.

Bu kadar büyük bir binada Bernardeaux’lar sonsuza dek orada bırakılsa da olurdu. Odalarının bir daha açılmasına ya da kullanılmasına gerek olmayacaktı. Ne var ki ritüel icabı ve insanlık gereğı, ya da belki de sadece hijyen için cesetleri gömmeye devam ettik. Her zaman bir iki laf edilmesi bekleniyordu ve şimdiye dek benden başka aday gösterilen de olmamıştı. *Kutsal Kitap*’ı hatırlayabilen bir ben kalmıştım.

İş kendi zihinlerimize kalınca ne hatırladığımız üzerinde pek kontrolümüz yok gibiydi. İsimleri -çocuklarımın

okul arkadaşlarının, öğretmenlerinin, Nadia'nın iş arkadaşlarının isimlerini- unuttuğum gibi yüzleri de unutuyordum. Öz babamın anısı bile bulanıktı. Yine de *Kutsal Kitap*'tan pasajlar hâlâ ezberimdeydi. Daha ziyade kas hafızasına yazılmış gibiydiler.

Nathan restorana döndü ama ben oyalandım. Odalarındaki birkaç çekmeceyi açıp kapayınca pek fazla eşyaları olmadığını fark ettim.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu Dylan, koridorda beni beklerken.

"Evet... Diş macunu, ağrı kesici, ne varsa."

Gardroba bakınca bir valiz gördüm. Ön tarafındaki fermuarlı gözünde pasaportlarını buldum. Hadiseyi büyütüyormuş gibi görünmemeye çalışarak pasaportları açıp kimliklerini doğruladım.

Bulduğum tek diğer ilgi çekici nesne bir paket ince puroydu, ki bu şaşırtıcıydı. Sonra nihayet odadan çıktım, Dylan da kapıyı kilitledi.

"Bir şeyler yemen lazım," dedi Dylan.

"Aç değilim."

Başını salladı. "Anlaşılabilir bir şey. Benim de biraz önce bir kavgayı dağıtmam gerekti. Nicholas -hani Alman herif-kavga çıkarmak için Nathan'a sataşp duruyordu."

"Neden ki?"

"Sinirli diye ve canı kavga istediği için? Bilmiyorum. Buradaki adamlar, Peter ve Nicholas, onlara güvenmiyorum. İngiliz olanlar, Adam ile Rob iyi gibi. Peter da pek sesini çıkarmıyordu ama... ona da o Alman'a da güvenmiyorum. İkisini takip ediyorum ama çok enerji yiyor, hi liyorsun."

“Adam iyi,” dedim. “Rob’a bir iki kez selam verdim. Peter ile van Schaik... İkisiyle de hiç konuşmadım.”

“Eh, onların hiçbir Amerikalıyla konuşmak istemedikleri kesin.” Gülümsedi. “Gidip tanklarla uğraşıp sigara içeceğim ben. Gelmek ister misin?”

Sorusunu bitirdiğinde yanından yürümeye başlamıştım bile.

Elli Dördüncü Gün (2)

Dylan ve ben günün çoğunda çatıdaydık. Sabah saatlerinde birkaç başka genç adam da bize yardım ediyordu ama akşamüzeri olup sıcaklık düşünce bir başımıza kaldık. İki kişi, bir su tankının tepesini kısmen açmayı başardık. Her yere metal parçacıkları saçıldı. Ellerim yine kanıyordu, Dylan'ınkiler de kanadı.

Sigara içmemizi teklif etti. Kabul etmeye karar verdim. Belki daha uzun röportajlarıma onunla başlayabilirdim.

Bana çatının geceleri huzurlu olduğunu söyledi ve haklıydı. Hava buz gibiydi ama orman manzarası sanki yeniden bir tatil yerindeymişiz gibi davranmamızı mümkün kıldı; yaprakları hışırdatan nazik rüzgârın ölenlerin isimlerini, kopup giden ilişkileri, kaybedilen aile bireylerini ve arkadaşları yüklenmediği bir yerdeymişiz gibi. Bir süre için yine kongredeymişim gibi hissetmemi sağladı.

Dylan bana burada çalıştığı yıllardan, uyuşturucu âlemleri için tutulan odalardan ve daha kötü şöhretli bazı misafirlerden bahsetti.

“Genellikle boşta oda tutuyorduk. Burayı işleten herif ufak çaplı bir operasyon yürütüyordu, ben terfi etmeden yıllar önce. Yolunu bulup diğerk personele de paylaştırıyordu. Pek getirisi yoktu burada çalışmanın, ama o zamanlar canımızın istediğini yapabiliyorduk, müşteriler makul olduğu müddetçe. Pahalı olduğu sürece uyulşturucu kullanmalarının bir önemi de yoktu.”

“Riskli değıl miydi?”

“Bir dönem çok fazla aşırı doz vakası yaşandı. Yönetimin sorun edeceğı kadar sık ambulans gelir oldu. Eski patronum usulca kovuldu. O zaman daha dikkatli olmaya başladım. Yaşın da getirdiğı bir şeydi, herhalde. Bydm ve uzun vadeli düşünmeye başladım; sadece kaliteli biftek yiyip iyi bira içmekten öte, ailemi düşünmeye başladım. Hayatta daha önemli şeyler var. Vardı.”

İkinci ciralığımızı yeniden bana uzattı, ben de uzun bir nefes çektim.

Bacaklarımızı binanın kenarından sallandırmış, yan yana oturuyorduk. Kıvrımlı demir yangın merdiveni biraz aşağıımızda olduğundan başta göründüğü kadar tehlikeli değılmiydi. Buradan gün batımını izlemek muhteşem olurdu ama artık gün batımı diye bir şey yoktu, elbette.

Esinti neredeyse ılık mış gibi geldi ama benim uydurmam da olabilir. Kafam çok iyiydi.

“Hiç katillerden biriyle taşıştın mı?” diye sordum. “Tomi bazı meşhur katillerin burada konakladığını söyledi.”

“Sadece bir tanesiyle taşıştım. Victor Roux... Daha doğrusu, onun benimle taşıştığı sylenabilir.”

“Nasıl?”

“Onu da seni nasıl tanıdıysam öyle tanıdım sayılır. O

da koridorlarda gezinirdi, ama çoğunlukla geceleri. O zaman bir şeyden şüphelenmemiştim. Burada konaklayan bir sürü insan, ormana gitmek de istemiyorsa etraf sessizken şöyle bir yürüyüşün kafayı toparlamaya faydası olduğunu düşünüyor. Victor'la bir keresinde cigaralık bile içtik; şu an seninle nasıl içiyorsam öyle, mutfağın önünde. Çekici bir adamdı, hatunların gözdesiydi, öte yandan onu sorduğuna göre bunu zaten biliyordur."

"Pek bir şey bilmiyorum. Buranın tarihini asıl yazan Tomi. Bir kadına yanaştığına şahit oldun mu hiç?"

"Aşağıdaki barda içme alışkanlığım yok. Ama onun bara gittiğini biliyorum. Akşamları canlı müzik performansları izleyip bazen başka başka kadınlarla çıkar giderdi. Bir keresinde bana gençliğinde TV'deki bir realite randevu programına katıldığından bahsetmişti, hangisi olduğunu unuttum... Ama o bölüm hiç yayınlanmamış."

"Gerçekten mi? Victor Roux bir TV randevu programına mı çıkmış?"

"Hani bir dizi adamın bir kadınla randevu kapmak için yarıştığı ama kimsenin gerçek bir randevuda konuştuğu gibi konuşmadığı programlar var ya, onlardan biriymiş. Ona göre kazanmış da. Ama bölüm TV'ye hiç çıkamamış."

"Sebebini söyledi mi?"

"Kadının hadise çıkarıp şikâyet ettiğini, onu ürkütücü bulduğunu ve onunla randevuya çıkmayı reddettiğini söyledi. Ödül Yunanistan'da tatil gibi bir şeymiş, demek ki kadın *cidden* onunla gitmek istememiş. Bir düşününce, büyük olay. Kadının içgüdüleri onu Victor'ın ilk kurbanlarından biri olmaktan kurtarmış, muhtemelen."

“O zaman ne kadar gençmiş? Öldürmeye başladığı zaman mıymış ki?”

“Ne zaman öldürmeye başladığını kimse bilmiyor.”

Kollarımdaki tüyler boydan boya diken diken oldu ve sigaralığı geri uzattım. O bölümü izlemek için varımı yoğunluğumu satabilirim diye düşündüm. Tabii çok büyük olasılıkla bir daha asla bir ekranda herhangi bir eğlence programı izlemeyecektik.

Bunu idrak etmek sert geldi. Hissettirdiği kederin yoğunluğu da pek gurur verici değildi.

“Onu Natalie du Morel’le gördün mü hiç?” diye sordum.

Dylan kaşlarını kaldırdı. Bir an için yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründü. “Bir kez. Onu sevmiştim, dikkat çekiciydi. Çok minyon, ufak tefek bir kadındı, kısa saçlıydı. Onun karşısında hiç şansı yoktu. Victor uzun boyluydu, gazetelerde görüldüğünden de uzun boyluydu. Ayrıca güçlüydü, tamamen insan değilmiş gibi.”

“Peki gördün mü onu... o gece?”

“Onu ben hakladım.”

“Ne?”

Başını sallayıp sigaralıktan sağlam bir nefes aldı. “Dediğimi duydun. Müdürüm benden yaklaşık üç dakika sonra olay yerine vardı. Benim yerime sorumluluğu o aldı. Başka bir müdürdü bu, kovulan herif değil. Beni terfi ettirmelelerinden önce onlarcasının gelip gittiğine şahit oldum.”

“Sorumluluğu o aldı derken? Kendine pay çıkardığını mı söylemek istiyorsun?”

“Buradaki gazetecilerin siyahi bir adamın bir beyazı dövdüğünü öğrenirse bütün hadisenin bir şekilde benim

üstüme kalacağından endişeleniyordu. Bütün cinayetlerle beraber. Kimse beyaz bir adamın kahramanlık hikâyesini çarpıtmaya çalışmaz ama söz konusu olan ben olsaydım durum kötü bir hal alabilirdi. O zamanlar farklıydı. Bugüne kıyasla öyle sizlerin sandığı kadar da farklı olmayabilir, ama az kalsın birini öldürdüğüm için meşhur olmaktan kaçınmama yetecek kadar farklıydı.”

“Vay canına. Ne oldu peki?”

Bir nefes daha alıp elini savurarak hikâyenin başına döneceğini belirtti. Aynı el yeniden açılmış bir yaraya dokunmuş gibi sertçe karnına kondu.

“Bir süre için ortadan kayboldu, Natalie yani, hani Victor’un... Ama biz şehirde bir arkadaşında kalıyor olabileceğini düşündük. Sonra birileri bir çığlık duydu, bir gün sonra, Victor’un kaldığı altıncı katta. Telsizden bir çağrı aldım ve koşarak yukarı çıktım. Korkmamıştım. Neler olduğunu bilmiyordum. Bazen kavga çıkar, gürültü patırtı kopardı, o yüzden o tür şeyler öyle hemen korkutmazdı beni. Ama sonra onlarla karşılaştım.”

Bir çift kuş suratlarımızın yakınından geçerken birbirlerine ciyaklayınca irkilip topuklarımı binanın kenarına yapıştırdım.

“Kuşlar!” diye haykırdım. “Vay canına!”

“Güzel oldu,” diye katıldı Dylan da. Sonra birbirlerinin etrafında döne döne ağaçların içine inerlerken onları izledik.

“Pardon, ne diyordun?”

Cigaralığı bana uzattı. “Biliyor musun, şimdilerde ne zaman o dönemi düşünsem aklıma bir şarkı geliyor. Çağrı geldiğinde molamdan dönüyordum ve eski Walkman’imde Billy Ocean dinliyordum.”

“Ah be, Walkman.”

“Hatırlıyor musun?”

“Evet. Ben doğrudan CD çalara geçtim, gerçi. Babam beni plaklarla büyüttü. Başka bir şey dinlemem yirmileri mi buldu.”

Babamdan bahsedince donup kaldım. Suratım düştü, boğazım tılandı. Bir sebepten babamı ya da karısı Barbara’yı pek düşünmemiştim. Patlamaların etkilediği alanların dışında olabilirlerdi. O gün babamın Memphis’te çalışıp çalışmadığını çıkarmaya çalıştım ve bunun bir önemi var mı ki diye düşündüm. Fakat herhangi bir şeyden emin olmak mümkün değildi.

Bunları düşünmek ağır geldi.

“İşte, biraz öncesinde, *Love Really Hurts Without You* dinliyordum ve koşarken de hâlâ aklımdaydı. Günler sonra hâlâ aklımdan çıkmamıştı. Artık kusma isteğine kapılmadan o şarkıyı dinleyemiyordum. İçim ürperiyor. Her neyse, merdivenlerden altıncı kata çıktım. Daha onlara yaklaşmadan bile çığlıkları duyabiliyordum. Natalie olduğunu da anlamıştım. Sesini duyar duymaz bir iki akşamdır onu görmediğim kafama dank etti. Victor onu odasından dışarı kovalamıştı ve elinde kocaman, pala gibi bir bıçak vardı. Kadının eli neredeyse tamamen gitmiş, sadece birkaç deri parçası kalmıştı. Ortalık da kan gölüne dönmüştü. Fazla resmediyorsam kusura bakma.”

“Hayır, devam et.”

“Victor onu yere yapıştırmış, otuz santimlik bir bıçakla vuruyordu. O kadar kudurmuş olmasa kafasını koparabilirdi, ama hedefi şaşıırıyordu. Natalie yüzüne vurmasına engel olmak için elini kaldırmıştı ve yüzü... ezilmişti.”

“Ne yaptın peki?”

“Üstüne çullanana kadar ne yaptığının farkında değildim ve, *Aptal, seni öldürecek şimdi*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama tepesindeydim ve onu yumruklamaya başlayana kadar farkıma vardığını da sanmıyorum. Bana bir darbe savurdu ama isabet ettirecek kadar alanı yoktu. Onu yere yapıştırıp yüzüne vurmaya başladım. Kahraman olmak aklımın ucundan geçmedi. Zavallı kadını bile düşünmedim. Tek düşünebildiğim bu hayvanın öldürülmesi gerektiği, yoksa onun beni öldüreceğiydi.”

Cigaralığı geri uzattım. Dişlerinin arasına sıkıştırıp paltonsunun altındaki bej rengi gömleğin eteklerini çekiştirip karnını açtı. Gövdesinde, midesinin hemen üzerinde derin bir yara izi vardı. Sol kolunu sıvadı; pazısının yukarısında iki yara izi daha vardı.

“Her neyse, Natalie olaydan sağ çıktı,” dedi. “Marseille’de yaşıyordu, o yüzden bu olaydan da sağ çıkmış olabilir. Bilemiyorum. Fransa’ya ne olduğunu bilmiyoruz, değil mi? Paris hakkında bir şeyler duydum ama... bilemiyorum.”

“Olağanüstü bir hikâyeymiş.”

Başka ne diyeceğimi bilemedim. Yeterince tatmin edici gelen bir karşılık yoktu.

“Burada ekibimi istediğim gibi çalıştırmama, oteli ve misafirleri güvende tuttuğum sürece canımın istediğini yapmama izin vermelerinin sebebi muhtemelen budur. Ek gelir elde edip mesai saatlerimi ve bütün personelimi kendim seçebiliyordum. Bir kere bir iş için çizik yedin mi yönetim sana hürmet ediyor.”

“Patronun nereye gitti? Eski patronun?”

“Pankreas kanserinden öldü. Yıl herhalde...” Başını salladı. “Malum, hatırlayamıyorum. Adamın cenazesine gittim ama yılını hatırlamıyorum. Hatırlamalıyım. Hatırlamam gerekir gibime geliyor.”

Cigaralık sönmüştü. Tekrar yakmaya çalıştıysa da yanmadı. Bir fiskeyle fırlatıp yenisini sarmaya başladı.

“Kızla ilgili bir şey buldun mu?”

“Hayır. Sadece adını öğrendim.”

“Hâlâ bütün oteli aramaya kararlı mısın?”

“Olabilir. Anahtarlar şimdilik bende kalabilir mi?”

Omuz silkti. “Kalabilir, herhalde. Bir şey bulacağın yok.”

Elli Beşinci Gün

Aklımda bir fikir vardı ama bana bir, belki iki iş birlikçi daha lazımdı. Bunu soracak kadar iyi tanıdığım pek kimse de yoktu. Bu sabah kahvaltı sırasında restorana göz gezdirip milleti tarttım. Hâlâ hiç konuşmadığım insanlar var.

Tek başına oturan diğer tek kişi Tomi'ydi. Ben Tania'yı bekliyordum ama inmemiştı. Bu ikisinden önce ilk seçimim Patrick olurdu çünkü fiziksel olarak güçlüydü ve bir eşinin olması burada yalnız kalan herkesten daha güvenilir olduğu anlamına geliyordu.

Kalkıp Dylan'ın yanına gittim.

"Tania iyi mi?"

"Kapısını çaldım. Erkenden, herkesten önce odasına yiyecek bir şeyler götürmüş." Gülümsedi. "Senden de bir şey kaçmıyor, değil mi?"

"İyi olduğuna sevindim," dedim, rahatlamamın verdiği cılız bir sesle.

Masama dönüp kahvemın kalanını içtim. Bir süredir hazır kahveye geçmiştik. Tadı acıydı ve soğuk sayılırdı. İzin verilen miktarın hepsini içtim ama pek fazla değildi.

Odanın karşısında Tomi kalkıp gitti. O an ilk ondan yardım istemeye karar verdim. Cinayetle bir alakası olabileceğini sanmıyorum -o bir genç kadın ve genç kadınlar şiddet suçu işleme eğiliminde olmuyor-, ayrıca hırsızlık ve psikanaliz alanlarındaki formu düşünülürse faydalı bir işbirlikçi olabilir.

Şüpheli görünmek istemediğimden aramıza biraz mesafe koyarak onu takip ettim.

Dylan gittiğimi görmüştü, ben de merdivenlere varana kadar sesimi çıkarmadım. Sonra, "Hey! Tomi?" dedim.

Yukarımda kalan ayak sesleri duraksayınca tırabzanlardan yukarı baktım. Başını uzattığını gördüm.

"Ah, senmişsin." Hoşuna gitmiş gibiydi.

"Konuşabilir miyiz?"

"Olur."

Koşarak birkaç basamağı daha çıkıp merdivenlerden koridora çıktığını duydum. Peşinden gittim. Altıncı kata vardığımda beni koridorda bekliyordu. Kahve kupası hâlâ elindeydi.

"Nefret ediyorum o şeyden," dedim.

"İğrenç ama hazen alkol katıyorum." Ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi. "Peki... odama mı gitmek istersin, yoksa?..."

"Evet, baş başa konuşalım."

"Ah, *baş başa*."

"İnan bana, öyle bir şey değil."

Güldü. "Olsa seni davet ederdim sanki."

Tomi 505 no'lu odada kalıyordu. Başta kaldığı odanın bu olduğunu sanmıyorum. O da diğerleri gibi güvenli olmayan kart girişli bir odadan, elle kilitlenebilir olanlardan

birine geçmişti. Bu numarayı simetrik diye mi seçti, ayrıca neden daha fazla kadının olduğu, daha aşağıdaki katlardan birini seçmedi diye merak ettim.

Victor Roux'nun hikâyesini biliyor olması gerektiği dank etti kafama; durduğumuz yerden yalnızca birkaç metre ötede bir kadının dövülerek az kalsın öldürüldüğünü. Yine de bu katta kalmayı tercih etmişti, hem de tek başına.

Herhalde o kadar da tuhaf değildi, şayet batıl inançları yoksa. Yine de ben altıncı katta kalmazdım.

"Ee, benimle konuşmak için kahvaltı vakti peşime düşecek kadar acil olan nedir?" diye sordu.

Ben kapıyı kapatırken yatağının kenarına oturdu. "Tank-taki cesetle ilgili."

"Küçük çocuk?"

"Evet." Makyaj masasından bir tabure çekerken odasındaki eşyalara bir göz attım. "Ne kadarını duydun, ya da etrafta ne söylentiler dolaşıyor, bilmiyorum."

"Öldürüldüğü, ama bunun olaylardan önce gerçekleştiği."

"Öyle görünüyor."

Ayağa kalkıp bana doğru eğildi, arkama uzanıp makyaj masasının çekmecesini açtı. "Bende istediğin bir şey var mı diye bakmak istiyorsan sorman yeterli. Sırf sana viski zulaladığımı söyledim diye bahane uydurmana gerek yok."

Sinir bozucu şekilde kendime hakim olamayıp göz ucuyla baktım ve birkaç tüp diş macunu, bir sürü küçük, kişisel temizlik ürünü şişesi ile birkaç portatif diş fırçası gördüm. Fazla yakınımnda duruyordu; kalkmak zorunda kaldım.

“Bak, yanlış anlama, çaldığın şeyleri merak ediyorum ama bunun için gelmedim. Aslında, yardımını isteyecektim.”

“Ne için?”

Odanın güzel koktuğunu fark ettim. Artık kimsenin odası güzel kokmuyordu.

“Soruşturma için,” dedim, yere oturmaya razı gelerek.

Hafifçe göz devirip yeniden yatağının üstüne oturdu. “Katili bulmak mı istiyorsun?”

“Ne olduğunu bilmek istiyorum. Başka kimsenin bilmek istememesi de tuhaf.”

“Neden benden yardım istiyorsun?”

“Neden istemeyeyim?”

“Benden hoşlanmıyorsun bile.”

“Bu hiç...” İç çekip kahvesine göz attım. “Biraz alabilir miyim şundan?”

Bir homurtu koyuverip fincanı bana uzattı, bir şişe viski alıp kahvenin içine biraz koydu. “Ne pislik herifmişsin sen. Bir kızın odasına gelip ondan hoşlanmadığını söyleyip, üstüne de kahvesini ve içkisini alıyorsun.”

Fincanı kafama diktim. Viski sayesinde kahve içilebilir olmuştu. “Teşekkürler. Ayrıca senden hoşlanmıyorum değilim, seni tanımıyorum, sadece. Hiçbirimiz birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz sonuçta.”

“Kimseyi tanımamak çok bunaltıcı. Tam tersi olur, çok özgürleştirici gelir diye düşünmüştüm ama daha ziyade tek başına bir odaya hapsolmek gibi geliyor.” Eliyle etrafımızı işaret etti. “Yani, kendi başıma vakit geçirmeyi seviyorum ama insanın düşüncelerini fazla büyütüyor.”

“Haklısın.”

“Arkadaşlarımın olmasını cepte görüyormuşum eskiden ”
“Olay sırasında kimseyi aramaya çalışmadın sanıyordum?”

Kahve kupasını elimden kapıverdi. “Ne yapmamı istiyorsun benden?”

“Bana mı öyle geliyor, bilmiyorum ama otel personeli -Dylan, Sophia- ne zaman cesetten bahsetsem bir tuhaf davranıyor.”

“Herkes ceset salamurası içiyordu ve nükleer savaş çıktı. Tabii tuhaflaşacak insanlar.” Bakışlarını başka yere çevirip bir sigara yaktı. “Her şey fazlasıyla tuhaf zaten.”

“Hayır, bu kaçamak bir tavır ama. Mesele bunu konuşmak istememeleri değil, sanki araştırmamı bile istemiyorlar. Ayrıca yukarıda dört tank var. Kesin olarak... ceset salamurası içmiş olmayabiliriz.”

“Belki sadece manasız buluyorlardır?”

“Hayır, fazlası var işin içinde, eminim. Ne olduğunu bulmama yardım edebilir misin?” Cebime uzanıp güven göstergesi olarak ona anahtarları gösterdim. “Yedek anahtarlar bende. İstedğim tüm odaları araştırmaya iznim var. Bunun tek kişilik bir operasyon gibi görünmesi gerek ama aynı zamanda birilerinin başka herkese göz kulak olması da gerekiyor, özellikle de otel personeline.”

Minicik bir gülümseme belirdi yüzünde. “Ne için göz kulak olacağım onlara?”

“Henüz bilmiyorum. Ama yapar mısın bunu?”

Şişeyi alıp kendine bir içimlik daha viski koydu. Sabah olması umurunda değildi. Şişeyi yere koyarken saçları sağ omzundan ileri savrulup, pencereden güç bela sızan ender, küçük gün ışığı huzmelerine tutuldu.

“Hey,” dedi gülerek. “Dünyanın sonu gelmiş. Herkese bir hobi lazım, değil mi?”

Odama dönerken Tania’nın ofisine uğradım ve uzun süre kapının önünde oyalandım. Hasta bakmadığı zaman içeride ne yaptığından emin değildim. Herkesin rutini son derece mahremdi, özellikle de onunki.

Birdenbire kapısı açıldı ve, “Yardımcı olabilir miyim?” dedi.

Hazırlıksız yakalanıp yeterince hızlı bahane bulamadım. Kaşlarını kaldırdı. “Dişinle mi ilgili?”

Beni utançtan kurtarmak için kendisi mi bana hazır bahane sundu, emin değildim ama bunu kullandım. Beni bir sandalyeye oturtup arkasını döndü ve bir çift plastik eldiven giydi. Yorgun, dikkati dağınık görünüyordu.

“Başını sandalyenin sırtına yasla. El feneri kullanmam gerekecek.”

Söylediğini yaptım. Perdeleri elinden geldiğince pencerenin iki yanına doğru çektiyse de loş ışığa pek faydası olmadı. Ağzıma ışık tutmak için eğilince dudaklarının çatladığını fark ettim; sanki dudaklarını ısıırıyormuş gibiydi.

Ensem acımaya başladı ama bir şey söylemedim.

Bir iç çekip geri çekildi. “Görünüşe göre ölmek üzere.”

Güçlkle doğruldum. “Neden?”

“Diş hekimi değilim ama rengi bozulmuş. Sebebini bilemiyorum; bir sürü şey olabilir. Büyük ihtimalle çekilmesi gerekecek, korkarım.”

Yüzümde beliren ifadeyi fark etmiş olacak, hemen ekledi: “Şu anda değil. Kendiliğinden düşebilir ya da dişlerini sıkarak çıkarabilirsin; görünüşe göre sıkıyorsun. Ama en-

fekte olacak gibi olursa ya da etrafındaki bölge sızlamaya başlarsa çekilmesi gerekir.”

“Anestezi ilaç var mı ki burada?”

“Hayır. Bir çaresine bakarız.” Eldivenlerini çıkarıp düzgün bir şekilde odanın öbür tarafındaki çöp tenekesine bıraktı. “Hoş bir deneyim olacağını söylemiyorum.”

“İyi misin sen? Kahvaltıda yoktun.”

Bitkin bir şekilde yatağın kenarına oturdu; yatağı itip öbür duvara yaslamıştı. “Bazen o günü çok fazla düşünüyorum sadece. Sağlıklı olduğunu sanmıyorum.”

“Konuşmak ister misin?”

“Projen için röportaj yapmak gibi bir isteğim yok.”

Gülümsedim. “O yüzden sormamıştım.”

“Hayır, ama o yüzden uğradın.”

Kısa bir sessizlik oldu. Gitsem mi diye düşündüm ama aklımı okuyabiliyor olmasından pek de rahatsız değildim. Birilerinin farkımda olması bile tuhaf şekilde rahatlatıcıydı.

“Belki de bazen konuşmaya ihtiyacı olan tek kişi sen değilsindir.” Avuçlarımı açtım. “İstemediğin bir şeyi yazacak değilim ya.”

“Muhtemelen sana terapi gibi geliyordur,” dedi dalgın dalgın. “Neden kaldın burada? Kongredeki diğer herkes havaalanına gitti. Sen neden gitmedin?”

“Biliyor musun, sebebini hatırlamıyorum. Bir sürü boşluk var. Sen neden kaldın?”

Cevap vermesi epey uzun zaman aldı. Hatırası ona büyük acı veriyor gibiydi.

Nihayetinde konuştu. “Gidecektim. Az kalsın arabaya biniyordum ama sonra... istemedim. Bir uçak kazasıyla il-

gili bir haber okuyordum; sanırım uçak kazasıydı. Sağ çıkan kızlardan biri kalkıp piste koşmuş ve bir acil durum aracı ona çarpmış. Kız ölmüş. Bu hikâye neden aklıma geldi, bilmiyorum ama gitmenin makul bir tepki olmayabileceğini fark ettim. Hepimiz havaalanı yolunda ölebilirdik, çünkü bir sonraki bomba oraya düşebilirdi. Ama herhangi birinin otele nükleer saldırı düzenlemesi pek olası gelmedi, o yüzden..." Omuz silktili.

"Mantıksız değil," dedim.

"Değil mi?"

"Erkek arkadaşının gitmesinden daha mantıklı geliyor." Şansımı deneyip soruları sormaya karar verdim. "Ne kadardır beraberiniz?"

Şaşırtıcı şekilde bana açıldı. "Üç yıl olacaktı... iki ay önce. O yüzden buradaydık. Yıldönümümüz için bir haftalığına tatile çıkmıştık, yakınlarda güzel bir şehir, bir göl var diye, bilirsin."

"Üç yıl?"

Başını salladı. "Ayrıca erkek arkadaşım değildi. Nişanlımdı."

Afallamıştım. "Ve gitti?"

Yine başını salladı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Konuyu açtığım için çok kötü hissettim. Onu böyle hazırlıksız yakalamaya çalışmanın manası yoktu. Tania'nın Harriet Luffman'ın ölümüyle elbette bir ilgisi yoktu.

"Hiçbir yere ulaşamayacağını anlayınca buraya geri gelir diye düşünmüştüm. Ya da her halükârda döneceğini." Elini hızlıca odaya doğru savurdu. "Gördüğün üzere bu seçenek aklına gelmemiş."

İçimde bir öfke kabardı; sanki lobiye dönüp bu herilin suratına bir yumruk indirmek istiyordum.

“Üzgünüm.”

Tırnaklarına baktı. “Hayır, ben üzgünüm. Son üç yılı boşa harcadığım için üzgünüm. Bu yılları tek başıma uyuyarak, canım isteyince dışarı çıkarak, daha fazla yiyerek, kendi evimde yaşayıp canımın istediğiyle seks yaparak geçirebilirdim.”

Bir sebepten, “Belki de geri dönmesine engel olan bir şeyler olmuştur,” dedim.

Sanki esas noktayı tamamen kaçırmışım gibi gözlerimin içine baktı ve, “Umarım ölmüştür,” dedi.

Elli Sekizinci Gün

Birkaç gün kaçırdım. Rutini bozmaktan hiç hoşlanmam, o yüzden izin verin, boşluğu doldurayım.

Yakın zaman önce yeniden sigaraya başladım. Yirmi dört yaşımdan beri imiyordum. Tabii ki beni ikna eden Nadia'ydı. "İkna" doğru kelime olmayabilir. Bırakmamı istedi, ben de bıraktım. İlişkimiz böyle yürüyordu bizim.

Kahvaltıda Adam'ın yanına gittim; konuşacağım bir sonraki kişi olmaya uygun görünüyordu. Uygun derken, İngilizce konuşuyor olmasını kastediyorum, ayrıca ciddi konuşmasına ve atık kaşlarına rağmen bana hep sıcakkanlı biri gibi gelmişti. Son derece soluk, neredeyse endişe verici soluklukta bir tene sahip ve koyu renk sakallarının içinde kızıl tutamlar var.

Bana ttnnden ikram etti, ben de başta kibarca geri çevirdim ama ısrar etti.

"Neden korkuyorsun? lmekten mi?" Kendi sigarasını yakıp, "Duyduğuma göre gelecekteki insanlar burada olduğumuzu bilsin diye her şeyi not ediyormuşsun," dedi.

“Kimsenin kim olduğunu hatırlamamasından korkmuyor musun?”

“Yok be. Kafa çekmeye geldim ben buraya. Döneceğim pek bir şey yoktu.”

“Anne baba? Kız arkadaş?”

“Yok,” dedi, sanki hiç anne babası olmamış gibi. “Bir erkek kardeşim vardı ama... eh, o da hiç aramazdı beni.”

İnsanlar sigaranın kokusunu alıp yakasına yapışmasın diye dışarı çıkmamızı önerdi. Böylece fazladan birkaç kat kıyafet giyip, şapkalarımızı, eldivenlerimizi takıp bahçede oturmaya çıktık. Bir bank bulduk ve itiraf ediyorum, yeniden sigara içmekten çok keyif alıyorum. Göğsümdeki hiç geçmeyen kaskatı tedirginliğe çok alışmıştım. Sigaralar sızlayan omuzlarımın gevşemesini sağladı.

Orada otururken üçer tane içmişizdir.

“Daha ne kadar sigaran var?” diye sordum.

“Tonla,” dedi. “Gelirken havaalanından bolca almıştım.”

“Otele neden gelmiştin ki?” diye sordum, notlarıma fazla takılmasın diye yüzümü ona çevirerek.

“Gitar çalıp uyuşturucu almak için. Turneye çıkmıştım, tamam mı?” Doğrudan gözlerime bakmaktan kaçındı. “Öyle pek lüks bir turne değildi, sadece Avrupa’da birkaç mekânda çalacaktık. Vokalistimle bozuştum, öbür kontrolsüz kuduruk yavşaklar da onun tarafını tuttu, ben de bir gece bütün uyuşturucularını topladım ve oradan çekip gittim. Telefonumu kapadım. Siktirip gitsinler.”

Homurtu koyuverdi.

“Hayattalar mı, biliyor musun?”

“Hayır. Açıkçası, kulağa kötü gelecek, biliyorum ama umurumda değil. Ülkemdeki arkadaşlarım önemli benim

için. İçki âleminden arkadaşlar umrumda değil. Annemle babamı bile özlemiyorum aslında. Ama kankalarımı özölüyorum, beni gerçekten tanıyan insanları.”

“Bütün uyuşturucularını topladığını söylemiştin? Hep-sini Birleşik Krallık'a götürmeyecektin herhalde?”

Tereddüt etti. “Hayır. Geri dönmeye niyetlendiğimden emin değilim.”

Ne demek istediğini sormamaya karar verdim. O da açıklamamaya karar verdi.

Bahçenin karşısında bir grup erkeğin – Dylan, Sasha, Peter – yeni avladıkları bir geyiği bir branda üzerinde otoparka sürüklediğini gördüm. Ben gönüllü olmamıştım ama avlanamayacağım için değil, diğer herkes bir şeyler öldürmeye benden daha hevesli görüldüğü için. Artık Patrick burada olmadığından muhtemelen adımı listeye yazsam iyi olacaktı.

“Hâlâ geyik olduğunu bilmiyordum,” dedi Adam.

“Ben de,” diye yanıtladım, hüzünle.

Peter, hayvanın ayaklarını bağlayıp eskiden otoparkı aydınlatan lambalardan birine asmaları için diğerlerine talimat verdi. Hayvanın boğazı hâlihazırda kesilmişti. Adam ve ben otelin etrafını dolaşan çirkin kan izlerini görebiliyorduk.

Ceset muhtemelen üç ya da dört gün orada asılı kalacaktı.

Konuyu Harriet Luffman'a getirdim.

“Otele geldiğinde etrafta hiç çocuk gördün mü?”

“Su tankında bulduğunuz o kızı mı kastediyorsun? Hayır.” Sonra da, “Çocuklardan nefret ederim ben. Uzak dururum onlardan,” diye ekledi.

Güldüm. “Neden nefret ediyorsun çocuklardan?”

“Tuhaf bir hikâyesi var.”

“Ne kadar tuhaf olabilir ki?”

Sigarasından fena halde uzun bir nefes alıp sırtıttı. “Küçükken arkadaşlarla ruh çağırma işine kalkıştım. Hepimiz numara yaptığımızı sanıyorduk ama sonunda kendimizi Avustralya’da bir araba kazasında ölen bir çocukla konuşturken bulduk. Her kimse, benden hoşlanmadığını söyledi. Tabii ki arkadaşlarımdan biri benimle kafa buluyordu, ama o zamandan beri aynı kâbusu görüp duruyorum; ürkütücü bir oğlan çocuğu odamın köşesinde duruyor.”

Beklediğim cevap bu değildi. Bir an için not almayı bıraktım.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Asıl tuhaf olan, hayatıma giren bütün kız arkadaşlarım evimde kalmayı reddetti, çünkü gece uyanıp köşede ürkütücü bir küçük oğlan çocuğu var diye ödle-ri kopuyordu.” Göz ucuyla bana baktı. “Geçen gün Tomi bendeydi, sanırım ciddi ciddi işi pişirmek üzereydik, sonra birden doğruldu ve ne dedi biliyor musun?”

“Ne dedi?”

“Onun odasına gidebilir miyiz diye sordu, çünkü odamın köşesinde bir şey görür gibi olmuş.”

Kalemim kâğıdın üzerinde oyalanıyordu ama ne yazacağıyı bilemedim. Bir sebepten ona kızmıştım, ama sadece bir an için.

“Ben... hayaletlere inanmıyorum,” dedim.

“Ben de inanmıyorum, dostum. Canımı sıkıyor işte. Çünkü bu kızların nasıl olup da aynı şeyi gördüğünü çözemiyorum.” Kaşlarını çattı. “Neyse, çocuklardan bu yüzden

nefret ediyorum. Bulduğun o küçük kızı gördüğümü hatırlamıyorum. Tuhaftır, buradayken hayalet çocuğu da hiç rüyamda görmedim.”

Notlarımda Harriet’in isminin yanına, “Bir şey biliyor gibi görünmüyor,” yazdım.

Adam dedi ki: “Belki de burası çocuklara göre bir yer değildir, ha? Ölü ya da diri.”

Yanına şöyle yazdım: “Ama çocuklardan nefret ediyor.”

Elli Sekizinci Gün (2)

Yaklaşık yirmi dakika sonra soğuk fazla gelince tekrar içeri girdik. Kan izlerini takip ederek girişe vardığımda durup arkama baktım; izler boş ana yoldan aşağı inerek keskin bir eğimle ağaçların arasına kadar devam ediyordu.

Adam, Cenevre'deyden yanına biraz kokain ve başka maddeler aldığından bahsetmişti. Ben de niyeysel, *Neden olmasın?* diye düşündüm. Artık  rnek olmam gereken birileri yoktu ne de olsa. Bir bar kavgasına karışırım ya da araba kazası geçiririm ya da hatta aşırı dozdan ölürüm diye endişelenmeme gerek yoktu.

Böylece Adam'ın odasına gittik ve yolda Tomi'yi davet etmesinde sakınca var mı diye sordu.

Olmadığını söyledim ama aslında biraz sakıncası vardı.

"Vakit geçirene kadar cadolozun teki gibi geliyordu ama aslında komik biri," dedi.

"Doğrudur."

"Ayrıca acayip seksi."

Güldüm. Adam ne söylese ağzından aynı alaycı tonda çıkıyor. Espri yapmaya çalışmayan, komik olduğunun farkında da olmayan komik biri o.

“Sen öyle diyorsan,” dedim.

“Ah, hadi ama,” diye alay etti. “Yalancının tekisin, dostum. Yalancı çıkacağını beklemezdim.”

Yirmi beş yaşımıdayken bir kez kokain denemiştim, Nadia’yla birlikte. Bir daha kullanmadım, ama onun birkaç kez kullandığını biliyorum. İşinin bir parçasıydı; iş arkadaşlarıyla birlikte bir parti konferansında ya da bir moral toplantısında veya gün ortasında aktarmaları gereken yeni bir haber açıklandığında ayakta kalmak için kullanıyorlardı.

Adam bana bir sigara daha sardı. Ben yatağının kenarına bağdaş kurup sigaramı içerken o gidip Tomi’nin kapısını çaldı. Eşyalarını valizden çıkarıp yerleştirmemişti, sanki gitmeyi düşünmüş de vazgeçmiş gibi görünüyordu. Odayı yaşanacak hale getirmeye çalışmamıştı.

Belki de çalışmıştı. Biraz daha tek başıma kalacak olsam eşyalarını karıştırdım, nasılsa pek fazla bir şeyi yok gibiydi. Ama sonra Tomi’yle birlikte geri döndü. Fazladan birkaç battaniyeye sarınmıştı Tomi.

“Bana da bir tane yapabilir misin?” diye sordu, sigaramı görünce.

Adam’ı işaret ettim, o da yere oturup sarmaya başladı. Bir an için Tania’yı da davet etmek istedim ama bunu uygunsuz bulmayacağından da, Adam’ın cömertliğini suistimal etmiş olmayacağımdan da emin değildim.

“Ne yapıyordunuz ki bu kadar erken fişfişlamaya başladınız siz?” diye sordu Tomi. “İçlerinizi mi döktünüz?”

“Adam bana çocukluğundan bir hayalet hikâyesi anlattı,” dedim.

Tomi önümde yere oturdu, Adam kibritle sigarasını yaktı.

“Hayalet hikâyesi değildi,” dedi.

“Hayaletlere inanıyor musunuz yani?” diye sordu Tomi. Adam hayır dedi.

Ben de, “Olabilir, ya sen?” dedim.

“Ben ateistim,” dedi, sanki bu açıklık getiriyormuş gibi.

“Ve hayaletler senin için tanrı mı oluyor?” dedim, Adam’ın tepesinden; banyodan getirdiği, ters duran bir aymanın başına diz çökmüş, bir keseden döktüğü minik toz parçacıklarını eziyordu.

“Hayaletler dualite gerektiriyor,” diye yanıtladı. “İnsan bedeninin kendisinden ayrı, ruh denen, soyut bir varlık barındırdığına dair bilimsel bir kanıt yok, o yüzden ölümden sonra yaşama inanmıyorum. Tanrı’ya inanmıyorum. Bana kalırsa öldüğümüz zaman ölüyoruz, ötesi yok. Katılmıyosun diye tahmin ediyorum.”

Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Adam’ın anahtarının camı tıkırdatması dikkatimi dağıtıyordu.

Dedim ki: “Hayır, ben buna inanmıyorum.”

Tomi ben işaret edip sırtıttı. “Dindar yetiştirilmişsin. Anlamıştım.”

“Evet, dindar bir ailede büyüdüm ama bunu herkes anlayabilir. Artık cenazelerde tek konuşan benim.”

Duyduğu tatmini hiç etkilememiş gibiydi bu. “İnsanların ruhu olduğunu düşünüyorsun öyleyse?”

“Bilim nasıl olduğunu açıklayabilir ama nedenini açıklayamaz diye düşünüyorum.”

“Bir nedeni olması gerekmiyor; nedenler çocuklar içindir.”

“Şehir efsaneleri üzerine tez yazıyordun sen yahu!”

“Lisansımı tarih ve antropoloji üzerine yaptım, kentsel gelişim doktora alanımdı. Geçmişte olanları ve şimdiki zamandaki etkilerini araştırıyorum ben. Soyut, kanıtlanamaz kavramları değil. Başka?”

Adam arkasında yaslandı. Gülümsüyordu. Tartışmamızdan her şeyden çok keyif aldığı hissine kapıldım. Kabul ediyorum, buraya geldiğimden beri normalliğe bundan daha fazla yaklaşmamıştım. Sanki yeniden ofisimdeymişim de bir ödev notu hakkında tartışmak ya da süre uzatmak için öğrenciler gelip gidiyormuş gibiydi. Bazen bir ders sırasında ilgilerini çeken bir şey hakkında konuşmak isterlerdi. En sevdiğim konuşmalar bunlardı. Tomi baş belası bir öğrenci olurdu. Yine de profesörlerine üç beş şey öğretmiştir muhtemelen.

Adam’ın birkaç çizgi çektiğini işittim, sonra aynayı Tomi’ye doğru itti, o da saçlarını tutup öne doğru eğildi ve birkaç çizgi çekti. Ben temiz bir banknot isteyince Tomi bana güldü. İki çizgi çektim ve ne kadar kolay olduğuna hayret ettim.

Tomi zulasından biraz viski getireceğini söyledi. O yokken Adam yere uzanıp ellerini başının arkasına koydu.

“Kızarıyorsun,” dedi.

Ona kokain kalp atışlarımı hızlandırdığı için kızardığımı söyledim.

“İstersen yatağa atabilirsin büyük ihtimalle.”

“Benden hoşlanmıyor bile.”

Sanki inanılmaz derecede çocuksu bir şey söylemişim gibi baktı. “Dostum. Dünyanın sonu geldi.”

Tomi geri geldiğinde elinde bir şişe Jack Daniel's vardı; bense şöyle düşündüm: *Haydi bakalım, artık dönüş yok.*

Sonrasındaki sohbetlerin tamamını hatırlamıyorum ama aklımda kaldığı kadarıyla yazacağım.

Adam pek konuşmadı ama çok güldü. Sanırım istediği buydu.

Tomi ve ben dualizm konusuna geri döndük. Ben viski-den arka arkaya birkaç yudum aldım. Tadının ne kadar güzel geldiğini anlatamam. Ağzımda tutup tadını çıkarmaya cesaret edemedim bile.

“İnsan ne diye vaktini batıl inançlara ve söylentilere yatırsın ki? *Oralarda. Onca. Şey. Olup. Biterken.* Bunlar çok daha büyüleyici. İnsanın aklını başından alıyor; diğer galaksiler ve kara delikler ve uzay yolculuğu gibi şeyler. Zihin gücümüzü harcamamız gereken şeyler *bunlar*, kilise değil!” Konuşurken yumruğunu halıya vurdu.

“Neden burada olduğumuz hakkında kafa yormanın zihin gücünü boşa harcamak olduğunu düşünmüyorum! Özgür irade diye bir şey olup olmadığı hakkında, sadece birer hayvandan fazlası olup olmadığımıza...”

“Ama değiliz.”

“Bitirmeme izin verebilir misin?”

“İyi!” Keyfi yerinde gibiydi.

Sanırım ben de keyifliydim, çünkü aralıksız dakikalar boyunca nerede olduğumu unutabildim.

“İnsanların hayatlarının bir amacı olduğunu hissetmeleri önemli,” dedim.

“Ve sonunda bir çıkartma ile lolipop alacağına inanmıyorsan bir amacı yok, öyle mi? Sanki sonrasında başka bir

yerde yaşamaya devam etmeyeceksen bu hayatın bir anlamı yokmuş gibi? Mantiğa bile sığmıyor bu!”

“Nasıl bu kadar ateist olup da bu kadar... bu kadar... sağcı liberter olabiliyorsun?”

“Liberter olduğumu nereden çıkardın?”

Buna ne cevap verdiğimi hatırlamıyorum ama sanırım alındı. Ne var ki aynı zamanda liberter olduğunu da, her zaman benim tersime oy kullandığını da itiraf etti. O yüzden nihayetinde mantığa sığmayan tek şey alınmış olmasıydı.

Kokainin etkisi geçmeye başladı. İkişer çizgi daha çektik. Tomi battaniyeleri omuzlarından attı, ben de yere oturup yatağa yaslandım. Odanın içi dumanla doldu ve hava ısındı.

“Her şeyi *Arrested Development*’taki herif anlatıyormuş gibi düşününce hayat çok daha eğlenceli oluyor,” dedi Tomi.

Kahkaha attım. Gerçekten kahkaha atmak çok yabancı geldi.

Adam, yüzündeki ifadenin ciddiliğini bozmamaya çalışarak, Amerikan aksanıyla, hikâye anlatır gibi konuşmaya başladı. “*Adam*, günü otelin doğu kanadında iki tarihçiyle kokain çekerek geçirdi.”

Tomi’nin kahkahası yüksek sesliydi, bolca dişini sergiledi. “*Dylan herkesi personelin kaldığı yerden uzak tutmak istiyor*, çünkü devasa silah cephaneliğini bulmalarını istemiyor.”

“Ne?”

Tomi ikimize de biraz daha viski koydu. “Doğru! Burası meşhur bir av bölgesi. Bir sürü silah var burada, eskiden kiraliyordu insanlar.”

“Silahla dolaşmaları tüylerimi ürpertiyor.” Adam dudaklarının arasından hayretini belirten bir  f r k  ıkaradı. “Hiç hoş değil.”

“Ah, sorun yok. Silahları daha uzun süre kullanamayacaklar nasılsa.”

“Niye?” diye sordum.

Tomi gizemli gizemli gülümseyip fısıltıyla, “Kötü bir şey yapmış olabilirim,” dedi.

Adam da, “Ah, lütfen yapmış ol,” dedi.

Komik gelmemeliydi ama o an için komikti. Adam k l n  tabağa silkip ıskalayınca eliyle halıya yedirdi.

Tomi bana baktı. “Olay günü, bir personel odasındaki bir masa çekmecesinde bir tabanca buldum ve onu... almış bulundum. Personel odaları açık kalmıştı ve gerçekten de içeride bir sürü silah vardı. Av tüfekleri, hani müşterilere kiralamak için.”

“Siktir,” diye mırıldandı Adam, göz ucuyla kapalı kapıya bakarak.

Kaşlarımı  attım. “Hepsini çaldın mı?”

“Tabii ki hayır, baksana bana! Sırt çantama sığdırabildiğim kadar mermi çaldım onun yerine. Bıraktığım birkaç kutu bitince mermileri kalmayacak.”

Elimle dumanı dağıttım. “Bir dakika, Tomi, bir dakika. Otelin bütün cephaneliği ve bir tabanca mı var sende?”

Sırtıtmamaya  alışarak Adam’ın sigarasından bir nefes aldı. “Aynen.”

“Vay canına, evlensene benimle.” Adam kalkıp banyoya gitti.

Ben daha çok silahlarla ilgileniyordum. Son çizginin etkisi henüz geçmemişti.

“Ve Dylan sana bu konuda hiçbir şey söylemedi? Yani, silahlar onun olmalı, değil mi?”

“Etrafta ne kadar çok silah bulunduğunu itiraf etmek istemiyor,” dedi. “Herkesin sadece bir iki av tüfeği olduğunu düşünmesini istiyor. Yirmi tane değil. Cephaneliğin herkes gittiği sırada yağmalandığını, birilerinin masasındaki tabancayı ve bütün mermileri alıp gittiğini sanıyordur diye düşünüyorum. Neden hâlâ otelde olduğunu düşünsün ki?”

“Ama neden yaptın ki bunu?” diye sordum, bundan çıkabilecek anlamlara dair endişeye kapılarak.

“Neden *yapmayayım* ki? Tek bildiğim her şeyin boka sardığı ve bir noktada korumaya ihtiyacım olacağıydı. Başkaları nasıl geyik avlayacaklar diye endişelensin, peşime düşecek silahları da olmasın, daha iyi.”

“Ama kimse kimsenin peşinde değil ki, Tomi.”

“Senin için casusluk yapmamı isterken ima ettiğin bu değildi.”

Buna verecek cevabım yoktu.

Otelde, bolca cephaneliği olan tek kişi olması beni rahatsız etti. Sanki bir savaş çıkacağını öngörüymüş gibi geldi.

“Hey, kristal met yapmak ister misiniz?” diye sordu Adam. Tomi’nin açıklamasından hiç etkilenmemiş gibiydi.

Elinde ürkütücü bir plastik aletle çıkagelmişti ki birkaç saniye sonra uydurma bir bong olduğunu fark ettim. Çakmağı yakıp dudaklarını borunun ağzına bastırıp dumanı çekti. Su fokurdadı.

“Bunun kafası nasıl?” diye sordum, aşırı sessiz bir şekilde.

A Sınıfı uyuşturucular uzmanlık alanıma girmiyordu. Zihnimde kristal met de eroin ve taş kokainle aynı kate-

gorideydi ve marihuana ile kokain deneysel uyuşturuculardan sayılıyordu. Üniversitedeyken birkaç kere deneyip şayet ölmeye niyetin yoksa asla alışkanlık haline getirmedğin şeylerdi.

Adam, "Her şeyi... daha keskin, daha parlak hale getiriyor. Speed'in kralı gibi ama etkisi daha uzun sürüyor."

Tomi omuz silkti. "Olur."

Ben biraz düşündüm, sonra evet dedim. Kabul ettim çünkü eğleniyordum, odadan ayrılmak da istemedim. O yüzden biraz kristal met içtim. şaşırtıcı şekilde hoştu.

Sonraki dört saat boyunca aramızda geçen konuşmalar-
dan parçalar hatırlıyorum ama buraya yazmaya değecek şeyler değil. Çoğunlukla TV programlarından bahsettik, sevdiğimiz filmlerden alıntı yaptık. Tomi eski erkek arkadaşlarından biriyle ilgili komik ama iğrenç bir hikâye anlattı; en azından ben komik olduğunu düşündüm. Adam'la o kadar güldük ki bir noktada nefes alamaz oldum. Adam uzun uzun Alan Partridge'den bahsetti, sonra Tomi ve ben bir süre yan yana oturup kitaplardan bahsettik. Adam biraz daha met içip elleri başının arkasında, yüzünde hafif bir tebessümle uyuyakaldı.

Tomi'nin gözleri ardına kadar açıktı, biraz da şehla bakıyordu.

Kristal metin alkolün tadını daha da güzelleştirdiğini fark ettim. Tenim kuru geliyordu ve sanki sinir uçlarım yanıyormuş gibi her yerim sıcak sıcak karıncalanıyordu. Ağırılık merkezim bütün nefesimle beraber yukarıda, sanki boynumdaymış gibi geliyordu. Dumanın boğazımda yarattığı hafif gıcık yüzünden de dakikada birkaç kez yutkunuyordum.

Bir şekilde konu politikaya geldi. Nasıl oldu, bilmiyorum ama iç çekip, "Irak meselesine *girmesek*? Keyif kaçırıyorsun," dediğini hatırlıyorum.

"Ondan yana oy veren sensin."

"Verdiysem sadece ülkenin daha iyi olması için verdim!"

"Sonucunda ne oldu peki?"

Sanırım onu sinir etmeyi başarmıştım, ya da bam teline basmıştım.

"Bu artık fazlasıyla *indirgemeci* bir yaklaşım," dedi, 'indirgemeci' kelimesine iyice öfkeli bir vurgu yaparak.

O noktada çok heceli kelimeleri anlamakta güçlük çekmeye başlamış, kelime dağarcığına hâlâ bu kadar hakim olmasından etkilenmiştim. Sigarasını arayıp bitirdiğini fark etti. Başını Adam'ın yatağına yaslayıp uzun bir süre nefes verdi. Odanın havası o kadar yoğundu ki Florida'da bir yaz gecesi gibiydi.

Tomi gözlerini açıp, "Seks yapmak istiyorum," dedi.

Ne dediğimi hatırlamıyorum ama şöyle bir şeyler olabilir: "Ee, affedersin, ne?" Ya da bir o kadar saçma sapan bir şeyler.

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Evlilik teklifi değil bu. Seks yapmak istiyorum sadece."

Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir insan olarak ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma bile karar veremiyordum. Seks bambaşka, birinden hoşlanıp hoşlanmamaktan ayrı bir meseleydi. Bunları birbirinden ayırmak çok kolaydı, o kadar ki, o sırada Nadia'nın aklımdan geçtiğini hatırlıyorum.

"Sorun nedir?" dedi Tomi. "Bir liberterle yatmadın mı hiç?"

"Mesele o değil."

“Vay canına, yattın mı? İşte *bu* ilginç! Öte yandan met yaptığında da beni şaşırtmıştın. Yan çizersin sanmıştım.”

“Ben de! Sonra, *Aman ne olacak*, dedim.”

“Aynen öyle. Artık kendimizi herhangi bir şeyden mahrum bırakmakla ne kazanacağız ki?”

“İyi bir fikir olduğundan emin değilim, hepsi o.” Bir bahane aradım. “Adam senden hoşlanıyor, arkasından iş çeviren pisliğin teki gibi hissederim kendimi.”

“Hissetmezsin. Adam beni geri çevirdi.”

“Ne?” dedim, hikâyeyi daha önce dinlememişim gibi.

“Evet, sevişecektik. Ama... tuhaftı. Sarhoştum ve odasının köşesinde bir şey gördüğümü sandığım için ürktüm. Bunu söyleyip benim odama gitmemizi önerdim ama o bir tuhaflaştı ve bana gitmemi söyledi.”

“Ne gördün?”

Biraz düşündü. “Hiçbir şey. Bir şey görmedim. Hani karanlıkta normal objeler görürsün ama zihnin onları bir insan formuna büründürür ya? Öyle bir şeydi sadece.”

İkimiz de bir an için odanın köşesine, sonra tekrar Adam’a baktık.

Tomi güldü. “Hem zaten o kadar çok uyuşturucu kullanan herifler uzun performans gösteremiyor.”

“Ben ikinci seçiminim yani, onu mu demek istiyorsun?”

“Aslında Rob’a sordum ama o gey, o yüzden...” Omuz silktilti. O an için şaka yapıp yapmadığını anlayamadım ama muhtemelen şaka değildi.

“Ne diyorsun peki?” Kaşlar kalktı. “Sadece odana dönmek ve, ne, *yazmak* falan mı istiyorsun?”

Tekrar ona baktım. Belki met yüzünden, belki de viski yüzündendi ama bir kez daha, *Aman ne olacak*, dedim.

Karar yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü birden ayağa kalkıp elini uzattı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Kalktığımda parmaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde ikimiz de sallandık ve ben topuğumla Tomi'nin bardağını devirdim. Gülerek alnını yanağıma yasladı, bir süre için öyle durduk. Kimin kimi ayakta tuttuğu belli değildi. Herhangi birine uzun süre temas etmeden geçen onca zamandan sonra bu yakınlıktan kaynaklanan yoğun bir oksitosin doğrucu beynime vurup kristal metle karıştı, birbirimize sımsıkı sarıldık. Saçları sigara kokuyordu ve bedenime yaslanan bedeni Nadia'ninkine hiç benzemiyordu -Nadia'nın vücudu daha kısa, daha küçüktü- ama bırakılmayacak kadar iyi geldi. Uzanıp tınaklarının ucuyla ensemini okşayınca az kalsın ağlıyordum.

Onun ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu, şayet herhangi bir şey hissettiyse.

"Gidelim mi?" dedi, uzun bir süre sonra geri çekilerek. Elleri hâlâ sımsıkı benimkileri kavırıyordu.

Yerde huzur içinde uyuyan Adam'ı bırakıp gittik. Başının yanına bir bardak su bıraktım. Kafam düşmek üzereydi ama tam olarak da değil. Şiddeti floresan ışığından mum ışığına düşmüştü. Aklım hâlâ başımdaydı ama kalbim yavaşlamıştı. Buraya geldiğimden beri hissettiğim, hoşnutluğa en yakın şeydi ve bunu bizimle paylaştığı için Adam'a minnettardım.

Tomi benimle odama geldi, günün ve gecenin geri kalanı boyunca da kaldı. Böylece şu ana gelmiş oldum. Elbette o konuda bir şey yazmadım. Yalnız uyumamak güzeldi.

Dün hiçbir şey yemedim, o yüzden susuz kalmış, midem bomboş ve halsiz hissediyordum. Nathan odama yi-

yecek bir şeyler getirdi ama bulantı yüzünden henüz elimi sürmedim. Uyumayı planlıyorum. Hâlâ Luffman'ların valizlerine tekrar göz atmadım ama daha ayık olduğumda bakacağım.

Sevgili Nadia,

Şayet bir gün bunu okursan, biliyorum ki bunu öğrenmiş olmak senin için zor olacak. Ama dünyanın sonu geldi. Onca zaman varken iyi bir koca olmaya başlamak için bugünü seçmenin pek bir fark yaratmayacağına kanaat getirdim. Daha iyi hissedeceksen, ilgisinin daha ziyade seçeneklerin kısıtlı olmasından kaynaklandığını açıkça belirtti. Belki benimki de öyleydi.

Tania'nın nişanlısının çekip gitmesine o kadar sinirlendiğim için iki yüzlü olduğumu düşünüyor olmalısın. Ben giderken sorduğun soruyu hatırlamıyorum sanıyorsun. Dinliyordum seni. Dediğini duydum.

Seni duymazdan geldiğimden şüphelenmiş olmalısın ve haklıydın. Üzgünüm. Hakkımda ne düşündüysen hep haklıydın.

*Sevgilerimle,
Jon.*

Elli Dokuzuncu Gün

Oteldeki güvenlik kamerası görüntülerini bulabileceğim geldi aklıma. Erken saatte, başka kimse uyanmadan şöyle bir dola ıp stratejik noktalara yerleştirilmiş yaklaşık on iki kamera saydım. Eğer kamera varsa ve herhangi biri düzenli olarak kayıt alıyorsa otelde Dylan ya da diğer otel çalışanlarından birinin etrafı gözetlemek için kullandığı bir oda da olmalı.

Yedek anahtarları alıp üst katlardaki odaları hızlıca bir turladım. İçeri girmeden bütün kapıları açıp kapadım. Temizlik malzemesi depoları, nevresim depoları, erzak depoları buldum ama güvenlik gözetleme odasına benzer hiçbir şeye rastlamadım, ta ki altıncı kata çıkıp boş bilgisayar ekranlarıyla dolu bir odayı a ana kadar.

Elektrik yoktu.

“Hay aksi,” dedim yüksek sesle, kapıyı arkamdan kapayarak.

Herhangi biri enerji tasarrufu için uyku modunda olabilir diye birkaç tu a bastım ama hiçbir şey olmadı. Masanın  zerine birkaç dergi, yarısı k flenmi  kahve dolu iki de fincan bırakılmıştı.

Dylan'ın haberi olmadan elektriği açmam imkânsızdı.

Bilgisayarları bırakıp dikkatimi masa çekmeceleri ile evrak dolaplarına verdim. Kilitli değillerdi.

Evrak dolaplarından birinde tarihlerine göre sıralanmış binlerce CD buldum. O ilk günden önceki haftaya bakınca hepsini almam gerektiğini fark ettim. Harriet Luffman'ın tam olarak hangi gün kaybolduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. CD'leri nasıl izleyeceğimi bile bilmiyordum ama ne olur ne olmaz diye iki haftalık kamera kaydını aldım.

Sonra bir günün CD'sinin eksik olduğunu fark ettim. Evrak dolabına dönüp yanlışlıkla başka bir yere konmuş olabilir mi diye üç ayın kayıtlarını aradım. Konmamıştı. Sadece bir CD kayıptı. İlk gününkü.

Diğer evrak dolaplarını karıştırıp başka kamera görüntülerinin bulunduğu CD'leri aradım ve sezgilerimi çabucak doğruladım. Aynı tarihe ait -son gün- bütün diğer CD'ler kayıptı. En azından Harriet'in kaybolduğu günü ve başka herhangi bir kaydı izlemenin işe yaramayacağını biliyordum.

Aynı zamanda artık biliyordum ki olay örtbas edilmişti. Dahası, yalnızca bu odaya erişimi olan biri tarafından örtbas edilmiş olabilirdi, ki bu da soruşturma alanımı otel personeliyle sınırladı. Artık hiçbirine güvenemem. İç rahatlığıyla temize çıkarabileceğim bir tek Nathan var, çünkü ne yaparsam yapayım bir türlü onu bulduğu günkü tepkisinin numara olabileceğini hayal edemiyorum.

Kayıp günün hemen öncesi ve sonrasındaki CD'leri seçip odadan çıktım ve kapıyı tekrar kilitledim.

Otel bomboştu. Karanlıkta koridorlarda tek başıma doluşmak sanki bir optik illüzyon görüntüsünün içinde olmak

gibiymi. Fayansların ılgın deseni, desenli duvar kâğıtlarına karıştı; ayrıca her yerde ayna vardı. Ayak sesleri yankılandı; üst katlarda koşan Patrick'i hatırlattı bana.

Kendi kendimi korkuttuğumun farkındaydım, o yüzden durup birkaç derin nefes aldım.

Tekrar ayak sesleri duydum.

Karanlıkta ayak seslerini kafamdan uydurduğumu düşünmek kolaydı ama uydurmuyordum. Dengesiz ve ağır ayak sesleri duyuyordum; sanki birileri koridorda ilerlemekte zorlanıyormuş gibiymi.

"Merhaba?" diye seslendim gerzek gibi.

Ayak sesleri duraksadı.

Ne diye kendime dikkat çektiğimi hiç bilmiyorum.

Koridorun ucuna, iki yöne ayrılan çatala baktım. Sağda merdivenler, solda odalar vardı. Asansörler arkamda bir yerlerde kalıyordu ama çalışmıyorlardı. Merdivenlere koşabilir miyim diye düşündüm.

Ayak sesleri yeniden duyuldu.

Geri geri gittim.

Kapıları zorlayıp açarsam asansörün içinde saklanabilirim diye geçti aklımdan. Çılgınca bir an için gelenin seri katil Victor Roux olabileceğini düşündüm. Onun hayaleti olabileceğini, hâlâ otelin altıncı katında, öldürüldüğü yerdeki koridorlarda sinsice dolaştığını düşündüm.

Sonra birisi görüş alanıma girdi. Oldukça kısa boylu, geniş omuzlu biri bütün ağırlığını duvara vermiş, duruyordu.

"Sasha?" diye seslendim.

Sasha'ydı bu; Mia'nın ikiz kardeşi.

Onu tanıyınca kapıldığım rahatlama hissi fazla uzun sürmedi. İsmi duyunca tepki verdi vermesine, ama yal-

nızca öne atılarak. Onda ne terslik olduğunu anlayamadım, belki de sarhoştı. Bir o duvara bir öbürüne yaslanıyor, bana uzanıyor, bir şeyler mırıldanıyordu.

“Sasha, iyi misin sen?”

Sonra hızla bana doğru gelmeye başladı.

“Sasha, dur, bir dakika, iyi misin sen? Yardıma ihtiyacın var mı?”

Etraf karanlıktı ve korkmuştum, o yüzden içgüdülerimin ilk söylediği onu yumruklamak oldu. Ama onu incitmek istemiyordum.

“Sahsa, dur!” diye bağırdım, iki elini birden bana doğru uzatırken.

Duvara doğru kaçtığım sırada parmak uçları başımın kenarına değip geçti ve o sırada CD’leri takır tukur düşürdüm.

“Sasha!”

Bunu haykıransa koridorun öbür ucunda beliren Dylan’dı.

Sasha onun sesine doğru dönüp beni bıraktı.

Dylan bize doğru gelip Sasha’yı omuzlarından tutarken bana doğru dürüst bakmadı bile. “Kusura bakma. Odasından çıktığını fark etmemiştim.”

“Ne?”

“Sasha uyurgezer. Daha önce başka kimsenin ona rastladığını sanmıyorum. Bu saatte otelde dolaşan olmaz pek.” Düşürdüklerime imalı bir bakış attıktan sonra Sasha’yla uzaklaşmaya başladı. “Biraz uyusan iyi olur, muhtemelen. Sabah enerjiye ihtiyacın olacak.”

CD’leri toplamaya kalkışarak onlara daha fazla dikkat çekmeyecek kadar aklım başımdaydı, ayrıca beni yakaladığı için sinir olmuştum.

Biraz şaşkınlık içinde, “Nasıl yani, uykusunda merdiveni mi çıkıyor?” dedim.

Dylan omzunun üzerinden geriye bir bakış attı. “Uykusunda kendine yahni yapmaya kalkıp mutfağı ateşe verdi. Uyurgezerler nerede gezineceğini biliyor.”

Onlar koridorun sonuna yaklaşırken eğilip CD’leri topladım; bu tuhaf hadise yüzünden kalbim çarpıyordu. Bir soru daha sormak için o tarafa gittiğimde ikisi de ortalıkta yoktu.

Uyurgezerlerin başka nerelerde dolandıklarını soracaktım.

Tedirginlik içinde, gölge görsem irkilerek odama dönüp kapıyı kilitledim, sürgüsünü de çektim. CD’leri masamın üstüne, kâğıtlarımın ve şarjı uzun zaman önce bitmiş olan dizüstü bilgisayarımın yanına koydum. Sabah yemek aramaya çıkacağız. Dükkânlardan birinde bir pil bulurum belki ya da bir yerlerde şarj ederim. Denemeye değer.

Penceremden bir miktar ışık sızmaya başlayana dek iki kere uyandım; birilerinin kapımı zorlayıp sürgüleri tıngırdattığına emindim. İki seferinde de odam sessizdi. Yine de kâbus gördüğümü sanmıyorum. Ses fazla gerçekçiydi. Bir noktada bir çocuğun ağladığını duydum ve Yuka Yobari bebekle koridorlarda dolanıyor diye düşünmeye çalıştım.

Altmışıncı Gün

Bir binadan ayrılmak daha önce hiç bu kadar korkutmamıştı beni. Aynı yerde neredeyse iki ay geçirdik; insan dış dünyayla yeniden temasa geçmeye daha istekli olacağımızı sanır. Ama kimse gitmek istemiyordu. Yiyeceğimiz tükenmek üzere değildi, henüz değildi, ama kış kapıdaydı ve Dylan bahara kadar rahat rahat yetecek kadar yiyeceğimiz olsun istiyordu.

Dylan, Peter ve Sasha ormandan bir geyik getirip buzluğa attığından beri kimseyi yiyecek seferine g ndermemiştik. Gerek duymamıştık.

Bunu biraz olsun zorunluluk olarak görmeme sebep olan tek şey Jamestown'daki ilk İngiliz yerleşimcilerinin g r nt leriydi. Mahsul yetiştirememiş, ilk kışlarında kıtlık çekince kendi mezarlıklarını kazıp ölülerini yemişlerdi. Onlar da kış hafife almıştı. Biz bunu göze alamazdık. Onlar gibi biz de herhangi bir şey yetiştirmek için kendimize, hava koşullarına ya da toprağa g venemezdik.

Ekte Mia, Adam, Tomi, Rob ve ben vardık. Lobide Dylan'la buluştuk. Av tüfekleri uzun mesafeye daha uygun

olduğundan, zulalamış olabileceğimiz bütün silahları yanı-
mıza almamızı istedi. Elbette benim zulaya bir şey attığım
yoktu, o yüzden diğer herkes gibi bana da mutfaktan kü-
çük bir bıçak verdiler.

Aynı zamanda boş sırt çantaları getirmemiz de söylen-
mişti. İki araba gidecektik. Ayrıca oteldeki kadınlar taşı-
yabildiğimiz kadar çok tampon ile hijyenik ped almamızı
söylediler.

“Şehirde hâlâ hayatta olan birileri var mıdır sizce?” diye
sordu Rob, çünkü başka kimse sormayacaktı.

Hepimiz birbirimize baktık.

“İsviçre’nin patlama bölgeleri arasında olduğuna dair
haber almadık, o yüzden olabilir,” dedi Tomi.

“Görürdük herhalde,” diye ekledim. “Bir patlama olsa, yani.”

Omuz silkti. “Şu noktada asıl endişelenilecek şey, hayat-
ta kalan başkaları tarafından öldürülmek olabilir.”

“Kim demiş artık güneş doğmuyor diye?” dedi Rob gü-
lerek. “Kendi umut ışığımız var bizim burada.”

“Benden söylemesi,” diye karşılık verdi Tomi. “Korkma-
mız gereken şey radyasyon değil. Radyasyon acıkmaz ya da
aklını kaçırmaz. Hepiniz *Yol*’u izlemişsinizdir, değil mi?”

“Eğer yamyamlara yakalanacak olursak biriniz beni öl-
düreceğine söz verebilir misiniz?” Mia ekibe baktı.

“Aynen.”

“Kimseyi yamyamlar yemeyecek!” diye çıktım.

Dylan başıyla beni işaret etti. “Dediğini duydunuz. Bı-
rakın bu lafları. Hadi gidelim. Gece olmadan dönmemizi
istiyorum, ayrıca bu iş birkaç saatten fazla sürmemeli. Sa-
dece markete gidip dönüyoruz, o kadar.”

Arabalara doğru ilerledik.

Dylan; Tomi, Mia ve Adam'la birlikte kendi arabasına bindi, ben de yolcu koltuğunda Rob'la Volvo'yu sürmeye gönüllü oldum. Araba kullanmanın tanıdık hareketleri sinirlerimi yatıştırır diye düşünüyordum ama o kadar uzun zamandır araba kullanmadım ki Dylan önümde yola çıkarırken nasıl çıkılacağını unutmuş olabilirim gibi geldi. Ama kas hafızası devreye girdi ve Volvo'yu otelin etrafından ağaçlık yola çıkardım.

Otelden uzaklaştıkça kendimi daha hafif hissettim.

"Uyuşturucu tribi gibi," dedi Rob, düşüncelerimi dile getirerek.

"Hangisi daha kötü olur, bilemiyorum," dedim, benzin göstergesine göz atarak. "Her yerin ıssız olması mı yoksa..."

"Hâlâ etrafta insanlar olması mı?"

"Aynen."

"Eh, insanlar birkaç ay içinde birbirlerini yiyecek hale geldiyse tür olarak ilerlemeyi hak etmiyoruz demektir," dedi yüzünde buruk bir gülümsemeyle.

Rob'u sevdim. O kadar ketum biriydi ki insan çekingendir deyip geçiyordu, ta ki onu tanıyana kadar. Parlak bir gülümsemesi ve pırıl pırıl, coşkulu gözleri olan, dikkat çekmeksizin muzip biriydi. Ormanda çok vakit geçiriyor, yaban hayatından geri kalanların fotoğrafını çekiyordu. Fotoğraf makinesi pahalı olanlardandı. Bunu sorunca fotoğraf bölümünde okuduğunu söyledi.

"Bir şey olmaz bize," dedim, ondan ziyade kendime.

"Bu sabah güneşi gördün mü?"

"Evet, ta kendisini gördüm."

"Belki hamam böceklerinden fazlası hayatta kalabili diye düşündüm."

Bu sabah kahvaltıdan sonra bulutların arasındaki minicik yarıktan güneşi görünce, birkaçımız koşup açıklığa çıktık. Çıt çıkarmadan durup yukarı baktık. Güçlü değildi. Öyle sıcaklığını yüzünde hissedeceğin türden bir güneş ışığı değildi ama sadece orada olduğunu bilmek, kısacık bir an için onu görmek içimi umutla doldurmaya yetti. Artık umudu depolayıp içimizde saklıyor, bulutların arasında yeniden bir açıklık belirinceye kadar bizi idare etmesini umuyorduk.

“Nasıl oldu da burada kaldın?” diye sordum.

“Burada bir hafta geçirip göllerin etrafındaki bütün kuşların fotoğrafını çekerim diye düşünmüştüm. Kara çaylaklar, ak yanaklı kazlar, tarla kazları,

ötleğenlerle dolu bir kuş cenneti burası. Odamda portatif baskı aleti var, o yüzden elektriğimiz tamamen tükenmeden seriyi basmayı umuyorum.”

“Ben onu düşünmemeye çalışıyorum,” dedim.

“Elektriği mi?”

“Evet. Sonu gelmek üzere. En kötüsü de bilmemek. İnternet için de öyle.”

“Wifi olmamasından daha stresli bir şey yok. Önceden bile öyleydi.” Rob gülümsedi.

Dylan sağa dönerken biraz hızlandım. Rob da penceresini indirip boynunu uzatarak dağlara doğru uzanan diğer yola baktı. Henüz başka bir araba ya da insan görmemiştik. İlk gün yayan yola çıkan iş arkadaşlarımı, buralara gelmelerinin ne kadar sürmüş olacağını düşündüm. Her an yolda leşini tanıyacağım birinin yanından geçebiliriz diye endişeleniyordum.

“Midem bulanıyor,” dedim. Başkalarının düşüncesiyle giderek daha fazla tedirginliğe kapılmaya başlamıştım. “Ya yolumuzu keserlerse?”

“Haydutları mı kastediyorsun?”

“Evet, İsviçre’de kişi başına düşen silah sayısı çok yüksek ”

“Ben de otelde daha fazla silah olmamasına şaşırdım.”

“Var, sadece mermi yok.”

Kaşlarını çattı. Bir an için duraksadıktan sonra tehlikeyi göze aldım. Tomi’ye sadakat borçlu değildim.

“Tomi cephaneliğin çoğunu çalmış. İlk birkaç av turundan sonra bir kutudan az mermi kalmış olmalı.”

“Neden yapsın ki bunu?”

“Tabancası var, yalnızca bir tane. Başka kimsenin kimseyi vuramaması en iyisi diye düşünmüş olmalı.”

“Hmm, başka kim biliyor bunu?”

“Sen, ben, Adam ve kendisi.”

“Dylan?”

“Bilse şimdiye kadar odasını talan etmez miydi sence?”

Tedirgin görünüyordu. “Belki de söylemeliyiz.”

“Bilemiyorum. Adam ve bana bunu sır olarak söylediği ortada. Belki de hiçbirimizin silahı olmaması daha iyi.”

“Evet ama, ya bugünkü gibi durumlarda?”

“Evet, işimize yarayabilirdi.” Vites değiştirirken hata yapınca araba öne atıldı. “Kahretsin.”

İkimiz de sessizliğe gömüldük; aynı şeyi düşünüyorduk. Bir yandan Tomi kesinlikle haksız değildi. Odasında tek başına bir kadın, silahlanma ihtiyacı duyardı. Belki silahlanmalıydı da. Bir noktada burada kalan bir katil olduğuna dair kanıtlar vardı ve hâlâ aramızda olabilirdi. Bir genç kadına neden korkup neden kormayacağını söylemek bizim ne haddimizeydi ki? Öte yandan, diğerlerimizin silahlanma ve aynı kararı verme olasılığını ortadan kaldırmasında ki hesapçılık da bir sorundu.

“Gizlice söylersek,” dedim, yeniden sesli düşünerek, “Dylan’ın o kadar kötü tepki vereceğini sanmıyorum. Onu bir kenara çekip usulca konuşabilir. İlle de sıkıyönetime yol açacak değil. Sonuçta... barbar değiliz.”

“O noktaya hâlâ çok var,” diye katıldı Rob. “Gerçi tecrit altında yaşamamanın insanlar üzerinde tuhaf etkileri oluyor.”

“Bu işi *Cinnet* filmine dönmekten alıkoymaya yetecek kadar insan var.”

“*Cinnet*’te tek birinin delirmesi yetmişti.”

Tankın içindeki Harriet Luffman’ı düşündüm.

Dylan tam şehre varmadan önceki sapaktan sağa dönünce, “Neden yapt ki bunu?” dedim.

“Neyi?”

“Dönüş yaptı.”

“Büyük yiyecek marketi şehirde değil. Şehrin dışında kalıyor, yakınlarında pek ev yok. Dylan bu yüzden orayı önerdi bence. Daha güvenli olabilir.”

Şehirden biraz uzakta olduğumuzu anlayınca rahatladım. Sahte bir güvenlik duygusu yarattı, ta ki hemen ardından artık hiçbir yerin güvenli olmadığını kavrayana kadar.

Yolun iki tarafındaki kuruyan ağaçlar biraz seyrelmeye başladı ve kocaman bir süpermarketin otoparkına çıktık. Dylan arabayı park etti, ben de arkasına park ettim. Penceresinden eğilip alanı gözden geçirdi.

Etraf ıssız görünüyordu. Hiç terk edilmiş araba yoktu.

Arabadan indim.

Tomi sırt çantasını bir omzuna asmış, fermuarını da hızla ilerlerken içine erişebileceği kadar açık bırakmıştı. Tabancayı yanına almıştı kesin.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum Dylan’a. Elinde tüleği, marketi ölçüp biçiyordu.

“Birkaçımız arabaların yanında kalırsak daha rahat ederim,” dedi. “Aceleyle gitmemiz gerekirse diye.”

“Ben kalırım,” dedi Adam.

Dylan başını salladı. “Ben de Volvo’nun başında beklerim,” dedi Rob, ben de anahtarları ona uzattım.

“Peşimizden içeri gelmeyin,” diye uyardı Dylan. “Ne olursa olsun. Bir saat bekleyin ve eğer çıkmazsak gidin. Bizden başkası çıkarsa, gidin. Anlaşıldı mı?”

Adam ve Rob birbirlerine baktı.

Diğerlerimiz otoparkın karşısına geçtik. Mia’nın bir eli kemerine soktuğu bıçağın üzerindeydi. Tomi yakınlarımdan, sol omzumun arkasından ilerliyordu. Rahatsız olmadım. Bu kadar durağan kamu alanları görmek tüyler ürperticiydi. Sanki birileri bizi izliyormuş gibi hissediyordum ama bilmek mümkün değildi.

“Bu kadar sessizlik hiç hoşuma gitmedi,” dedi Tomi.

“Benim de,” diye katıldı Dylan. “İçeri girince dağılıyoruz. Mia, sen benimle geliyorsun. Tomi, Jon’la gidiyorsun. Girişte buluşuyoruz, ama kimse tek başına bir yere gitmeyecek. Bir şey olursa gürültü yapın.”

“Sinyal gibi mi yani?” Soran Mia’ydı.

Zoraki gülümsedim. “Benim sinyalim sadece yüksek sesle bağırma olacak.”

“Başka ödö patlayan var mı?” diye sordu Mia.

“Benimki bokuma karıştı bile, seni rahatlatıcaksa,” dedi Dylan.

“Tamam, güzel. Tek ben değilmişim.”

Girişe doğru ilerledik ve otomatik kapıların açık oldu.

ğunu fark ettik. Önden Dylan girdi, çok ama çok yavaşça. Çürük yiyecek kokusuyla karşılaşırız diye düşünmüştüm ama koku tahmin ettiğim kadar keskin değildi. O zaman çok fazla bir şey kalmamış olacağını anladım. Taze yiyecek reyonuna doğru gittik. Bomboştu. Bazılarının yarısı yenmiş birkaç çürük sebze etrafa saçılmıştı ama çoğunluğu yağmalanmıştı, muhtemelen haftalar önce.

Yüksek tavanlara, sonra Dylan'a baktım; başını sallıyordu.

"Hoşuma gitmedi bu," dedi.

Kasaların olduğu sol tarafa, sonra reyonların tepelerinde asılı tabelalara baktım.

"Biz eczane tarafına gidiyoruz," dedim.

Dylan başını sallayıp Mia'yla konserve yiyecek reyonuna doğru gitti.

Birilerinin bizi gözetlediği hissi yoğunlaşmıştı. Tomi yanımda olduğu için memnundum; aramızda kendini doğru dürüst savunacak bir alete sadece o sahipti.

Taze yiyecek reyonundan ilerleyip mutfak gereçleri reyonundan sola döndük ve marketin arka tarafına doğru ilerledik.

Usulca, "Silahlı mısın?" dedim.

"Sence?" Kaşlarını kaldırdı. Sağ eli çantasının açık fermuarının yakınlarında duruyordu.

"Bence mermilerden Dylan'a bahsetsen iyi olur."

"Neden?"

"Çünkü bizim de kendimizi savunabilmeye ihtiyacımız var."

"Peki benim kendimi herhangi birine karşı savunabilmem ne olacak?"

"Kimi kastediyorsun ki? Kimsenin peşine düştüğü yok, Tomi!"

"Erkeklerle tanışmış mıydın?"

"O ne demek oluyor?"

"Bu benim adıma senin verebileceğin bir karar değil demek oluyor!" diye çıkıştı.

"Başka kimse adına senin verebileceğin bir karar da değil!"

İkimiz de donakaldık. Bir şeyin hareket ettiğini duyar gibi oldum. Tomi az kalsın çantasını düşürüyordu, sonra bir de baktım ki tabanca elindeydi. Duruşu ve tabancayı tutuşu epey sağlamdı; ateş etmesi gerekirse ıskalamayacağına inanıyordum.

"Sen tabanca kullanabiliyor musun ki?" diye sordu, etrafı kolaçan ederek.

"Kabul ediyorum, kullanmayalı epey oldu." Duraksadım. "Muhtemelen kullanamam."

"İyi o zaman."

Başıyla eczaneden tarafı işaret etti. İlerlemeye devam ettik. Durup bir çamaşır yumuşatıcısı şişesini eline aldı, güldü ve yerine geri koydu.

Onu bekledim.

"Her şey çok anlamsız geliyor şimdi."

"Ben de geçen gün Nadia'nın koridora koyduğu dizi dizi kaktüsü düşündüm. Süs kaktüslerden, gerçek değil."

Tomi bön bön bana baktı.

Avuçlarımı açtım. "Ne diye süs eşyası almışsınız ki?"

Gülümsedi. "Sana bir süs kaktüs bulsak iyi olabilir. Dönüşte macera olsun diye Ev&Dekorasyon ürünlerine bir uğrarız."

Eczaneye varınca tezgâhın üzerinden atladım. O da atladı. Çekmecelerde hiçbir şey yoktu, tezgâhın altındaki bölmelerde de bir şey yoktu. Cebimden bir parça kâğıt çıkarıp hızlıca baktım. Tania aceleyle lazım olabilecek şeylerin bir listesini yazmıştı.

“Baksana.”

Arkamı dönünce Tomi’nin ayağıyla kilitli bir kapıyı tıktattığını gördüm. Üzerinde numaralar olan metal bir kilidi vardı, kasalardaki kilitler gibi. Çekmecelerin birkaçını açıp kapadım ama el altındaki bütün ilaçlar çoktan alınmıştı.

“Bunun içine giren olmamış gibi görünüyor,” dedi.

Tomi bunu düşünürken onu izledim. Eğer kilide ateş ederse herkese sadece orada olduğumuzu değil aynı zamanda bir tabancası olduğunu da belli etmiş olacaktı.

“Ee?” dedim.

“Bekle bir dakika.” Kilidin kolunu çevirip bir iki rakam denedi, iptal tuşuna bastı, sonra tekrar denedi.

“Tahmin ederek bulamazsın,” dedim.

“Bırak da önce bir deneyeyim.”

“İçinde antibiyotik olabilir,” dedim. “Elimizde yeterince yok.”

“Biliyorum! *Açıklama* yapmayı bırak!”

Tezgâhın arkasından uzanıp sağdaki ve soldaki reyonlara baktım. “Bak, tabancayı bulduğumuzu söyleyebiliriz, endişelendiğin buysa?”

“Yapar mısın ki bunu?”

“Evet, ama sadece bunu Dylan’a söylemesi gereken ben değil sen olduğun için. Başkaları adına karar vermekten hoşlanmıyorum.”

“Cidden çekilmez birisin.” İç çekip tabancaya baktı. “Otelde bulduğumu söylerim. Dylan’ın kendi tabancasını

tanımaması mümkün değil. Diğer... ee, diğer meseleyle de hazır olduğumda ilgilenirim.”

Başımı salladım.

Tam kilide nişan almıştı ki birisi, arkamdan, “Jon?” dedi.

Altmışını Gün (2)

Adımı duydum.

Elimde bir tabanca olmadığına sevindim, çünkü Tomi'nin-
kinden başka bir ses duyduğum an bakmadan ateş ederdim.
Az kalsın dizlerimin bağı çözülüyordu. Tomi hızla arkasını
dönüp başımın yukarısını nişan alırken içgüdüsel olarak yere
meldim. Hakkını vermem lazım, tetiğı çekmedi.

“Jon?”

“Siz de kimsiniz be?” diye bağırdı Tomi.

Başıma siper almayı bırakıp dizlerimin üzerinde arkamı
döndüm. Tezgâhın öbür tarafından dehşet içinde bize
bakan yüzleri tanımam biraz zaman aldı. İsimlerini çıkar-
mam biraz daha uzun sürdü ama onları tanıdım. Onları
tanıyordum!

“Tomi, dur!” dedim, ayağı kalkarak. “Jessie? Al?”

İkisinin de yüzüne birer gülümseme yerleşti ve Jessie-
-Jessica Schrader-tezgâhın üzerinden atlayıp bana sarıldı.
Altmışlarının başlarında, sevecen yüzlü, aslen Detroit'li
ama... UCL'de miydi? UCL'de ders veren bir profesördü.
Londra'da bir yerlerde ders verdiğı kesindi.

Kollarını etrafıma dolayınca güçlendiğini fark ettim. Neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu.

Arkasında Albert Polor, altmışına merdiven dayamış bir Latin Amerika tarihi profesörü, elindeki av tüfeğini indirdi.

“Al, Jess, ne işiniz var burada?” Jess’i bıraktım. Tomi de tedbiri elden bırakmadan öne doğru gelip yanımda durdu. “Tomi, sorun yok. Onları tanıyorum. Kongre ekibindelerdi.”

“Nereden aldınız onu?” Al’in tüfeğini işaret etti.

Al, tüfeği âdeta istem dışı bir hareketle göğsüne bastırdı. “Buldum.”

“Aylar önce ayrıldınız otelden. Ne oldu?” diye sordum.

“Ancak buraya kadar gelebildik,” dedi Jessie. “İşimiz bitti diye düşünmüştüm, şehrin ne kadar uzak olduğunu farkına varamamışız. Sonra burayı bulduk. Kaos hüküm sürüyordu buralarda, her yer talan ediliyordu. Birkaç tüfek... bulduk.”

Göz ucuyla Al’e baktı. Bakışmalarını görünce bu tüfek için birilerini öldürdüklerini anladım. İçim ürperdi ve Tomi’ye yaklaştım.

“Buraya sığındık,” diye devam etti Jessie. “Biraz yiyecek depoladık ve birkaç çeteyi de kovaladık. Şimdi sadece Al ve ben varız, bir süredir yalnızız. Yiyecek aramıyorsunuz, değil mi?”

“Arıyoruz, aslına bakarsan.”

Jessie başını salladı. “Bizimki de epey azaldı.”

“Silah?” diye sordu Tomi.

“Birkaç silahımız var.” Al ağırlığını bir ayağından öbürü ne verdi. “Bazen hâlâ şehirden gelen gruplar oluyor. Daha doğrusu şehirden geldikleri varsayımında bulunduk. Ama

öyle büyük ve organize gruplar değil. Bütün yiyeceklerin gittiğini biliyorlar ama bizde biraz olduğunu da biliyorlar.”

“Durum o kadar kötü mü?”

“Beklendiği kadar kötü görünüyor,” dedi Al.

“Bu kapının arkasında ne var?” diye sordu Tomi.

“Daha fazla ilaç vardır diye düşünüyoruz,” dedi Jessie. “Şimdiye kadar ilaç sıkıntısı çekmedik neyse ki. Oradakileri acil durumlar için saklıyorduk.”

Kısa bir an için sessizlik çöktü. Marketin ilerisinden hareket sesleri duydum. Göz ucuyla, ağır ağır bize doğru gelen Dylan ile Mia’yı gördüm. Dylan’ın elinde bir tüfek vardı, bir an için buna şaşırdım ama sonra dolu olmayabileceği geldi aklıma.

“Dylan, sorun yok!” Onlara el salladım. “Onlar bizden!”

“Kimsiniz?” diye seslendi.

“Kongre ekibindelerdi! Onları tanıyorum!”

“Tanrım.” Dylan tüfeği indirdi.

Mia’yla çantalarını doldurmayı başardıklarını fark ettik. Dylan’ın Tomi’nin elindeki tabancayı fark ettiğini gördüm. Dik dik baktı ama bir şey söylemedi. Yabancıların önünde bunu konuşmak istemediğini tahmin ettim.

“Bunca zamandır burada mıydınız?” dedi, Al ile Jessie’yi tepeden tırnağa süzerek.

“Şehre doğru bir kez gidip geldik ama tehlikeli,” dedi Al.

“Ortam nasıl?”

“Çok hareketli değil. İnsanlar barikat kurup evlerine kapanmış. Yolda evlerden herhangi birinden görünebilecek bir noktaya çıkarsan ya da kenarında bile belirsen bolca ateş eden oluyor. Savaş alanı gibi. Ama elektriğimiz kesilmeden önce bir süreliğine internete girebildik.”

“Haber var mıydı?” Mia’nın eli anında telefonuna gitti, açmaya tereddüt ediyordu. “Bizim internetimiz yok.”

“Hâlâ otelde misiniz?” Al’in buna gösterdiği şaşkınlığa bozuldum. “Neden ki?”

“Siz de hâlâ buradasınız. Neden?” diye cevapladı Tomi.

“İnternet konusuna dönersek,” diye araya girdi Mia. “Neler oluyor? İnternette birileri var mı?”

“Evet, ara sıra oluyor. Artık her yerde internet erişimi yok ve tabii ki büyük şehirler yok olup gitti, ama daha bir ay öncesine kadar insanlar hâlâ sosyal medyaya girebiliyordu. Bazıları hâlâ Messenger ve Twitter kullanıyordu ama çoğunlukla sadece aile üyelerini bulmak için.”

Göğsümden yukarı doğru bir titreşim -umut- yayıldı.

Tomi’ye, “Telefonun hâlâ çalışıyor mu?” dedim. “Evet,” dedi.

“Karımın Facebook sayfasına bakabilir misin, lütfen? Twitter sayfasına?”

“Olur.”

“Lütfen. lütfen, telefonunu kullanabilir miyim?” Hayır diyecek diye mantıksız, baş döndürücü bir korkuya teslim olup ciddi ciddi ellerimi kavuşturdum. “Lütfen, bir dakikalığına sadece.”

“Sakin ol, dostum.” Hemen telefonunu uzattı. “Sorun yok.”

Telefonu alıp artık başka kimsenin ne yaptığını doğru dürüst algılayamaz halde kenara çekildim ve tekrar tezgâhın üstünden atlayıp nemli ellerimle telefonu açtım. Neden gruptan o kadar uzaklaştığımı bilmiyorum ama mahremiyete şiddetle ihtiyaç duydum.

Arkamda bir sürtüşme yaşandığını duyabiliyordum. Arkamı dönene kadar anlamamıştım ama kilitli kapı ve ilaçlarla ilgiliydi.

Telefon açılınca bir yerlere bağlansın diye dua ederek Tomi'nin mobil internetini açtım. İki bar sinyal vardı. O ilk günden beri tüm cep telefonlarında gördüğümünden daha fazlasıydı bu.

Bağlandı. Doğruca Twitter'a girdim; Nadia en çok orayı kullanıyordu.

Paylaştığı son gönderi, her şeyin başlangıcından önceki gecedendi. Ya da her şeyin sona ermesinden. CNN'in bir haber başlığını paylaşmıştı. Başkanımız ile BM Güvenlik Konseyi temsilcilerinden biri arasındaki iletişim kopukluğu hakkında bir haberdı. Şimdi bunu görmek çok tuhaftı. Politika konusunda bir felaketin eşiğinde olduğumuzu hissettiğimi hatırlıyorum ama paniğe kapılmamıştım. İşin buraya geleceğine asla inanmamıştım. Nadia'ya eşlik ettiğim onca protesto yürüyüşünden, altmışlarda yaşıyormuşum gibi hissetmeme sebep olan onca nükleer karşıtı eylemden, giderek yükselen histeriden sonra bile inanmamıştım hiç.

Nadia'nın Twitter sayfasında hiç hareket olmayınca Facebook hesabıma giriş yaptım.

Nadia'dan bir şey yoktu ama mesajlarım vardı, üç tane.

Kalbim delicesine çarparak, heyecandan yerimde duramayarak, gruptan daha da uzağa gidip mesajları açtım. Biri Facebook'tan kullanıcılarına gönderilmiş kamu hizmeti duyurusuydu. Diğer ikisi, mezuniyetten sonra beni ekle-yen iki eski öğrencimdendi. Önce onları okudum. Görünü-şe göre mesajlar uzun bir liste dolusu insana gönderilmişti.

Birincisi Millie Santiago'dandı ve, "Bu mesajı gören var mı???" diyordu.

İkincisi, Alice Reader'dandı ve, "Hayatta kalan var mı? Lütfen cevap! hâlâ St Cloud'dayım!" yazmıştı.

Mesajlar gönderileli bir aydan uzun zaman geçmişti.

Facebook'tan gelen mesaj daha uzundu. Son yirmi dört saat içinde birkaç ulusun nükleer saldırıya geçtiğini ve aşağıdaki düğmeye tıklayarak ailelerimize ve arkadaşlarımıza güvende olduğumuzu bildirebileceğimizi söylüyordu. Zaman tüneline geri dönünce tanıdıklarımın yalnızca dört kişinin güvende olduğunu bildirdiğini gördüm; aralarında ailemden, yakın arkadaşlarımdan ya da iş arkadaşlarımdan hiç kimse yoktu. O dördünden de iki tanesi bana mesaj göndermişti.

Mesajlara geri dönüp ikisine de, "Ben Jon, İsviçre'de L'Hôtel Sixieme'deyim. İnternete sürekli erişimim yok ama lütfen iyi olup olmadığınızı bildirin ve eğer mümkünse lütfen aileme, San Francisco'daki Nadia Keller'a veya MS, Greenwood'daki Ian ve Barbara Keller'a ulaşmaya çalışın. Güvende kalın. Ne zaman tekrar internete girebilirim, bilmiyorum ama mümkünse irtibatta kalın. J."

Bu yeterli geldi.

Nadia'nın bir şeyler göndermiş olmasına dair cılız bir ihtimale karşılık e-postalarımı baktım ama -ne trajikti ki- gelen kutum bilet siteleri, mağaza ve haftalık haber bülteni aboneliklerinden gelen otomatik postalarla doluydu. Hepsi o kadardı. E-posta acil durumda başvurulacak kadar hızlı bir iletişim aracı değildi.

Bana mesaj göndermeye çalıştıysa cep telefonundan mesaj gönderir ya da sesli mesaj bırakırdı ve ben telefonumu çarpıp kırmıştım.

Çıkış yapmadan önce Nadia'nın Facebook ve Twitter hesaplarına mesaj attım: "Lütfen sen ve çocukların iyi olduğunu haber et, ben hayattayım ve hâlâ İsviçre'deyim. Hepinizi çok seviyorum, lütfen güvende kalın. J."

İçimdeki o umut kıvılcımının sönüp gitmesiyle baş etmek için, konuşulanları duyamayacağım mesafede biraz daha durdum. Tomi'nin mobil internetini ve telefonu kapadım. Döndüğümde hepsini birbirine silah çekmiş halde buldum.

"Hop! Hey! Hey, ne oluyor?"

"Yerinde kal sen!" diye çıkıştı Jessie, silahını savurup suratıma doğrultarak.

Daha önce hiç suratıma silah doğrultulmamıştı. Tomi ya da Dylan'ın bağırdığını duymadım. Görebildiğim ve hissedebildiğim tek şey silahın namlusuydu. Sonra Jessie'yle göz göze geldim. İçine baktığım namlu kadar karanlık ve dipsizdi gözleri.

"Ne yapıyorsunuz?"

"O ilaçlara ihtiyacımız olacak," dedi Jessie. "Gitmeniz gerek."

Arkasında Al, tüfeğini Tomi'ye doğrultmuş, Dylan da Al'e nişan almıştı. Tomi silahını Al'e doğrultmuştu.

"Bizimle geri gelmiyor musunuz?" Bir ona bir öbürüne baktım. Al'in yüzünde acımasız bir ifade vardı.

"Neden geri dönelim ki?" dedi, gözlerini Tomi'den ayırmadan.

"Güvenli orası!" diye bağırdım.

"Hiçbir yer güvenli değil. En azından erzakımız var ve onları almaya gelen olursa rahatlıkla görebildiğimiz bir konumdayız. Çantalarımızı buraya geldiğimiz ilk gün çaldırdık. O zaman anladık ki... artık eskisi gibi değil."

"Millet, saçmalık bu!" Öne doğru bir adım attım. Jessie silahın ucunu bana doğru ittirdi.

"Kıpırdama!"

“Onu nasıl kullanacağını biliyor musun sen, küçük hanım?” Al’in gözleri Dylan’a, sonra yeniden, geri adım atmayan Tomi’ye döndü.

“Elindekini indirmezsən çok yakında öğreneceksin.”

Olanlara inanamıyordum.

“Jessie, Al, arkadaşız biz,” dedim.

Jessie bir kahkaha attı. “Ciddi misin sen? Dünyanın sonu geldi, Jon. Büyü artık.” Sonra kafası patlayıp kan ve kemik yağmuruna dönüştü. Ellerimi kulaklarıma kapamış bir halde kendimi yere attım ve sonra olanları kaçırdım. İki el daha ateş edildi, inanılmaz derecede yüksek sesleri. Jessie’ye ve etrafına yayılan kan gölüne bakakaldım; gözleri yarı açıldı ve onlar da bana bakıyordu. Arkasında da Al geriye doğru yere düşmüş, av tüfeği takır tukur yere çarpıp Tomi’yi birkaç metreyle ıskalayan bir serseri mermi ateşlemişti.

Tomi yere çömelmişti. İlk tetiği çeken oydu ve ateş ettikten sonra yere düşmüştü. Yerden de Al’in göğsüne iki el ateş etmişti.

Dylan, Mia’nın önüne geçmişti, tüfeği yanında duruyordu. Ateş edip etmediği anlaşılmıyordu.

Bir dakika sonra ayağa kalkıp Al’in yanına gittim; ızdırap verici bir şekilde yavaş yavaş ölüyordu.

“Bir şey yapamaz mısınız?” Dönüp Tomi’ye baktım; tekrar ayağa kalmış üstünü başını kontrol ediyordu.

“Bir kurşun daha harcayamam,” dedi.

“Ama nefes alamıyor!”

Tomi bana bir bakış attı; Jessie’nin attığı bakışın aynısıydı. *Büyüsene*. İstifini bozmadan eczanenin arkasındaki kapıya döndü ve kilide ateş edip parçaladı. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girip gözden kayboldu.

Al öksürüp hiçbir şey bulamayacak olan elini uzatıp etrafı yokladı.

“Millet, hadi gidelim!” diye bağırdı Tomi. “Burada bir şeyler var.”

Dylan da başını sallayıp o manzaradan uzaklaşma isteğiyle peşinden gitti.

Mia en yakındaki duvara yaslanmış, şiddetle titriyordu.

Ben kimsenin peşinden gitmedim. NYU’dan Albert Polor’un arkasında yere oturup elini tuttum. Başını kaldırıp bana baktı. Nefes almaya çabalarken elimi tutan eli giderek güçten kesildi, ta ki çabayı kesene kadar. Arkamda UCL’den Jessie Schrader anında ölmüştü: Onun kanının içinde oturduğumu fark ettim. Tomi’nin atışı da sözleri kadar isabetliydi.

Altmışınıc Güñ (3)

Etrafta biraz daha yiyecek aradık ama pek bir şey bulamadık.

“En azından hepimiz açlıktan ölüırken kimse gripten ölmeyecek,” dedi Adam kasadan aldığımız ilaç şişelerinden birine bakarak.

Dylan biraz daha iyimserdi. Şehre doğru ilerlememizi istiyordu ama diğerlerimiz fikre sıcak bakmadık ve bir günde yeterince şey yaptığımıza karar verdik.

Elektronik reyonundan birkaç batarya aldım. Hangilerinin Mac’ime uyacağını kestirmek zordu, o da biri uyacak olursa. Böylece birkaç tanesini kaptım. Ayrıca Apple logo-lu ne varsa hepsini aldım. Aynı zamanda portatif şarj aleti olduğunu sandığım bir şey de çaldım.

Dönüş yolunda Tomi ve Dylan’la beraberdim. Arabayı Tomi kullanıyordu. Dylan onu tabancası hakkında sorguya çekmeye başladığında orada olmak istiyordum. Dylan’ı mı destekleyeceğim, yoksa onu mu savunacağım, bilemiyordum. Oksitosinin kötü yanı buydu; ona sempati geliştirmiştim. Evet, hepimizi kurtarmıştı ama aynı zamanda iki mes-

lektaşımı, arkadaşlarımı öldürmüştü. Bütün bunlara rağmen onu koruma dürtüsü sinir bozucu şekilde pes etmiyordu.

“Nerede buldun onu?” diye sordu Dylan otoparktan çıkıp orman yoluna girdiğimiz anda.

“Hatırlamıyorum,” dedi Tomi. “İlk gün bulmuştum. Gördüm ve lazım olabilir diye düşündüm. Kimin olduğunu sormak aklıma gelmedi.”

“Peki ama nerede buldun?”

“Söyledim ya, hatırlamıyorum.”

“Benim olduğunu biliyorsun.”

“Ama zaten silahın var senin,” dedi Tomi, hünherli bir cilveyle. “Buna neden ihtiyacın var ki?”

Dylan tereddüt etti. Bir yandan silahını geri istiyordu. Öte yandan mermisi azdı ve otelin silah deposunun ne kadar büyük olduğunu açık etmek istemiyordu.

Arka taraftan araya girdim. “Otelde kaç silahımız var?”

“Biraz var,” dedi Dylan. “Misafirler av için kiralayabiliyordu. Geyik avına çıktığımızda birkaç tane dağıtıp işimiz bittiğinde geri topladım. Çok fazla insanda tüfek olmasını istemiyorum.”

“Onları dağıtamaz mıyız?”

Tomi bana şaşkın bir bakış attı.

“İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi Dylan, kucağındaki tüfeğe bakarak.

“Neden?” diye sıkıştırdım.

“Herkeste ne kadar çok silah olursa kaza olasılığı o kadar artar.”

“Eh, benimkini almıyorsun,” dedi Tomi.

“İyi. Ama gruba silah dağıtmamızın iyi olacağını sanmıyorum. Burada herkesi tanımıyoruz. Vaziyet çirkinleşebilir.”

“Bu senin kararın mı olmalı?” diye karşılık verdi Tomi, daha önceki sözlerimi tekrar ederek.

“İlle birilerinin kararı olacak. Buradaki herkesin kendine hakim olacağına güveniyor musun?” Duraksadı, sonra devam etti. “Ayrıca hızlı intihar girişimlerine fırsat yaratmak istemiyorum. Kaç kişinin acı çekmekten korktuğu için dayandığını bilmiyoruz. Ben öğrenmek istemem bunu. Aynı zamanda birileri birilerine kin tutuyor mu ya da tayınlar konusunda hüsrân içinde olan var mı, onu da öğrenmek istemiyorum.”

“İç karartıcıymış,” dedim.

“Gerçekçi bakıyorum.” Dylan bir iç çekti. Bir karara varmış gibiydi. “Pekâlâ, Tomi, sende kalsın. Kullanabildiğin ortada. Mermi durumun nasıl?”

“Bir mermi var. Belki iki. Şarjörde ne varsa o.”

“Tamam.”

Yanılıyor olabilirdim ama Dylan'ın yüzünde bir an için bilgiyi doğruladığını gösteren bir ifade belirdi ve sustu.

Tomi uzanıp dikiz aynasını düzeltirken benimle göz göze geldi.

Dylan aramızdaki bakışmayı gördü ama lafını etmedi.

Ellerimi pantolonuma sildim ama kan kurumuştu. Dişim yeniden ağrımaya başlamıştı, muhtemelen stresten sıkıldığım için.

Ön taraftaki araba lastikleri öterek aniden durunca Tomi frene asıldı.

Koltuğumdan fırlayıp suratımı Dylan'ın koltuk başlığına çarptım. Hava yastıkları şişti. Burnumu tuttum ve ellerimi çektiğimde parmaklarımdan taze kan akıyordu. Emniyet kemerimi takmayı akıl etmemiştim. “Ne oluyor

be!" diye bağırdım ve nihayet gözlerimi açabildiğimde Dylan'ın da Tomi'nin de arabadan inmiş olduğunu gördüm.

Kapının kolunu aradım; peşlerinden gitme telaşı içinde az kalsın arabadan düşüyordum.

Burnum kırılmıştı, emindim.

"Ne halt oluyor be?" diye bağırdı Dylan.

"Bakın!" Adam yol kenarındaki ağaçları işaret etti.

Ben bir şey göremiyordum, ta ki Adam ağaçlardan birinin gövdesine kazınmış ince haç işaretini gösterene kadar. Acı, gözlerime ve alnıma doğru tırmanırken ağacın arkasına baktım ve bir tane daha gördüm, bir tane daha...

"Biri yoldan çıkıp işaret bırakmış," dedi Adam.

Mia: "Bu bir tuzak."

"Ya da çıkış yolunu hatırlamaları gerekiyordu," diye karşılık verdi Dylan da.

"Otelden bu kadar uzak mesafeye yayan gelmeleri ne kadar sürerdi?" diye sordu Tomi. "Otelden çıkanlar arasındaysalar."

"Bilmiyorum ama bir günden fazla. Arabayla birkaç saatimizi alıyor."

Kanlı burnumu çektim. "Buradan şehre yürüyerek ne kadar sürer peki?"

"Bilmiyorum, hiç denemedim."

"Tahmin edemez misin?"

"Bilmiyorum, arabayla çok uzun sürmüyor ama yayan... düzlük bir yer değil burası."

Herkes birbirine baktı. Sonra Tomi, "Jon, yüzüne ne oldu? İyi misin?" diye haykırdı.

“Emniyet kemerimi takmamıştım.”

Dylan omzuma dokundu. “Oturmaya ihtiyacın var mı?”

“Hayır, bir şeyim yok! Sizinle geleceğim.”

Mia yüzünü ekşitti. “Yani... gidiyor muyuz?”

“Bir bakmamız gerek, değil mi? Hayatta kalan birileri olabilir.” Tomi arabanın kapısını çarparak kapadı. “İstersen sen arabaların yanında kalabilirsin.”

Ormana doğru çekip gitti. Kendini cesur bilenlerimizin de peşinden giderek bunu kanıtlaması gerekti.

Mia ile Adam arabaların yanında kaldı.

“Neden yoldan çıksınlar ki?” diye sordu Rob arkamdan.

“Hava soğuk. Daha kapalı bir yerde kamp kurmak tercih edilebilir.” Omzumun üzerinden baktım. “Ya da bir şeyden korkmuşundur.”

Rob elini cebine sokup bana bir peçete uzattı. “Sanırım buna ihtiyacın var.”

Peçeteyi yüzüme bastırdım, kanı emdi.

Sessizlik içinde yaklaşık elli metre yürümüştük ki Tomi’nin ilerimizde durduğunu gördüm, sonra Dylan da durdu. Ben biraz arkada kalmış, Al ve Jessie’yi düşünmeye dalmıştım. Jessie’nin bana nasıl insanlıktan eser kalmamış gözlerle, sanki bir yabancıymışım ya da yağmacı düşmanmışım gibi baktığını düşünüyordum.

Rob ve ben onlara yaklaşıncı, “Ne oldu? Bir şey mi gördünüz?” dedim.

Kimse cevap vermedi.

Cevap vermedikleri için endişelenerek hızlanıp yanlarına vardık. Ama Tomi’nin silahı yanında duruyordu.

Peçeteyi burnumdan çekip sızlayan gözlerimle küçük açıklığı inceledim.

Kim olduklarını bilmiyorum ama kısmen çürümüş, kollarını birbirine dolamış iki genç adam, dallar ve yapraklardan bir barınak yapmaya çalışmış, iki uyku tulumunun içinde uzanıyordu. Başka bir şeyleri yoktu.

Sağ tarafta yerde uydurma bir çift koltuk değneği görünce fark ettim ki kırık bir ayak bileği ya da yaralı bir bacakla hiç şansları yoktu. Bir başka kasaba şöyle dursun, bir başka binaya varana dek soğuktan ölürlerd.

Dylan kamp alanına girip çantalardan birinin fermuarını açtı.

“Burada yiyecek var,” dedi, boş bir kutuyu havaya kaldırarak. “Bir de reçeteli ağrı kesici, fotoğraflar ve pişirme araç gereçleri. Otel misafirlerinden değiller. Şehirden gelmişler gibi duruyor.”

Nasıl olup da o serinkanlı gözlemleri sıralamakla kaldığını bilemiyorum.

Tomi’ye baktım, çünkü genellikle söyleyecek bir şeyi oluyor. Ne var ki sadece boşluğa bakıyordu.

Dylan iki çantayı da alıp omzuna astı.

Dedim ki: “En azından biraz yiyecek varmış.”

“Biraz konserve somon, sebze, uskumru. Gazoz da var.” Dylan cesetlere bakmamaya çalışarak çantanın içine bir daha göz gezdirdi. Sıkıntısını da sesine yansıtmamaya çalışarak konuştu: “Jelibon gibi bir şeyler ve cips bile var. İyi haber bu.”

Tomi dedi ki: “Demek ki insanlar şehirden kaçıyormuş.”

Bir bakıma hepimizin aklından geçen ama dile getirmeye korktuğu şeyi söylemiş oldu.

Sanki bu acı gerçeği kendi kendine onaylar gibi başını salladı, sonra arkasını dönüp, diğerlerimizi bunun olası anlamlarını düşünürken bırakıp gitti.

Dylan'a çantalarından birini taşımayı teklif ettim ama geri çevirdi.

Sonra hepimiz o korkunç manzaradan uzaklaştık.

Tomi direksiyona geçip sessizlik içinde bizi otele götürdü. Teknik olarak aradığımızı bulmuştuk. Ne var ki aynı zamanda umudumuzu ciddi ölçüde yitirdiğimizden iyimser bakmaya çalışmak zordu. Belki de daha önce hepimiz bizim çevremizdeki alanın ötesinde neler olabileceğini düşünmekten çok korkuyorduk, çünkü cevap *hiçbir şey* olabilirdi ve bu çok korkutucuydu.

Bir iki kez aklımdan geçmişti bu düşünce: Durum düşünülürse kendimi öldürmek o kadar kötü mü olurdu? Sonumuzun -bütün insanlığın- nereye varacağını görmek istiyor muydum? Durum düzeline dek -düzelecekse şayet- daha ne kadar kötüye gittiğini görmek istiyor muydum?

Ama düşüncesi hep itici geliyordu bana. Bir işe yaramaya devam ettiğim sürece kalacaktım. Kendi rızamla hayatımı çarçur etmeyecektim. Bütün bunların fazla geldiğine karar verenler hakkında asla kötü düşünmem, çünkü haklılar. Çok fazla. Ama o bombalar düştüğünde San Francisco'da olabilirdim, annemle babamla birlikte Mississippi'de olabilirdim ve ikisinde de değildim. Büsbütün yıkılıp yok olmamış bir iki yerden birindeydim ve ümitsizliğe kapılıp daha fazla yıkıma yol açmak nankörlük gibi geliyordu.

Birkaç kere Tomi'ye iyi olup olmadığını sormak istediysen de benim ağzımdan çıkacak herhangi bir şeyi duymak istemediği hissine kapıldım. Nasıl olup da iki insanın intiharına, kendi eliyle öldürdüğü iki insanın ölümünden daha fazla üzülebildiğini bir türlü aklım almıyordu.

Hâlâ zonklayan burnumu tutarak, araba sürerken onu izledim ve o baş sallayışını düşündüm. Açıklıktan ayrılmadan önce kendi kendine başını sallamıştı. Çok iç karartıcıydı. Başını sallaması. *Buraya kadarmış, demek.* Başını salla. *Hiçbir şey yok oralarda.* Başını salla. *Yardım gelmeyeceği kesin.* Başını salla. *Kesinlikle bir başımızayız.*

Altmış Birinci Gün

D n, otele döndüğümüzde her Şey ve herkes biraz dağınıktı. Sanki hepimiz birbirimizden kaçınyorduk. Restoranda bile az kişi sohbet ediyordu. Yobari'ler ile gruplaŐmıŐ kadınlardan bazıları normal görünüyordu. Ama yakınlık kurduklarım öyle değildi.

Döner dönmez, Tania burnumun aslında kırık olmadığını doğruladıktan sonra gidip yattım ve sabaha kadar deliksiz bir uyku çektim. Tomi yanımda yatıyordu; beyin sarsıntısı geçirirsem diye bana göz kulak olacaktı.

Bugün Peter'la görüşme yaptım; kırklarının ortalarında bir adam. Ben Fransız olduğunu sanıyordum, meğer AlmanmıŐ. Yalnızca odasında görüŐmeyi kabul etti. Az eşyası vardı ve odası düzenliydi. Gördüğüm en soluk benizli, en yıpranmıŐ yüzlerden birine sahipti; sanki kayadan oyulmuŐ gibiydi.

Peter görüŐmeyi İngilizce yapmayı reddettiğinden -konuŐabildiğini bildiğim halde-, Tania da onun cevaplarını tercüme ve deŐifre etmek için bize katılmayı kabul etti.

Tania'nın notlarını düzelttikten sonraki haliyle görüşme aşağıdaki gibiydi:

Ben: Otelde yalnız kalıyordunuz demek?

Peter: Evet. Yanlış bir şey olduğunu sanmıyorum.

Ben: Hayır, değil elbette. Nerede yaşıyordunuz?

Peter: Oranienburg.

Ben: Orası neredeydi?

Peter: (*göz devirerek*): Berlin'in dışında küçük bir kasaba, işim de orada.

Ben: Anlaşıldı, ne iş yapıyordunuz peki?

Peter: Çocuk danışmanıydım. Uzmanlık alanım, avukatların çocuk şahitleri uygun şekilde sorgulamasına yardımcı etmek.

Bunu beklemiyordum, o yüzden tereddütte kaldım. Tania cevabı bana İngilizce olarak tekrarlarlarken bir an için yazmayı bıraktı.

Peter: Ne oldu?

Ben: Hiç. Kusura bakmayın. İnsanların buraya gelmeden önceki hayatları hakkında bilgi edinmek ilginç oluyor sadece. Neden buraya gelip otelde kaldınız?

Peter: Biraz yalnız kalmak istedim. Geyik avlayacaktım.

Ben: Özel bir sebebi var mıydı?

Peter: Karım boşanmak istediğini söyledi. Ben yokken taşınabilmesi için iki haftalığına evde bulunmamayı teklif ettim.

Ben: Karınızla temasa geçmeyi başardınız mı, yani... olaylardan sonra?

Peter: Hayır.

Ben: Üzgünüm.

Peter: Ben değilim.

Ben: Peki. O günün sabahına kadar kaç gündür otelde kalıyordunuz?

Peter: Her şey sona ermeden önce iki gün.

Ben: O günle ilgili neler hatırlıyorsunuz?

Peter: Geç kalktım, öğlen olmak üzereydi; önceki gece üçte şehir merkezinden taksiyle dönmüştüm. O zamana kadar misafirlerin çoğu gitmişti, bildiğiniz gibi.

Ben: Dünya sona ererken uyuyormuşsunuz.

Peter: (*yorumumu duymazdan gelerek*): Valizimi toplayıp -gördüğünüz gibi çok bir şey de getirmemiştim- yayan yola çıktım. Şehir merkezine yürümenin, özellikle de sonrasında havaalanına gitmek için hiçbir ulaşım aracı bulamayacağımdan son derece manasız olacağını çabucak fark ettim. Henüz sadece bir buçuk kilometre kadar yürümüştüm, o yüzden geri dönüp odama girdim ve yardım gelecek mi diye bekledim. (*Avuçlarını açıyor.*) Hepimiz hâlâ bekliyoruz.

Ben: Başka herhangi birinin ne yaptığını gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?

Peter: Kimin?

Ben: Hâlâ burada olanlardan herhangi biri. O günden onlara dair bir hatıranız var mı? Dylan, Sophia, Nathan... herhangi biri?

Peter: Hayır, çünkü o zaman onları tanımıyordum. Kendi işime bakıyorum ben. Sürekli yabancıları gözlemlemekten daha önemli şeyler var.

Ben: Peki, soruyu biraz daha daraltayım, şüpheli tavırlar sergileyen birini gördünüz mü?

Peter: (*uzun bir duraksama*): Hayır.

Ben: Burada kaldığınız sırada hiç çocuk gördünüz mü?

Peter: İki Japon çocuk. Bebekli bir kadın vardı, bebek şimdi o Japon çiftin yanında. Bir kız daha vardı, kızıl saçlı, sarı-kızıl saçlı.

Ben: Kaç yaşındaydı?

Peter: Anlayamadım?

Ben: Kız?

Peter: Bilmiyorum. Sekiz? En fazla on.

Ben: Onu nerede gördünüz?

Peter: Dünyanın sona erdiği sabahtan bir önceki sabah kahvaltı alırken.

Ben: Dikkatinizi çekmesinin bir sebebi var mıydı?

Peter: Hayır. Sadece orada olduğunu hatırlıyorum.

Ben: Anne babasıyla ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?

Peter: Babası üzgün bir adama benziyordu.

Ben: Üzgün mü görünüyordu?

Peter: Hayır. Üzgün bir adama benziyordu.

Ben: Bu neden dikkatinizi çekti ki?

Peter: Neden çekmesin?

Ben: Annesiyle ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?

Peter: Anne görmedim yanlarında.

Ben: “Anne babası” dediniz.

Peter: Siz “Anne babası” dediniz. Ben “Babası” dedim.

Ben: Yanında sadece babası vardı?

Peter: Babasıyla kahvaltıya gelmişti; anne başka bir yerde olabilirdi. Tahmin yürütme ihtiyacı duymadım.

Ben: Otelin tarihçesi hakkında ne kadar bilginiz var?

Peter: Ünlü bir seri katilin burada kaldığını biliyorum. Onun dışında tek bildiğim eski bir otel olduğu.

Ben: Burada geçirdiğiniz süre içinde sıra dışı bir şey oldu mu?

Peter: Nükleer savaştan başka?

Ben: Evet, ondan başka.

Peter: Bazen otelde bildiğimizden daha fazla sayıda in-

san var gibi geliyor. Çok büyük bir yer. Zihnimde dönüp duruyor bu düşünce. Ayrıca çok da gürültülü bir bina, geceleri bir sürü gümbürtü kopuyor. Ama bence bunun eski borularla pek ilgisi yok.

Ben: Tanımadığınız kimseyi görmediniz?

Peter: Hayır. Henüz görmedim.

Ben: Çocuğunuz var mıydı?

Peter: Hayır.

Ben: Çocuğunuz olmasını istemiş miydiniz?

Peter: Hayır. Karım istedi. Ben istemedim.

Ben: Neden?

Peter: İnsanların ebeveyn olmaya uygun olduklarını düşünüp de öyle olmadıklarında neler olduğunu gördüm. İnsanlar çok kibirli; herkesin bunu yapabileceğini düşünüyorlar. Yirmilerinde, hatta daha bile erken, henüz kendileri nasıl yetişkin olunacağını bilmiyorken çocuk sahibi oluyorlar. Kapsamlı bir inceleme ve terapi yoluyla başa çıkmadığınız ne varsa çocuğunuza aktarıyorsunuz. Asla baba olacak kadar iyi olduğumu düşünmedim. Pek azının öyle olduğunu sanıyorum.

Bir an için durdum. Nedense cevabı bana dokunmuştu. Sinirli tepki verdim.

Ben: Çocukları sever misiniz?

Peter: Çocuğuna göre değişir. Bir kavram olarak çocuklardan hoşlanmadığınızı söyleyemezsiniz. Bazı çocuklar harika insanlar, bazıları değil. Büyük oranda ebeveynlerine bağlı.

Ben: Sizce biri neden bir kız çocuğunu öldürüp tankın içinde bıraktı?

Peter: Bilmiyorum, kriminal psikolog değilim. Ama faili genellikle ebeveynleridir.

Ben: Anne babasının yaptığını mı düşünüyorsunuz?

Peter: Ölen kişi kadınsa faili erkek arkadaşı ya da kocasıdır. Çocuksa genellikle anne babasıdır.

Ben: Yobari çocuklarıyla konuştunuz mu?

Peter: Hayır.

Ben: Neden?

Peter: Yobari çiftini tanımıyorum. Çalışmam da beklenmiyordu.

Ben: Sizce bu merhamet sebepli bir cinayet miydi? Tanktaki kız? Dünya sona eriyor, anne baba olacıklardan korumak için onu öldürüyor?

Peter: (*omuz silkerek*): O da bir teori, ama çok aptalca bir mantık yürütme.

Ben: Neden?

Peter: Yapabildiğimiz kadar çocuğa ihtiyacımız olacak. Yoksa türümüz yok olur.

Hazırladığım başka bir soru var mıydı diye notlarıma bakarken sohbetle bir ara oldu. Sonra Peter imalı bir şekilde işimiz bitti mi diye sordu, böylece Tania'yla odadan çıktık. Görüşme bitmişti.

Kahkaha attı. "Tuhaf adamdı. Akıl sağlığı alanında çalıştığına inanabiliyor musun?"

Ben de güldüm ve, "Hayır, inanamıyorum," dedim.

Odama döndüğümde Nathan beni koridorda bekliyordu. Neden otelde çalışmaya geldiğini anlatan kısa hikâyeyi yazmış. Şaşırtıcı şekilde güzel yazılmış, hatırladığımdan da daha tuhaf. Buraya ilıştırıyorum.

Nathan

Hepinizi canımdan çok seviyorum.

Gitmem gerek. Beni bulmaya çalışmayın.

Keşke daha detaylı açıklayabilseydim.

Harold (Babamz)

Aslında üvey babamdı. Ama notu böyleydi. On yıl önce, Noel Arifesi sabahı annem buldu notu. Kız kardeşlerimin ikisine de söylemedi. Anlayamayacak kadar küçüktüler. Nedense ben on üç yaşındayken bununla başa çıkacak kadar yetişkin sayılıyordum.

Uyandığım andan itibaren bir terslik olduğunu biliyordum. Yataktan çıkmamın korkunç bir olaya sebep olabileceği hissine kapıldım, böylece neredeyse öğleden sonra iki gibi aşağı inene kadar yatağımda kaldım.

Salonda TV açıktı ve kız kardeşlerimin ikisi de yerde oturuyordu.

Annem yemek masasındaydı. Not önünde duruyordu ama hemen fark etmedim. Önce yüz ifadesi dikkatimi çekti; binlerce kilometre ötede bir yere bakıyordu. Şimdi düşününce, muhtemelen rahatlamıştı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Baban dün gece sana bir şey söyledi mi?" dedi, notu okuyamayayım diye ters çevirerek. "İkinizin konuştuğunu duydum ama kulak misafiri olmak istemedim. Yeniden sohbet etmeye başlamanız iyi diye düşündüm."

"Hayır, önemli bir şey söylemedi. Sadece okul nasıl gidiyor falan diye sordu."

"Belli bir konu yok muydu?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Ve normal görünüyordu?"

Bu olağan bir soru diye kendimi kandırarak zoraki gülümsedim. "Babam ne kadar normal olabilirse."

Ağlamıştı. Yanaklarındaki gözyaşı izlerini görebiliyordum. Tuhaf şekilde daha genç göstermişlerdi onu. Yine de bunların hiçbirini sormadım çünkü her şeyden çok, bu konuşmanın bitmesini istiyordum.

Birdenbire hızla gözlerini kırpıştırarak iki parmağıyla notu öne doğru itti. "Yine çekip gitti."

Notu okumadan biliyordum ki geri gelmeyecekti. Uyandığım anda biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, önceki geceden beri biliyordum. Bir terslik olduğunu anlamıştım ve şimdi durum bir anlam kazanmıştı. Gitmişti. Geri gelmeyecekti. İyi. Uğurlar olsun, diye düşündü on-üç-yasındaki-ben.

"Yani, geçen seferki gibi güneşli İsviçre'ye mi gitti?"

Kaşlarını çattı. "İsviçre?"

"Ee..." O kadarını bilmiyormuşum gibi yapmayı unuttum. "Bilmiyorum. Çoğu erkek orta yaş krizi geçirdiğinde oraya gidiyordur diye düşünüyorum. Ya da Vegas'a."

"Ah."

Yalanlarıma her inandığında ona saygımı biraz daha kaybettim. Çok iyi bir yalancıyım, ama bu bende bir sempati uyandırmıyordu, özellikle de anneme karşı. Öz çocuğun sana yalan söylediğini bilmemek, zavallılıktan başka şey değil.

Öte yandan, kayıtlara geçsin, bu hikâye gerçek.

Salondaki Noel ağacı yere yanıp sönen kırmızı-mavi renkli ışıklar düşürüyordu.

Notu aldım.

"Geri dönecek," dedim ve tekrar yukarı çıktım.

Odamda, dün gece babamın gözümlün önünde geçirdiği sinir krizini hatırladım.

*Sinir krizi, annemin sinir krizinden çok sonraya kalmı-
mıştı. Annem -ömür boyu Hristiyan kadın- kiliseye gitmeyi
bırakmıştı, sonra, Tanrı'nın babamın şirketinin tasfiyesini
geri almayacağını anlayınca hepten dua etmeyi de bıraktı.
Semt kilisemize para vermekle topladığı bütün o puanlar ve
rahatsız sandalyelerde oturup heriflerin vaazlarını dinlemekle
geçirdiği onlarca saat boşa gitmişti. Ona göre daha önce O'n
dan doğrudan hiçbir şey istemediği için muhtaç olduğu zaman
Tanrı'nın da karşılığında ona yardım etmesi çok mantıklıydı.
Avustralya'nın üst-orta sınıf mensuplarıyla anlaşmalar yap-
maktan daha önemli işleri olabileceği aklına gelmemiştir.*

Böylece O diye birisi olmadığına karar verdi.

*Noel Arifesi, nottan önceki gece, yemek masasında otur-
muş, bir ödevimi bitiriyordum. İkizlerin klarinet resitali var-
dı. Annem mutfaktaydı ve babam aklını kaçırmak üzereydi.
Odaya ruh gibi girdi ve yüzünde tuhaf, ağlamaklı bir gülüm-
semeyle yanıma oturdu.*

"Seninle biraz konuşabilir miyim?"

"Bilmem, konuşabilir misin?"

Sessizlik.

"Evet. Tabii ki," dedim sonra. "Ne istemiştin?"

"Şunu... bir dakikalığına bırakabilir misin?"

*Kalemimi bırakıp sandalyemde tam olarak doksan derece
döndüm.*

*"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi babam, ellerini
masanın üzerine koyup tekrar indirerek.*

*Aramızda gerçek bir kan bağı olmamasına memnundum,
sadece annemle evliliği nedeniyle akrabaydık. Harold kısmen*

erimiş balmumu heykeline benziyordu. Bir zamanlar güçlü bir çenesi olabilirdi ama çabucak gıdı bağlamıştı. Bir zamanlar mavi olan gözlerinin de ferisi sönmüş, musluktan bulanık akan su gibiydi.

"Evden uzakta olduğum o hafta..."

"Ay," diye düzeltiltim.

"Bir ay değildi."

"Evet, bir aydı. Buradaydım, unuttun mu?"

Yüzünden tahammülsüz bir ifade geçti. "Tamam, bir ay. Sana o zaman nerede olduğumu ve başıma ne geldiğini anlatmak istiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ama onu teşvik etmedim.

"İsviçre'ye gittim, bir otele, adı Sixième..."

Hah, işte başlıyoruz, diye düşünmüştüm.

"Nedenini bilmiyorum, rastgele bir yer seçtim sadece. Uzaklaşıp düşünmem gerekiyordu. Birkaç gece orada kaldım, içki falan içmedim. Odamdan pek çıkmadım. Ama birkaç gece sonra bir şey... oldu."

Kendimi hazırlarken omuzlarım düştü.

Ölüyor mu? diye düşündüm.

Yüzündeki ifadeye bakıp bunu düşünmemek zordu. Yas ile büyük bir sevinç arasında bir şeye işaret ediyordu.

Belki de annemle boşanıyorlardı?

Başkasıyla bir ilişkisi vardı?

Bir yasak ilişkiye gimeyecek kadar sıkıcı biri.

Biraz düşündükten sonra dedi ki: "Tanrı'yı buldum."

Yüzümden tepkimi okumasına izin vermedim. Bomboş, tamamen durgun bir ifade takındım.

"Tanrı'yı buldum, çünkü bir gece, yatakta uzanırken korkunç bir acı duydum. İzdirap içindeydim, evlat, hayal

bile edemezsin. Kalp krizi geçiriyorum sandım, telefonu uzunacak kadar bile kıpırdayamadım ve öleceğime emindim, o sırada aşağı baktım ve..." Bir nefes aldı. "Göğsümün içinden çıkan bir şey gördüm. Uzun pençeler göğsümün iki tarafına saplanmıştı ve bir şey, bir iblis kendini dışarı attı. ACISI... acısı... İşkence gibiydi."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ağzımı kapayıp elimin üzerinden onu izledim.

"Ve dışarı çıktığında bir iskelete benziyordu ya da bir kertenkeleye, ikisinin karışımı bir şeydi. Sürüne sürüne karşı köşeye gitti ve dönüp baktı. O... yaratığın... kocaman dişleri vardı ve bana hırladı, sonra da ortadan kayboldu."

Ne beklediğimden emin değildim ama bu denli bir delilik beklemiyordum. Karşımdaki adam hayatım boyunca her bir tartışmaya, "Peki bunu destekleyecek kanıt nerede?" diye başlamış adamdı. Bir ateistti ve bu konuda öyle rahat bir tavır içinde de değildi. Çocuklarına öldüğümüz zaman çürüyüp toza toprağa karışacağımızı, ne Tanrı ne Paskalya tavşanı ne de Noel Baba diye bir şey olduğunu söyleyenlerdendi o.

Babam, ateist Harold Adler dedi ki: "İşte o zaman anladım ki Tanrı var. Olmalı. İçimi derin bir huzur kapladı. Sadece... bilgiydi. Bütün endişeler, bütün şüpheler ve acı, kötülük... hepsi o iblisle birlikte yok olup gitti. Ancak bu kadar iyi ifade edebilirim bunu. Huzurdu. Bir bilgiydi."

Sessizlik fazla uzun sürmüştü. Ne halt edeceğime ya da ne diyeceğime dair en ufak fikrim yoktu. Tanrı'ya inanmıyordum ben; bunu bizzat garantilemişti.

"Bir bilgi," diye tekrarladım, çünkü on üç yaşındaydım ve en çok istediğim, bu bencil yavşağın bana ne diyeceğini söylemesiydi.

"Bunu sana anlatmak benim için önemliydi," dedi, başını eğerek.

"Anlıyorum." Anlıyormuşum gibi başımı salladım. "Tanrı'yı bulmuşsun. Harika."

"Senin için uygun mu bu?"

O güne dek hiç etmediğim kadar nefret ettim ondan; o günden sonra da hiç etmediğim kadar. Annemden nefret ettiğimden bile daha çok nefret ettim. İkisi de bana ihanet etmişti ama bu saçmalığın onun ağzından çıkması çok daha beklenmedikti.

Matematik, formül, bilim âşığıydı bu adam ve gidip bir yirmilikle yatsa ya da aptal bir araba alsa veya başkaları gibi kendini içkiye verse olmazdı. Yok. Babamın Tanrı'yı bulması lazımdı ille. Siktiğimin tanrısı. Başkaldırabileceği onca şey içinde en saldırganca olanını seçmişti.

Seni sikkafalı, diye geçirdim içimden, çünkü bildiğim en kötü ikinci kelime buydu ve içimden bile olsa birincisini söylersem kendimi çok suçlu hissedecektim.

"Bana... soracak bir sorun var mı?"

Hayatımda ilk kez onu yumruklamak istedim. Hiçbir zaman şiddete başvurmamıştım. Hiç öyle bir şey yapmamıştım. Sinirlendiğim olmuştu, evet, ama birini fiziksel olarak incitme ihtiyacı duymamıştım hiç.

"Yok," diye yalan söyledim.

Bunlardan kız kardeşlerime bahsetti mi diye sormalıydım. Sekiz yaşındalardı. Yutabilirlerdi söylediklerini. Yaşadığı şeyin açıkça siktiriboktan bir karabasandan ibaret olduğunu hiç düşündü mü diye sormalıydım. Ya da kız kardeşlerim veya ben kâbuslardan ya da geceleri beliren canavarlardan bahsettiğimizde kaç kere öyle bir şey var olmadığı için bizi

hiç avutmadığını hatırlatmalıydım ona. Acaba, her çocuk su fantezimizi delip geçen, sihirli olduğuna kanaat getirmiş olabileceğimiz ne varsa, açıklamalarıyla hepsini sıradanlaştıran aşırı akılcı bir babayla büyüdükten sonra çocuklarının bunları dinlerken ne hissedeceklerini hiç düşündü mü, diye sormalıydım. Hepimizi daha da küçük düşürmeyi nasıl başardığını sormalıydım. Daha da büyük bir hayal kırıklığına uğratmayı. Şu boktan durumda aile için yapabileceği en iyi şeyin kendini öldürmek olabileceğini düşündü mü hiç diye sormalıydım.

Ama bunların hiçbirini söylemedim.

Yanaklarım yanıyordu. Kalemimi aldım.

"Yok, ihtiyaç duymuyorum."

En azından yüzüne yıkılmış bir ifade yapıştıracak kadar incelik gösterdi, ve bir bakıma bu neredeyse onu yumruklayamamamı telafi etti.

"Ah, peki, ben, ee... Bunu konuşabildiğimize sevindim."

Başımı kaldırıp ona bakarken yüzümden okunan şeydu: Konuşmadık ki.

Babam tuhaf hareketlerle sandalyesinden kalktı ve gitmek üzereydi ki salona geçmeden önce durdu ve, "Seni gerçekten seviyorum, biliyorsun," dedi.

Baş sallamayı tercih ettim. Bunun bir baba olarak nasıl çuvalladığı karşısında duyduğum utancı ortaya koyacağını umuyordum.

Harold odadan çıkar çıkmaz ödevimi alıp yukarı çıktım; o gece annemi ya da babamı tekrar görme düşüncesi beni endişelendiriyordu. İkisi de ta uzaydan görünecek denli büyük U dönüşleri yapmıştı, birkaç ay arayla. İkisinden de daha fazla nefret ettiğim bir an hatırlamıyorum.

Bu üvey babamı son görüşüm oldu.

Notu alıp odama çıkardım. Annem bana engel olmaya kalkışmadı.

"Beni bulmaya çalışmayın."

Eşyalarımı alıp o evden çıkmanın ne diye yaklaşık on yılımı aldığını bilmiyorum. Ne olup da nihayet gelip burada işe girmek için harekete geçtiğimi bilmiyorum. Ara sıra açık pozisyonlara bakıyordum. Bazı işlere girip çıkmıştım bile. Ama bir işe kendimi adamam on yılımı aldı.

Evden çıkarken annem geri geleceğimi hiç sanmadığını açıkça belirtti. Onu bir değil iki kaybın yasıyla baş başa bırakıp gittim.

Aslında Tanrı'yı da sayarsak üç ediyor.

Altmış İkinci Gün

Nathan'ın hikâyesinden ne çıkaracağımı bilemedim. Hepimizin neden buraya geldiğimiz üzerine daha fazla kafa yormama sebep oldu. Babasının yaptığı gibi burada Tanrı'yı bulmayı hayal edemiyorum ben. Görebildiğim kadarıyla var olmadığı aşikâr. Bir tanrı olsaydı ve müdahaleci de olmasaydı, herhalde şu sıralar başarısızlıkla sonuçlanan deneyi karşısında oldukça hayal kırıklığına uğramış olurdu diye düşünüyorum.

Nathan'ın sırf iyi bir hikâye olsun diye yalan söylüyor olması da pekâlâ olasılık dahilindeydi. Yine de bunun için bir sebep göremiyorum. Bir an için aklımdan acaba bir ruh hastalığı öğrenilebilir mi, kan bağı olmaksızın aktarılabilir mi, diye geçirdim. Ama bu düşünceyi kendime saklayacağım. Nathan'ın deli olduğuna işaret eden bir delil yok.

Sessiz bir sabahın ardından akşam üzerinin çoğunu Dylan ve Nathan'la birlikte çatıda birinci su tankının kapağını tamamen çıkarmaya çalışmakla geçirdim. Dylan belinde uydurma bir koşuma bağlı bir halatla tankın öbür ucunda dengede durmaya çalışıyordu. Ben el merdiveni-

nin en üst basamağında duruyordum. Benim belimde de Dylan'ın tankın iskeletine çaktığı bir kancadan geçen bir halat vardı.

Kimse kancanın dayanacağından emin değildi. Test etme imkânımız yoktu.

Bugün rüzgâr yoktu ve soğuk da değildi. Hava ağır ve yoğundu. Haftalardır ilk kez terliyordum. Montumu omuzlarımdan atıp Nathan'ın kafasına doğru bıraktım.

"Teşekkürler!" diye seslendi.

İki elimle testereyi kavrayıp sola doğru çektim, sonra sağa, sonra tekrar sağa doğru çektim.

"İyi misin, durum nasıl?" diye yokladı Dylan.

Yüzüm yine acıyordu ama hareketimi kısıtlamıyordu.

"Evet, iyi sayılır."

Metal kaymaya başlayınca testereyi bırakıp tankın kapağını öyle sıkı tuttum ki önceki sefer tırtıklanan kenarları ellerimi kesti. Kapağın kalanı üstüme düşüp benimle birlikte tankın kenarından yeri boylayacak sandım. Eğer belimdeki halat beni taşırsa büyük olasılıkla beni ikiye ayırırdı. Daha büyük olasılıkla da beni çatıya yapıştırıp leşimi çıkarırdı.

"J, iyi misin?"

Telaştan doğru dürüst göremiyordum ama dişimi sık-tım. "Evet."

"Sola kaymama yardım edebilir misin sence?"

"Bana hiç aldırmayın siz, düşen silahlardan kaçmakla meşgulüm, o kadar!" diye bağırды Nathan.

"Eh, o aletleri toplayıp kenara çekilmen gerek. Tepene bir miktar demir bırakmak üzereyiz."

Birbirimize hareket çektik.

Dylan kapağın hâlâ kuleye bağlı olan küçük parçasının üzerinde çömelip kalanı testereyle kesti. Çeyrek daire biçimli kapak tankın içine düşecek gibi oldu ama Dylan ve ben onu kenara kaydırıp birkaç saniye tuttuktan sonra aşağı ittik.

Kapak tankın iskeletine çarpınca dişlerim zangırdadı. Sonra Dylan'la göz göze geldim. Bu dört muazzam görevden ilkinin üstesinden gelmiştik. Utanç vericiydi ama kelimenin en yalın manasıyla kendimi hiç bu kadar erkek gibi hissettiğim olmamıştı.

İkimiz de sırttık. O iç karartıcı yiyecek seferi biraz daha geçmişte kaldı.

Nathan bir sevinç çılgılığı attı.

Merdivenden inmeye başladım ve o sırada ensem soğuk bir şey çarptı. Basamaklara doğru dürüst basabilmek için aşağıya, dizlerimin arasına bakıyordum. Başımı kaldırıncı gözlüğümün damlacıklarla bulanıklaştığını fark ettim.

"Vay anasını, yağmur yağıyor!" diye bağırdı Nathan. "Vay anasını!"

İnanamadım. Merdivenin kalanını aceleyle inip çatıda durdum, ellerimi uzatıp başımı geri attım ve buz gibi damlaları yüzüme yedim. Nathan da öyle yapıyordu. Gözlüğümü çıkarıp cebime koydum.

Dylan tankın kenarından el merdivenine geçmiş, aşağı iniyordu.

Kısa süren yağmurun altında durduk. Yaklaşık yedi sekiz saniye için o kadar şiddetlendi ki kolumun ön tarafını gözlerime siper etmem gerekti. Sonra hafifledi. Titriyordum ama o kadar mutluydum ki umurumda değildi.

“Boktan havaya bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi!” diye haykırdı Nathan.

“Ben de!” Sırılsıklam olmuş paltomu alıp omzuma attım. “Harikaydı. Belki de iyiye işarettir?”

“Bence çok nadiren yağacak,” dedi Dylan, hüzün yüklü bir tonla. “Ama o tankın ağzını açmayı başardığımıza sevindim.”

“Temizlenmem lazım benim,” dedim.

“Aslında şunu taşımama yardım edebilir misin?” Dylan ilerideki metal parçasını işaret etti.

“Ben yaparım. Sen git.” Nathan elini bana doğru savurdu. “Bugün yeterince maçoluk sergiledin.”

Numaradan bir ciddiyetle kendi göğsüne vurdu.

Güldüm. Yanından geçerken birbirimize omuz attık.

Odama vardığımda kapımı kilitlenmemiş buldum.

Neyle karşılaştığımı tarif etmeden önce bir şeyi açıkça belirtmek istiyorum: Odamı kilitlememiş olmamın imkânı yok. Artık kapısını kilitlemeyen yok. Bazen kilitledim mi diye kontrol etmek için iki üç kere dönüp bakıyorum.

Bir terslik olduğunu bilerek kapıyı açtım, yan durup ayağımla kapıyı ardına kadar ittirdim.

“Biri mi var içeride?” diye seslendim, kendi odamın kapısında suratıma mermi yiyeyeceğim diye ödüm patlayarak.

İçeriden ne cevap, ne de bir hareket sesi geldi.

Oda nasıl bıraktıysam öyle görünüyordu ama Luffman’ların valizi alınmıştı. Çabucak odada bir tur atıp değerli bir şey kaybolmuş mu diye baktım; para değil, para artık işe yaramıyordu ama diş macunu, tıraş köpüğü, jilet değerliydi. Hepsi yerindeydi. Bütün eşyalarım yerindeydi.

Yatağımın kenarına oturup iki ağır valizin tekerlekleri nin halıyı ezdiği boş alana baktım. İzleri takip edip koridora çıktım ama zemin fayanstı. İz yoktu.

Valizlerin içine tekrar bakmamıştım, o yüzden ne kaybettiğimi bilmiyordum. Çok önemli bir şey kaybetmiş olabilirdim; Sophia'yla valizlere ilk baktığımızda gözden kaçırdığım bir delil kaybetmiş olabilirdim. Bilemiyordum.

Ne var ki elbette biliyordum.

Çok önemli bir şey kaybetmiş olmalıydım, aksi halde valizler çalınmazdı.

Öfkeden köpürerek çatıya döndüm; üstüm başım hâlâ ıslaktı, hâlâ titriyordum, sıırıslıklam paltom da hâlâ elimdeydi. Nathan ve Dylan merdivenlerde metal parçasını karşılıklı iki ucundan tutmuş taşıyordu. Dylan metali bir şeyler yapmak için kullanabileceğini ileri sürmüştü.

“Yukarıda bir şey mi bıraktın?” diye sordu Dylan beni görünce.

“Birileri odama girmiş,” dedim, sesim soğuktan titriyordu.

“Ne?” dedi ikisi birden.

“İki valiz gitmiş. Kapım kilitli değildi; ben çıktığımda kilitliydi. Buradaki kameraların hâlâ çalışıyor olması mümkün değil, değil mi?”

Dylan başını hayır anlamında salladı.

Nathan afallamış gibiydi. İkisi yavaşça metal parçasını yere bıraktı. “Kapın kilitli değil miydi?”

“Ben çıkarken kilitliydi.”

Dylan dedi ki: “Ama bütün yedek anahtarlar bende Sana verdiğim set haricinde.”

“Başka kimde yedek anahtar seti var?”

"Kimsede yok. Olaydan iki üç gün sonra bütün personeldeki anahtarları topladım ve bir seti sana verip bu tür bir şey olursa diye sesini çıkarmamanı söyledim. Sendekileri çaldırmadın, değil mi? Kaybetmedin?"

"Hayır, diğer paltomun cebindeydi. Baktım." Etrafı biraz bulanık gördüğümü fark ettim çünkü gözlüğümü çıkarmıştım. "İki valiz gitmiş. Birileri alıp götürüvermiş."

Nathan ellerini kalçalarına koydu: "Üzgünüm Jon Başkan, ama bence odanı kilitlememişsin."

"Kilitledim!"

"O zaman nasıl içeri girdiler?" diye sordu Dylan, sanki çocukmuşum gibi sakın bir tonla.

"Kapımı kilitlemeden asla bırakmam, Dylan. Asla."

"Bırakmış olmalısın ama."

"Bırakmadım. Hayatım üstüne bahse girerim!"

"Eh..." Nathan ellerini açtı. "Zorla girilmemiş, dostum. Başka açıklaması yok."

Bana inanmıyorlardı.

Nathan dedi ki: "Hey, şu işi bitirince eşyalarını aramana yardım edebilirim, istersen?"

"Odaları arayabilir miyim?" diye sordum, Dylan'a bakarak.

"Zaten arıyordun," dedi, biraz kestirip atar gibi. "Dolu odaları aramak için insanlardan izin istemen gerekecek."

"Eh, valizler onlarda değilse ne diye reddetsinler ki?"

Dylan omuz silkti.

Beni desteklemedikleri ve patronluk tasladıkları hissine kapılarak dönüp aşağı indim, odama girdim; tir tir titriyordum. Gömleğimi değiştirip üstüme başka bir palto geçirip odamdan çıktım; kapımı kilitlemeyi ihmal etmedim. Kilitledim, açtım, tekrar kilitledim, kapı kolunu zorladım.

"Kilitlememeden bırakmadım," dedim yüksek sesle kendi kendime.

Yukarı, Tomi'nin odasına çıktım ama bir tuhaftı ve benimle konuşmak istemiyordu. Kapıyı çaldım, açtı ve, "Daha sonra gelsen olur mu? İşim var," dedi.

"Ağlıyor muydun sen?"

İç çekip kapıyı suratıma kapadı, ben de bu gece kendi odasında uyuyacağı varsayımında bulundum.

Tania çalışıyordu, o yüzden onu rahatsız etmek istemedim.

Başka kime sorduysam, valizlerden haberi olduğunu söyleyen çıkmadı. Olasılıkla en iyisi meşakkatli arama çalışmalarına devam etmekte.

Odama dönüp kapıyı kilitledim ve biraz kestirdim.

Akşam yemeğinde birkaç kişi beraber oturduk. Lauren Bret ve kız arkadaşı Lex, beni durdurup internetin durumunu ve yiyecek seferinde birilerini görüp görmediğimizi sordu. İkisini de pek tanımıyorum. Sadece Fransız olduklarını, ilk güne kadar bir ilişkileri olmadığını, ama şimdi birlikte olduklarını ve ikisinin de otuza merdiven dayadığını biliyordum.

Lauren'in saçları uzun, metalik kırmızı rengine; biraz uzamış, kökleri görünmeye başlamış. Epey uzun boylu -benden daha uzun- ama çocuksu, yuvarlak bir yüzü ve yüzünde her daim endişeli bir ifade var. Lex'in saçları daha kısa, sarı ve onun da dipleri çıkmaya başlamış. Ufak tefek, hanım hanımcık bir kız; herhalde klasik Fransız kadını böyle oluyordur. İngilizcesi Lauren'inki kadar iyi değil. Açıkçası ikisi de çok iyi İngilizce konuşmuyor.

“Biri sana?...” Lex suratıma bakıp yüzünü ekşiterek yumruk hareketi yaptı.

“Saldırıya uğradık ama... yok, bu... ee, emniyet kemeri mi takmadığım için oldu.”

İkisi de biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Wifi?” diye sordu Lauren, istem dışı bir hareketle masanın üzerindeki telefonunu çevirerek.

Sözcüğü “Vii-fii” diye telaffuz etmesi çok sevimliydi.

“Wifi durumunu bilemiyorum ama Tomi’nin mobil interneti markette çekiyordu. Sanırım şehre yaklaştıkça daha iyi çekiyor.”

Lex Fransızca bir şey söyledi ve el ele tutuştular.

“Hâlâ ebeveynlerimize ulaşabiliriz,” diye ekledi Lauren.

“Ben olsam arabasız gitmezdim.”

Lex Fransızca başka bir şey söyledi. Lauren’la konuşurlarken Peter gelip karşıma, yanlarına oturdu. Hollandalı Nicholas van Schaik da Peter’in yanına oturdu. Hiçbiri birbiriyle iyi anlaşıyor gibi görünmüyordu ama herhalde sürekli İngilizce konuşmak zorunda hissetmemek hoşlarına gidiyordu. Grup içinde bariz bir bölünme vardı. İngilizce konuşanlar ve konuşmayanlar olarak ayrılmıştık.

Tomi bize şöyle bir baktı, tereddüt etti ve yan tarafa, başka bir masaya oturdu.

Ortam gergin bir havaya büründü. Lex bir şeyler mırıldandı. Lauren’la ikisinin bir Tomi’ye bir bana baktıklarını gördüm.

“Ne oluyor?” dedim, sırf masadan uzaklaşmak için biraz daha su ya da kahve almaya gitsem mi diye düşünerek.

“Kime oy verdiğini bilmek istiyor,” dedi Lauren.

“Ne?”

Peter öksürdü. "Kime oy verdiğini soruyor. Üç yıl önce"
"Ha, şimdi İngilizce konuşuyorsun demek?" diye ters-
ledim.

"İngilizce ve Fransızca konuşabiliyorum. Son seçimler-
de kime oy verdiğini bilmek istiyor."

"Kime... Nasıl yani?"

"*Başkanınız*," dedi Lex, neredeyse sözcüğü tükürür gibi.
Tomi'yi işaret etti. "O vermiş. Sen?"

"Ee..." Omzumun üzerinden Tomi'ye bir baktım; yü-
zünü tamamen tabağına doğru eğmiş, gözleri saçlarının ar-
dına gizlenmiş, bizi görmezden gelmeye çalışıyormuş gibi
yapıyordu. "Ben... ona oy vermedim. Karım da vermedi."

Herkes başını salladı, sanki iyi biri olduğum anlamına
geliyormuş gibi.

Dylan'ın yoklama listesinden son birkaç kişiyi daha işa-
retleyip kendi yemeğini almak için mutfağa gittiğini gör-
düm. Salonda kalmasını istiyordum.

Lex Fransızca bir şeyler söyledi. Kulağa sinirli geliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Onun suçu," dedi Lauren omuz silkerek. "Öyle diyor.
Dünya onun gibiler yüzünden yok oldu."

"Bunun adil olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Neden?" diye çıktı van Schaik salona göz gezdirerek.
"Tuz nerede?"

"Olanlar için bir kişiyi suçlayamazsınız, sırf..."

Lex çatal bıçağını masaya vurup anlamadığım bir şeyler
haykırdı. Arkamda Tomi'nin ayağa kalktığını duydum. Ben
de kalktım, en azından aralarında dikilmek için.

Peter bir Tomi'ye bir bana baktı ama tartışma ilgisini
çekmiyor gibiydi.

"Hadi ama, bu çok aptalca!" Fransız kızlara baktım.

Tomi bana ters bir bakış attı. "Gidebilirim, isterseniz."

"Lex kızgın, anlayın!" dedi Lauren, sempatiden tamamen yoksun bir tonla. "Her şeyimizi senin yüzünden kaybettik. Seni kahrolası aptal..."

Sonra Fransızca bir küfür savurmuş olmalıydı, çünkü anlamadım.

"Güzel. Sizin de söyleyecek bir şeyiniz var mı?" Tomi kollarını kavuşturup van Schaik ve Peter'a kaşlarını kaldırdı.

Van Schaik yüzünde nefret dolu bir ifadeyle yere tükürdü. "Yalan değil."

Tomi, "Ah, siktir git!" diye bağırıp tabağını aldı ve uzun adımlarla restorandan çıkıp gitti.

"Tuz nerede?" diye sordu Van Schaik tekrar.

Lex oturdu, dudakları titremeye başladı, birkaç dakika sonra da kalkıp gitti. Lauren da peşinden gitti.

Herkes bizi izliyordu.

Van Schaik ve başını yemeğinden kaldırmayıp tek kelime etmeyen Peter'la yalnız kalmak istemediğimden tabağımı alıp Nathan ile Tania'nın yanına, her zamanki pencere kenarı masama gittim.

Tania saçlarını uzun örgüler halinde başının etrafına dolamıştı.

"Bunu söylemek istemezdim ama," dedi, tabağındaki bir fasulye tanesini iterek, "kız haksız değil."

Onunla tartışacak kadar enerjim yoktu. İstedikten bile emin değildim.

Altmış İkinci Gün (2)

Restorandan çıkar çıkmaz olanları yazmayacaktım. Çünkü çıkarıcı görünmeden anlatması zor. Ne var ki olanlar gündemle alakalı. Ayrıca akşam yemeğindeki tartışmadan sonra şu sıra otele nasıl bir atmosferin hakim olduğunu aktarmanın önemli olduğuna inanıyorum. Yiyecek seferine çıkanlarımız arasında gergin ve melankolik bir hava var. Valizlerin çalınması da gruba olan güvenimi sarstı. Şimdi herkes potansiyel birer fail.

Aynı zamanda Amerikalı olmayanların kin tuttuğunu anlamış oldum. Olanlar için bizi suçluyorlar, Tomi ile beni. Bize baktıklarında bunun olmasından yana oy veren biri ile bunu engellemek için yeterince çabalamayan birini görüyorlar.

Belki de çabalamadım. Aslında belkisi falan yok. Hiçbirimiz buna engel olmak için yeterince çabalamadık.

Van Schaik herhalde restorandan çıkarken beni takip etmişti. Merdivenlere kadar peşimden geldi.

Dişim sızlıyordu, burnum da ağrıyordu. Sosyalleşecek havada değildim, o yüzden, "Hey!" diye seslendiğinde ilk tepkim, "ne istiyorsun?" diye terslemek oldu.

Merdivenlerde bana yetiştiğinde kavga çıkarmak istiyor gibi bir hali vardı. Sebebini anlamak zor değildi. Bazı insanlar kriz sırasında kendi içlerine kapanıyordu. Bazıları da başkalarına saldırıyordu. Açıkçası bu tepkiler arasındaki cinsiyet ayrılığı aşikârdı. Van Schaik ilk günden beri *kaçsam mı savaştım mı* ikileminde sıkışıp kalmıştı, daha az ölçüde Peter da. Yüzeyin altındaki su her daim fokurduyordu. Hiçbirimiz dünyanın sonuna karşı koyamazdık, o yüzden van Schaik sırf kontrol ve güç illüzyonunu korumak için herkese ve her şeye karşı çıkacaktı.

Yorucuydu.

Yanıtım hoşuna gitmemiştir. “Kendini bizden üstün görüyorsun, öyle mi?” dedi.

“Hayır, Nicholas, görmüyorum.” Merdivenleri çıkmaya devam ettim ve peşimden benim katıma kadar geldi.

“Ne yaptığını görmüyoruz sanıyorsun.”

Odama yaklaşmasın diye arkamı dönüp onunla yüz yüze geldim. “Ne? Ne yapıyormuşum?”

“Lauren, Lex ve Sophia’dan uzak dur sen; hepsinden uzak dur.”

Kaşlarımı çattım. “Affedersin?”

“*Sen* affedersin.” Bana doğru bir adım attı. “Ciğerini biliyoruz biz senin. Kendi işine bak.”

“Bak, Nicholas, ne yaptığımı düşünüyorsun, bilmiyorum...”

“Kahrolası veledin tekiymişim gibi adımı söyleyip durma.” Çenesini kaldırdı. “Tania’yla berabersin, Tomi denen o kızla yatıyorsun. Şimdi de sanki buraların tek erkeğiymiş gibi diğerlerinin peşindesin!”

Lafı nereye getireceğini nihayet anlamıştım. Yanlış tepkiydi ama güldüm. Belki de Alman aksanı yüzündendi ama onu hiç gerçek bir tehdit olarak görmemiştim.

“Ciddi misin sen?”

“Şimdi kalmış bana gülüyor musun?” Beni göğsümden sertçe ittirdi.

“Tanrım, ne oluyor be?”

“Geriyeye kalan son insanlarız ve sen bütün kadınlara göz koyabileceğini sanıyorsun.”

“Bütün kadınlara göz *koymak* mı? Deli misin sen?”

Onunla öyle konuşmamam gerekirdi. Ciddiye almam gerekirdi onu. Ne var ki bir tür harem kurmam olasılığı karşısında sinirlenmiş olması benim için o kadar komikti ki neredeyse başa çıkamayacaktım. Bir an için dişimin sızısını bile unuttum.

Ellerini kalçalarına koydu. “Bu iş nereye gidiyor sanıyorsun? Son insanlarız biz.”

“Bunu bilmiyoruz.”

“Peki çocuk yapmamız gerektiğinde ne olacak, ha?”

Birden söylediklerinin ağırlığını kavradım ve geri adım attım. “Gerçekten düşündüğün bu muydu? Yeniden üreyip çoğalmak zorunda kalacağımızı ve benim de senin için bir tehdit olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hepimizin ihtiyaçları var,” dedi, sanki çok normal bir şeyden bahseder gibi. “Bütün kadınların yalnızca sana gelebileceğini açıkça ortaya koydun.”

“Bunu düşünmüyorum bile ben.”

“Yalan söylüyorsun. Seni izliyorum, bilmeni istiyorum bunu. İzliyorum seni.”

“Açıkcası, Nicholas, ne yaptığın umurumda değil.”

Gömleğimin önünden tutup suratıma bir yumruk attı.

Burnum kırık olmayabilirdi ama hâlihazırda zedelendiğinden görece zayıf bir darbe başımı döndürmeye yetti. Gardımı almak için yumruklarımı kaldırdım ama bir yumruk daha atmak yerine beni duvara fırlattı. Sendeleyerek merdivenlere doğru geri çekildim. Anında bunun bir hata olduğunu düşündüm. Beni merdivenlerden aşağı atıp kaza olduğunu söyleyebilirdi.

Beni yakamdan tutmuş, sürüklüyordu, ben de gömleğinden tutmaya çalışıyordum. Sonra birdenbire ciddi ciddi dövüşmeye başladık. Zikzak çizerek sahanlığın bir ucundan öbür ucuna doğru ilerledik, ta ki ben ona çelme takıp ikimiz de yere düşene kadar. Üstte ben vardım ve onu yumruklamak istemiyordum.

“Kal yerinde!” diye bağırdım.

“Hey! Hey, beyler, ne halt ediyorsunuz be!”

Beton merdivenlerin aşağısına bakıp Adam ile Nathan’ı görünce rahatlayarak bir nefes verdim.

Ayağa kalkıp üstümü silkeledim ve yüzümü yokladım. Neyse ki kanamıyordu.

Van Schaik de aynısını yaptı.

“Tuhaf bir durumda yakaladık sizi sanki,” dedi Nathan, havayı yumuşatmak için.

“Bir yanlış anlaşılma oldu, o kadar,” dedim Hollandalı’ya ters ters bakarak.

Bir şeyler homurdanarak sanki hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşıp yukarı çıktı.

Nathan bana yüzünde soran bir ifadeyle bakınca başımı salladım. “Hiç sorma.”

“Tam bir dalyarak,” dedi Adam. “Dalyaraklar dalyaraklık eder, kural böyle.”

“Biliyor musun, ben de onu ... *dalyarağın* teki sanıyordum ama deli deli fikirleri var.” Tekrar burnumu tuttum. “Dylan’a ona dikkat etmesini söylesem iyi olabilir.”

“Dostum, Dylan onun geyik avına gelmesine bile izin vermez.” Adam kaşlarını kaldırdı. “Biliyor zaten.”

“Ne diyordu?” diye sordu Nathan sahanlığa çıkarlarken. “Aşırı tuhaf şeyler.”

“Eh, artık söylememek *olmaz*.” Nathan çıkış kapısını itip açtı. “Odamda biraz ağrı kesici var, istersen?”

“Hayır, bir şeyim yok, o kadar sert vurmadı.”

İkisi peşimden odama geldi, ben yatağımın üstüne oturdum, Nathan ile Adam da yere bağdaş kurdu. Nathan’ın odamda sigara içmesinden hoşlanmadıysam da bir şey söylemedim. Adam bir bardağa su doldurdu. Bir kez olsun suyun her daim buz gibi olmasına sevinerek yüzüme tuttum.

“Kim başlattı?” diye sordu Nathan. “Herhalde senin başlatmış olman pek olası değil, öte yandan hep sessiz olandan korkacaksın derler...”

“Nihayetinde hepimizin üreyip çoğalmamız gerekeceğini ve benim çok fazla kadınla yattığımı koymuş kafasına, ki çok saçma, çünkü sadece bir kadınla yatıyorum.”

İkisi de bakakaldı.

“Üreyip çoğalmak?” diye tekrarladı Adam.

“Evet, dünyada kalan son insanlar olduğumuzu söyleyip durdu.”

“Dostum, çok iç karartıcıymış.” Adam sigara istediğini belirten bir jest yaptı. “Siktir. Çok iç karartıcı.”

Nathan sessizleşti.

Ona baktım.

İç çekti. “Kimsenin söylemek istemediğini biliyorum.”

“Neyi?” dedik Adam’la bir ağızdan.

“Yani, ya öyleyse?”

“Değiliz,” dedim, bardağı yanağım boyunca yuvarlayarak. “Öğrencilerimden gelen mesajlar vardı. Bir yerlerde hâlâ insanlar var, oraya buraya dağılmış durumdalar sadece.”

“Peki kaç radyasyon zehirlenmesinden ölecek? Muhtemelen çoğumuz. O zaman... ya gerçekten çocukları, insanlığın devamını düşünmeye başlamak zorunda kalırsak?”

“Dostum, kafan mı iyi senin?” diye haykırdı Adam.

“Hayır, ciddiylim. Bunu düşünmek istemediğimizi biliyorum çünkü... Ama soyu tükenmek üzere bir türüz biz. Bir noktada bunu düşünmek zorunda kalacağız.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Buradaki kadınların çoğunun bu dünyaya çocuk getirmek isteyeceğini sanmıyorum.”

Nathan omuz silkti.

Adam bana bir bakış attı.

Nathan’a baktım. “Ne?”

“Ne?”

“Anlamı neydi *bunun*?” Omuz silkmesini taklit ettim.

“Anlamı...” Bir kez daha omuz silkerek sigarayı geri istedi. “Bir anlamı yok. Bilmiyorum. Omuz silktim işte.”

Rahatsızlığa kapılmaya başladım.

Nathan ellerini açtı. “Demek istediğim, hep ne istediğimiz mi önemli olacak yoksa doğru olanı yapmak mı?”

“Cidden ne ima ediyorsun sen?” diye sordu Adam.

“Bir şey ima ettiğim yok. Nicholas tam bir dalyarak, tek istediği de seks. Ve bu o kadar açık ki kimse onunla yatmayacak! Ama gezegenin-geleceği meselesine gelirse,

bu gerçek bir soru. Varsayımsal olarak, insan ırkının soyu tükenecek olursa ve kadınların hiçbirisi ocuk yapmak istemezse ne olacak? Bir soru sadece! Ben sadece soruyu dile getiriyorum!”

“Eh, belki soruyu kendine saklasan iyi olabilir,” dedi Adam usulca. “Cidden tecavüz yanlışsı gibi konuşuyorsun.”

“Hayır. Tanrım. Onu kastetmedim. Demek istediğim...” Sigaradan bir nefes aldı. “Ne demek istediğimi bilmiyorum. Yani hepimiz geleceğı düşünmeliyiz diyorum sadece.”

Hepimiz suspus olduk.

Adam derin düşüncelere dalmış gibiydi. “Varsayımsal olarak, buradan biri hamile kalır da bunu sonlandırmak isterse ne yapacağız?”

“Öyle bir şey olmadı,” dedim.

“Biliyorum, ‘varsayımsal olarak’ dedim. İnsanlar seks yapıyor, tamam mı?” Bana baktı. “Yani ya Tomi hamile kalırsa?”

“Kalmaz,” dedim biraz fazla çabucak, çünkü düşüncesi dehşet vericiydi. “Altı aylık hapı var, bitmesine daha çok var. Ayrıca, beyler, buradaki kadınları istemedikleri çocukları doğurmaya zorlamanın doğru olacağını mı iddia ediyorsunuz gerçekten? Kim böyle bir dünyaya ocuk getirmek ister ki?”

İkisi de omuz silkti. Buradaki kadınlardan birinin bunu öğrenmesi düşüncesiyle utançtan kıvrandım; üç adam bir odada oturmuş, sanki uygarlık diye bir şey kalmadığından insan bile değillermiş gibi üreme haklarını tartışıyordu.

Sonra Adam, “Mia’nın da hapı var,” dedi.

“Mia’ya akıyorsun,” dedi Nathan şaşkınlıkla.

“Sadece ara sıra. Hiç yatıya kalmak istemiyor. Bu yönünü beğeniyorum.”

“Vay canına.”

“Ya sen?”

Nathan, duygusuzca dedi ki: “Ben ve Lauren bir gece sarhoş olup kırıştırmıştık. Lex’le bir araya gelmelerinden önce. Gerçi daha ziyade sarhoşluktandı diye düşünüyorum. Bence Dylan ve Sophia takılıyor.”

Bardağı bıraktım. “Öyle mi?”

“Evet. Yani, bütün bunlardan önce bile sıkı fıkıydılar. Biraz hafifmeşrep bir ortamı vardı buranın. Bir noktada herkes birbiriyile yattı.”

“Sophia evliydi ama,” dedim.

Nathan omuz silkti. “Ne olmuş?”

Ayağa kalktım. “Hatırlattığın iyi oldu, Sophia’ya onunla konuşacağımı söylemiştim. Benim gitmem gerek.”

“Ne hakkında?”

“Bir hikâyesini paylaşmak istiyordu, yemekten sonra onunla konuşabileceğimi söylemişti.”

Adam başıyla masamı işaret etti. “Günlüğün için mi?”

“Günlük değil o. Kayıt.”

Sırıttı. “Peki.”

Nathan kalkıp omzuma hafifçe vurdu. “Dostum, anılarını yazıyorsun sen. Merak etme, kimse eleştirisini yapmayacak.”

İkisini kapıya kadar geçirip, koridordan ilerlerlerken el salladım. İçim ürperdi. İkisine bakınca -babası kaybolan Nathan ile köşedeki tuhaf oğlan çocuğuyla Adam- burada olmamızın hepimizin kaderinde olduğu gibi bir şüpheyi kapılmamak zordu. Bunun zihnini yeniden kontrolü ele geçirmek için kullandığı yöntemlerden biri olduğunu biliyorum; büyük oranda rastgele ve umursamaz bir evrende

anlam arıyor. Yine de tuhaf bir yerdi burası. Otelde kalanlarımız sadece kazalar, batıl inançlar yüzünden buradaydık, çünkü olağan yollarımızdan sapmıştık. Binanın kendisi bizi dünyanın ücra köşelerinden sürükleyip getirmişti sanki. Buraya vardığımızda da dünya durmuştu.

Ne demeye çalıştığımı bilmiyorum. Hissettiğim bu sadece.

Altmış İkinci Gün (3)

Yemekten sonra Sophia'yla görüşme yaptım, ki bir süredir istediğim bir şeydi bu.

Sophia benimle konuşurken bir yandan çalışıp, sonraki birkaç günlük yiyeceği hazırlayıp dondurucuya koymakta ısrar etti. Dikkatimi dağıtıyordu, bu şekilde not almak zordu ama o hareket halinde kalıp yaptığı şeyi unutursa onun için daha iyiydi. Özel hikâyelerini paylaşırken rahat hissetmediği konusunda beni uyarmıştı.

Dedi ki: "Ama hikâyelerimizi şimdi, ölmeden önce, paylaşmazsak gerçekten yok olup gidecekler."

Metal tezgâhın ön tarafında oturmuş ızgaranın altında not alırken Sophia tek başına yemek hazırlıyordu. Mutfak kocamandı, geniş bir ekibi alacak şekilde tasarlanmıştı. Sophia'nın arkasında epey ileriye kadar kadar sıra sıra buzdolabı, mutfak dolabı ile ocak ve fırınlar vardı.

Saçlarını arkadan bağlamış, kollarını da dirseklerine kadar sıvamıştı. Konuşurken bana bakmadı.

"Neden bir şef olduğumu sormuştun ve uzun versiyonunu duymak isteyeceğini biliyorum." Tezgâhın altından,

tekli ambalajlara sarılı bir paket şekerleme çıkardı. "Kimseye söyleme."

Çabucak etrafa bakınıp istemeden sırttım ve bir tane aldım. Kıpırdamadı.

"Biraz daha al. Bir daha göremezsin."

Bir avuç alıp cebime attım. Not almaya başladığım sırada bir tanesini ağızıma attım. Haftalardır tattığım en güzel şeydi. Kan şekerim öyle fırladı ki neredeyse kafayı buluyordum. Şeker aynı zamanda bana kızlarımı hatırlattı; birdenbire müthiş bir hüzne kapıldım.

"Annemle babam askerdi, o yüzden çok yer değiştirdik. Hiçbir zaman bir yerde fazla kalmadım. Annemle babam kısa bir süre için Kosova'da görevlendirildiğinde yedi yaşıyordum. Çok güzel bir yerdi ama, ee... ne deniyordu... biraz kaymak bir yerdi."

"Kaypak?"

"Evet, *kaypak*, sanırım. Huzurlu değildi. Babam bir gece eve dönerken bir çetenin saldırısına uğradı; cüzdanını istiyorlardı. Babam gururlu bir adamdı ya da salaktı, sonuçta hayır dedi."

"Babanın adı neydi?"

"Samuel Abelli. İsmi İtalyanca, annesiyle babasınıninki gibi. O zamanlar otuz beş yaşında olsa gerek. Ben geç doğmuşum, ablamdan yedi yıl sonra."

İsmi not ettim. Sophia hikâyesine devam etti. Çoğunlukla konserve sebzelerden oluşan bir çorba yapıyordu. Etimizi fena halde küçük miktarlara bölüştürüyordu ve bu yüzden çoğunlukla aç hissediyordum ama kışı düşününce mantıksız değildi.

"Bu adamların yanında bir çocuk vardı. Daha on beş on altı yaşlarında görünüyordu, babam öyle söyledi. Çocu-

ğün elinde bir tabanca varmış. Yanındakiler, 'Vur onu, vur onu,' diye tezahürata başlamış. Babam dönüp koşacak olmuş ama ayağı kaldırım taşına takılıp düşmüş ve bu çocuk da onu bacağının arkasından vurmuş. Şurasından." Arkaya doğru gerinip uyluğunu gösterdi.

Yine tereddüt ettim, sonra başımı kaldırıp baktım. "Bir dakika. Bu hikâye yemek işine nasıl girdiğinle ilgiliydi, değil mi?"

"Evet, dinlersen."

Gülümsememi bastırdım. Yeniden gözlerine baktığımda kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Affedersin, dinliyorum."

"Sana şeker vermemeliydim," dedi. "Fazla heyecana kapılacaksın şimdi."

Şaka yaptığıını fark ettim. O sırada gülümsemiyordu sadece.

Kahkaha atıp cebimdeki şekerleri hatırladım ve bir tane daha yedim. Dişime iyi gelmeyecekti ama böyle güzel bir şey tatmak buna değerdi. Şekeri ısıırıp dış kabuğunu kırınca ağzım yapay elmanın ekşi tadıyla doldu.

"Babam yaklaşık bir kilometre koşmuş; bir tür hayatta kalma içgüdüsüne kapıldığını söyledi. Bacağındaki acıyı hissetmemiş bile. Kendini bir otele atıp resepsiyondaki kızı onu ele vermemesi için yalvarmış ve saklanmış. Kız babamı ele vermemiş, grup da geçip gitmiş. Babam hastaneye gitmek yerine eve geldi çünkü... aslında neden hastaneye gitmediğini bilmiyorum. Gururdan ya da utandığı için olabilir. Bilemiyorum."

"Polisi aramamış mı?"

"O zamanlar bir manası yoktu. Ayrıca çocukları tutuklatmak istemediğini sanıyorum; bu suçluların çoğu çocuk

yaşıyordu. Belki de o yüzden hastaneye gitmedi, çünkü o zaman asker arkadaşları intikam almakta diretecekti."

"O zamanlar Kosova'da neler oluyordu?"

"Ben yedi yaşındaydım. Kosova'nın durumuna dair hiçbir şey bilmiyordum."

Bunu araştırmak üzere not düştüm -Kosova'yı araştır-, ve araştıramayacağımı hatırladım. Elimde hiçbir mecmua yoktu, bir kütüphane ya da herhangi bir kaynak yoktu. Anında bilgi edinme devri sona ermişti. "Kosova'yı araştır" notuna bakıp yavaşça üstünü çizdim.

"Sonra ne oldu peki?"

"Birkaç gün boyunca bir şey olmadı. Ama babamın bacağı enfeksiyon kaptı. Ne kadar kötü olduğunu anneme söylemek istemiyordu, zaten annem çoğunlukla dışarıdaydı, çalışıyordu. Babam bacağını bir bandajla sarmış, kimseye göstermiyordu. Ama bir gün onu mutfakta bir aynaya bakarak yaray temizlerken yakaladım. Ne olduğunu sordum. Vurulduğunu, mermiyi çıkaramadığını söyledi."

Lafı nereye getireceğini anlamaya başlayınca yazmayı bırakıp sadece dinledim.

Dedi ki: "Ben bakayım dedim. Yaşımın fazla küçük olduğunu söyledi ama benim için sakıncası yoktu. Kan görmek beni korkutmuyordu. Bir mutfak bıçağı kapıp merminin nasıl bir şey olduğunu sordum, o da bir içecekten kocaman bir yudum aldı. Ne olduğunu hatırlayamıyorum."

Diğer şekerin aroması kuş üzümü ya da ona benzer bir şeydi. Bana kumsal gezilerini anımsattı. Sıcaklığın kokusunu, plaj havlularını sermeyi, ayaklarımın altındaki kum tanelerini düşünerek dalıp gittim. Ana geri döndüğümde Sophia, "Mutfak bıçağı" diyordu.

“Sana merminin neye benzediğini tarif etti?” Son duyduğum şeyi tekrarladım.

“Küçük metal bir top olduğunu söyledi. Bacağının bir parçası olmadığı, orada olmaması gerektiği için tanıyacaktım.”

“Ve yedi yaşındaydın?”

“Belki sekiz, hatta belki dokuz, ama daha büyük değil. Babam bir kemeri ısırp yüzüstü masaya uzandı, ben de bir mutfak bıçağı alıp yarayı kazarak mermiyi aradım. Korkunç sesler çıkarıyordu ama ne olursa olsun devam etmemi söyledi. Kanın beni rahatsız ettiğini hatırlamıyorum. Babamın buna yapmama ihtiyacı olduğunu biliyordum.”

Sebzeleri ince ince doğrayıp bir tencereye attı, sonra da et suyu ile bulgura benzeyen bir şey ilave etti.

“Buldun mu mermiyi?” diye sordum.

“Hayır, çivi buldum.”

“Ne?”

“Sokaklarda çatışanlardan bazıları saçma kullanmayı bırakıp tabancalarına çivi ve küçük metal parçaları doldurmaya başlamıştı. Babamın bacağının enfeksiyon kapmasının sebebi içeride bir mermi değil çivi olmasıydı. Çivi çıkınca hastaneye gitti.”

“Durumu iyi miydi?”

“Daha önce gitmesi gerekirdi. Bacağı iyileşti ama hayatının kalanı boyunca epey acısını çekti. Çiviye sakladım. Hâlâ bende, yukarıda duruyor.”

“Baban hâlâ hayatta mı?”

“Hayatta mıydı demek mi istiyorsun, olaylardan önce?”

Öyle söylemek istememiştım ama başımı salladım.

“Hayır, yaklaşık dört yıl önce öldü.”

Mutfağı yemek kokusu sarmaya başladı. Gaz açıktı. Bu tün bunlardan önceki kokulara çok benziyordu; dezenlektan başka bir şeyin kokusunu almak bile bende hazır olmadığım bir nostalji duygusu yarattı.

Gözlerim doldu, Sophia bana baktı, ben de, "Duman dan," dedim.

Duman falan yoktu.

"Kalp krizi yüzünden," dedi. "Ama çiviye saklamamı komik bulmuştu. Hâlâ mutfak işine bu yüzden girdiğimi düşünüyorum. Kendimi bir yetişkin gibi hissettiğim ilk yerdi. Onun kendisi için yapamadığı bir şeyi ben babam için yapabilmiştim." Bir iç çekti. "Eski kocamla tanışacak kadar hayatta kalmadığına memnunum, ya da bunları görece kadar."

"Kocanın otelin sahibi olduğunu söylemiştin?"

"Denesene şunu," dedi. "Gel."

Isıtıcıya değmeden kalkıp ocağın yanına gittim. Sophia bana bir kaşık uzattı. Başka bir hayatını andırıyordu tadı.

"Biraz daha karabiber?" dedim.

Başını salladı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

Gidip tekrar oturdum.

"O yüzden burada çalışıyordum."

"Savaş çıktığında da eski kocan burada değildi?"

Küçücük bir tereddüt. "Hayır."

"Öyleyse ilk günden önce de eski kocan mı oluyordu?"

"Bunu bilmene gerek yok. Meraklı tazelik ediyorsun şimdi." Dönüp dikkatini çorbaya verdi. "Bugünlük yeterince şey anlattım sanıyorum."

"Bana annenle ilgili bir hikâye anlatmak istemiyor musun?"

“Hayır.”

“Peki, tamam. Benimle konuştuğun için teşekkürler.”

Bana sert bir bakış attı. “Kızla ilgili yeni bir şey buldun mu?”

“Henüz bulamadım. Neden?”

“Merak ediyorum. Neden buna bu kadar çok enerji harcadığını pek anlayamıyorum.”

“Buna o kadar çok enerji harcamıyorum.”

Omuz silkti. “Seni etrafta dolanırken görenler oluyor.”

“Bir kız çocuğu öldürüldü burada.”

“Biliyorsun ki doğru ve yanlış diye düşündüğümüz şeyler artık yok oldu. Önceden olan ne varsa bir anlamı kalmadı artık.”

“Ben buna inanmıyorum,” dedim. Ağzımdan biraz fazla saldırganca çıkmış olabilir.

“Kimse gelip kanuni yaptırım uygulamayacak. Katilini bulsan bile, ki bulamayacaksın, kimse onu alıp götürmeyecek. Ne yapacaksın? Kanun sen misin artık?”

Kaşlarımı çattım. “Hayır. Sadece bir insanın hayatının bir anlamı var diye düşünüyorum. Sırf... hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmaktan fazla anlam taşıyor.”

Bana bakmadan konuştu. “Böyle düşünen bir sen varsın.”

“Sanmıyorum.”

Gülümsedi ama benden çok kendi kendine gülümsüyor gibiydi. “Böyle düşünmen sevimli mi yoksa naif mi, bilemedim.”

“O gün ne yapıyordun?” diye sordum.

“Arabayla çekip gideyim diye düşündüm ama sonra gidebileceğim bir yer olmadığını fark ettim.”

“Tuhaf bir şeyle karşılaştın mı?”

“Tuhaf...” Bu düşünceyle alay edip etmediğini anlayamadım. “Hayır. İnsanların çoğu gittikten sonra mutluydum, etraf sessizleştiğinde.”

“Çocukları sever misin?” diye sordum, daha ağzımdan çıkarken ifade biçimimden tereddüt ederek.

“Benim çocuğum olmuyor,” diye yanıtladı, sanki bambaşka bir soruya cevap verir gibi.

Bunu sırf gideyim diye mi söyledi, bilemiyorum, çünkü rahatsız oldum. Her halükârda eşyalarımı toplayıp notlarımı düzenlemek üzere yukarı çıktım. Ses tonundaki soğukluğun etkisinden kurtulmam biraz zaman aldı. Hemen, “Kanun sen misin artık?” cümlesini not ettim. Yüz yüzeyken ne kadar saldırgan geldiyse kâğıt üzerinde de bir o kadar öyle duruyordu. Birinin böyle düşünmesinin olası sonuçlarını düşündüm.

Sonradan bir bağlantısı çıkarsa hatırlayayım diye bir başka yorumunu da not ettim: “Katilini bulsan bile, ki bulamayacaksın...” Bu yorumu üzerine epey kafa yordum.

Katilini bulsan bile, ki bulamayacaksın...

Altmış Üçüncü Gün

Tekrar Tomi'ye bakmaya gittim ama kapıyı açmadı. Dışarıda olabilirdi. Her hâlükarda beni görmek istemiyordu.

Yedek anahtarları almak için odama dönüp oteldeki arama çalışmalarına devam edip etmemeyi düşündüm ama valizlerin çalınması moralimi bozmuştu. Ayrıca şu anda herkesin odasını aramanın getireceği sıkıntıyı kaldıramayacaktım.

Öte yandan Sophia ondan bahsedince otelin sahibi ilgimi çekmişti. Hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmak iyi olabilirdi.

Marketten aldığım bütün bataryaları denedim ve hiçbirisi çalışmadı. Portatif şarj cihazını taktım ama çalıştığına dair bir belirti göremeyince yatağımın üstünde bıraktım. İnternete bağlanamayacağımı bildiğim halde ailemin fotoğraflarını görmek için müthiş bir istek duyuyordum.

Tam odadan çıkıyordum ki kapım çalındı.

Gelen Tomi'ydi ve Yobari çocukları da yanındaydı. Kızın adı Ryoko, yedi yaşında. Oğlanın adı Akio, altı yaşında. Açıkçası Yobari çocuklarına bakmaktan bile kaçınıyordum.

Onları ne zaman görsem ya da sohbetlerine kulak misalırı olsam ağlama isteğine karşı koymak zorunda kalıyordum. Neler olduğuna dair pek az şey biliyorlardı. Yetişkin olduklarında dünyamızın eskiden nasıl olduğuna dair herhangi bir şey hatırlayacaklar mı diye merak ettim.

“Çocukları oyun oynamaya çıkarmak ister misin?” diye sordu Tomi sanki bir süredir ona ulaşmaya çalışmıyormuşum gibi.

“Anne babaları nerede?”

“Bir gece mola istediler. Sürtük Fransızlar da meşguldü. Sorun yok, daha önce de onlara bakmıştım.”

“Tanrım, Tomi, çocuk bunlar, ‘sürtük’ diyemezsin yanlarında.” Sesimi alçaltmaya çalıştım.

“ ‘Sürtük’ ne demek, bilmiyorlar. Sakin ol.”

“Şürküt!” diye araya girdi Ryoko neşeyle.

İstemedenden güldüm. “Tamam, paltomu alayım.”

Tomi’nin otelin sahibiyle ilgili bazı sorularıma cevap verebileceği gelmişti aklıma.

Kapımı kilitlerken minik bir elin üç parmağını tuttuğunu hissettim. Ryoko’ydu. Az kalsın elimi geri çekiyordum. Zemin ayaklarımın altından çekilivermiş gibiydi. Kalbim duracak gibi oldu ve gözlerime yaşlar doldu.

Başımı kaldırıp Tomi’ye baktım; Akio’yla birlikte merdivenlerin girişine daha yakın bir noktada bekliyordu. Gülmüseddi.

Kendimi toparlayıp Ryoko’nun elinden tuttum ve dördümüz otelden çıktık. Çocuklar pek İngilizce konuşmuyordu ama şaşırtıcı şekilde Tomi biraz Japonca konuşuyordu. İkimiz ormanın kıyısındaki çimlerin üstüne oturup, birbirlerini kovalayan Ryoko ile Akio’yu seyrettik.

“Çocukları sevdiğini bilmiyordum,” dedim.

“Yetişkinlerden daha çok seviyorum,” diye yanıtladı Tomi.

Ryoko’nun tuhaf yüz hatlarına sahip olduğunu fark ettim. Yüzünde tam olarak simetrik olmayan bir şeyler vardı ve ne olduğunu kestiremiyordum.

Çocuklar yerde ilginç bir şey bulup çukur kazmaya başlayana dek rahatlayamadım. Belli bir noktada durmalarını sağlamıştı bu.

“Sana sormak istediğim bir şey vardı...” diye başladım çekinerek. “Projen için araştırma yaparken -buranın tarihçesi hakkında- sahipleriyle ilgili pek bir şey bulamadığını söylemiştin?”

“Sahipleri hakkında çok az bilgiye ulaşılabilir. Burayı şirketler satın aldığı anda bile, biraz araştırınca o şirketlerin var olmadığını öğrendim, ya da iflas etmişlerdi. Bu kadar az belge olması çok tuhaf, anlıyor musun? Bunu kafaya takmıştım. Projeye de o yüzden başladım.” Kaçamak bir bakış attı. “Anlıyorsundur.”

Başımı salladım. Belge yetersizliğinin gizemi bazen beni harekete geçiren tek şeydi. Güne aynı ucuz hazır kahve poşeti ve minik su ısıtıcısıyla başladığım, diğerlerinden farksız görünen bir otel odasında, hangi eyalet veya ülkede olursam olayım.

“Bütün o boş kütüphaneleri düşündün mü hiç?”

“Tanrım. Düşünmemiştim.”

“Hayal edebiliyor musun? Sırf bunun için bile ABD’ye dönmeye çalışmaya değer. Düşüncesi beni azdırıyor aslında.”

Güldüm ve sonra hatırladım. “Balach Braun?”

“*Baloche*. Burayı devralmasıyla ilgili birkaç yazı buldum. Belli ki büyük bir olaymış, doksanlarda çıkan bütün o kötü haberler yüzünden. Hani cinayetler, hayalet hikâyeleri... Şöhretine bakılırsa herif puştun tekiymiş.”

“Nasıl yani?”

“Sabıkası var, bütün parası ona miras kalmış, sağlam partiliyormuş. Avrupa’da ufak çaplı bir ünü varmış. Otel sahiplerinden hakkında bir şeyler bulabildiğim tek kişi olmasının sebebi buydu.”

“Sophia’yla evli olduklarını biliyor muydun?”

Kolumu tuttu. “Olamaz!”

“Olmuş!” Heyecanı beni coşturdu. “Evliler miymiş, evliler mi, emin değilim. Orasını söyletemedim bir türlü.”

“O yüzden mi burada çalışıyormuş?”

Başımı salladım.

“Az değilmişsin. Vay be.. yani, artık bir önemi yok, projeyi bitireceğim yok sonuçta. Ama... ilginçmiş.”

Bir süre için oyun oynayan çocukları izledik.

“Röntgencilik etmek istemem,” dedi Tomi, sözcüklerini dikkatle seçerek. “Aslında ben bir sosyal bilimciyim, elbette röntgenciliyim. Ama sen de Facebook hesabından çıkış yapmamışsın.”

“Tanrım, Tomi...”

“Sakin ol, mesajlarını okumadım.” Homurtu çıkardı. “Sadece çocuklarının gerçekten çok tatlı olduklarını söylemek istedim. Küçük kızın fena halde sana benziyor. Diğeri benzemiyor, annesine benziyor.”

“Öz babası değilim. Annesinin öz kızı.”

“Nadia?”

“Evet, Nadia.”

“Tania’ya benziyor.”

Bunda bir ima var mıydı, bilemedim. Her şekilde beni rahatsız etti. Ama üzerine daha fazla konuşmak istiyor gibi bir hali yoktu.

“Adları neydi?” diye sordu.

Dişlerimi sıktım. “Ruth ve Marion. Marion küçük olan.”

“Üzgünüm, bakmak istememiştim.” Duraksadı. “Hayır, istemiştim. Sadece meraklı biriyim ve haddimi bilmemek gibi bir sorunum var.”

“Büyütülecek bir şey değil, sadece...” Ne diyeceğimi bilemedim.

“Zor?”

Başımı salladım ve biraz daha çocukları izledik.

“Olanlar için üzgünüm,” dedim. “Neden birdenbire seni suçlamaya başladılar, bilmiyorum. İnsanlar tecrit yüzünden çıldırmaya başladı.”

“Birdenbire olmadı, ilk günden beri bu tür şeyler söylüyorlar. Sadece onlar da değil.” Omuz silkti. “Umurumda değil. Ne yapacaklar ki? Onlardan korkmuyorum.”

Avucumu hâlâ hayata tutunan kuru çimenlerin üzerinden geçirdim. “Kim ne diye bu meseleyi gündeme getirir, anlamıyorum. Oldu bitti. *Oylama*, geçti.”

“‘Senin suçun değil’ gibi bir şey söylemeyeceksin, değil mi?”

“Yani...” Ne söylemek istediğimden emin değildim. “Hatanın yükünü tek bir bireye atamayız. Kolektif bir hataydı.”

“Bunun *kısmen* benim hatam olduğunu söylüyorsun yani?” Eliyle belli belirsiz etrafımızı gösterdi.

Bir an için düşündüm. “Kısmen.”

“Tanrım. Sana inanamıyorum.”

“Eh, sen kimin hatası olduğunu düşünüyorsun?”

“*Benim* hatam değil!”

“Senin hatan demedim, *kolektif* bir hataydı dedim.”

“Yani benimle aynı oyu veren herkes nükleer savaş çıkıp dünyanın sona ermesini mi istedi? Tabii, bu çok makul. Ahlakçı dangalağın tekisin, kimsenin sizden yana oy vermek istememesinin sebebi de bu.”

“Veren oldu.”

Sessizleşti.

Tartışmayı ben kazandım gibi hissediyordum ama aynı zamanda adil davrandığımdan da emin değildim. Söz konusu olan yok olup giden bir dünyaydı. Şimdi suçlamalara başlamanın ne manası vardı ki?

Çocuklar çığlık attı ve yüreğim ağzıma geldi ama bir yandan da güldüklerini fark ettim. Anlaşılan Akio bir böcek bulmuştu ve parmaklarından sallandığı ince, kımıl kımıl solucanla yanımıza koştu.

Tomi ona Japonca bir şeyler söyledi. Geri koymasını söylemiş olabilirdi. Akio gidip dikkatle solucanı toprağa geri bıraktı.

“Böceklerin hâlâ hayatta olduğunu bildiğimiz iyi oldu,” dedim.

Tomi cevap vermedi.

“Üzgünüm, tamam mı, senin hatan değildi.”

“Herkesin bana bakıp da hepimizin burada olmasına benim sebep olduğumu düşünecek kadar budala olduğuna inanamıyorum. Dünyanın bokunun çıkmasının sebebi benim bu yönde oy kullanmam değildi. Dünyanın boku çikali çok olmuştu, yıllar aldı. Hepimiz seyrettik.” Bir avuç çimen koparıp etrafa saçtı. “Hepimiz ödlelik ettik, hiçbir

rimiz yapılması gerekeni yapmadık, o yüzden neden beni suçlamak için sıraya girdiğinizi bilemiyorum.”

Dedim ki: “Şeytanın avukatlığını yapacağım ama...”

“Ah, siktir oradan.”

“Herkes öyle bir adama ve o yobazlara oy vermenin aptalca ve tehlikeli olduğunu biliyordu.”

“Nükleer füzeleri fırlatan biz değildik, değil mi?”

“Kimse ilk kimin fırlattığını bilmiyor! Artık bir komite kuracağımız yok.”

Başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Ne söylememi istiyorsun?”

Bir an için dikkatle ona baktım. Zalimlik ettiğimi hissettim. Ona karşı yersiz bir kızgınlık içinde olduğumu fark ettim. Çoğu günler aklımdan çıkarmaya çalıştığım bir öfkeyle doluydum. Ne zaman Tomi’yle konuşsam ya da ona baksam öfkem yüzeye çıkıyordu. Yatmaya başladığımızdan beri durum daha da kötüleşmişti. Onu suçluyordum gerçekten de. Onun hatası olduğunu düşünüyordum. Derinlerde bir yerlerde kendimi bir şekilde bunu planladığına, bu duruma düşmemizde parmağı olan, beni muhtemelen sonsuza dek karımdan ve çocuklarımdan ayıran çatlaklara oy vermek istemiş olduğuna ikna etmek istiyordum kendimi. Bir şekilde içinde dünyayı yok etmek için kindar bir arzu beslediğine inanmak istiyordum. Suçlayacak birini bulmuş olacaktım böylece.

“Cidden, ne dememi istiyorsun?”

Benliğimin daha iyi tarafına göre kazanmamıştım ve, “‘Üzgünüm’ desen güzel olabilir,” diye cevap verdim.

Ayağa kalktı. “Cehenneme kadar yolun var.”

“Çoktan geldik!” diye seslendim peşinden, sonra yüzümü ekşittim.

Esas pisliğin ben olduğumu hemen anladıysam da peşinden gitmeyecek kadar gururluydum. Yobari çocukları da arkasından baktı ama yokluğuna üzülmüş gibi bir halleri yoktu. Oyun oynamaya devam ettiler. Ryoko bana Japonca bir şeyler bağırdı. Anlamadım ama kocaman gülümsedim, o da belli ki memnun olup bir kahkaha attı ve bir ağacın arkasına saklandı.

Çocukların söylediğin her şeyi anlaması gerekmiyordu. Çocuklar onlarla olmaktan mutlu olup olmadığını biliyordu sadece.

Yobari çocukları ne zaman bana baksa gülümsedim, ta ki boğazım düğümlenip artık gülümseyemez oluncaya dek. Çok mutlu görünüyorlardı. Hiçbir şeyden haberleri olmadığı için bu kadar mutluydular. Herhangi bir şey kaybettiklerinden bile bihaberdiler. Dünyayı bir zamanlar olduğu haliyle bilmeyecek olmalarına çok üzülüyorum.

Bazen önceki hayatımda günün tam bu anında ne yapıyor olurdum diye düşünüyorum. Bugün muhtemelen işte olurdum. Ofisimde oturmuş, öğrencilerin gelip ödevleri hakkında benimle konuşmalarını bekliyor olurdum. Kitap okuyor olurdum. Şimdiyse İngilizce kitap bulmak neredeyse imkânsızdı. Müzik çalıyor olurdu. Ama şimdi en son dinlediğim şarkıyı Tania dinletmişti. Gidip bir yerlerden bir sandviç alamıyorum şimdi. Bazen pizzanın tadını fazla düşünürsem duyulanıyorum. Çocukların herhangi bir şey kaybettiklerinden haberleri yok.

Ryoko gelip yanıma oturdu.

"Hey," dedim. "Ne o elindeki?"

Elinde bir şey yoktu. Uzanıp elini koluma koydu ve san

ki başka bir çocukmuşum gibi okşadı. Kendini işaret edip bir şey söyledi. Tonlamasından anladığım kadarıyla, "O kadar kötü değil" gibi bir şey diyordu. Gözlerinin içi gülerek bana baktı. Sonra kalkıp Akio'nun yanına gitti.

Bir başkası yanıma oturunca irkildim ama Tania'ydı.

"Affedersin, duygulandığımı gördüm. Bölmek istemedim."

İç çektim. "Çocuklar çok saf, malum. Acı verici."

"Bence de. Aslında onları epey kıskanıyorum."

"Ben de. Tanrım, kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum."

"Merak etme, kimseye söylemem."

"Hey." Cebimdeki şekerleri hatırladım. "Bir tane ister misin? Sophia bana birkaç tane verdi, gizli zulası var."

"Harika." Bir tane alıp çocukları işaret etti. "Ama muhtemelen bu çocuklarla da paylaşırsan iyi olur."

"Onları içeriye götürmek için bunu kullanmayı planlıyordum. Japonca bilmiyorum."

"İyi fikir." Şekeri ağzında ktırdattı. "Gördüğüm kadarıyla dramatik anlar yaşandı."

Güneş batmaya başlamıştı ama hava çok soğuk değildi. Yaprakların başka yapraklara sürerken çıkardığı beyaz gürültü gibi aralıksız hışırtının hipnotik bir etkisi vardı.

"Evet, üstesinden daha iyi gelebilirdim belki de."

"Thomas ve sen berabersiniz, değil mi?"

"Thomas?"

"Pardon, *Tomi*. Ondan hoşlanmıyorum. Thomas o."

Güldüm. "Acımasızca oldu."

"Ama berabersiniz?"

Yeterince hızlı cevap vermedim ve yeterince hızlı inkâr da etmedim o yüzden şunu demekle yetindim: “Biz...”

“Merak etme, herkes biliyor.”

“*Merak etme, herkes biliyor?* Sağ ol, çok daha iyi hissettim.” Kızardım. Hissedebiliyordum. “Arkadaş bile değiliz. Sadece... bilmiyorum.”

Neden ondan özür dileme isteğine kapıldığımı bilmiyorum.

“Açıklamana gerek yok. Herkesin biraz stres atmaya ihtiyacı var. Ayrıca güzel kız, sanırım, o tür kızlardan hoşlanıyorsan. Hatta epey de tatlı biridir diye düşünüyorum, konuşmadığı zamanlarda. Ne yapıyorsun peki, ağzına tıkaç mı sokuyorsun?”

Yine kahkaha attım. Tutamadım kendimi.

Sırıttı. “Affedersin. Şimdi acımasız konuştum işte.”

“Muhtemelen fazla üzerine gittim,” diye itiraf ettim. “Aslında özür dilemeye çalışırken birdenbire kendimi nükleer savaş için onu suçlarken buldum. Göğsümün kabardığı bir an değildi.”

“Onun hatası olduğunu düşünüyor musun peki?”

Bir düşünmem gerekti ama, “Hayır. Mantiken hayır. Ama ona bakınca, bunu konuşunca bu duyguyu bastıramıyorum,” dedim.

“Yani onun hatası olduğunu *düşünüyorsun.*”

“Hayır, düşünmüyorum. Tek bir kızın hatası olduğunu düşünmek delice olur. Sence öyle mi, onun hatası mı?”

“Hayır. Birini suçlamak iyi geliyor ama.”

Dedim ki: “Mesele bu mu diyorsun, hıncımı mı çıkarıyorum?”

“Sanırım, *tıbbi görüşüm*,” deyip sanki ‘tıbbi görüş’ diyerek abartmış gibi hafifçe gözlerini devirdi, “senin yas tuttuğun yönünde.”

Nedense bu sözcük beni sarstı.

Kaşlarımı çattım. “Nadia ile çocukların hayatta olmadığından emin değilim.”

“Belli insanların yasını tutmayı kastetmiyorum, bilmemenin de psikolojik bir bedeli olacak ama, benim demek istediğim, hayatının kaybının yası, bütün dünyanın kaybının yası. Buradaki herkes yas tutuyor ve kimse bununla başa çıkmıyor.”

Yasın semptomlarını düşündüm -suçlama, öfke, çaresizlik, bitkinlik- ve birden mantık dışı tepkilerim o kadar da mantık dışı gelmedi. Aynı zamanda Tomi’ye karşı tam bir pislik gibi davrandığıma da iyice emin oldum; o da yas tutuyor olmalıydı.

Tania dedi ki: “Hayatımın yeniden eskisi gibi olmasını dileyerek öyle çok vakit geçiriyorum ki, evde yanımda... partnerimle birlikte sadece TV izlediğimizi. Neyi çok öz-lüyorum biliyor musun?”

“Neyi?”

“Pizza.”

Öyle bir kakhaha attım ki resmen histerikti. Yobari çocuklarının da dikkatini çekti. Sanki onlara bir espri yapmışım gibi onlar da kakhaha attı.

“Aman Tanrım,” dedim, zar zor soluklanarak. “Ben de! Tam bunu düşünüyordum.”

“Küçücük bir şey gibi geliyor ama...” Durakladı, bir elini dudaklarına götürdü, iç çekti. “Hiç özel bulduğum bir şey değildi. Bazen öylesine bir pizza sipariş

ederdik. Artık edemiyoruz. Bir daha asla edemeyeceğiz de. Bir daha sevdiğim bir yiyeceğin tadını bile alacak mıyım ki? Bir hamburger mesela. Tanrım, brokoli bile olur.”

Uzanıp bir elimi sırtıma koydum ama silkeleyip attı.

“Affedersin.”

Tania gözlerini ovuşturdu, bana bakmadı. “Ben onlara göz kulak olurum. Sen gidip Tomi’ye bir bak.”

Dedim ki: “Şu an senin iyi olduğundan emin olmayı tercih ederim.”

Cevap vermedi. Birkaç avuç daha çimen koparıp esintiye bıraktım.

Ryoko yanımıza gelip sanki kaşınıyormuş gibi yüzünün yan tarafını tırmalayarak bana bir şeyler söyledi.

“Ne oldu?” diye sordum, başka bir şekilde açıklayabileceğini umarak.

Elimi alıp yüzüne götürdü ve sağ gözünü çıkardı.

Gözünü elime koyduğunda öyle sarsıldım ki nefes almayı bıraktım.

Bana bakan açık kahverengi göz camdan yapılmıştı. Ryoko’nun yüzüne baktım, beklentiyle göz kırptırdı; sağ gözünün olduğu yerde boş, pembe bir çukur, solundaysa mutluluk saçan bir göz vardı.

“Ben, ee...” Sözcükleri aradıysam da bulamadım.

Tania gözü elimden alıp gülümsedi. “Retinoblastoması varmış. Bazen gözünün temizlenmesi gerekiyor. Sana bunu söylemeye çalışıyormuş.”

“Anladım.” Başımı salladım. Hâlâ birdenbire gözünü elimde tutmanın şokunu atlatmaya çalışıyordum.

“Ben temizlerim. Sen içeri git.”

Ryoko bir ona bir bana baktı. Korktuğumu belli ettiğim için suçluluğa kapıldım. Uzanıp yanağını okşayınca şaşkın şaşkın baktı.

“Kötü tepki verdiğim için üzgünüm,” dedim. “Güzel gözlerin var.”

Ryoko kulağa mutlu gelen bir şeyler söyleyip göz çukurunun altındaki deriyi ovaladı. Kendimi anlatmayı başardığımı sanıyorum.

Tania bıyık altından güldü.

Altmış Üçüncü Gün (2)

Lobideki halılar leş gibiydi. Kahverenginin iyice koyu bir tonuna bürünmüş, yırtık pırtık hale gelmişler. Temizlememe yardım edecek birkaç kişi bulsam iyi olacak. Neden-se biriken kiri uğursuz ve can sıkıcı buluyorum.

Bir *pşşt* sesi duydum. Sanki biri bana tıslıyor gibiydi. Bakışlarımı ayaklarımdan kaldırıp sesin kaynağını bulmaya çalıştım. Resepsiyonda kimse yoktu, ne de restoranda ya da merdivenlerde biri vardı. Hava kararmaya başlamıştı, o yüzden çoğunluk odalarına çekilmiştir diye düşündüm.

“Pşşt!J!”

Fısıltı bardan geliyordu. Odanın öbür ucunda, barın arkasındaki iki silüeti görebiliyordum.

Kapı eşiğine gidip gözlerimi kısarak baktım. “Tomi?”

“Şşşt! Buraya gel.”

Odanın karşısına doğru gittim. “Ne yapıyorsunuz?”

Tomi. Bir de Mia.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordum tekrar; Tomi’nin beni çağırması, fısıldaması, bir de Mia’nın ne kadar rahatsız göründüğü karşısında aklım karışmıştı.

“Söyle ona,” dedi Tomi, bir eli kalçasında. “Az önce duyduklarımızı söyle ona.”

“Benim duyduklarımı.”

“Ne?”

Tomi alçak ve telaşlı bir ses tonuyla konuştu. “Biraz yalnız kalmak için buraya geldim, hani beni dünyanın sonu için suçlamıştın ya, ondan sonra, hatırladın mı?”

“Ben...”

“Ve Dylan ile Sophia’nın mutfakta konuştuklarını duydu. Çok gizli saklı geliyordu, ben de tam burada, kapı ağzında durdum ama hiçbir şey anlamadım. Mia’yı yürüyüşe çıkmak üzere görünce de kapıyı getirdim, o da benim için tercüme etti.”

“Neyi tercüme etti?”

Mia raflara doğru geri çekildi. “Bu işe karışmak istemiyorum.”

“Çok geç. Duyduğunu söyle ona, derhal!” Tomi hiddetliydi ve Mia bir şey söylemeyince bana döndü. “Mia, Dylan ile Sophia’nın bir tür kazadan bahsettiklerini duydu, senin öğrenmeni istemedikleri bir şey.”

“Hâlâ içerideler mi?” Şaşkınlık içinde mutfak kapısını işaret ettim.

“Ne? Hayır, tabii ki değil. Çıkıp gittiler, biz de yere çömelip saklandık.”

“Gidebilir miyim ben?” diye sordu Mia. “Sana söylediklerimi sen ona söyleyebilirsin.”

“İyi, git o zaman! Ama dur...” Tomi, Mia’nın kolunu tutup gözdağı verecek kadar uzun süre gözlerinin içine baktı. “Birine bundan bahsedecek olursan bozuşuruz.”

“Kime söyleyeceğim ki? Siktir, çatlaksın sen.” Mia kolunu sertçe geri çekip uzaklaştı.

Tomi bara yaslandı. "Dedi ki..."

"Bunu burada, bir Philip Marlowe romanındaymışız gibi karanlıkta konuşmasak olur mu?"

Yukarı, onun odasına çıktık. Bana bir içki doldurdu. Bir yerlerde şişelerce içkisi olmalıydı. Şaşırtıcı şekilde yemeklik bir kalıp çikolatası da vardı, ambalajını yırtıp ağzına soktu ve ilk iki sırasını kopardı.

"Kıskanma," dedi, ağız dolusu çikolatanın içinden. "Yemeklik çikolata iğrenç."

"Nereden aldın onu?"

Bir an durup yutkundü. "Buzluklarda bir sürü var. Sırf yiyecek dolu odalar var. Nathan'a rüşvet verdim. Biraz ister misin?"

"Ne verdin rüşvet olarak?"

Sırıttı. "İstiyor musun istemiyor musun?"

"Eh, hayır diyecek değilim."

Hem berbat bir çikolata olduğunu hem de muhtemelen bir daha tadabileceğin en iyi ve tek çikolata olduğunu bildiğin bir şeyi tatmak tuhaf bir duyguydu. Bütün çikolatayı yedik.

"Mia senin bir şeyi öğreneceğinden bahsettiklerini söyledi. Sophia endişeliymiş ve Dylan ona endişelenmemesini söylemiş. Durumu takip etmeleri gerekeceğini söylemişler, ya da gidişatı. Nasıl ifade ettiğinden emin değilim."

Biliyordum. Başından beri biliyordum. Tepkilerinde bir tuhafılık vardı.

"Valizlerle ilgili bir şey söylemişler mi?"

"Hayır. Yani, orasını ben bilemem ama Mia söylerdi."

"Öyleyse valizler hâlâ otelde bir yerlerde."

Yaramaz bir gülümseme belirdi yüzünde. “Ve yedek anahtarlar hâlâ sende. Şu noktada anahtarlara el koyarsa fazla şüphe çeker.”

Coşkuya kapıldım. “Aramaya başlasak mı?”

“Hava kararmak üzere, el yordamıyla yol bulmak istemiyorum. Özellikle de burasıyla ilgili onca çılgın hikâye varken.”

“Tamam, sabah o zaman?”

“Casusluk işlerinde sadık yardımcın olarak yanında olmaya devam edeceğimi nereden çıkardın?” diye sordu, botlarını çıkarıp ayaklarını yatağa uzatarak. “Tam bir puştun. Bunu sana söylediysem, insanca davranış o kızı öldüreni bulmana yardım etmek olur diye söyledim. Ama Scully’n değilim ben senin. Şimdi gidebilirsin.”

Bardak hâlâ elimdeydi, yavaşça dresuarın üstüne bıraktım. Hiçbir şey içmemiştim. “Bak, söylediklerim için üzgünüm.”

“Eminim üzgünsündür, ama yine de gidebilirsin.”

Bardağımın yanında bir kaktüs gördüm. “Nereden buldun bunu?”

Gösterdiğim yere baktı. “Ah. Mühim bir şey değil.”

“Daha önce yoktu. Gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Gidebilir misin, lütfen?”

“Marketten mi aldın onu?”

İç çekerek, “Evet, süs eşyalarıyla ilgili o aptal konuşmamız yüzünden marketten aldım. Ama senin olmayacak.”

Kızardı. Tırnaklarının kenarlarıyla oynuyordu.

Kendimi berbat hissettim. O kadar suçlu hissettim ki neredeyse bu yüzden ona içerliyordum.

“Senin hatan değil,” dedim.

“Biliyorum!”

“Hayır, bak gerçekten, senin hatan olduğunu düşünüyorum.”

“Lütfen git.”

“Hayır.” Yatağının kenarına oturdum ve kendini hazırladığını fark ettim. “Haddimi aştım.”

“Biliyorum.”

“Öyle düşünmediğimi bilmeni istiyorum. Öfkemden öyle söyledim, herhalde. Ama sana öfkeli değilim, bir hedefi olmayan bir öfke bu sadece... her şeye karşı duyduğum bir öfke! *Her şeye* öfkeliyim, tamam mı?!”

Kaşlarını hafifçe çatıp gözlerini ovaladı. “Neden söylediğin beni ilgilendirmiyor. Hıncını çıkarabileceğin bir *eşya* değilim ben.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden hâlâ buradasın? Sana çıkıp gitmeni söyledim, beş kere falan. Kahrolası kaktüsü al istiyorsan.”

“Kahrolası kaktüs için burada değilim.”

“Eh, benim için de burada değilsin, kendini daha iyi hissetmek için buradasın. Artık seks yapamayacağın için de endişeleniyorsun. Benimle bir pislikmişim gibi konuşmandan bıktım. Çözmen gereken sorunların varsa, git başkalarının üzerinde çöz!”

Uzanıp beni yataktan ittirdi. Fiziksel olarak ittirdi beni.

Başka ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. O an burada bir arkadaşım olduğunu ve durduk yere aramızı onarılmaz şekilde bozmuş olabileceğimi fark ettim.

Yeniden kollarını kavuşturdu, yere bakıyordu; ifadesi sert, gözleri suluydu.

Tekrar özür dileyecektim ama vazgeçtim. “Yardımanın için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım, umarım bunu biliyordur.”

Tabii ki cevap vermedi, ben de vermesini beklemiyordum. Kendimi rahatsız ve katlanılmaz derece üzgün hissederek, yeterince konuştuğuma karar verip çıkıp gittim.

Güneş artık hızla batmaya başlamıştı ve koridor o kadar karanlıktı ki yaklaşık bir saat içinde bir mum ya da en azından bir kibrit olmadan odamı bulamayacaktım. Merdivenlere doğru giderken Yobari çocuklarını anne babalarına teslim etmiş, geri dönen Tania’ya rastladım. Akio bana seslenerek bir şey söyledi, ben de el salladım. Ryoko’yla birlikte el salladılar.

Tania bana bir şey söylemedi.

Kaktüsü aklımdan çıkaramıyorum. Ne zaman aklıma gelse göğsüm sıkışıyor. Şimdi anlıyorum ki belki de benim işe yaramaktan anladığımın bir sınırı vardı. Tür olarak elimizde kalan tek anlamlı şey -bir önemi olabilecek tek şey, bizi sabahları uyanmaya teşvik edebilecek şey- birbirimize karşı nezaketimizi gösteren küçük hareketlerdi. Bense ilerlemeye devam etmek için bir işe yarama, yardımcı olma dürtüme kaptırıp nazik olmayı büyük ölçüde unutmuştum.

Belki önceden de o kadar nazik biri değildim. Nadia, senin kesinlikle öyle düşündüğünü biliyorum. Belki de nazik olmayı unutalı çok oldu. Belki de sorunumuz buydu. Nezaket olmadan herhangi birimiz ne için çabalıyoruz ki?

Altmış Üçüncü Gün (3)

Biraz kestirmek için dizüstü bilgisayarımı yatağımın üstünden alıp meraktan kapağını açtım. Ekran parıldayıp canlanınca şok geçirdim. Portatif şarj aleti çalışmıştı. Alışkanlıktan derhal Wifi bağlantısını açmaya çalıştım ama muhtemelen ellinci kez başarısızlıkla sonuçlandı.

CD yığını masamın üzerindeydi ama önce bütün fotoğraflarıma baktım. Bir yerlerde bir ayrılık ya da kayıptan sonra sevdiğinin yüzünü görmenin beyinde kokaininkine benzer bir etkisi olduğunu iddia eden bir araştırma yazısı okumuştum. Öyle bir şeydi. Elimdeki bütün fotoğraflara baktım, yine de hâlâ yeni bir tane daha, daha önce hiç görmediğim bir fotoğraf görmek için yanıp tutuşuyordum. Onları her açıdan hatırlayamayacağımdan korkuyordum. Bu görsellerin hiçbirinden Ruth'un kahkahasının ne kadar da Nadia'ninkine benzediği anlaşılmıyordu. Nadia çocuklar gibi kahkaha atardı; eskiden bu yüzden onunla alay ederdim. Marion şarkı söylemeyi sever. Ama bu dosyalarda ne kahkaha ne de şarkı var.

Fotoğraflara bakınca Tomi'nin gözlemini doğru bulmadım. İkisinin de siyahi olmasının dışında Tania ve Nadia arasında pek fazla benzerlik yoktu.

Yukarıdan, merdivenlerin olduğu taraftan gelen ayak sesleri duydum.

Düşünmeden kalkıp kapıyı sürgüledim.

Elimde kızlarımın ve Nadia'nın yüzlerce, bizimkilerin de birkaç fotoğrafı vardı; annemin eski fotoğrafları ile babam ve yeni eşinin daha yeni fotoğrafları. Benim de öğrencilerimle çekilmiş birkaç fotoğrafım, artık varolmayan ülke ve şehirlerden tatil fotoğrafları vardı. Roma; acaba Roma'ya ne oldu? İskoçya ilk yok olanlardandı. Edinburgh Üniversitesi'nden tanıdıklarım vardı, şimdiye muhtemelen radyasyon zehirlenmesinden ölmüşlerdi.

Bu fotoğrafların baskılarını istiyordum, en azından Nadia'nın bir tane fotoğrafınıkini. Ama burada yazıcı yoktu. Fotoğraflara bakabileceğim süre sınırlıydı. Yine.

Dördümüzün bir fotoğrafını -ben, Nadia, Ruth, Marion- masaüstü arka planım olarak ayarlayıp, bilmemkaç saatlik güvenlik görüntülerini incelemeye koyuldum. Bu iyi geldi. Gerçek bir çalışmayı hatırlattı bana. Benim mesleğimde sadece alakalı bulduğun şeyleri değil her şeyi incelemen gerekiyordu. Bazen bir dipnotta, sayfanın kenar boşluğunda, elle çiziktirilip iliştirilmiş bir notta çok önemli bir şey buluyordun.

Saatlerce asansörlere girip çıkan insanları izledim. Nathan'ın barın arkasında onlarca insana içki servis ettiğini ve Mia ile Sasha'nın bir sürü sigara molasına çıktığını izledim. Luffman'ların ana lobide giriş yaptıklarını izledim ve görüntüyü durdurdum.

Anne babası normal görünüyordu. Ne bekliyordum, bilmiyorum ama ortalama bir beyaz Avrupalı ailesine benziyorlardı. Harriet hatırladığımdan daha küçük görünüyordu, yine de öyle göze batacak kadar bir fark da yoktu. Saçları sarı gibiydi ve bir sürü çili vardı. Görüntüyü yeniden oynatıp izlemeye devam ettim. Tam resepsiyondan ayrılırken masanın arkasındaki adam onlara anahtar kartlarıyla birlikte bir kâğıt parçası uzattı.

Durdurdum.

Bana anahtarımın yanında başka bir şey verildiğini hatırlamıyordum.

Görüntüyü yakınlaştırıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Oda servisi menüsü değildi; onların neye benzediğini biliyordum. Bir turist broşürü de değildi; onlar hâlâ ortalıktaydı. Bu katlanmış bir beyaz A4 kâğıdıydı.

Oynattım.

Bay Luffman kâğıdı aldıktan sonra ailecek asansörlere doğru gittiler.

Asansör görüntülerinin bulunduğu CD'lerin "Asansör" diye etiketlenmiş olması faydalı oldu.

Aynı tarih ve saate ileri sararak odalarına giderlerken onları izledim. Asansördeyken Bay Luffman kâğıda bir daha bakmadı, sadece inene kadar sağ elinde tuttu.

Kâğıdı gözden mi kaçırmıştım? Oldukça masum bir şeydi. Bir kâğıt parçası herhangi bir yere bırakılmış olabilirdi. Ya da valizlerden birinde olabilirdi. Gidip bakmam gerekiyordu.

Yeni bir amaç duygusuyla üstüme bir palto geçirip 377 no'lu odaya döndüm.

Otel sessizdi. Hareket halinde olmamız için kahvaltı gibi bir sebep olmadıkça hep sessizdi. Hiçbirimiz odalarımızda olmasak bile bu büyüklükte bir otelde kimseye rastlamadan dolaşmak kolaydı.

377 no'lu oda bıraktığım gibi boştu.

Gardroplarda hiçbir şey yoktu ve dresuarı açtığımda odanın kalanını aramadığımı hatırladım. Aradığımı sanıyordum ama yanlış hatırlıyordum. Sophia araya girmişti. Valizleri aramıştık, sonra ben gitmiştim.

Çekmecelerde hâlâ kıyafetler vardı; birkaç tişört, atlet, bir sütyen, birkaç çift çorap ve bir erkek kot pantolonu. Kot pantolonun ceplerini karıştırdım ve sekize katlanmış bir kâğıt buldum.

Dışarıdan ayak sesleri geldi. Birileri odasından çıkıyordu. Yavaşça kapıya yanaşıp tam kapamadan ittirdim. Ayak sesleri uzaklaşana dek kâğıdı sımsıkı tuttum, sonra açtım.

Üzerinde yalnızca bir telefon numarası yazıyordu.

Arkasını çevirdim. Hiçbir şey yoktu. Sadece telefon numarası vardı.

Önemi yok. Olağanüstüydü. Elimde bir telefon numarası var!

Tekrar çekmecelerdeki kıyafetlere bakıp komodinleri kontrol ettim. Bir İncil - İngilizce değil- ile oda servisi, otel ve yakınlardaki turistik yerler hakkında bir broşür vardı. Başka da bir şey yoktu.

Ama elimde bir telefon numarası var!

Kâğıt parçasını odama götürüp heyecandan hoplayıp zıplama isteğime karşı koyarak kapıyı sürgüledim. Kendi broşür koleksiyonumu çıkarıp otelin telefon rehberine baktım. Bir otel numarası olduğu ortadaydı ama misafirle-

re önceden verilmek üzere seçilmiş numaralardan değildi Odamdaki telefonu aldım, hiçbir şeyin çalışmadığını hatırlayıp geri bıraktım.

Kâğıdı cebme koydum ve aşağıya inip resepsiyonun arkasındaki ofislere bakmak üzere yeniden kapıya yöneldim. İlle personelle konuşmama gerek kalmadan ulaşabileceğim bir personel telefon rehberi olmalıydı...

Ama bir şey bana engel oldu.

İki sürgüyü de çektim, kapıyı açıyordum ki bir şey bana engel oldu. Elimi kapı koluna koyarken ani bir korkuya kapıldım. Kapının öbür tarafında beni bekleyen biri olduğuna dair büyük bir korku. Belli bir şey duyup duymadığımı hatırlayamıyorum. Belki ayak sesi duymuşumdur ama yukarıdan hep ayak sesleri geliyordu. Belki soluma sesi, dışarıdaki fayansa sürten bir şeyin sesini duymuş olabildim. Ama kapımın hemen ardında birinin durduğunu biliyordum.

Elimi çekmeden, başımı öne doğru çıkarıp dışarıyı dinledim.

Hiçbir şey duymadım. Sanırım. O kadar dikkatli dinliyordum ki kafamdan bir tür beyaz gürültü uydurmadığımdan emin olamadım. Belki de dışarıdaki rüzgârın sesiydi. Belki kendi kalp atışlarım, kanımın hızla pompalanmasıydı.

Seslenmeyi düşündüm ama vazgeçtim.

Zaten içeride olduğumu biliyor olacaktı.

Aptallaşma dedim kendi kendime, çünkü binada olsa olsa yirmi kişi vardı ve hepsini tanıyordum.

Diğer elimi sürgüye doğru götürüp yavaşça, santim santim yerine soktum. Sonra birkaç adım geri çekilip bekledim

Hiçbir şey olmadı ama dışarıda birilerinin beni beklediği hissinden kurtulamadım. Peter'ın sözleri geldi aklıma:
Bazen otelde bildiğimizden daha fazla insan var gibi geliyor.

Altmış Dördüncü Gün

O gecenin kalanını odamda geçirdim. Gece uyanıp durdum; kapımın sürgülerinin tıkırdatıldığını duyduğumu sanıyordum.

Bir noktada, "Kim o?" diye bağırdım.

Elbette cevap alamadım.

Yalnızlığın zihnim üzerinde tuhaf etkileri olabilir diye düşündüm.

Ne var ki üçüncü kez uyandığımda birileri şiddetle kapımı çalıyordu.

Uyur uyanık bir halde, korkudan neredeyse aklımı kaçırmak üzereyken, "Kimsin? Git buradan!" diye bağırdım.

"Jon? Jon, aç şu kapıyı!"

Nathan'ın sesine benziyordu. Ama emin olamıyordum.

Telaşla, akıl karışıklığı içinde beceriksizce etrafta kibrit ve mum aradım. Bir elimde bir bıçak, öbüründe bir mumla kapıyı açınca karşımda gerçekten Nathan'ı buldum. El feneri vardı. İlk aklıma gelen eğer pil harcıyorsa acil bir durum olması gerektiği oldu.

“Adam aşırı doz almış!” dedi, sanki beni kapımdan dışarı sürükleyecekmiş gibi tişörtümün önünden tutarak.

“Hassiktir.” Hiç duraksamadan, kapımı kilitlemek için bile durmadan onunla beraber merdivenlere doğru koştum. “Ne almış?”

“Bilmiyorum. Eroin? Koluna iğneyle ne sokuyorsan işte, bi’ bok bilmiyorum! Eroini olduğunu bile bilmiyordum!”

Aceleyle bir kat merdiven indikten sonra aklıma geldi: “Tania nerede? Neden onu çağırmadın?”

“Denedim, odasında yok!”

“Ne?”

Deli deli ellerini savurarak her yere ışık saçtı. “Bilmiyorum, odasında değildi!”

“Doğru odaya mı gittin?”

“Hangi odada kaldığını biliyorum, mankafa, odada değildi!”

“Hassiktir.”

“Ofisine girmemiz gerek.”

Nathan sanki düşünceleri kafasına sığmıyormuş da patlayıverecekmiş gibi başının iki yanını tuttu, sonra Tania’nın ofisine kadar kalan yolu hızla koşarak katetti. Ofis kilitliydi.

Mumu yere bırakıp kapıyı zorladım. Sanki bir işe yarayacakmış gibi sol omzumu tosladım. Kapı kımıldamadığı gibi omzum acıdı.

Nathan, “Ah, kapıyı kırıp açacaksın yani?!” diye haykırdı.

“Eh, başka fikrin var mı?”

“Tanrım, ölecek,” dedi, beti benzi atarak. “Ölecek.”

“Dur...” Düşünmeye çalıştım.

“Vaktimiz yok, J!”

“Dur! Tomi’yi getir!”

“Neden?”

“Onda tabanca var, kilidi vurup açabiliriz!”

“Tabancası mı var?”

“Git hadi!”

Söylediğimi yaptı, ben de kapıyı yeniden zorladım. Öyle kapıları kırıp açacak bir adam değildim ama bir kez daha denedim. Pek işe yaramadı. Üç dört kere tekme atınca ayağım acıdı ama o da bir işe yaramadı. Filmlerde kolay görünüyor. Belki de *kolaydı*, başka adamlar için.

Nathan, Tomi’yle çıkageldi ve Tomi beni azarladı. “Tabancam olduğunu mu söyledin ona?”

“Tomi, şunu... Başka seçeneğim yoktu!”

“Tanrım.” Tania’nın kapısına nişan alıp kilidi havaya uçurdu.

Nathan ve ben kulaklarımızı kapadık ama ses yine de beynimin içini sarstı. Koridor boyunca yankılandığını hissettim. Kapıyı itip içeri girince sanırım hepimiz aynı anda bir aşırı doz eroin vakasında ne yapılacağına dair hiçbir fikrimiz olmadığını fark ettik. Mumu yerden aldım ama zayıf ışıktaki etrafı zar zor görebiliyordum.

“Nath, ne lazım?”

“*Ucuz Roman*’ı izlemiştim: adrenalin.”

“O bizde yoktur, değil mi?”

“Narcan,” dedi Tomi usulca.

“Ne?”

“Gereken şey Narcan, ya da... Naloxone! İğneyle veriliyor!”

“Ne o, adrenalin gibi bir şey mi?”

“Burun spreyi. Markette satılıyor, yahu!” diye çıkıştı.

Etrafı aradık. El feneri olduğundan ilacı ilk Nathan buldu. Ben de henüz açılmamış bir şırınga kaptım. Üçümüz koşarak yukarı çıktık. Adam en yakın arkadaşım falan değildi ama bu yalnızlık dolu cehennem yerini biraz daha katlanılır kılacak bazı anlar yaşatmıştı bana.

Ayrıca şimdi aramızdan biri daha ölürse umut da ölmüş gibi gelecekti. Sadece bir artıp bir azalan bireysel umutlarımız değil de soyut kavram olarak umut. Birbirimizin böyle pes etmesine izin veremezdik. Birbirimizin adını biliyor-ken, birlikte çalışmışken ve birbirimizi sıcak tutmuşken. Adam’ın çekip gitmesine izin veremezdik.

Aklımdan geçen buydu.

“Hâlâ nabızı atıyordu ama yok denecek kadar zayıftı, dostum,” dedi Nathan, Adam’ın odasına doğru koşarken.

İçeriye ölüm sessizliği hakimdi. Ateş edince başkalarını uyandırmadığımıza şaşırmıştım. Belki de uyandırmıştık ama odalarından çıkıp neler olduğunu görmeye korkuyorlardı. Ben olsam korkardım.

“Eroin olduğuna emin misiniz?” diye sordu Tomi.

“Eroine benziyordu.”

414 no’lu odaya vardığımızda Adam ağzının kenarlarından oluk oluk salya akmış bir şekilde uzanıyordu. İki kolu yatağın kenarından sarkıyordu. Koma pozisyonuna getirilmişti. Nathan bunu yaparak hayatını kurtarmış olabiliirdi. Yoksa Adam biz gelene kadar kendi kusmuğunda boğulmuş olurdu belki de.

Nathan kapıyı çarparak kapayıp Narcan’ı elime yapıştırdı.

Şırıngayı ona doğru itmeye çalıştım.

“Yapamam!” diye bağırdım.

“Lütfen, ben yapmam, yapamam!” Nathan gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Ona yaptıramazdım.

Hayatımda kimseye bir şey enjekte etmemiştim. Tomi'ye baktım ama başını sallayarak hayır dedi.

“Yapamam... iğne fobisi...”

“Tanrım.” Titrek ellerimle şırınganın paketini yırtıp açtım. “Bana bunu yaptırdığınıza inanamıyorum! Siktir!”

“Ben yapamam,” Nathan deyip durdu. “Üzgünüm, yapamam.”

Tomi el fenerini Nathan'ın elinen kapıp onun yerine tabancasını uzattı ve Adam'ın kollarını kontrol etti. Güller ve deniz kızlarından oluşan -bütün kolunu kaplıyordu- dövmeleleri yüzünden damarları görmek zordu. Nereye saptamam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Tomi, şaşkın şaşkın bakarak.

Soruyu anlamakta güçlük çekerek başımı salladım. Unvanım doktor olabilirdi ama bir tıp doktorunun sahip olduğu niteliklerin tam tersine sahiptim. İşimde kimse'nin ölüm kalım meselesi söz konusu değildi. Bir tarihçiydim ben; sözcükler, kitaplar ve çoktan ölüp gitmiş insanlardan ibaretti işim, gözümün önünde ölen biriyle alakası yoktu.

Tania ortadan kaybolmak için bula bula bu geceyi bulmuştu.

“Jon, ne düşünüyorsun? Yapabilir misin?”

Tomi'nin sesiyle kendime geldim.

“Deneyeceğim.”

Nathan duvara doğru geri çekilmişti; Tomi'nin tabancasını sanki oyuncak hayvanmış gibi göğsüne bastırmıştı. Narcan'ı aldım. Şıngayı ilaca batırıp sıvının birazını çekerken Tomi de Adam'ın kollarını inceledi.

Adam'ın damarları pazısındaki kemere de, Tomi'nin ön kolunun alt kısmına yapıştırdığı sert tokatlara da pek tepki vermiyordu. Gurultular çıkarıp sakalına biraz daha salya akıttı ama en azından bu hâlâ nefes aldığı anlamına geliyordu. Hiç yoktan iyiydi.

Ellerim zar zor sabit duruyordu. Soluğumsa pek istikrarlı değildi.

"Fiske vur!"

"Ne?"

"Bilmiyorum, içinde hava var mı diye bak, biraz fişkirt. TV'de öyle yapıyorlar!"

Dediği gibi yaptım. Bir işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Kollarındaki damarlar görünmüyordu. Kendi kullandığı damarı aramaya kalkışmadım. Damar yolu neredeyse paramparça olmuştu. Kaba ete iğne saplamış olacaktım.

"Tanrım." Tomi nabız arıyordu ve başını salladı. "Kendi nabzım mı, emin olamıyorum. Eğer hâlâ hayattaysa ucu ucuna tutunuyor."

"Yardım et de yan tarafına çevirelim!"

Birlikte Adam'ı sırtüstü çevirdik. Eşek ölüsü gibi ağırdı. Onu dümdüz yatağa serip üstüne oturdum. Gözüme bir damla ter kaçtı ve yandı. Gözlerimi kırıştırdım, bütün bedenim şoktan buz kesti. Dedim ki: "Onu öldürebilirim." Tomi'ye bakıp tekrarlardım. "Onu öldürebilirim."

Kolumu tuttu. "Jon. Ölüyor zaten."

“Bu şeyi nereye sokacağımı bile bilmiyorum! Elinin tersi?”

“Dövmelerinden bir şey göremiyorum.” Tomi kaşlarını çattı, sonra, “Ağzını aç,” dedi.

“Ne?”

“TV’de görmüştüm. Eğer kollarda ya da ellerde damar bulamıyorsan dilin altına iğne yapıyorsun, oradaki kocaman damarlar hep görülüyor.”

Tomi el fenerini yatağa koydu, parmaklarını Adam’ın alnında kavuşturup başını geriye doğru çekti. Bayılmak üzere olduğumdan emin, kendi kalp atışlarımdan bunalmış bir halde yüzümü ekşiterek çeneyi elimden geldiğince açıp son derece yoğun kusma isteğine karşı koydum. Dili bir tarafa ittim. Şaşırtıcı şekilde dirençli çıkınca iki parmağımı daha ağzına sokup iğneyi altında atan mavimtırak yeşil damara sapladım. Neredeyse hiç düşünmeden yaptım bunu. Tereddüt etmedim. Sadece iğneyi soktum. Şırıngayı boşaltırken parmaklarımin altında biraz kan birikti.

“Tanrım, ölçüp ölçmediğimi bile hatırlamıyorum,” dedim, tekrar Adam’ın bacaklarının üstüne oturarak.

Nathan’ın sessizce ağladığını duydum. Yaslandığı duvarın dibine oturmuştu.

Tomi, Adam’ın alnını bıraktı. Gözlerinden birkaç damla yaş aktığını görünce çok şaşırdım. Yere oturup derin nefesler aldı.

Birbirimize baktık.

Ambulans gelmiyordu. Doktor yoktu. 911’i arayamadık. Bizden başkası yoktu.

Tekrar oturalı yaklaşık yirmi saniye olmuştu ki Adam’ın altına işediğini fark ettim.

“Ah, siktir.” Üstünde ters dönüp inmeye çalışarak. “Siktir!”

Adam birden sıçradı, aniden doğrulup bağırarak suratıma ağız dolusu tükürük ve kan saçtı.

Tomi ve Nathan çığlık atıyordu.

Sanırım ben de çığlık atıyordum.

Kendimi yataktan aşağı yuvarladım.

Tomi ayağa fırlayıp sarsılmaması için Adam’ı göğsünden sarıp kollarını sımsıkı tuttu.

İkisi debelenirken ben yerde uzanmış, şoktan etrafı beyaz görüyordum. Halı eski ve çürümüş kokuyordu. Oturacak şekilde doğrulup başımı dizlerimin arasına soktum ve kocaman nefesler almaya çalıştım.

Yatakta Adam inil dedi, yan tarafına döndü ve titreyerek gözlerini kapadı. Teni hâlâ hafif griceydi ama canlı olduğu kesindi. Geldiğimizde olduğundan çok daha canlıydı. Doğrulup az kalsın hepimizi korkudan öldürecek kadar canlıydı.

Üzerine düştüğümünden endişelenerek etrafta şırıngayı aradım ama yatağın ayak ucundan aşağı bırakmıştım; boş bir şekilde yerde duruyordu.

Tomi çömelip omzumu tuttu. “İyi misin sen?”

“Evet, sanırım. Hayır, emin değilim. O iyi mi?”

“Eh, hayatta.”

Etrafa bakınınca odaya saçılmış uyuşturucu teçhizatını gördük. Kafayı bulduğumuz o günden beri Adam’ın odasına gelmemiştik. Gelmiş olsak, her zamankinden daha dağınık olduğunu fark ederdik. Mutlu bir oda değildi.

“İyi misin?” diye sordu Tomi tekrar, bu kez Nathan’a. “Nathan, her şey yolunda. O iyi olacak, sanırım.”

“Evet, sadece... ölecek sandım.” Nathan ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamayacağını anlayıp tekrar yere oturarak sırtını duvara yasladı.

“İyiydın,” dedi Tomi, tuttuğu nefesini salıp omuzlarını ovalayarak.

“Hayır, asıl sen iyiydın. Dilaltı enjeksiyonu? Hayatta aklıma gelmezdi,” dedim.

Nathan da, “Evet, akılcıydı,” diye katıldı.

Omuz silktim ve farkında olmadan Tomi’nin elini tuttuğumu fark ettim. Çabucak bırakıp, “Muhtemelen burada hiç uyuşturucu bırakmasak iyi olur, bir dahaki sefere burada olmayabiliriz,” dedim.

Nathan ayağa kalktı. “Evet, ateşi versene. Bir bakayım etrafa.”

Yanaklarımdaki kanın bir kısmını silince ter içinde kaldığımı fark ettim; yüzümden kocaman damlalar akıyordu.

“Tania nerede?” diye sordu Tomi.

“Bilmiyorum. Nathan odasında olmadığını söyledi.”

“Kim gece odasında olmaz ki?” Bir an için durduktan sonra devam etti. “Bir hayat kurtardın az önce. Kaç kişi aynısını söyleyebilir?”

“Muhtemelen çok kişi değil. Burada kaldığımız süre uzadıkça değişebilir diye düşünüyorum.”

Nathan bir paket sigara bulmuştu, bir tane ikram etti.

Elimle savuşturup ayağa kalktım. “Hayır, teşekkürler, bana su lazım.”

Yatağın üzerinde düzensiz ve sık nefesler alan adama baktım.

Şırınga hâlâ yerdeydi.

Tomi, Adam'ın üstüne bir battaniye örterken onu yerden aldım. Adam orada olduğumuzun farkında değildi ama nefes alıyordu. Bir kez daha onu öldürebilirdim diye düşündüm; bir başka maddeden aşırı doz veya damarında bir hava kabarcığı yüzünden. Ama böyle düşünmemeliyim. Er ya da geç kazalar olacak. Her zaman intiharları durduracak kadar yakınlarında olmayacağız. Onları hayata döndürmek için mücadele vermeyeceğiz her zaman. Birbirimizin bu kadar çok hatanın yükünü taşımasına izin veremeyiz.

“Sanırım çoğunu topladım,” dedi Nathan, boynuna asılı bir omuz çantasıyla. “Narcan olduğunu nereden bildin?”

Tomi yüzünü ekşitti. “Üniversite birinci sınıfta bir arkadaşım okulu bıraktı ve... zor bir dönemden geçiyordu, o yüzden ne olur ne olmaz diye biraz araştırma yapmıştım.”

“Öyle doğrulup çılgılık atacağını biliyor muydun?”

“Hayır, gerçek hayatta da böyle olduğunu bilmiyordum.”

“Ödümü kopardı,” dedi Nathan, sigarayı soğurarak.

“*Senin* mi ödünü kopardı!” Kahkaha attım. “Sizce birkaç saatliğine yanında kalmalı mıyız?”

“Bence jiletlerini de almalıyız.” Nathan yeniden odada bir o yana bir bu yana yürüyüp yerden bir şeyler toplamaya başladı, sonra da çekmeceleri aradı. “Şimdilik onda kalmalarına izin veremeyiz.”

“Biraz ileri gitmiyor muyuz?” diye sordu Tomi.

Adam'ı işaret ettim. “Daha biraz önce hayatını kurtardık. En azından bunu bilecek kadar hayatta kalmasını da sağlayabiliriz.”

“Evet, peki uyanıp bize teşekkür etmeyebileceği ikincinin de aklından hiç geçmedi mi?”

Ne Nathan ne ben bunun üzerine bir şey söyledik.

Altmış Dördüncü Gün (2)

Nathan gecenin kalanı boyunca Adam'ın yanında kalmayı teklif etti, böylece Tomi'yle kendi odalarımızda yatmaya gittik. Birbirimize iyi geceler dilemekten öte bir şey söylemedik. Yaklaşık üç saat uyudum ve tam hava aydınlanırken uyandım. Tekrar yatıp uyumak yerine giyinip otelde gezintiye çıktım.

Valizler hâlâ buralarda bir yerlerdeydi. Bütün günü onları arayarak geçirmeyi planlıyordum.

Ama önce iki odaya uğradım. Birincisi Tania'nınkiydi. Nazıkçe kapıyı tıklatıp, acaba Nathan telaş içinde yanlış odayı yoklamış olabilir mi diye düşündüm. Bir kez daha kapıyı çaldıktan sonra uzaklaştım. Orada olmadığına ikna oldum ama biraz da endişeye kapıldım.

Adam'ın odasına da uğradım. Nathan'ı hâlâ uyanık, yatağın yanında yere oturmuş halde buldum. Adam hâlâ hayattaydı. Nathan'a göre uyanıp biraz çikolata yedikten sonra yeniden uyumuştum.

Otelde gezinmeye devam ettim. Haftalardır bu kadar erken uyanmamıştım. Alt katlardaki loş ışık sanki binanın

içine açık gri bir sis çökmüş gibi bir izlenim yaratıyordu. Lobiden gelen çocuk kahkahaları duyunca şaşırdım ve merdivenlerden koridora çıktığımda Bayan Yobari ile çocuklarına rastladım.

"Günaydın," deyip imalı bir şekilde Ryoko ile Akio'ya baktı.

Akio suratını ekşitip, "Merhaba," dedi.

"Merhaba!" diye bağırdı Ryoko daha yüksek sesle.

Ben de önlerinde durup, "Merhaba," dedim. "Ben... affedersiniz, çocuklarınızın İngilizce konuştuğunu bilmiyordum."

"Pek iyi konuşamıyorlar," dedi Bayan Yobari, yeşil bir eşarfbı açıp yeniden bağlayarak. "Onlara İngilizce eğitimi aldırmamıştık ama artık lazım olacak. Öğrenmek için uygun yaşlar. Ben çok geç öğrendim ve benim İngilizcem pek iyi değil."

"Sizinki olağanüstü," diye moral verdim.

İltifatımı omuz silkerek geçiştirdi. Daha önce onunla uzun uzadıya hiç konuşmamıştım ama kırklarının ortalarında, oldukça minyon ve çekici bir kadın Bayan Yobari. Davranışları kibar, hareketleri sanki yoga yapan ya da bir dans türünü icra eden birininki gibi zarif ve ölçülü. Konuştuğundaysa ses tonu ve konuşma ritmi bana bir terapistinkini anımsatıyor. Belki de çok sakın bir ses tonu olduğu içindir.

"Genelde bu kadar erken mi iniyorsunuz?"

"Onlar oyun oynuyor, ben de esneme hareketleri ve meditasyon yapıyorum. Onlara da öğretiyorum. Yeterince büyüdüğünde Gen'e de öğreteceğim."

"Bebegin ismini mi değiştirdiniz?" Nedense buna şaşırmıştım.

“Eski adını hatırlamayacak, hem Chloë gibi Fransızca isimleri telaffuz etmek bizim için zor oluyor.”

Bir duraksama oldu ama bu konuda ona daha fazla soru sormamaya karar verdim. Annesinin intiharından beri bebeğe onlar bakıyordu ne de olsa. Ona istedikleri ismi verebilirlerdi.

Dedim ki: “Meditasyon ve çocuklar benim için hiçbir zaman bir arada var olamadı.”

“Çocuklarınız mı vardı?”

“İki tane. Altı ve on iki yaşlarında, sizinkilerden biraz daha büyükler.”

Geçmiş zaman kipi kullanmıştı. Nihayet bitkin düştüğümünden mi, yoksa çocuklarıma duyduğum özlemin bir yumruk darbesi gibi inivermesinden mi, bilemiyorum ama kendimi daha fazla konuşamaz halde buldum.

Bayan Yobari yeniden eşarbını düzeltip, “Çocukları kahvaltıdan önce uyumaları için yukarı çıkaracağım. Size eşlik etmemi ister misiniz?” dedi.

“Birkaç odayı arayacağım ben. Aradığım şey... Aslında, evet, bana eşlik etmenizi isterim.”

Hiç sorun değil dercesine başını sallayıp çocukları yukarı çıkardı.

“Güle güle!” diye bağırdı Ryoko merdivenlerden.

“Hoşça kal!” diye düzeltti Akio.

Onlara el sallayıp Bayan Yobari’nin tekrar aşağı inmesini bekledim. Döndüğünde ona, “Özür dilerim, sanırım adınızı hiç sormadım,” dedim.

Diğerlerimiz gibi kalın paltolar giymek yerine birkaç kat eşarp kuşanmış, siyah bir tayt ve burnu açık sandalet giymişti. Saçları düzgünce arkadan toplanmıştı. İçimizde normalligini en iyi sürdüren oydu.

“İsmim Yuka.” Lobinin haline baktı. “Burayı temizlememiz gerek.”

“Teşekkürler!”

“Medeniyete yakışmıyor.”

“Evet, cidden canımı sıkıyor. Ben de dün bunu düşünüyordum.”

“Temizlemeliyiz. Ama önce, bir şey aramak istediğinizi söylemişsiniz?”

“Evet, doğru.”

“Aradığınız nedir?”

“Odamdan iki valiz çalındı.”

“Korkunç bir durum. Valizleri kimin aldığını biliyor musunuz?”

“Bir tahminim var ama kanıtım yok, elbette.”

Otelin esrarengiz sahibiyle ilgili bilgi edinmek için nereden başlayacağımı bilemiyordum. Ne de Luffman’ların odasında bulduğum telefon numarasının oteldeki hangi numara olduğunu nasıl bulacağımı biliyordum. Böylece yeniden resepsiyonun arka tarafındaki ofislere döndüm. Aynı zamanda belki personelin disiplin kayıtlarına, geçmişlerinde herhangi bir hırsızlık ya da başka saldırgan davranış olup olmadığına dair bilgilere ulaşabilirim diye düşündüm.

Yuka odanın öbür tarafındaki birkaç masa çekmecesini açtı, sonra, “Ama valizleri neden burada arıyoruz ki? Bana söylemediğiniz bir şeyler var,” dedi.

Bir döner koltuğa oturup Fransızca dilinde doldurulmuş bir yığın forma bakıyordum. Ne formu olduklarını da, ne yazdığını da bilmiyordum. Yuka Yobari’nin kızın ölümüyle bir ilgisi olmasına neredeyse hiç ihtimal yoktu. O noktada neredeyse umurumda da değildi. Bıkmıştım bu işten.

O yüzden ona su tankında bulduğumuz cesetle ilgili yürüttüğüm soruşturmadan bahsettim, o da yüz ifadesi neredeyse hiç değişmeden beni dinledi.

“Yani,” dedi yavaş yavaş konuşarak, “Sadece valiz aramıyorsunuz. Aslında o zavallı kızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz biz.”

“Evet. Valizlerde kanıt vardı, buna eminim. Ama valizlerin dışında elimde bir de bu var.” Üzerinde telefon numarası yazan kâğıt parçasını uzattım. “Personel telefon rehberinde bu numarayı bulmama yardım edebilirsiniz çok yararlı olur.”

“Tamam. Bulacağız öyleyse.” Daha kararlı bir tavırla incelediği çekmeceleri kapayıp yan ofise geçti.

Ben de peşinden gittim. “Pek umursayan yok, biliyor musunuz?”

Ofisler rutubet kokuyordu ama çoğunlukla dokunulmamış duruyorlardı. Hayatta kalmak için yağmalanacak pek bir şey yoktu burada. Karşı duvardaki bir mantar pano üzerinde birkaç kartpostal gördüm; sanki çalışanlar gittikleri tatil yerlerinden kart göndermişler gibiydi. Bir Hawaii fotoğrafı vardı, altında da birinin ailesiyle birlikte su kayağı yaparken çekilmiş bir fotoğrafı.

“Endişelenecek başka şeylerimiz olduğunu düşünüyorlar.” Yuka evrak dolaplarının anahtarlarını bulup açmaya başladı. “Artık insanmışız gibi davranmak zorunda olmadığımızı düşünüyorlar. Zorundayız.”

“Katılıyorum. Otel sahibiyle ilgili bir şey görürseniz kenara ayırın. Otelin sahibi her kimse, ilgimi çekiyor.”

“Adını biliyor musunuz?”

“Tomi’ye bakılırsa, Baloché Braun. Önceden Sophia’yla

evliymiş, hani şef var ya? Ya da olaylar olduğunda hâla evlilermiş. Emin değilim.”

“Otel sahibinin küçük kızla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Emin değilim. İçimden bir ses bir ilgisi olabileceğini söylüyor ama bunun tek sebebi Sophia ve Dylan’ın tuhaf davranıyor olması. Size daha fazla bilgi veremediğim için üzgünüm.”

“Aradığınız bu muydu?” Bana yeşil bir klasör uzattı.

İçindeki birkaç şeffaf dosyada elle yazılmış telefon numaralarından oluşan listeler vardı. Numaralar oteldeki çeşitli departman müdürlerine aitti: teknoloji, güvenlik, restoran, temizlik v.b. Telefon numarasını yanına koyup listeyi taradım.

“Burada!” diye haykırdım. “*Suite royale*.”

“Burada kral dairesi mi var?” Kollarını kavuşturdu. “Bilsem oraya taşınırdım.”

“Kayıtlarda rastlamadım. Luffman’lar da kral dairesinde kalmıyordu, kim kalıyordu peki?” Sandalyemden aceleyle kalkıp tekrar lobiye gittim ve rezervasyon defterini aldım.

Yuka’yla birlikte defteri didik didik ettik.

Resmî rezervasyon kayıtları arasında kral dairesinden eser yoktu. Sadece söz konusu tarihlerin yukarısına yapıştırılmış bir sarı yapışkan not kâğıdı vardı. Üzerinde “*Suite royale*” yazıyordu ve karşısında da dolu olduğu bazı tarihler vardı: sekiz gün.

“Bahsettiğiniz şu otel sahibi mi?” dedi Yuka.

“Başka kim hiçbir detay olmadan, sadece bir yapışkan not kâğıdına yazılı tarihlere rezervasyon yapar ki?” Gözlerimi ovuşturdum. “Ama Luffman’lara neden Baloché

Braun'un iletişim numarası verilmiş olsun ki? Ayrıca kral dairesi neden diğer bütün odalar gibi kayıtlarda yok?"

Gülümsedi. "Öğrenirsiniz sebebini. Ben de burada başka bir şey var mı diye bakayım."

Yuka arama çalışmalarını bitirmek konusunda benden daha hevesli görünüyordu. Bir buçuk saat içinde yukarıdan aşağıya bütün ofisleri aramıştık. Sonra Yuka odaları tek tek aramak üzere personelin kaldığı tarafa gitmeden önce bir mola verip dışarıda yürüyüşe çıkmamızı önerdi. İçimden bir ses Yuka da yanımda olursa beni daha iyi karşılayacaklarını söylüyordu. Kimseye tehditkâr gelmezdi o.

Orman yolunda yürüyüşe çıktığımızda daha önce sis olduğunu düşündüğüm şeyin gerçekten de sis olduğunu fark ettim. Havada yoğun bir nem vardı. Sadece birkaç metre ötemizi görebiliyorduk. Rüzgâr yoktu. Ağaçlar hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

"Çocuklarınız nasıl bu kadar mutlu?" diye sordum. "Benim çocuklarım burada olsa onlara karşı her şey yolundaymış gibi yapamazdım diye düşünüyorum. Ama sizinkiler çok mutlu."

"Sizin çocuklar daha büyükmüş, söylediğinize göre. Büyüdüklerinde sizi bir insan olarak görmeye başlıyorlar. Artık onlara yalan söyleyemiyorsunuz. Yaşları küçükken daha kolay oluyor. Bir şey bilmiyorlar. Değişikliğe alışkınlar. Bizim dışımızda hiçbir şeye bağlı değiller."

"Daha büyük çocuklarınız var mı?"

"Kocam Haru'yla ikimizin de ikinci evliliği bu. Onun da benim de başka çocuklarımız var." Fazla detaya girmedim.

"Haklısınız," dedim, elimi ıslak yapraklarda gezdirerek. Ölmek üzereydiler ama hâlâ canlıydılar. "Karımla aramız

çok iyi değildi ve bunu çocuklardan saklamaya çalıştık ama bazen Ruth, büyük olan, benden nefret ediyormuş gibi bakardı bana, o zaman ona yalan söylediğimizi bildiğini anlardım. Hayatta kaldıklarını sanmıyorum.”

Bunu ilk kez dile getiriyordum.

“Şehirdeler miydi?”

“Evet, şehrin vurulup vurulmadığını bilmiyorum ama... yiyecek seferine çıktığımızda internete girdim. Hiç mesaj yoktu. Biri hayatta olsa bir şekilde bana ulaşırdı; çok uzun zaman geçti.” Gözlüğümü çıkarıp burnumun kemerini sıktım. “Nasıl oluyor da bu kadar olumlu bakmayı sürdürebiliyorsunuz?”

Omuz silkti. “Amerikalılara göre oldukça farklı yetiştiriliyoruz biz. Annemle babam çocukluklarını işgal döneminde geçirmiş. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra Tokyo harabeye dönmüş. Hiçbir şey kalmamış. Bazen sadece sokak çetelerinden yemek satın alabiliyormuşsun ve her yerde askerler varmış. Annemle babam çocukken sokaklarda ölen insanlar görmüşler; pirinç çaldıkları için Çinliler tarafından vurulan insanlar. Geçmişimiz bize daha önce sıfırdan bir medeniyet inşa ettiğimizi gösteriyor. O yüzden yeniden inşa edeceğimize inanıyorum.”

Cevap vermem biraz zaman aldı ama sözleri beni gülümsetti.

“Amerika’da hepimizin kaba saba ve bağımsız kovboyların soyundan geldiğimizin öğretildiği hiç aklıma gelmemişti.”

“Kovboylar hiçbir şey inşa etmedi,” dedi.

Kahkaha attım çünkü hakkı vardı. O da bana sanki başıboş veledin tekiymişim gibi bir bakış attı.

Durup, yüzünde kararlı bir ifadeyle bana döndü. "Hadi otele dönelim. O kız için adaleti sağlayabiliriz."

Otelin etrafından dolaşıp personel odalarının dış girişi-ne doğru ilerledik.

Yuka dedi ki: "İngilizcelerinin ilerlemesi gerekiyor. Büyüdüklerinde senin gibi iletişim kurabiliyor olmaları gerek. Ryoko ve Akio'ya bakmak istersen bana çok yardımcı olursun."

"Evet, çok isterim."

"Burada başka çocuk olmaması üzücü. Arkadaşlara ihtiyaçları var. Başka çocuklarla konuşmak hoşlarına gidiyordu."

Arka kapının kilidini açıyordum ki kapı içeriden açıldı ve kendimizi Tania'nın karşısında bulduk.

"Ah. Burada karşılaşacağımızı beklemiyordum," dedi, sanki işi olmayan yerde bulunan Yuka ve benmişiz gibi.

"Neredeydin?" deyiverdim, belki biraz fazla ani ve sert bir şekilde. "Dün gece seni aradık!"

"Personelden biri... Sasha gece biraz hastalanmış, o yüzden Mia yanında kalmamı istedi. Bir şeyi yok ama... ne oldu ki?"

"Adam aşırı doz almış! Az kalsın ölüyordu, ofisine girip ona Narcan enjekte etmek zorunda kaldık."

"Tanrım, beni aramadınız mı peki?"

"Burada bin tane falan oda var. Ne yapacaktık, Adam ölürken oda oda gezecek miydik?"

Sanki hata bendeymiş, Adam'ın aşırı doz alması da onu rahatsız etmek için düzenlenmiş incelikli bir planın bir parçasıymış gibi bana ters bir bakış atıp iç çekti. Ekipmanının yanında olmadığını fark ettiysem de bir şey söylemedim.

“Gidip şimdi bir bakarım ona,” dedi. “Üzgünüm. Bir gecede iki acil sağlık sorunu çıkacağını düşünemedim.”

Aramızdan geçti, ceketinin fermuarını çekti ve ana girişe doğru yürümeye başladı.

“Hey!” diye seslendim arkasından. “Kapının kildini tamir etmene yardım edebilirim. İçeri girmek için kırmak zorunda kaldık!”

“Hallederim.”

Yedek anahtarları elimde evirip çevirirken Yuka, “Neden arka taraftan çıkıyordu ki?” diye sordu.

Altmış Dördüncü Gün (3)

Yuka'yla sabahın büyük bir kısmını kral dairesinin yerini arayarak geçirdikten sonra kahvaltı için mola verip akşamüzerine kadar aramaya devam ettik. O sırada ona birkaç soru sorma fırsatı buldum, sonra çocukların bakımını devralmak üzere gitti.

Bir kral dairesi olabilecek hiçbir odaya rastlamamıştık ama bir önemi yoktu. Aradığım ipucu elimdeydi. Açıklaması yoktu, izini sürmek neredeyse imkânsızdı ama hiç yoktan iyiydi.

Aynı zamanda valizler için personel odalarına da baktık ama hiçbir ize rastlamadık. Sasha odasının aranması fikri karşısında biraz düşmanca bir tavır sergilediği için çoğunlukla içeriyi şöyle bir dolaşıp valizlerin bulunabileceği yerlere bakıp aceleyle çıktık.

Oteldeki her odada aynı şeyi yapma düşüncesi beni bitkin düşürdüyse de vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Dylan ve Sophia arasında geçtiğine şahit olunan konuşma doğru yolda, ya da en azından iyi kötü bir yolda olduğumu göstermeye yetmişti.

Restoranda Sophia bize bir kıyak yapıp iki fincan sıcak su verdi. Başkaları öğle yemeklerini alıp giderken Yuka'yla ikimiz bir poşet yeşil çayı paylaştık. Katilin Yuka olduğunu sanmıyordum. Yine de ilk gün bir şeyler görmüş olabilirdi, o yüzden onunla da görüşme yaptım.

“Nasıl oldu da burada kaldınız?”

“Şehirdeki bir otelde rezervasyonumuz vardı ama çifte rezervasyon almışlar, o yüzden iptal edildi. Başka bir yere geçmemiz için ücret ödediler.”

“Yani burada kalmayacaktınız?”

“Evet.”

Duraksadım. Göğsümdeki o tuhaf ağırlık hissi arttı. Hepimizin büyük, görünmez bir güç tarafından buraya yönlendirildiğimiz düşüncesinin verdiği his.

“Ne iş yapıyordunuz?”

“American Express’in proje müdürüydüm. Haru'yla orada tanıştım.”

“Japonya’da?”

“Hayır.” Gözlerini dikerek baktı. “Frankfurt’ta.”

“Ah, doğru ya, affedersiniz.” Bu utanç verici hatayı aklımdan atmak için bir şeyler karaladım. “Çocuklarınız çift anadilli öyleyse?”

“Evet, Almanca da konuşuyorlar.”

“Olayların gerçekleştiği güne dair hatıranızda bir şeyler kaldı mı?”

Sessizleşti, çay poşetini tam üç kere fincanında çevirdikten sonra çıkarıp bir çay tabağının üzerine koydu.

“Eşyalarımızı toplayıp resepsiyona gittik ve talimatları bekledik. Beklememizi söylüyorlardı, hatırlarsanız.”

“Evet, hatırlıyorum. Hayal meyal.”

“Bazen o günü yanlış hatırlıyorum gibi geliyor.”

“Anlıyorum.”

Fincanı kavrayıp ellerini ısıttı. “Sonra kalmanın daha güvenli olacağına karar verdik. Eve gitmek için ne uçak ne araba ne de herhangi bir yol varken çocukları alıp gidemezdik. Frankfurt hâlâ yerinde duruyor mu, onu bile bilmiyoruz. Böylece burada kaldık.”

Arkama yaslanıp yeşil çaydan bir yudum aldım. Bana bir şeyi söylememeye karar verdi. Yüzünden okuyabiliyordum bunu.

“Bütün hatırladığınız bu kadar mı?”

“Öyle bir günü hatırlamak kolay değil.”

Haksız değildi.

Şimdiye kadar yazdıklarına bakıp, “Hiç Sophia ya da Dylan’ı gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?” diye sordum.

“Hayır.”

“Nathan, Mia ya da Sasha’yı?”

“Mia ile Sasha’yı barda el ele tutuşmuş, TV izlerken gördüğümü hatırlıyorum.” Barı işaret etti. “Nathan’ı gördüğümü hatırlamıyorum.”

Nathan’la doğru dürüst bir görüşme yapmayı hatırlamak için kısa bir not düştüm; bir de benimle konuşurlarsa Mia ve Sasha’yla.

“Başka şüphe çekici bir şey hatırlıyor musunuz?” diye sordum. “Tuhaf bir şey oldu mu hiç?”

“Bombalar dışında, hayır.” Bakışlarını kaçırdı ve çayını bitirdi. “Tuhaf bir şey yoktu.”

Öğle yemeğinden sonra otelin birinci katındaki çoğunlukla boş odaları kontrol etmekten sıkılınca Adam’a uğramaya karar verdim. O gecedan beri konuşmamıştık, ki

o zaman da konuşmaktan ziyade karşılıklı çığlık atmıştık Nathan'ın onunla epey zaman geçirdiğini biliyorum ama Adam'ın kendini dışlanmış hissetmesini, ya da bu aşırı doz vakası utanılacak bir şeymiş gibi hissetmesini istemiyordum.

Ondan uzak durma isteğim çok güçlüydü ama sanırım bu daha çok benim kendi sorunumdu. İntihar etmek bir yardım çağrısıydı. Aşırı yoğun bir acının dışavurumuydu ve hiçbirimiz kendi acılarımızla baş etmek istemezken bir başkasınınkiyle baş etmek istemiyorduk.

Aynı zamanda intihar girişiminin bir suçluluk belirtisi de olabileceği aklıma geldiyse de Adam'ın ne için bu kadar suçlu hissediyor olabileceğine dair tahminlerde bulunmak beni rahatsız ediyor. Onun için böyle suç gerekçeleri uydurmam adil olmaz.

Sophia'dan birkaç şeker daha kopardıktan sonra gidip Adam'ın kapısını çaldım.

Kapıyı açınca elimi uzatırken kendimi bir İzci Kız gibi hissettim.

"Bunlar hoşuna gidebilir diye düşündüm."

Sırıttı, şekerleri aldı ve dönüp tekrar odasına girerken başıyla peşinden gelmemi işaret etti.

Fark ettim ki odası daha temizdi. Ya da en azından her şey bir köşeye tıkıştırılmıştı. Daha önce elektro gitarı olduğunu fark etmemiştim.

"Çalabiliyor musun?" diye sordu, baktığımı görünce.

"Azıcık." Kanıtlamamı isteyeceğinden korkuyordum ama istemedi.

"Zulamda bir şey yok, bu arada," dedi, yatağına oturup gitarını kucağına alıp üstüne yaslanarak. "Nathan hepsini aldı. Şimdi de otumu azar azar veriyor, tam bir kancık."

“O yüzden gelmedim, nasılsın diye bakmaya geldim sadece.”

Omuz silkti. “Hâlâ buradayım, değil mi?”

O özel hikâyeleri hâlihazırda kendini öldürmeyi planladığı için benimle paylaşmış olabileceği dank etti ama bunu ona söylemedim.

Kendimi odasının köşelerine bakarken buldum; aklımda ruh çağırma seansı ile o küçük oğlan çocuğu vardı.

“Onu aramayı bırak,” diye tersledi Adam. “Rahatımı kaçırıyor.”

“Pardon!” diye haykırdım. O kadar belli ettiğimi fark etmemiştim.

“Bir daha denemeyeceğim, onu sormaya geldiysen.”

“Daha ziyade iyi misin diye bakmaya geldim.”

“Biraz bitkin hissediyorum. Denemek için de aptalca bir zamandı, dürüst olayım. Ne de olsa Nath’in takılmak için uğrayacağını biliyordum.”

“Acıdı mı?”

O zaman gözlerimin içine baktı; bunu sormama şaşırıldığı belliydi.

“Hayır,” dedi, neredeyse hasret dolu bir tonla; sonra gitarın akordunu yapmaya döndü. “Hiç acımadı. Uykuya dalıyormuşum gibi geldi. Uyanmak dersin, işte o acıttı.”

“Üzgünüm. Biz... Başka ne yapacağımızı bilemedik.”

“Üzülme, dostum.” Gözlerinin altındaki gri halkaları ovaladı. “Cidden. Siz yanlış bir şey yapmadınız. Bu yüzden size söylenmem büyük nankörlük olur. Hayatımı kurtardınız. Tomi de aynı şekilde, ama onu görmedim. Neler oluyor ikinizin arasında?”

Gitarı kenara bırakıp bana doğru uzandı ve bir avuç şeker aldı.

“Sanırım onu kızdırdım,” dedim.

“Siktir, ne dedin?”

“Dolaylı olarak nükleer savaş için onu suçlar gibi oldum.”

Dudağını ısırdı. “Evet. Yeterli. Kızdırma garantili hareket.”

Onunla tekrar konuşmaya can atıyor olsam da Tomi’ye yanaşmaya kalkışmadım, o da bana yaklaşmadı. Öğünleri bile odasında yemeye başladı. O ne zaman isterse o zaman konuşacağız; o da eğer bir daha benimle konuşacak olursa.

“Evet, onu kızdırdığımı *sanıyor* değilim, onu kesinlikle *kızdırdım*,” dedim, yatak başına yaslanarak.

“Hassiktir!” diye araya girdi Adam. “Bu şekerler enfesmiş. Nereden aldın bunları?”

“Aynen, bence de. Sophia’da var biraz.”

“Sinsi seni.”

“İşe yaramanın faydaları olsa gerek. Her gün karnımızı doyuruyor.”

“Onca insanın hâlâ çalışmaktan başka bir şey yapmaması çok çılgınca.”

“Normal.”

Gitarı sanki can simidiymiş gibi yeniden eline aldı. “Nükleer savaş için Tomi’yi neden suçladın ki?”

“Çünkü... ideolojik olarak buna sebep olan kişilerle aynı taraftaydı.”

“Ağır laflar bunlar. ‘İdeolojik olarak’ gibi ifadeler kullanıyorsan, ona kızmayı gerçekten istemişsin gibi görünüyor.”

“Eh, öyleydi ama.”

"Tomi'nin nükleer savaş çıkmasını istediğini sanmıyorum, dostum. Fikrimi söylüyorum sadece. Politikadan zerre kadar anlamam ama kimsenin manifestosu 'Salı günü Nükleer savaş' değildi bence."

Ses tonu tepemi attırdı. "Diğer herkes böyle olacağını biliyordu!"

"Yok be, bilmiyorlardı."

Geri adım attım. "Evet, evet, bilmiyorduk, muhtemelen."

"Özür dilesen iyi olabilir, bir daha seks yapmak istiyorsan şayet."

"Diledim. Sanırım biraz daha fazlası gerekecek." Tekrar göz ucuyla köşeye baktım ve çabucak bakışlarımı çevirdim. "Tania'nın teorisine göre hepimiz yas tutuyoruz. Bir şeyleri bastırıyoruz, yas sürecinde olduğu gibi."

"Dünyanın çoğu ölmüşken kulağa mantıklı geliyor, herhalde."

"Toplumun yasını tuttuğumuzu kastediyordu. Eski yaşama şeklimizin yasını tutuyormuşuz hepimiz."

"Nath onunla konuşmamın iyi olacağını düşünüyor, sorunlarım hakkında. Ama o bir doktor, danışman değil. Pek adil gelmiyor. Zaten işi başından aşkın."

"Aslında hepimizin terapistlerle konuşması gerek."

Başını salladıktan sonra, "Dostum, ben bir duş alacağım, sakıncası yoksa. Seni sonra bulurum," dedi.

"Ah, tabii."

Gitmek üzere ayağa kalktım. Tereddüt ettim.

"Bir daha denemeyeceğini nereden biliyorsun?" diye sordum, haddimi aşıp aşmadığımı bilemeyerek.

Kaşlarını çattı, birkaç akor tıngırdattı ve gitarın bir teli koptu. "Siktir!"

O teli onarmaya çalışırken ne diyeceğimi bilemedim ama nihayetinde soruma cevap verdi.

“Kısa bir süre için ölmüş olmalıyım. Dedğim gibi, uy kuya dalmak gibiydi. Bir şey hissetmedim. Bir şey görmedim.”

“Ee?”

“Hepsi o kadar. *Hiçbir şey* görmedim. Ölmüş olmalıyım, tamam mı? Bir iki dakikalığına ölmüş olmalıyım ve hiçbir şey olmadı. Sadece karanlık vardı. zaman geçiyor gibi gelmedi. Öyle kendim olarak karanlıkta oturuyormuşum gibi değildi. Hiçbir şey değildi. Hiçbir şey yoktu.” Yüzünde kısacık bir an için katıksız bir hüsrân ifadesi belirdi ama gitarın teliyle uğraşırken kendini hemen toparladı. “Ödümü patlattı. Bir daha denemem.”

Sorduğuma pişman oldum. Umuda dayalı bir cevap bekliyordum.

“Nedense sonunda köşedeki o piçle konuşma fırsatı bulurum diye düşünmüştüm.” Başını odanın pencereye en yakın köşesine, gitar kılıfının duvara dayalı durduğu yere doğru salladı. “Hep ölmemi bekliyormuş gibi bir his vardı içimde, öylece ölmemi bekliyormuş gibi... ve nihayet bana neler olduğunu söyler diye düşünmüştüm.”

İlk kez çocuktan gerçek bir varlıkmış gibi bahsediyordu. Ne diyeceğimi bilemedim.

Adam kendi kendine bir kakhaha atıp, “Ama yok, orada değildi,” dedi.

“Belki de aynı yere gitmeyeceksindir,” dedim.

“Herhangi bir yere gideceğimi sanmıyorum.” Ayağa kalkıp büyük bir havlu aradı. “Biliyor musun, buraya geldiğimden beri iki kez kendimi gebertmeyi denedim. Son

seferi dünya sona ermeden önceki geceydi ve sanki yatıp uyumuşum gibi uyanmıştım.”

Rahatsızlık içinde başını sallayıp havluyu boynuna astı. “Belki de çoktan ölmüşümdür, dostum. Belki öbür dünya burasıdır ve o yüzden ölemiyorumdur.”

Yaklaşık yarım saat sonra, yazmayı bırakıp yatmaya hazırlanırken biri kapımı tıklattı.

Oturduğum yerde dona kaldım ve, “Kim o?” diye seslendim.

“Yuka.”

Daha önce bu kadar geç saatte onu ne görmüştüm, ne de ondan haber almıştım. Kalkıp kapıyı açtım. Gözüme çarpan ilk şey saçlarını saldığı oldu. Beklediğimden uzundu ve gözüme birdenbire çok daha genç göründü. Hoş görünüyordu.

“O gün bir şey oldu,” dedi. “Sana söylemek istemedim.”

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordum, Haru’nun nerede olduğundan haberi var mı diye merak ederek.

Başını iki yana sallayıp kapımın bir iki adım gerisinde kaldı.

Konuşmasını bekledim.

Bir nefes alıp gözlerini yere dikerek, “Ryoko’yu kaybettim,” dedi.

“Ne?”

“Uzun süre için değil, yaklaşık yirmi dakika kadar. Aşağıda haberleri bekliyorduk. Çok fazla insan vardı. Ryoko birden huzursuzlandı, ağlamaya başladı ve susmak bilmedi. Ona kızdım ve yere oturup sessiz olmasını söyledim. Tekrar aşağı baktığımda yoktu.”

Yanılmıyorsam göz yaşlarına boğulmak üzereydi.

“Neden daha önce söylemedin bana?” diye sordum

“Utandım. Çocuklarını kaybettiğin oldu mu hiç?”

Olmuştu ve anısıyla yüzümü buruşturdum. Ne zaman aklıma düşse fiziksel olarak irkiliyordum. Marion dört yaşındayken onu bir süpermarkette kaybetmiştim. Gidip onu almam için anons yapmaları gerekmişti. Neyse ki başıboş dolanırken başkasına değil de güvenlik elemanına rastlamıştı. Kusmamak için mücadele vererek, aklımdan bin çeşit dehşet verici senaryo geçerken ellerim ve yüreğim korkudan buz keserek bir reyondan öbürüne koştığımı hatırlıyorum.

Başımı salladım.

“Öyleyse nasıl bir his olduğunu biliyorsun.” Nefesini verdi. “Bombalardan daha korkutucuydu. Her yeri aradım. Bir süre sonra tekrar odamıza döndüm ve onu kapının önünde buldum. Kapıyı açmaya çalışıyordu. Ağlıyordu, çok korkmuştu ama bir şeyi yoktu.”

“Ona ne olduğunu biliyor musun?”

“Bir şey olmamış. Ben onu azarladıktan sonra kaçıp gittiğinde kaybolmuş sadece.”

“Ne korkutmuş peki onu?”

“Yedi yaşında o. Kaybolmuştu. O gün herkes kayboldu.” Merdivenlerden tarafa baktı. “Gitsem iyi olacak.” Saçları omuzlarına dökülmüşken yüzünü yandan görünce bir şey hatırladım.

“Seni gördüm,” dedim.

“Anlayamadım?”

“Sana rastladım, o gün.”

Hafızam tazelenmişti. Odama ulaşmaya çalışırken merdivenlere doğru koşuyordum ve birilerine bağırان bir

kadına çapmıştım. Bana bağırmıyordu. Bir kadına çarpıp neredeyse onu yere seriyordum. Şimdi Yuka'yı saçları yüzünün çevresinden omuzlarına dökülmüş görünce kadının o olduğunu anladım. Beni doğru dürüst görmemişti bile. Ryoko'ya sesleniyor olmalıydı.

"Merdivenlerden koridora çıkıyordun ve Ryoko'ya sesleniyordun. Sana çarptım."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Sanki... sanki hatırlar gibiyim."

O gün Marion'u güvenlik görevlisinin yanında bulduğumu hatırlıyorum, ama o korkmuş görünmüyordu. Kaybolduğunun farkında bile değildi. Ağlayan da bendim. Onu kucaklayıp süpermarketin ortasında ağladım. Marion şaşkın şaşkın bakmıştı bana.

Kapı sövesine yaslandım.

"İyi misin?" diye sordu Yuka.

"Marion'a Bip-Bip derdim. Kızıma Bip-Bip diye seslendirdim, çoğunlukla da sadece Bip."

Bu kez ağlayan bendim, beni kucaklayan da Yuka'ydı.

Altmış Dördüncü/Altmış Beşinci Gün

Ya dün gecenin çok geç saatleri, ya bu sabahın çok erken saatlerinde -hava aydınlanana kadar saati kestirmek zor oluyor- uyku tutmadığı için bara indim. Kendimi hem boş hem ağır hissediyordum. Sanki uzuvlarımı kaldıramıyordum ama aynı zamanda içim bomboş gibiydi. İçimde hiç duygu kalmamıştı. Tükenmişim. Yuka bana saatler gibi gelen bir süre boyunca beni kucakladı. Küçücüktü ama sanki beni dik tutan tek şey oymuş gibiydi. O da ağlıyor olabilirdi ya da kendimi daha iyi hissetmek için ben öyle uydurmuş olabilirim.

Sonra özür diledim ve Yuka gitti.

Lobiye indiğimde uyuyamayan tek kişi olmadığımı fark ettim.

Nathan alkol zulasından biraz getirmiş, içine katacak malmeme olmadan gizli gizli kokteyl yapmaya çalışıyordu. Etrafına yarım daire olacak şekilde mumlar dizmiş, kokteyl karıştırma kabıyla sanki bir tür büyü yapıyormuş gibi görünüyordu.

Kulaklıklarını takmıştı. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki sessizlikte cızırtısını ve ritmini duyabiliyordum.

“Siktir,” dedi beni görünce.

“Bana da bir tane yaparsan ben bir şey görmedim,” dedim, tekli koltuklardan birine oturarak.

“Madem bir şey görmedin...” Nathan teklifimi değerlendirdi, omuz silkti ve barın üzerine bir viski bardağı daha koyup, “Gizli tarifimi seninle paylaşabilirim, herhalde,” dedi.

“Ne işe yarıyor bu gizli tarif?”

“Fena halde çabuk sarhoş olmaya.”

“Burada biri olmasına sevindim,” dedim, ayaklarımı alçak sehpalardan birinin üzerine koyarak. “Karanlık tüylerimi ürpertiyor.”

“Daha çok mum için takasa girmelisin, dostum.”

“Takas edecek hiçbir şeyim yok, *dostum*.”

“Bedenini sat, dostum.” Etiketsiz bir şişeden bir şeyler ekleyip göz kırptı. “Tomi seninle takılıyorsa bir maharetin var demektir.”

Homurtular çıkararak güldüm. “Eh, birincisi, Tomi benimle konuşmuyor ve ikincisi, ilk seçeneği bile olmadığımı açıkça belirtti.”

“Eh, şimdi ben de alındım. Seçenekleri arasında ben kaçınıcıyım?”

İçkilerimizi koyup karşıma oturdu. Mumlar barın ardındaki renkli şişeleri aydınlatıyor, neredeyse bir şölen havası yaratıyordu.

İçkiden bir yudum aldım. Şahaneydi.

“Ne var bunun içinde?” diye sordum.

“Ucuz İskoç viskisi ve tekila, birazcık acı sos, bir de kalan domates suyunun dibi. Kimse bu boktan şeyleri içmek istemedi çünkü.”

Güldüm, çünkü Nadia'nın bana güldüğünü hayal edebiliyordum.

"Baksana, ee, kulağıma bir söylenti geldi. Bir kral dairesi var mı burada?" diye sordum.

Bana tuhaf bir bakış attı. "Yok, dostum, burada bir kral dairesi olsa şimdiye kadar çöp çekmez miydik sence?"

"Doğru. Tabii ya."

"Yani ben hepi topu altı aydır buradayım, o yüzden ne biliyorum ki? Ama hiç kral dairesi diye bir şey duymadım."

Bardağımın kenarınının üzerinden onu izledim ama yalan söylüyor gibi gelmedi.

"O günle ilgili bir şey var mı hatırında?" Sohbet havasında sormaya çalıştım. Gözlerimi barın yukarısındaki aynadan alamadığımı fark ettim. Arkamdaki karanlık lobiye gösteriyordu. "Ben pek çok ânını unuttum, anlarsın ya. sanki bayılmışım gibi kocaman boşluklar var."

"Evet, anlıyorum."

"Sen ne kadarını hatırlıyorsun?"

Profesyonel bir viski tadımcısı gibi içkisini ağzında gezdirdi. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Geç uyanıp vardiyama geç kaldım. Aşağı indim ve herkes... eh, ortam curcunaydı, onu hatırlıyordur. Sonra ne yaptığımı hatırlamıyorum. Her şey bulanıklaştı."

"Ben bir süreliğine kör oldum. Görüş kabiliyetimi yitirdim."

"Hadi canım?" Kaşlarını çatı. "Daha iyi hissettim şimdi. Halüsinasyon gördüğümü sanmıştım."

"Neyin halüsinasyonu? Nükleer olayın mı?"

"Yok, *onun* gerçek olduğunu biliyordum. Hayır..." İçki-
sinin kalanını bir dikişte bitirdi. "Bir an için babamı gördüğümü sandım."

Bunu duyunca donakaldım ve tüylerim diken diken oldu. Birdenbire barın üzerindeki mumlar artık Noel ışıklarına benzemez oldu.

Nathan başını salladı. “Resepsiyondaki kalabalığın arasında onu görür gibi oldum. Ama on yıl oldu sonuçta. Başkasının babasıydı.”

“... Anlıyorum.”

“O neydi?” Nathan doğrulup omzumun üzerinden arkama baktı.

O sırada ayak sesleri duydum.

Sandalyemde arkama döndüm. Bardağımı öyle sıkı tutuyordum ki parçalamadığıma şaşırdım.

“Duydun, değil mi?” diye fısıldadı Nathan.

“Evet.”

“Kim var orada?” diye seslendi.

Lobide Sasha belirdi. Şaşkın şaşkın dolanıyordu. Üzerinde boksör şortundan başka bir şey yoktu. Uyanık olmadığı belliydi ve ışıklara doğru gidiyordu. Nathan’ın sesine tepki vermedi.

Nathan tuttuğu nefesini verip ayağa kalktı. “Tanrım, sen miydin? Siktiğimin otel hayaleti. Hadi seni odana geri götürelim.”

Zıplayan sinirlerimi yatıştıracağını umarak içkimi bitirip ben de biraz uyumaya çalışsam iyi olacağını söyledim. İsteyen paranoyak diyebilir ama Sasha’nın ikinci kez uykusunda peşimden geldiğini düşünmeden edemedim. Yüzüne dikkatle baktım -açık ağzına, yarı kapalı ve uzun kirpiklerinin ardında kalan gözlerine- ama hiçbir ifade, bilincinin açık olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Numara yaptığını gösterebilecek hiçbir şey yoktu.

Nathan yanına gidip nazikçe koluna girmişti.

“Hadi, dostum. Sabaha çok kalmadı. Odana kadar yaylanalım da başkalarının ödünü patlatma buralarda. En güzeli.”

Sanki bana öyle çok önemli bir şey anlatmış gibi davranmıyordu.

Belki anlatmamıştı da. Hepimiz o gün şok yüzünden güvenilmez ve işe yaramaz hale gelmiştik.

Ne var ki içimde kötü bir his vardı.

“Durun!” diye bağırdım arkalarından birdenbire.

“Şş, uyurgezerleri korkutmaman gerek,” diye tısladı Nathan.

“Bekleyin bir dakika.”

Bir elimde alevi cılız mum, koşar adım yanlarına gidip doğruca Sasha’nın ifadesiz yüzüne baktım.

Bakışları bana odaklanmadı.

Nathan gözlerini devirdi. “Ne yapıyorsun?”

Sasha’nın gözlerinin önünde birkaç kere parmak şaklattım. Sonra mumu ona doğru tutup yüzünün bütün hatlarını aydınlatarak uyumadığına dair küçücük bir işaret yakalamak için birkaç kere daha parmak şaklattım.

Hiç tepki vermeyince geri çekildim.

“Hiç. Kusura bakma, bir şey yok.”

Nathan bana endişeli bir bakış atınca kendimden şüphe ettim. Sonra Sasha’yla birlikte personel kapısından geçip gitti, ben de o gece ikinci kez utanç duyarak, bardaki bütün mumları söndürdüm.

Sırf olumsuzluğa kapıldığım için mi bilemiyorum ama şu an soruşturmamda pek yol alıyormuşum gibi gelmiyor İnsanlarla görüşme yapmak sandığım kadar faydalı olmadı,

Çünkü o günün anısı herkesin aklında öyle bölük pörçük ki hiçbirine güvenilemez. Ara sıra hatırıma düşen sahneler, uyanır uyanmaz elimden kayıp gidiveren rüyalar dışında kendi hafızama ne kadar g venebileceğimden bile emin değilim.

Altmış Altıncı Gün

Hadiseyi ilk Dylan'dan duyduk. Elbette konuya ilişkin endişeleri olan kadın önce ona başvurmuştu. Dylan hepimizi toplantı için bara çağırđı. Bütün grubu aynı yerde görmek nadiren olan bir şeydi; ne kadar az kişi kaldığımızı ve ne kadar hassas bir durumda olduğumuzu düşündürdü bu.

Yorgundum. Ne yaparsam yapayım uykumu alamıyordum.

Herkes gelip zeminde bir yere oturarak ya da duvarlara yaslanarak yerini alırken Dylan barın yanında dikiliyordu. Birkaç kişi restorandan sandalye getirmişti. Mia, Dylan'ın yanında duruyordu. Sıkkin görünüyordu.

Ben Tania'nın yanında duruyordum. "Konu ne, biliyor musun?"

"Hayır. Yiyecek?"

"Olabilir."

Tomi gelip diğer tarafımda durdu ama bir şey söylemedi.

Herkes toplandığında Dylan sesini biraz yükselterek konuştu.

“Bu sabah bir hadise yaşandı. Bay Nicholas van Schaik buradaki bir kadına saldırı girişiminde bulundu. Neyse ki söz konusu kadın onu defetmeyi başarmış. Bay Nicholas van Schaik yukarıdaki bir odaya kapatıldı ve kendisiyle ilgili ne yapacağımıza karar verene dek orada kalacak. Söylentilerin yayılmasını engellemek için herkese söylemek en iyisi olur diye düşündüm. Sezgilerim bana ne yapacağımız konusundaki kararı bir iki kişiye bırakmaktansa buna grup olarak karar vermemiz gerektiğini söylüyor. O yüzden... konuşsak iyi olacak diye düşünüyorum.”

Kimse söz almak istemiyor gibiydi, sonra Tomi, “Mia mıydı? İyi misin, Mia?” diye sordu.

Mia gülümsedi. “İyiyim, yanımda bıçak taşıyorum, o yüzden...”

Yuka da, “Buradan gönderilmesi gerekir. Değil mi?” dedi.

Dylan buna, “Onu gönderirsek bu sürgün etmek olur, ki bu da ölüme mahkûm etmekten farklı değil. Ayrıca geri gelip daha fazla sorun çıkarabilir. Usulca çekip gideceğini varsaymak yanlış olur,” diye karşılık verdi.

Tomi: “Ne yani, burada kalıp kaynaklarımızı boşa harcamasına izin mi vereceğiz?”

Sasha, görünmediği bir yerden: “Hâlâ bir insan o.”

“Birine tecavüz etmeye kalkıştı,” diye çıkıştı Tomi. “Senin kız kardeşine!”

Ortama sessizlik çöktü.

Dylan tekrar dizginleri eline aldı. “Bu işi kolaylaştıralım. Bir tür duruşma düzenlememiz ya da... bir mahkeme kurmamız gerek. Buna katılmak isteyenler el kaldırsın.”

Çoğu kişi elini kaldırdı.

“Ama bir dakika,” dedi Tomi, “insanlar katılmamayı tercih edebiliyorsa demokratik olmaz. Oylama yapmamız gerekebilir.”

“İnsanları yapmak istemedikleri seçimleri yapmaya zorlamak da demokratik olmaz,” dedim usulca.

“Ne dedin, Jon?” Dylan boynunu bana doğru kırdı.

“Dedim ki, insanları katılmaya zorlamak da demokratik olmaz.”

Tomi küçümseme belirten bir ses çıkardı. “Eğer bir oy herkesin katılımı sonucunda elde edilmezse bu adil bir temsil olmaz.”

“Orta yolda buluşmaya ne dersiniz,” diye önerdi Tania. “Herkes oy versin ama çekimser oy seçeneği de olsun.”

Dylan: “Bu fikri sevdim. Herkes için uygun mudur?”

Oda çoğunlukla sessizdi ama insanlar başlarını salladı.

Adam elini kaldırdı. “Ee, buna katılan olur mu bilemiyorum ama neden kararı Mia'ya bırakmıyoruz? Yani bu herifin saldırdığı kişi o. Bu konuda ne yapmak istediğini ona sormamız gerekmez mi?”

Herkes ona bakarken Mia ağırlığını bir ayağından öbürüne verip omuz silkti. “Bilmiyorum.”

Lex hızlı hızlı, anlamadığım, öfkeli bir şeyler söyledi ve Lauren tercüme etti.

“Diyor ki: ‘Neden ki? Eğer bütün kadınlar için tehlike teşkil ediyorsa güvende olup olmadığımı tek bir kadının karar vermesini istemem.’”

“Katılıyorum!”

Tania: “Ben de aynı görüşteyim.”

“Peki, tamam.” Adam bozulmuşa benzemiyordu. “Sadece sorayım dedim.”

“Öyleyse hep birlikte karar veriyoruz,” dedi Dylan. “Oylama yapıyoruz. Ama seçenekleri konuşmamız gerek. Bunu söylediğim için üzgünüm ama seçeneklerden biri idam olacak.”

Bunu söyleyecek cesarete sahip olması bende hayranlık uyandırdı. Konuşmaya başladığımızdan beri bu fikir tepemizde asılı duruyor olsa da başka kimse söylemek istememişti. Bir suç işlendiğini bildiğimiz andan itibaren ilk akla gelen *Onu öldürüyor muyuz?* oldu, çünkü kaynaklarımız çok azken ve giderek azalırken tek pragmatik eylem buydu.

“Onu öldürmeye karar verirse,” dedi Rob, usulca, ön tarafta bir yerlerden, “iş kim yapacak?”

“Ben yaparım,” dedi Tomi hiç tereddüt etmeden. “Sıra-daki soruyu alalım.”

Ona bir bakış attım. O da bana sanki, *Evet, ne var?* der gibi baktı.

Ona hayranlık duyup duymadığımdan emin değildim. Bir bakıma yükü diğer herkesin üzerinden bu kadar çabuk alıvermesine sevinmiştim. Ben de ne varsa gönüllü oldum ama buna gönüllü olur muydum, bilemiyorum.

Dylan da rahatlamışa benziyordu. Ne de olsa iş ya ona ya bana düşecekti. “Pekâlâ, öyleyse seçeneklerimiz şunlar: Bir, öldürmek, iki, burada hapsedmek. Sürgün etme seçeneği de olmalı mı?”

Haru Yobari: “Hayır. Haklısınız. Geri gelir.”

“Katılıyorum,” dedi Tania.

“Sürgün seçeneğimiz olması gerektiğini düşünenleriniz el kaldırsın,” dedi Dylan.

Şaşırtıcı şekilde kimse elini kaldırmadı.

"Gözden kaçırdığımız bir şey var mı peki?" diye yokladı Dylan.

Peter elini kaldırdı. "Öyleyse bunu gerçekten yaptığını varsayıyoruz? Duruşma yok, dediğin gibi?"

Mia ona ters ters baktı. "Bir şey varsaydığımız yok. Bana saldırdı!"

Peter omuz silkti. "Başka gören oldu mu?"

Kimseden ses çıkmadı.

Midem çalkalandı. Odadaki atmosfer gerginleşti. Tomi'nin yanımda sinirlenip kaskatı kesildiğini fark ettim. Tania da Peter'a kınayan bir bakış attı. Cinsiyetler arası bölünme fena halde göze çarpıyordu.

"Taşak mı geçiyorsun sen?" dedi Tomi. "Ona tecavüz etmeye kalkıştığını kanıtlamasını mı istiyorsun?"

"Bir kadının birini suçlaması üzerine o kişiyi öldürüp öldürmemeye karar vermemizin tehlikeli bir durum olduğunu söylüyorum sadece."

"İnanamıyorum buna." Tomi başını iki yana salladı.

"Ayak bileğinden bıçakladım onu," dedi Mia. "Başka ne kanıt istiyorsun?"

"Bu durumda yalnızca senin ona saldırdığının kanıtı var elimizde," diye yanıtladı Peter. "Affedersin ama gayet iyi görünüyorsun. Biri ırzına geçmeye çalışmış gibi bir halin yok. O ne diyor peki?"

"İtiraf etti." Dylan araya girdi. "Onu odaya hapsedtiğim sırada, 'Beni bıçakladı,' deyip durdu. Ona bir sürü hakarette bulundu, kendisinin kaşındığını söyledi. Yakalandı. Bana göre ortada hiç şüphe yok."

"Bu bir itiraf değil," dedi Peter, daha da üsteleyerek.

"Yalan söylediğimi mi söylüyorsun?" Mia kollarını kavuşturdu.

Peter sinirle, "Herkes sırf hoşlanmadıkları için birini suçlayabilir," dedi.

Odaya tiksinti dolu bir enerji yayıldı. Genellikle kayıtsız kalan Yuka bile başını iki yana salladı. Tomi patlamak üzere diye düşünüyordum. Bir kez daha göz ucuyla ona baktığımda nefretle dudak büküyordu.

"Bu kadarı yeter!" Dylan öne doğru bir adım ilerledi. "Bu kadar önemli bir konuda yalan söyleyecekleri varsayımında bulunarak buradaki kadınlara saygısızlık etmeyelim. Bundan daha iyi bir yaklaşım sergileyebiliriz. Eğer birisi gruba karşı tehlikeli addedildiyse, tersi yönde kesin bir kanıt olmadıkça icabına bakmak zorundayız. *Kesin* kanıt olmadıkça. Herkes anladı mı?"

"Teşekkürler!" dedi Tomi sinirle.

"Buradaki herkes için geçerli bu," dedi Dylan. "Doğru dürüst bir duruşma düzenlemek için ne vaktimiz ne kaynağımız var. Tarafların ifadelerini dinlemeye günler harcamayacağım. O nedenle farklı bir iddia öne sürmek isteyen bir şahit çıkmadıkça insanlara inanacağız. Aptalca sebeplerden yalan söylediklerini varsaymayacağız. Küçük bir grubuz, bu yüzden birbirimize saygılı davranmalıyız. Başka derdi olan var mı bununla?"

Herkes başını sallayarak olmadığını onayladı.

Tomi, Peter'a dik dik baktı. "Eh, burada kimler kadınların tecavüz konusunda yalan söylemek için bahane aradığını düşünüyor, bildiğimiz iyi oldu."

"İnsanlar yalan söyler," dedi Peter. "Pek çok sebepten."

"Bir kez daha yalancı desene bize hadi!" Tomi ona doğru birkaç adım atınca Peter bakışlarını kaçırdı.

“Hadi gel,” dedim, uzanıp Tomi’nin kolunu tutarak

“Evet, karar verildi. Kimsenin dikkat çekmek istediği ahlaki bir nokta yoksa bence oylama yapsak iyi olur.” Dylan odaya bir göz gezdirdi. “Konuşmak isteyen biri varsa şimdi bir fırsatınız var. Derdinizi etrafınızdakilere saygısızlık etmeden dile getirirseniz kimse size bağırmayacak. Acele etmeyin, biraz düşünün.”

Tomi hâlâ dik dik bakarak tekrar bana yaklaşıncı kolunu bıraktım.

Göz ucuyla Tania’ya baktım ama çabucak bakışlarını çevirdi.

Olaya faydacılıkla ilgili bir noktadan yaklaşmayı düşündüm; hapis cezasından yana verilen tüm oyların ciddiye alınamayacak kadar kusurlu olduğunu, çünkü kaynakları bir suçlu için kullanmanın çoğunluğun zararına olacağını belirtmeyi düşündüm. Ne var ki kendi kendime karşı argümanlar öne sürerek vazgeçtim. Herhangi bir alternatifi ortadan kaldırırsak, insanların herhangi bir hatasını ölümle cezalandıran bir toplum -her ne kadar küçük olsa da- oluruz. Gerekli bile olsa, öyle insanlar olmamızı istediğimden emin değilim.

Bir başka hayatta, ölüm cezasına karşıydım.

O yüzden sesimi çıkarmadım. Başka kimse de konuşmadı.

“Pekâlâ, o zaman devam edelim,” dedi Dylan. “El kaldırarak oylama yapabilir miyiz, yoksa oyların anonim olmasını isteyen var mı?”

Kimse anonim olmasını istemedi.

Dylan dedi ki: “Bu durumda, kimler Nicholas van Schaik’in tecavüz girişimi nedeniyle sonsuz süreyle hapis cezasına çarptırılmasını istiyor?”

Peter elini kaldırdı. Şaşırtıcı şekilde Rob, Sophia ve Sasha da dahil olmak üzere başka birkaç kişi daha kaldırdı.

“Kimler Nicholas van Schaik’in tecavüz girişimi nedeniyle idam cezasına çarptırılmasını istiyor?”

Diğer kadınların hepsi elini kaldırdı. Dylan ve Adam da el kaldırdı. Çekimser oy kullanmayı düşündüm ama zayıflık olacağına, ayrıca iki yönde de oy kullanmamayı tercih etsem bile kadınlarla birlik içinde olduğumu göstermenin daha iyi olacağına kanaat getirdim.

Elimi kaldırdım.

Hayatımda ilk kez idam cezasından yana oy verdim.

Kaç kişinin çekimser oy kullandığını hesaplayamadım.

“Diğerleriniz de çekimser oy kullanıyor,” dedi Dylan, kati bir tonla. “Öyleyse karar verildi. Tomi, cezayı uygulamaya hâlâ gönüllü müsün?”

“Kesinlikle,” dedi.

“Pekâlâ. Herkese teşekkürler. Başka bir şey söylemek isteyen var mı?”

İnsanların bir kriz sırasında bile anlaşmazlığa düşmekten ne kadar çekindiklerini hafife almış olabilirim ama daha çok kişinin sonuca karşı çıkmasını beklemiştim. Kimse karşı çıkmadı. Bütün tartışma ve oylama yaklaşık yirmi dakika sürdü. Bu iyi mi kötü mü bilemedim. Çok az kişi olduğumuz için böyle bir karara varmak daha kolaydı belki de. Ne de olsa doğrudan demokrasi yalnızca küçük gruplar içinde uygulanabiliyordu ve biz de küçük bir gruptuk.

Siyasi bilimler bölümündeki meslektaşlarıma bundan bahsetmek çok hoşuma giderdi diye geçti aklımdan. Bireysel kariyer yolculuklarımızda hepimiz demokrasi üzerine

yazılar yazmıştık ve ben şimdi uygulamasına şahit oluyordum: vaka çalışmasında son nokta.

İnsanlar dağılmaya başladı. Dönüp sağıma bakınca Tania'nın orada olmadığını fark ettim.

Tomi dedi ki: "Çabuk oldu."

"Bunu görmek için yüksek meblağlar ödeyecek politika teorisyenleri biliyorum," dedim, duygusuz görünmemek için usulca.

Gülümsedi. "Benim de aklımdan geçti bu."

Dylan ile Mia yanımıza geldi. Dylan dedi ki: "Şimdi yapıp kurtulsak mı?"

Tomi'nin yüzüne baktım ama hiç istifini bozmadı.

"Yapalım gitsin," dedi.

"İyi misin sen?" diye yokladım.

"Geleceğin tecavüzcüsünü öldürdüğüm için uykularım kaçmayacak."

Sadece cesaret gösterisi miydi yoksa gerçekten umursamıyor muydu, anlayamadım.

Mia dedi ki: "Teşekkürler, yani, bütün bunlar için."

Dylan'ın yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. "İnsanların suç ihbarında bulunmaktan korkmasını istemeyiz. Bu önemli."

Adam bardan ayrılırken kapının önünde durup, "Yardım lazım olursa bana seslenin," dedi.

Geride kalanlarımız nasıl bir yol izleyeceğimizi bilemeyecek birbirimize baktık. Bir insanı öldürmek konusunda belli bir protokol yoktu ama biz oluşturmak üzereydik Kendimi, nihayetinde benim oyumun bir önemi olmadığını düşünürken buldum. Neredeyse bir mantra gibi tekrarlıyordum bunu. Normal şartlar altında asla yapmayacağımı

bir şey yaparak idamdan yana oy kullanmış olsam da benim oyum belirleyici oy değildi.

Şimdi bile bunu hâlâ sorguladığıma göre, acaba yanlış kararı mı verdik diyorum.

Altmış Altıncı Gün (2)

Tomi ile Dylan yukarı çıktıktan sonra bir süre barda tek başıma oturup idam sırasında onlara katılıp katılmamayı değerlendirdim. Bir adamın öldürölmesini izlemek hiç istediğim bir şey değildi. Yine de bu tür şeyleri kayda almak görevim gibi geliyordu. Tomi cellat rolünü üstlenmişti, bu yüzden olayın tarafsız bir raporuna ihtiyaç vardı.

Nadia, eğer bunu okuyacak olursan, bu konudaki durumum karşısında hayal kırıklığına uğrayabileceğini biliyorum. Birini ölüm cezasına çarptırmanın normal gelmediğini bilmeni istiyorum. Ne de olsa türümüzün çoğunun ani yok oluşu yüzünden insan yaşamı değer kaybetmiş değil; aksine daha bile önem kazandı, o yüzden insan yaşamına karşı tehditler de bir o kadar ciddiye alınmalı. Öte yandan... bu argüman pek sağlam değil. Eğer insan yaşamı grubun varoluşuna karşı tehditleri ortadan kaldırmamızı gerekecek kadar kıymetliyse aynı mantık daha öncesi için de geçerli olabilirdi.

Belki de ölüm cezasına sandığım kadar karşı değilimdir. Belki de van Schaik'i öldürmek hümanist bir davranıştı. Bilemiyorum.

Bu bir felsefe metni değil. Her iki yönde de hüküm vermek bana düşmez. Ne var ki bu tür argümanları ne sürmek, önceden yaşam ve lme dair çoğu soyut fikir beni etkilemezken daha kolaydı.

Kalkıp lobiye gittim. Tomi ile Dylan aralarında Nicholas van Schaik, yanlarında bir av tüfeğiyle dönene dek bekledim. Onları görünce fenalaştım. Bedenim değil ama ruhum fenalaştı.

Van Schaik'in benzi atmış, titriyordu. Mia'nın kendini savunurken baldırında açtığı yara yüzünden zar zor yürüyordu. Geri dönmeyeceği halde yürüyüş için sıcak tutacak bir palto giymesine izin verdiklerini fark ettim.

Merdivenlerdeki mnakaşamızın dışında van Schaik'le hiç konuşmadığımı itiraf etmekten üzüntü duyuyorum. Çoğunlukla Peter'la, bazen de Lauren ve Lex'le birlikte oturuyordu. İngilizce konuşanlar ile konuşmayanlar arasındaki ayrım bir kez daha kendini göstermişti.

Van Schaik, "Lütfen," dedi. Bunu söylerken doğruca bana bakıyordu. Tomi ve Dylan'a yalvardığı belliydi, şimdi de benden destek istiyordu.

Ne diyeceğimi bilemeyip bakışlarımı çevirdim.

"Hayır, lütfen! Lütfen! lmek istemiyorum!"

Felemenkçe başka bir şey daha söyledi. Muhtemelen aynı şeydi.

"Gelmek zorunda değilsin," dedi Tomi bana.

"Gelsem iyi olur gibi geliyor."

"Bekleyin."

Arkamızı döndüğümüzde Peter yanımıza gelmişti. Siyah spor paltosunu giymiş, ellerini ceplerine sokmuştu.

"Veda etmek mi istiyorsun?" diye sordu Dylan.

Tomi gözlerini devirdi.

Peter bir bana bir Dylan'a baktı.

"Ben yapmalıyım," dedi o gür ve hırıltılı sesiyle.

Van Schaik Felemenkçe ya da Almanca bir şey söyledi ama Peter sözünü kesti.

"Ben yapmalıyım," dedi tekrar, İngilizce. "Onu tanıyorum. Ben yapmalıyım."

Dylan ona döndü. "Yapmak mı istiyorsun?"

"*Yapmalıyım* dedim. Bir adamı öldürmek şahsi bir eylem olmalı."

Ben ona güvenmekte tereddüt ettim ama Dylan güvendi ve tüfeği Peter'a uzattı. Belki de bunu bir iyi niyet göstergesi ya da bardaki tartışmadan sonra bir uzlaşma olarak görmüştü.

"Tomi, senin için uygun mu bu?" diye sordu.

Tomi omuz silkti. "Benim için fark etmez, ıskalamadığı sürece."

Böylece eylemi Peter üstlendi ve hep birlikte dışarı çıkıp ormanın içine doğru biraz yürüdük. Muhtemelen oteldekilerin silah sesini duyamayacağı kadar uzakta değildik.

Van Schaik perişan, boğuk sesler çıkararak ağlamaya başladı. Oteldekiler en azından bunu duyamazdı.

Peter'ın ne hissettiğini merak ettim. Yanımdan yürüdüğü halde ifadesinden duygularını okumakta zorlandım.

Dylan ile Tomi aralarında van Schaik'le biraz önümüzden yürüyordu. İkisinin konuşmalarını duydum.

"Hazır buradayken," dedi Dylan, "tabancan hakkında konuşmamız gerekecek."

"Neden?"

"Görünüşe göre cephaneliğin tükenmiyor."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Fazladan birkaç mermim var," dedi Tomi.

"Hayır, yok. Ayrıca tabancamı tanıyorum ben. Otelin kalanını rehin alman doğru değil."

"Kimseyi rehin almadım ben," diye çıkıştı Tomi.

"Tomi." Dylan alçak sesle konuşuyordu. "Aramızdaki silahlı tek kişi olamazsın."

Tomi, van Schaik'i işaret etti. "Bu pisliğin eline bir tüfek geçseydi, Mia'yı silah zoruyla zapt edebilirdi."

"Bana güveniyor musun?"

Tomi tereddüt etti. "Ne alakası var şimdi bunun?"

"Dolu bir silahım olsa suç işlemek için kullanır mıyım sence?"

"Hayır... tabii ki kullanmazsın. Ama burada kimseyi tanımıyorum."

"Buradaki herkesten bahsetmiyorum ben, kendimden bahsediyorum. Görünen o ki bir tür lider olarak görevlendirildim, ya da bir lider değilse de bir idareci gibi. Bu grup için bazı zor kararlar vermiş biri olarak işler bir silahım olması konusunda bana güveniyor musun?"

Yaklaşımına hayran kaldım. Ona sert çıkabilir, tehditler savurabilirdi ama sakindi. Bu tavrı, hakkında bildiğimi sandığım şeylerden şüphe etmeme sebep oldu. Ölü kızla bir ilgisi olması nasıl mümkün olabilirdi ki? Çatıdaki o günü ve nasıl şoka girdiğini, minik cesedi asma merdivenden indirirken yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Cesedin orada olduğunu biliyorsa neden çatıya çıkmamıza izin verdi ki? Tanklarla ilgili bütün planlara neden o ön ayak oldu? Hiç mantıklı gelmiyordu. Dahası, bu otelde bir kadının hayatını kurtarmak için Victor Roux'yla mücadele etmişti; tıpkı

bizim için mücadele verdiği gibi. Bana söylediği şeylerin doğru olduğuna dair hiçbir somut kanıtım yoktu ama yine de aklıma yatmayan bir şeyler vardı.

Ona güvenmek istiyorum. İşin özü bu. Ona güvenmeyi çok istiyorum çünkü o güven olmadan mahvoluruz.

Tomi dedi ki: “Sana mı? Yani *sadece* sana?”

“Evet, sadece bana.”

Tomi yavaşça başını salladı. “Tamam. Cephanelikten istediğın kadar alabilirsin.”

“Tabancamı geri vermek ister miydin?”

“Bir düşünüyim. Yanımda silah bulunsun istiyorum.”

Peter’ın tartışmalarına ilgi göstermemesine şaşırdım ama o da duymuş olmalıydı.

“Bir insanı öldürmek şahsi bir eylem olmalı derken ne demek istedin?” diye sordum.

“Ne dediysem onu.”

“Ama neden?”

Bana sanki çocukmuşum gibi baktı. “Seni vurmayı umursayan biri tarafından mı vurulmayı tercih edersin yoksa umursamayan biri tarafından mı?”

“Birincisini tercih ederim, herhalde.”

“O zaman ne demek istediğimi biliyorsun demektir.”

Uzaklarda bir yerde bir kuş ciyaklayınca ikimiz birden ağaç tepelerine baktık. Haftalardır hiç yabani hayvana rastlamamıştım. Yeniden bir kuş görmek beni öyle heyecanlandırdı ki Peter’ın kolunu tuttuğumu ancak birkaç saniye sonra fark ettim. Gülümsüyordum. Gerçekten gülümsüyordum, üstelik zoraki de değildi.

Kuşu bir daha duymadık.

“Tüh,” dedim kendi kendime. “Tüh, hadi be. Nereye gittin?”

Ağaçlar sıklaştı ama yağmur ve güneş almamaktan çoğu ölüyordu. Ağaç gövdelerinden birine dokundum. Kupkuru olmuş, dıştan içe doğru ufalanmaya başlamıştı. Acaba gerçekten bu işten yalnızca böcekler mi sağ çıkacak diye düşündüm. Radyasyon zehirlenmesinden kaçınma işini becerebilecek miydik? Rasyasyonun nasıl etki ettiğinden bile emin değildim.

“Geldik,” dedi Dylan, bir başka açıklığa çıkar çıkmaz.

Van Schaik bir kez daha “Lütfen!” diye şansını denedi.

“Böyle yapmazsan bu iş çok daha kolay olur.” Dylan onu omuzlarından sıkıca tutup hıçkıra hıçkıra ağlayan adamın gözlerine baktı. “Bundan kaçış yok. Çabuk olacak. Ne kadar direnirsen o kadar çok acı çekersin. Bizi seni zapt etmeye zorlama. Biraz onurlu davran ki ölümün huzurlu olsun.”

Tomi’yle birbirimize baktık. O bile biraz rahatsız olmuş gibiydi.

“Nick.” Dylan’ın konuşması van Schaik’i yatıştırmayınca Peter onu kenara çekip Almanca bir şeyler söyledi.

Peter’in elinde tüfekte onunla konuşmayı başarmasından etkilendim.

“Ne diyor?” diye sordum Dylan’a.

“Almanca bilmiyorum.”

Van Schaik titredi ama başını salladı, Peter da yaklaşık on adım daha ileri gitmesine yardım etti. Van Schaik ağaçların bittiği yerde durup ağırlığını sağlam bacağına verdi. Birkaç saniye bize baktıktan sonra arkasını dönüp gözlerini tam karşı tarafa dikti.

Ben de öyle yapardım. Ölecek olsam yüzümü cellatlarımdansa ağaçlara dönmeyi tercih ederim.

Peter yanımıza geldi. Bize karşı bir tiksinti ifadesi vardı yüzünde. Sonra doğruca arkasını dönüp tüfeği yanağına doğru kaldırdı.

İçinden geri saydığını gördüm. Beş, dört, üç, iki...

Ve Van Schaik yaralı bacağıyla diz çöküp emekleyerek kaçmaya çalıştı.

Tomi'nin, "Vur onu!" diye haykırmasıyla kurşunun van Schaik'e isabet etmesi bir oldu.

Hepimiz irkilip kulaklarımızı kapatırken van Schaik'in ölü bedeni bitkilerin arasına düştü.

Peter tekrar bize dönüp tüfeği sertçe kollarıma bıraktı. Cebine uzanıp bir paket sigara çıkardı, bir tanesini yaktı.

Dedi ki: "Herhalde kaçacaktı."

Sonra çekip gitti.

Tomi, van Schaik'e doğru birkaç adım ilerleyip cesedin yanına çömeldi.

Omzunun üzerinden bakıp, "Başına isabet etmiş," dedi.

Hepimiz van Schaik'in kalın paltosunu üzerinden çıkarıp kendi üzerine olacak mı diye deneyen Tomi'yi izlerken uzun bir sessizlik oldu.

"Onu gömmeli miyiz?" diye sordu Dylan.

"Tecavüzcüler için mezar kazacak değilim." Tomi bir ona, bir bana bakıp Peter'ın peşinden gitti.

"Biz kazsak mı?" Dylan bu kez bana soruyordu.

"Onu burada öylece bırakmak doğru gelmiyor."

"Batıl inançların var mıdır, Jon?"

"Hayır." Bir daha düşündüm. "Biraz."

"Hâlâ İncil'den pasajlar okuyabiliyorsun. Burada bunu yapabilen başka birini tanımıyorum."

"Hafızana kazınıyor."

“Katolik okuluna mı gitmiştin?”

Van Schaik’in cesedine baktım ve daha fazla tiksinti duymadığıma şaşırdım. Artık olup bittiğinden ölümü pek o kadar çelişki yaratmıyordu. Kesinlikle doğru kararı verdiğimizizi düşünmek daha kolaydı. Bu kadar kolay olması beni korkuttu. Acaba Harriet Luffman’ı öldüreni bulursam aynı şeyi yapabilir miyim diye düşündüm. Tek mantıklı karar, adaleti sağlamanın tek yolu bu olurdu ama yapabilir miydim?

“Jon?”

“Ha? Ah, hayır, dinî bir okula gittim ama Katolik okulu değildi. Aşağı yukarı on dokuzuma kadar kilisede çalışmak istiyordum, çoğunlukla annemle babam bunu istediği için. Sonra eğitimi bırakıp üniversiteye gittim.”

“İlginç herifsin.” Van Schaik’e bakıp iç çekti. “İçgüdülerim onu gömmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Benim de.”

“Ama şu an yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Daha sonra geri gelebiliriz. Yardım ederim. Belki Rob ya da Adam veya başka biri de bize katılabilir.” Ağaçları işaret edip devam ettim: “Daha önce bir kuş sesi duyar gibi oldum. Kuş sesi duymayalı çok olmuştu.”

“Lanet olsun, daha çok kuş olsa iyi olurdu. Çıkıp onları avlayabilirdik.”

Benim ilk aklıma gelen bu olmamıştı. Kalan yaban hayvanlarını katletme düşüncesi beni biraz üzdü ama bunu kendime sakladım. Dylan’ın düşünceli bir hali vardı. Tekrar otele doğru ilerlerken kaşlarını çatarak bana döndü.

“Bir itirafta bulunabilir miyim?”

Gülümsedim. “Eğitimimi tamamlamadım, biliyorsun. Günahlarını bağışlayamam.”

“Çok komik. Hayır, ben... Bir an için ona imrendim, biliyor musun?”

“Kime?”

“Van Schaik’e. Kafaya bir kurşunla ölüp gitti. Artık yiyecek bulmak, gruplaşmak ya da mücadele etmek veya hayatta kalmak ya da mermi koparmak için ukala bir sarışın kıza yanaşmak gibi şeyler için endişelenmesine gerek yok. Bize bakmıyordu bile. Bir lambayı söndürmek gibi bir şey olmalı.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Devam etti. “Merak etme, fişi çekmeyi düşünmüyorum. Sadece... düşündüm ki belki daha iyi bir yere gitmiştir. Bir an için bunu kıskandım.”

“Cennet’e inanıyor musun?”

“Emin değilim.”

“Eh, makul bir cevap.”

“Sen bir noktada inanmış olmalısın. Ne değişti? İnancımı mı kaybettin? Artık ateist misin?”

“Ateist değilim. Daha ziyade agnostığım. Asla bilemeyeceğimi fark ettim, o yüzden hiç gelmeyebilecek bir başka hayata hazırlık yapmak yerine ne yaparsam bu hayatta yapsam iyi olur dedim.”

Başını salladı. “Yani seks yapmak istedin, değil mi?”

“Ah, hem de nasıl.”

İkimiz de güldük.

“Genç bir adamın Tanrı’ya karşı çıkmasına sebep olabilecek bir şey varsa o budur,” dedi.

Dylan bir an için beni süzdü. Sanki bana başka bir şey sormak istiyormuş gibiydi. Tomi ve benimle ilgili ya da belki de yürüttüğüm soruşturma hakkında. Ne var ki sormaya karar vermiş gibiydi. Yürümeye devam ettik.

Birdenbire, “Kral dairesi nerede?” diye soruverdim.

Bir an için tereddüt etti ve sanki soru fiziksel olarak ritmini bozmuş gibi bir adımı atlادığı dikkatimi çekti. “Kral dairemiz yok. Daha güzel, geniş birkaç odamız var ama kral dairemiz yok. Neden sordun?”

“Sebebi yok. Odam küçük geliyor. Taşınmayı düşünüyordum.”

“Anlaşıldı.”

Otele döndüğümüzde insanlar öğle yemeği için restorana inmeye başlamıştı. Birkaç tanesi biraz önce ne yaptığımızı bilerek bize kötü bakışlar attı.

Tomi ortadan kaybolmuştu. Yukarı çıktığını tahmin ediyordum. Dylan da yanımdan ayrılıp mermi almaya gitti.

Rob beni lobide görünce yanıma gelip bir sigara uzattı.

“Hepiniz beni bağımlıya çevireceksiniz,” dedim ama çakmağı aldım.

“Nasıldı?”

“Bir kuş sesi duyar gibi oldum,” diye yanıtladım.

Yüzü aydınlandı. “Ne tür bir kuştı?”

“Bilmiyorum, üzgünüm. Göremedim ve sesi de sadece bir kuş sesine benziyordu. Ayırt edemiyorum.”

“Ne yapalım... Ötüşü *guguk guuk* gibi miydi, yoksa *gaak* gibi mi, yoksa *yüüü* gibi miydi?”

Gülümsedim. “*Cüük* gibiydi daha ziyade.”

Kahkahalarımız yüzünden birkaç kişi dönüp bize bakınca bunun uygunsuz gelmiş olabileceğini fark ettim. Daha biraz önce aramızdan birini öldürmek zorunda kalmıştık. Henüz bunun bizde ne tür bir değişikliğe sebep olacağını kestiremiyorum.

Altmış Altıncı Gün (3)

Bir gün gerideyim. Öncelikle Nicholas van Schaik'in idam edildiği günü yazmayı bitireyim.

Öğle yemeğinden sonra Dylan, Adam ve ben onu gömmek için küreklerle ormandaki açıklığa döndüğümüzde olaylar hızlı gelişti. Rob da bizimle geldi ama ormana vardığımız anda gruptan uzaklaşıp daha önce bahsettiğim kuşun peşine düştü. Yüzünde hafif bir tebessüm, iki eliyle fotoğraf makinasını tutmuş, yukarılardaki dallara bakıyordu. Arkasından bakmadım.

Cesedi bıraktığımız yere yaklaştığımızda bir kuş sesi, herhangi bir yabani yaşam belirtisi var mı diye kulak kesildim ama bu kez hiç ses yoktu. Rüzgâr son birkaç saatte şiddetlenmişti ve solmuş yapraklar rahatsız edecek kadar yüksek sesle hışırdıyordu.

Dylan dedi ki: "Buradaydı."

Etrafa bakındık ama görünürde bir şey yoktu. Ceset yoktu.

"Her yer birbirine benziyordur," dedi Adam.

"Hayır. hayır. Burasıydı." Emindim. "Burasıydı, değil mi?"

Elimi yerdeki bir yaprak birikintisine doğru savururken Dylan başını salladı.

"Evet, Tomi ve ben şu ağacın arkasında duruyorduk. Peter buradaydı. Van Schaik de şuradaydı."

"Öyleyse..." Adam kaşlarını çatarak küreğinin üstüne yaslandı. "Bir yanlışınız olmalı?"

"Yanlışımız yok." Dylan'ın gözlerine baktım. "Eminim."

"Buradaydı," dedi. "Bakın! Kan."

Tam cesedi bıraktığımız yerde kan vardı.

"Öyleyse gitti mi? Nasıl?" Adam olduğu yerde zıplamaya başladı; rüzgârdan dişleri takırdıyordu. "Tomi ona kaç kere ateş etti? Van Schaik sürüne sürüne gitmiş mi?"

"Peter vurdu onu. Başından." Dylan ayağıyla yaprakları sağa sola itip kan izi aradı. "İnan bana, hiçbir yere sürünecek halde değildi."

"Ölüydü," dedim ve sonra şüpheye düştüm. "Ölüydü, değil mi?"

"Ölüydü. Peter iyi nişan alıyor. Hepimiz gördük."

Adam: "Ne oldu o zaman?"

Birdenbire son sürat koşarak otele dönme isteğine kapıldım. Yüzümden belli olmalıydı çünkü Dylan uzanıp omzumu tuttu ve alçak, tekdüze bir sesle konuştu.

"Bakın, sakın olalım. Bu ormanda hâlâ hayvanlar var. Bir tanesi cesedi sürükleyip götürmüş olabilir."

Adam ikna olmuş benzemiyordu. "Ne yani, kurtlar mı var? Ayılar? Hangi hayvan koca bir insan cesedini sürükleyip götürür ki?"

"Başka birileri götürdüyse?" dedim, sersemlemiş bir halde. "Buralarda hiç kurt yok. Hiç duymadım."

“Olabilir.” Dylan iç çekti. “Radyasyon onları iyice kuzuya sürmüş olabilir. Öte yandan buradalarda neredeyse hiç bir zaman ayı olmadı. 2013’te bir tane vardı ama vuruldu.”

“Öyleyse bu ormanda bir cesedi sürükleyebilecek bir hayvan yok?” diye tekrarladım.

“Hayır,” diye pes etti. “Pek olası değil.”

“Hassiktir.” Adam bir elini başının arkasına koydu. Gözleri kocaman açılmıştı. “Siktir. Siktir.”

“Sakin ol. Otele döneceğiz.” Dylan’ın sesi neredeyse fısıltı kadar alçaktı. “Otele kapanıp bütün girişlerimizin kapalı olduğundan emin olduktan sonra bunu konuşabiliriz.”

“Olmaz öyle şey, otel o kadar büyük ki hâlihazırda birileri içeride saklanıyor olabilir ve bizim haberimiz bile olmaz!”

“Siktir, Adam!” Küreğimi yere fırlattım. “Siktir git!”

“Benden söylemesi!”

“Biliyorum, üzgünüm, sadece... Bunu söylemesen olmaz mıydı? Tanrım!”

Dylan beni sarstı. “Kendine gel, adamım. Sakin olacağız, otele döneceğiz, sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz. Silahlarımız var, bu sayede küçük bir askeri birlik kurup oteli köşe bucak arayabiliriz. Ama paniğe kapılmak olmaz.”

Sakin kalmayı nasıl başardığını bilmiyorum. İlk günden beri bu kadar korkmamıştım. Süpermarkette meslektaşlarımın vurulduğuna şahit olduğum zamankinden bile çok korkuyordum. Bambaşka bir korkuydu bu. Henüz karşılaşmadığımız bir şeyin korkusu, yalnızca zihinlerimizde canlandırdığımız en kötü senaryoydu.

Atmosfer kasvetliydi. Kürekleri alıp açıklıktan ayrıldık. Sanki yanılıyor olabilirmişiz gibi dönüp bir kez daha arka-

ma baktım ama ceset kesinlikle ortada yoktu. Sonra birden aklıma geldi...

"Gidemeyiz ki," dedim.

Adam: "Cidden mi? Neden?"

"Rob buralarda bir yerlerde. Kuş arıyordu. Onu burada bırakıp gidemeyiz, hele de..."

Sözcükleri dile getirmek istemedim.

"Üstünde silah var mı?" diye sordu Adam, Dylan'a.

"Hayır, hiçbir şey getirmedi."

"O zaman kalıp onu arayamayız."

"Beyler." Ellerimi açtım. "Yapmayın ama, Rob'dan bahsediyoruz. Haberi yok, tetikte olmayacak!"

"Buralarda silahsız dolaşp pusuya düşersek ona bir faydamız olmaz," dedi Dylan, derin bir nefes alarak. "Kötü hissettirdiğini biliyorum ama hazırlıklı olduğumuz zaman geri gelebiliriz. Şu anda burada olmak hoşuma gitmiyor. Sizi bilmem ama ben geri dönüp silahlanmak istiyorum."

Ormana baktım ve bir sebepten, aptalca bir sebepten, "Rob!" diye bağırdım.

Adam beni göğsümden ittirdi. "Kes sesini, ne halt ediyorsun?!"

"Yakınılardaysa gelir!"

"Hayır, *gerzek*, ormanda kim varsa onlara birimizin yalnız olduğunu bildirmekten başka şey yapmadın!"

Dylan ile Adam arasındaki boşluğa baktım ve telaştan elim ayağım boşandı. "Ah... ben... düşünemedim."

"Hadi!" Dylan beni kolumdan sürükleyerek önden ilerlemeye başladı. "Harekete geçelim, bunu içeride tartışabiliriz."

Başka bir şey söylemedim. Rob'u görürüm umuduyla dönüp ağaçların arasına bakıp durdum ama çağırma ce-

vap vermedi. Başkasını da görmedim. Otele döner dönmez suçluluktan fenalaşmış bir halde barda oturdum. Dylan ile Adam silahlar ve otelin aranması konusunda Tomi'yle görüşmek üzere yukarı çıktı. Küreğimi sandalyemin yanına yasladım. Bir süre sonra Sophia yanımdan geçti ve iyi miyim diye sordu.

“Rob’un döndüğünü görmedin, değil mi?” diye sordum. “Bizden önce?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ama sabahtan beri burada değildim ben. Odasına baksan?”

“Evet. Evet, mantıklı.”

Ne var ki Rob odasında da değildi. Dylan bakmıştı. Bir süredir ilk defa dua etmeye başladım. Ölümüne sebep olmuş olmayayım diye dua ettim.

Bütün girişleri kilitleyip otedeki tüm odaları aramak üzere küçük gruplar oluşturmayı konuşmaya başladık. Herkes odasına çekilip kapısını kilitleyebiliyordu, o yüzden kimse odalarında gafil avlanmaktan korkmuyordu. Vahşi doğadan farksız gelen, geriye kalan her yerdî şimdi.

*

Dylan bir kez daha toplandığımız barda hepimize seslenerek dışarıdan birileri gizlice otele girmiş olabilir diye birkaç küçük grubun otelin bütün katlarındaki bütün odaları arayacağını bildirdi. Cesedin ortadan kaybolduğundan bahsetmedi.

Herkes yorgun, günün böyle başlaması karşısında hâlihazırda stresliydi. Haru, “Neden otelde bir başkasının olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Henüz emin değiliz,” dedi Dylan, olağanüstü bir sakinlikle. “Birkaçımız bu sabah ormandayken şüphe çekici hareketliliğe rastladık. Oteli aramayalı epey oldu. Güvenlik için düzenli aramalar yapmakta fayda var.”

Cevabı Bay Yobari’yi tatmin etmişe benziyordu.

Pek o kadar tatmin olmayan Peter elini kaldırdı. “Şüphe çekici olan neydi tam olarak?”

“Bu konuya girmek istemiyorum.”

“Bilmek istiyorum.”

Dylan ters ters baktı. “Bu konuya girmek istemiyorum çünkü ortada bir şey olmayabilir. Herkesi telaşa sürüklemek istemem. Sen ister misin?”

Başka kimse bir şey söylemeyince Peter başını sallamakla yetindi.

Bir an için durup yeniden bara göz gezdirdim ama Rob’dan eser yoktu. Henüz dönmemişti, neredeyse iki saattir de yoktu. Adam’la göz göze geldim çünkü o da aynısını yapıyordu.

Rob aramızdaki en nazik, en iyi huylu insandı. İyi olduğunu umut ediyordum çünkü onun kaybı bizi derinden etkilerdi.

“Hazır hepimiz buradayken başka bir konuyu konuşabilir miyiz?” diye sordu Lauren barın öbür tarafındaki köşeden. Lex’le el ele tutuşuyorlardı. “Tayınlar hakkında konuşabilir miyiz?”

Mia ve Sophia dahil birkaç kişi de başını salladı.

“Sorun nedir?” diye sordu Dylan.

“Tayınların küçüldüğünü fark ettik. Epey bir stoğumuz olduğunu söylemiştin. Neden şimdiden aç kalıyoruz ki?”

“Katılıyorum,” dedi Sophia. “Ben bir sebep göremiyorum. Hepimiz çoğunlukla açız.”

“Kış kapıda ve içeri girdiğinde kişi başı birkaç konser veden başka bir şeyimizin kalmaması iyi olmaz,” diye söz girdi Adam.

“Ama o zamana kadar daha fazla yiyecek bulmak için vaktimiz var. Neden böyle erken zamanlı... ne deniyordu?”

“Vakitsiz?” dedim.

“Evet, neden vakitsiz bir telaşa kapıldığımızı anlayamıyorum.”

Sophia'nın daha önce söz aldığını görmemiştim.

Dylan duraksayıp biraz düşündü. “Bundan sonraki yiyecek seferleri için şehrin daha içeri bölgelerine girilmesi gerekecek. Daha tehlikeli olacak ve... sağ salim döneceğimizin garantisi yok. Son seferimizde bazı insanlara, bu otelden çıkıp giden insanlara rastladık. Bize saldırdılar, biz de onları nefsi müdafaa nedeniyle öldürmek zorunda kaldık. Her zaman öldüren taraf olmayabileceğimizi unutmamamız gerek.”

“Ölenler olduğunu söylememiştin,” dedi Yuka.

“Şimdi söylüyorum. Bu yüzden tayınları azaltmanın akıllıca olabileceğine karar vermiştim ama... madem yanlış olduğunu düşünüyorsunuz, oylama yapsak nasıl olur?” Omuz silkti. “Açlık çekmemizi istemiyorum. Aynı zamanda sefere çıkmaya gönüllü olan erkek ve kadınları yiyecek bulmak için gereğinden fazla tehlikeye girmeye zorlamak da istemiyorum. Üzerlerinde böyle bir baskı kurmak istemiyorum.”

Sessizlik oldu.

“Pekâlâ,” dedi Dylan, “oylamak istiyor musunuz?”

Pek çok kişi bana baktı; Mia, Tomi ve Adam. Hayatlarımız karşısındaki tehlikenin her gün biraz daha aç kalma-

mıza değip değmeyeceğini kestirmeye çalıştıkları belliydi. Henüz Rob'un nerede olduğunu soran olmamıştı. Biri sormadan toplantının sonunu getirebileceğimizi umuyordum.

"Tayın miktarlarını değiştirmesek ne sıklıkla sefere ık-mamız gerekir?" diye sordu Sophia.

"Emin değilim. Gelecek birkaç ay içinde en az dört kere diyebilirim, hepsinin ilki kadar başarılı olduğunu varsaya-rak."

Adam şaşkın görünüyordu.

Benim için de yeni bir bilgiydi bu.

Tomi barın karşısından bana baktı.

Dylan devam etti: "Kimsenin istemediğini biliyorum ama unutmayın ki kişin tayın miktarını artırmamız gere-kecek. Ne kadar daha soğuk olacağını bilmiyoruz. Otelden ayrılmak mümkün bile olmayabilir. Fazlasıyla yiyeceğimi-zin olması gerek."

Sophia başını salladı. "yleyse oylama yapalım. Ancak o zaman adil olur."

"Pekâlâ. Bir şartla." Dylan kollarını kavuşturdu. "Bu şartı adil olmak adına getiriyorum. Tayın miktarının artırılması yönünde oy kullanan herkesin bana gelip gönüllü olarak ismini yazdırması gerek; gelecek seferler için de adil bir görev izelgesi çıkarırız."

"İnsanları sefere çıkmaya zorlayamazsın," diye mırıldan-dı Sasha, görüş alanımın dışında, ikiz kız kardeşinin arka-sında bir yerden.

"Beş altı cesur insanı tehlikeye atmak adil değil. Onları daha büyük riske sokmaya razıysanız payınıza düşeni st-lenmeye de razı olmalısınız." Dylan başını kaldırmış, geri adım atmıyordu.

Adam dedi ki: "Hiçbir şekilde adil değil ki! Hâlihazırda bir görev çizelgesi yapıp uyguluyor olmamız gerek zaten Burada saklanıp daha fazla yemek istemekten başka bir şey yapmayan insanlar için çıkıp hayatımı riske atmaya devam edeceğimi sanıyorsanız siktirin gidin, dostlar."

"Seni anlıyorum, Adam," dedi Tomi. "Katılıyorum."

"Çocukları olanlar ne olacak peki?" diye sordu Yuka.

"Hey, sırf ürediniz diye hayatta kalmaya bizden daha fazla hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz?" diye çıkıştı Tomi. "Otur yerine!"

"Ama bize bir şey olursa çocuklarımıza kim bakacak?"

"Grup bakacak, elbette," dedi Dylan. "Cani değiliz."

"Bu kabul edilemez," dedi Yuka sertçe.

"Bizim ölmemiz kabul edilebilir, öyle mi?" Tomi kaşlarını kaldırdı. "Ebeveyn olmadığımız için gözden çıkarılabiliriz, bunu mu söylüyorsun?"

Sessizlik çöktü.

"Bu mudur?"

"Konuyu dağıtmadan," diye araya girdim, durum çirkinleşmeden, "bence Dylan'ın önerisi adildi. Bu seferler hep aynı insanların üstüne kalamaz. Tehlikeli ve çok enerji gerektiriyor."

"Tania'nın gitmek zorunda olmadığını söylemiştiniz," diye belirtti Sophia.

Tania duvara yaslandı ama yüzünde sert bir ifade vardı. "Gönüllü olmuşum, unuttun mu?"

"Belki diğerleriniz de çocuk sahibi olmak yerine tıp okusaydı siz de kıymetli olurdunuz," diye homurdandı Tomi.

"Bazı kişiler gerçekten de diğerlerinden daha *değerli* öyleyse," dedi Peter.

“Ahlak zabıtalarıyla uğraşacak havada değilim,” diye karşılık verdi Tomi. “Bir ebeveyn olmak insanı değerli kılmıyor. Hayat kurtarabilmek ise değerli kılıyor! Ben çok iyi nişan alıyorum, ayrıca sizin gibi nankörlere fazladan yiyecek getirdim, o yüzden, kusura bakmayın, bir seferinde korunmamış birinden daha değerliyim!”

Bu kez fikir ayrılığı daha belirgindi. Ortamdaki hava iyi değildi. Grup yavaş yavaş iki karşıt kola ayrılmaya başlamıştı. Bir tarafta Dylan, Adam, Tania, Tomi, Mia ile ben ve birkaç personel vardı. Diğer tarafta genç kadınlar, ebeveynler ve Peter.

Tomi’nin bir eli arkasındaydı. Tabancasının yanında olduğu duruşundan belliydi. Apaçık bir nefretle Peter’a pis pis bakıyordu.

“Herkes iki saniyeliğine durabilir mi?!” diye bağırdı Adam. “Dylan adil bir öneride bulundu. oylama yapacağız. Ya hepimiz yiyecek seferine çıkarız ve seferleri artırırız ya da daha az sefere çıkarız, böylece bazı kişilerin gitmesi gerekmez.”

“Bazı korkaklar diğerlerinden geçinebilir, demek istiyorsun,” dedi Tomi.

“Ne dedin sen?” diye hırladı Peter öne çıkarak.

“Dediğimi duydun.”

“Biz buz gibi soğukta geyik avlarken sen neredeydin?”

“Kesin sesinizi! İkiniz de!” Dylan aralarında dikilip sözünü aldı.

Farkında olmadan ben de Tomi’ye doğru bir adım atmıştım ve sanki odadaki herkes fark etmiş gibi hissettim. Bunu niye yaptığımı hiç bilmiyorum. Bir kavga sırasında bana ihtiyacı olmadığı ortadaydı. Böyle anlar, hayvansı iç-

güdülerin insanı nasıl ele geçirebileceğini, grupların nasıl kaynak ve toprak uğruna kabile çatışmalarına düşebileceğini kolayca gözler önüne seriyordu.

Dylan dedi ki: "Oylama yapıyoruz. Düelloya girip birbirinizi öldürmek istiyorsanız bunu başka bir zaman ve buradan uzakta yapın. Ama unutmayın, burada soğukkanlılıkla birini inciten olursa adalet yerini bulmak zorunda. Bunu bugün gördük."

Başımı salladım. "Yapmayın, millet, Dylan haklı. Hadi adil bir şekilde kararlaştıralım bunu."

"Tania'nın da dahil edilmesi gerek," dedi Peter. "Eğer adil olacaksa."

"Duyan enfeksiyondan ölmek *istediğini* sanır," dedi Tomi kahkaha atarak. "Benim umurumda olmazsın, o ayrı."

Tania, Peter'dan önce davrandı. "Bakın, bir süredir insanlara temel bir tıbbi eğitim vermeyi öneriyorum. Belki sonraki yiyecek seferinden önce birkaç kişilik bir gruba birkaç hafta boyunca eğitim verebilirim. Böylece ben ölecek olursam sonucunda..."

"... Diğer herkesin de işi bitmiş olmaz," diye cümlesini bitirdi Tomi. "Mesela üremiş birilerinin ölmesi sonucunda olacağı gibi."

Yuka yeniden tartışmaya dalacak gibi görününce, "Anladık!" diye çıkıştım. "Tania, bu çok iyi olur. Eğer böyle yaparsak ve görev çizelgesinde herkes yer alırsa memnun olacak mıyız?"

Herkes birbirine baktı.

"Memnun olmayabiliriz," dedi Dylan. "Ama adil olur mu sizce?"

Birkaç kişi başını salladı.

Tomi sanki, *Ee?* der gibi Peter'a baktı; keza Dylan da.

Nihayetinde Peter iç çekti. "Adil olur. Eğer hepimiz katılıyorsak."

"Herkes için uygun mu bu?" diye yokladı Dylan, bara göz gezdirerek.

Kimse bir şey söylemedi.

"Pekâlâ. Birinci seçenekte, daha çok yiyecek seferine çıkıyoruz ve herkesin yer aldığı bir görev çizelgesi yapmak koşuluyla tayın miktarlarını normal düzeye çıkarıyoruz. Evet diyenler elini kaldırsın."

Odanın sol tarafındaki herkes elini kaldırdı. Aslında elini kaldırmayanlar yalnızca Adam, Tomi ve bendik.

"Oldu bitti," dedi Dylan. "Uygulamalı demokrasi ne güzel şey değil mi?"

Sonra çıkıp gitti.

Altmış Altıncı Gün (4)

Akşamüzerinin kalanı boyunca lobide bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Rob geri dönerse diye bir türlü lobiden ayrılamadım. Sadece temel bir zindelik seviyesini korumak ve kafamı dağıtmak için mola verip merdivenlerden inip çıktım. Birkaç kere Dylan ve bir iki personelle karşılaştım. Otelde gizlenen birileri varsa diye ilk üç kattaki odaları arıyorlardı.

Yeniden aşağı inerken Tomi'nin odasına uğrayıp kapıyı tıklattım.

“Evet?”

“Benim.”

Kilitler takırdadı, sürgüler kaydı, kapı açıldı. “Ne haber?”

Uyukluyormuş gibi görünüyordu. Saçları dağınık, gözleri biraz kızarmış, mahmur bakıyordu. Hazırlıksız yakalanmıştı. Bu haliyle ne kadar güzel olduğuna şaşırıp kaldım.

“Ne var?”

“Rob hâlâ dönmedi.”

“Gittiğini fark etmemiştim.”

Koridora bir göz attım. "Nicholas'ı gömmeye giderken o da bizimle geldi. Bu sabah sesini duyduğum kuşu arayacaktı. Geri dönmedi."

"Muhtemelen zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır. Hem eğlenceli bir şey yapıyormuş, o yüzden..."

"Hayır." Koridora bir kez daha göz attım. "Ceset ortada yoktu. Onu gömmedik."

"Ceset ortada yoktu ne demek oluyor?"

"Yoktu işte! Van Schaik onu bıraktığımız yerde yoktu. Biz birkaç saatliğine oteldeyken biri ya da bir şey cesedi alıp götürmüştü."

Yüzünü ekşitti. "Buralardaki hayvanlar hakkında pek bilgim yok ama... kurtlar olabilir mi?"

"Bu bölgede kurt yok, ayı da yokmuş. Dylan emin konuşuyordu."

Öne doğru eğildi. "Başka kim biliyor bunu?"

"Sadece Dylan, Adam ve ben."

Beni kolumdan tutup içeri çekti ve kapıyı sürgüledi. "Yani oralarda insanlar olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olmalı, başka bir şey olamaz."

"Hassiktir."

"Al benden de o kadar."

"Ve eğer insanlar varsa bir cesedi almalarının tek sebebi..."

"Biliyorum. Düşünemiyorum bile."

Yatağının kenarına oturup ayılmak için yüzünü ovaladı. "Ne kadardır kayıp?"

"Yaklaşık dört saattir."

Omzunun üzerinden pencereye bir göz attı. Hava kararmak üzereydi. "Dylan ne dedi?"

“Dışarıya bir ekip göndermeden önce oteli aramanız gerektiğini söyledi.”

“O zamana kadar çok geç olabilir.”

“Ben de bunu düşünüyordum.”

Gülümsedi. “Geriye kalan tek yiğit ben olduğum için bana geldin.”

“Kısaca evet. Olabilir.” Ben de tedirginlik içinde gülümsedim. “Bunun aramızın düzeldiği anlamına gelmediğinin farkındayım. Sadece hiçbir şeyden haberi yokken onu orada bırakmak doğru gelmiyor. Tehlikede olduğundan bihaber.”

“Eh, iş başa düştü desene.” Ayağa kalktı. “Elin silah tutar, değil mi?”

“İş başa düşünce hedefi vurabilirim diye düşünüyorum, tabii... hareket etmiyorsa.”

“Harika. Al sana markette arkadaşlarından çaldığım silah.” Bir çekmeceyi açıp Jessie’nin önceki hafta bana doğrulttuğu tabancayı uzattı.

Silahı elinden aldım. Ne kadar ağır olduklarını hep unutuyorum.

“Gideceğimizi Dylan’a söylemek ister misin?” diye sordu.

“Söylersem izin vereceğini sanmam.”

“En azından bir kişiye haber vermek akıllıca olur.”

“Adam olsun o zaman.” Odaya göz gezdirdim. “Yanımıza başka bir şey almamız gerekir mi sence?”

Bana öyle bir baktı ki kendimi küçük hissettim. “Bıçak. Tabii ki.”

Adam bizimle gelmek istedi ama Tomi kabul etmedi. Yerimizi bilen birilerinin otelde kalması ve bu kişinin du-

rumun ciddiyetini biliyor olması gerekiyordu. Adam gönülsüzce kabul etti ama Dylan'ı peşimizden gönderene dek iki saatimiz olduğunu söyledi.

Tomi de, "İki saate dönmezsek hiç dönmeyeceğimizi farz edin," diyerek yüreğimi ağzıma getirdi.

Güneş ağaçların ardında gözden kaybolurken otelden çıktık. Yanımda küçük bir kese içinde fazladan mermi ile bir şişe su vardı. Kemerime de bir bıçak sokmuştum. Tomi de yanına bıçak ve merminin yanı sıra bir miktar kâğıt bant, bir rulo tel, bir de el feneri almıştı.

Hepimizden uzun yaşayacak o. Bunu anladım artık. Meseleyi kavlıyor; diğerlerimizin hâlâ kavrayamadığı şekilde kavlıyor o. Biz bu yeni dünyayla baş etmeye çalışırken Tomi o dünyanın bir parçası oldu.

Bu kez dışarı çıktığımızda ölü yapraklara basan ayaklarımızın sesi çok daha yüksekti. Ne kadar sessiz olmaya çalışırsam o kadar ses çıkarıyordum.

"Herhalde kimsenin böyle bir yola başvurmayaacağı kadar yiyecek vardır hâlâ şehirde," diye fısıldadım.

"İstifçileri hesaba katamazsın," diye yanıtladı. "Düşünsene, olaydan sonraki günlerde herkes marketlere koşup taşıyabildikleri kadar ürün alıyor. Barınacak yeri olmayan ya da bir şehirde yakalanmak istemeyenlerin yağmalayacakları pek bir şey kalmaz."

"Başımıza gelecek olan bu mu sence?"

"Bence Dylan moralleri yüksek tutmaya çalışıyor ama evet, geriye pek bir yiyecek kaldığını sanmıyorum. Er ya da geç ya başkalarını soymamız ya da buradan gitmemiz gerekecek."

Aniden durdum. Otelden ayrılma düşüncesi mantık dışı bir üzüntüye kapılmama sebep oldu. Ne olursa ol-

sun bizim için güvenli bir yer oldu orası. Dünyanın kılavuzuyla kıyaslanınca bu işten şanslı çıktık. Odalarımız, kaynaklarımız, hatta bazı lükslerimiz bile var. Evimiz artık burası.

Tomi yüzümdeki ifadeyi görünce duraksadı. "Ben de otelden ayrılmak istemiyorum."

"Grup bir arada kalır mı sence?"

"Kalmayabilir. Bazı kişiler Dylan'ın izinden gitmek istemeyebilir. Öte yandan birlikten kuvvet doğar ve insanlar aşına oldukları şeylerden vazgeçmezler. Neden ikimiz bir araya gelip duruyoruz sanıyorsun?"

"Ne?"

"Diğer tek Amerikalı benim. Bu olay olmasa arkadaş olacağımızı mı düşünüyorsun gerçekten?"

Şok beni harekete geçirdi, yeniden yürümeye başladım. "Hayır, olmazdık herhalde."

"Dünya cehenneme dönünce insanın kendiyile ilgili keşfettikleri ilginç oluyor."

"Öyle herhalde."

Bana baktı. "Bu olaydan önce cesur biri olduğundan haberin bile var mıydı?"

"Bir keresinde bir polisten yumruk yedim. Bir protesto yürüşünde karıma bağırıyordu. Ama öyle... kahramanca bir şey yapmam gerekmedi hiç. Donmuş bir göle falan atlamadım."

"Daha dur bakalım."

Van Schaik' i bıraktığımız açıklıktan uzağa, sola doğru yöneldim. "Rob sanırım şu tarafa gitti. Pek dikkat etmemiştim."

"Nereye gideceğini söyledi mi?"

“Hayır. Bir keresinde buraya fotoğrafını çekmeye geldiği kuşlarla ilgili konuşurken gölden bahsetmişti. Sanırım şu tarafta. Hâlâ görmeye gitmediğime inanamıyorum.”

“Yerinde olsam kafayı takmazdım. Tatile çıkmış değiliz ne de olsa.”

Hiç rüzgâr esmediğinden ayaklarımızın altındaki yaprakların çıtırtısı daha yüksek çıkıyordu. Yüzüme gelen dalları ellerimle iterek ilerledim.

“Hava tamamen kararınca buralarda kalmasak iyi olur,” dedim.

“Hava kararınca birilerinin bizi görmesi de zorlaşır,” diye karşı çıktı.

“Evet ama kazara Rob’u vurabiliriz.”

Uzakta bir yerlerde bir şeyin hareket ettiğini duyar gibi oldum ve durup tekrar duyacak mıyım diye kulak kabarttım. Tomi de durdu. İçgüdüsel olarak sırt sırta duruyorduk. Fiziksel temas güven vericiydi.

“Bütün bunlar nasıl rahatsız etmiyor seni?” diye sordum usulca.

“Etmediğini nereden çıkardın?” Kürek kemiklerimin arasında kalan omzunu silktiğini hissettim. “Açıkçası insanlardan ya da... toplumdan pek hoşlanmıyordum zaten. Öğrenmeyi sevdim ve bir şeyler yapmaktan keyif aldım. İnsanlardansa pek keyif almadım.”

“Erkek arkadaşın yok muydu, ya da?..”

“Hayır. Uzun vadeli ilişkim olmadı pek.”

“Şaşırtıcıymış.”

“Neden? Çekiciyim diye mi?”

“Hayır, çünkü... Şaşırtıcı işte.”

“Hiç o türden romantik ilişkiler kurma ihtiyacı duymadım. Belki romantik duygulardan yoksunumdur, bilemiyorum. Birine bakıp da, *Seninle birlikte olmak istiyorum*, diye düşündüğüm olmadı hiç. *Seni becermek istiyorum ama sonra çekip gitmeni istiyorum*, diye düşünürdüm.”

“Bir hastalık gibi gelmiyor mu bu sana?”

Homurtular çıkararak güldü. “Ne kadar küstahsın. Benim için sorun değilse kim için sorun olacak ki?”

“Hakkın var. Ama daha biraz önce bu tavrın bütün bunlardan rahatsız olmamanın bir sebebi olabileceğini kendin söyledin, mesela insan öldürmek gibi...”

“İnsan öldürmekten rahatsız oluyorum ben! Bu ne cüret!”

“Şşt!” Hafifçe eğildim. Tomi de eğildi.

Orman hafif bir esintiyle hışırdıyordu ama hiçbir hareketlilik tespit edemedim. İlerledikçe ağaçlar sıklaşıyor, zemine daha az ışık düşüyordu. Yeniden doğrulup yürümeye başladım. Zifiri karanlık çökmeden göle kadar gidip dönmek istiyordum.

“Ettiğin laf çok boktandı.”

“Tam olarak öyle demek istemedim.”

“İlişkilerden hoşlanmıyorum diye sosyopatın teki değilim. Buradaki insanları hâlâ önemsiyorum. Sadece bir ya-ben-ya-o durumunda gerekeni yaptım diye gözyaşı dökmeye enerji harcamıyorum, o kadar. Hele tecavüzcünün tekinin arkasından hiç gözyaşı dökmem.”

“Sorun yok. Üzgünüm, kötü biri olmadığını biliyorum.”

“Gerzeğin teki gibi davranmayı bıraksan fena olmaya bilir o halde. İlişkileri biraz olsun ciddiye aldığım ortada.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seninle hâlâ konuşuyorum, değil mi? Nedenini kim bilir.”

Bir süre için sessizlik içinde yürüdük. Ne insan ne bir şey gördük. Sonra Tomi birdenbire çömeldi.

Omzumun üzerinden bakınca yerden bir şey aldığını gördüm.

“Ne o? Rob’a ait bir şey mi?”

“Beş frank.”

“Ne zamandan kalma, bilinmez.”

“Biliyorum, sadece...” Kahkaha attı. “Herkes bunun için öldü, ha?”

Sanki daha önce hiç görmemiş gibi madeni parayı elinde evirip çevirirken kaşlarımı çattım.

“Herkes bunun için öldü!” diye tekrarladı parayı bana doğru sallayarak. “Çok delice gelmiyor mu şimdi?”

Olanların sebebine dair başta düşüneceğimi sandığım kadar çok düşünmemiştim. Hayatta kalma mücadelesi çok alan kaplıyor. Kalan zamanda, hayatta kalmaya çalışmadığım ya da yazmadığım zamanlarda kasten zihnimi başka şeylerle, tanktaki küçük kız hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmak ya da kazanmam gereken pratik becerilerin listesini yapmak gibi şeylerle meşgul ediyorum. Olanların sebebi önemli gelmiyor. Nedenlerin üstünde durmuyordum, nasılları düşünüyordum ben.

Demişken, hâlâ Harriet Luffman’ı yüzüstü bırakıyor-muşum gibi hissediyorum. Katilini bulmak konusunda hiç yol almadım. Ama sanki zaman hiç yetmiyor.

“Sanki hepimiz aynı kâbustan uyanmış gibiyiz.” Tomi önümüzdeki ağaçlara nişan alıp parayı elinden geldiğince uzağa fırlattı.

Bakışlarım parayı takip ederken bir hareketlilik dikkatimi çekti ve tam o anda ormandaki beyaz gürültünün arttığını fark ettim.

“Vay canına,” dedi Tomi. “Göl hemen ilerideymiş.”

Debelenerek ormandan çıktık. Göl ıslıl ıslıl ve masmavi, etrafı cılız yeşillikle çevriliydi. Yaklaşık bir buçuk iki kilometre uzunluğunda, yılan gibi sola kıvrılıyordu. Rob görünürlerde yoktu. Kimse yoktu.

Işık tamamen kaybolmadan göle vardığımızı sevinmiştim. Aylardır, belki olanlardan beri gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. Her gün gelip gölün etrafında koşmak istedim. Güvenli olduğundan emin olabilirsek koşabilirim belki.

“Etrafını dolaşsak mı? Vaktimiz var mı?” Başını kaldırmış, bulut kaplı gökyüzüne bakıyordu. Batan güneşin birkaç huzmesi bulutların arasından sızıp gölün üzerine uhrevi bir ışıltı düşürdü. Bizi bir an için aydınlatıp yeniden yok oldu.

Su kenarındaki ağaçlar kararmaya başlamıştı.

“Gitsek iyi olur,” dedim.

“Güneşi gördün mü?”

“Evet, bazen bir an için bulutların arasından sızıyor.”

Yüzünde üzgün, dalgın bir ifade vardı. “Haklısın, hadi gidelim. Kısa süre sonra hiçbir şey göremeyeceğiz.”

Dönüp ormanın içine doğru ilerlerken adımlarımızı takip ederek geldiğimiz yolu bulamayacağız diye telaşa kapıldım.

“Bir yerlerde yanlış yola sapıp kaybolmuş olmayalım?” diye sordum.

“Kes sesini, sefil herif, beni korkutuyorsun!”

Sol eliyle kolumu tutuyordu. Diğer elinde tabancası vardı. Neyse ki dönüş yolculuğu olaysız geçti de sağ salim otele dönebildik.

Lobiye girdiğimizde Dylan'ın bize ters ters baktığını fark ettim. Ben daha bir şey söyleyemeden paldır küldür yanımıza gelip omzuma bir yumruk attı.

“Seni kafasız sersem!”

Tomi, Adam'a seslendi: “Teşekkürler, gammazcı!”

“Hava karanlıktı, tamam mı? Dönüş yolunu bulabileceğinizden bile şüpheliydim!”

Kolumu ovalayarak, “Rob'u bulmak için en azından çabalamak zorundaydık,” dedim.

“Eh, bulamayacaktınız. Siz çıktuktan hemen sonra geri döndü.” Dylan parmağıyla barı gösterdi. Rob herhalde oradaydı.

“Hadi be, iyi mi peki?” dedi Tomi.

“İyi, bir şeyi yok. Ama biz iyi değiliz. Hapı yuttuk.”

Altmış Altıncı Gün (5)

Adam, Dylan, Rob, Tomi ve ben bardaydık. Adam kimse bizi duymasın diye kapı ağzında duruyordu. Tomi odasına gidip biraz votka getirdi. Hepimiz birkaç kadeh içip neredeyse şişenin dibini bulduk. Son üç saattir sarhoşum. O kadar kötüydü durum.

“Bende bundan çok az kaldı, bu arada,” dedi Tomi parmağıyla şişeyi tıklatarak.

Rob ormandan bir sürü fotoğrafla dönmüştü. Kuş değil insan fotoğraflarıyla. Hiçbirimiz onları tanımıyorduk ama yaklaşık sekiz dokuz kişi vardı. Yüzleri pek görünmüyordu ama çoğu erkekti. Belki bir iki tanesi kadın olabilirdi.

“Cesedi gördün mü? Ona... ne yapmışlar, gördün mü?” diye sordu Tomi.

“Yanlarında bir ceset olup olmadığını görebilecek kadar yaklaşamadım ama kesinlikle bir şey taşıyorlardı. Geyik de olabilirdi... bilemiyorum. Bir süre peşlerinden gittim ama tahmin edeceğiniz gibi mümkün olduğunca uzak durdum.

“Oralarda ev var mı hiç?” diye sordum Dylan’a. “Bu soğukta ormanda uyuyor olamazlar.”

"Birkaç ev var, yaklaşık 10 kilometre uzakta. Her şey kilometrelerce uzakta."

"Öyleyse bir süredir bizi izliyor olmalılar," dedi Tomi. "Bugün tam cesedi bırakırken bize rastlamış olmaları pek olası değil."

"Cesedin onlarda olduğuna dair bilgimiz yok," dedi Dylan.

Tomi omuz silkti. "Ama onlarda. Taşıdıkları geyik değildi. En son ne zaman geyiğe rastladık?"

"Sayıları az değil," dedi Adam. "İnsanları kastediyorum."

"Biz daha fazlayız," dedim, tekrar votkaya uzanarak. "Bu yüzden temasa geçmemiş ya da saldırıda bulunmamış olmalılar."

"Bundan kimseye bahsetmemeliyiz. Ciddiyim. Ne yapacağımıza karar verene kadar kimseye söylememeliyiz." Dylan tek tek hepimize baktı.

"Boktanmış," dedi Adam.

Ben de ona katıldım. "Tania her gün koşuya çıkıyor, Yuka yürüyüşe çıkıyor..."

"Yuka kim?" diye sordu Tomi.

"Bayan Yobari. Her neyse, pek çok kişi yürüyüşe çıkıyor. Orada ne olduğunu bilmeleri gerek."

Dylan kadehini eğip döndürerek içindeki içkiyi çalkalıyordu. "Ama söylersek herkes paniğe kapılacak."

Tomi ellerini terazinin kefeleri gibi indirip kaldırdı. "Belki kapılmazlar. Bu sabah bir adamı idam etmek durumunda kaldık ve olabilecek en sorunsuz şekilde olup bitti. Kimse paniğe kapılmadı, *Sineklerin Tanrısı*'ndakilere dönmedik hiçbirimiz. Sorun olmayabilir."

"Ama sır tutarsanız kimse iyi olmayacak," dedi Adam. "Yani, tepeleri atar. Ben olsam tepem atardı."

Dylan nefes alıp birkaç saniye tuttu. "Meseleleri grupça ele almak başka, herkese cesedi alan birtakımı. insan yemeye başlamış ya da bir şekilde et muhafaza eden adamlar tarafından gözetlendiğimizi söylemek başka."

"Daha iki ay oldu," dedim usulca.

Tomi ürperdi. "Ormanda intihar edenleri gördük. Şehrin tehlikeli olduğu ortada. Ayrıca silahlarımız olmasaydı arkadaşların çoktan bizi o markette vurmuş olurdu."

"Tanıdıklarım," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Akademisyenlerin birbirlerini suratlarından vurmaya bahane aradığını biliyordum."

Kahkahamı bastırdım. Korku ve alkolden histeriye kapılmıştık.

Dylan devam etti: "Hem markette yiyecek de kalmamıştı, oradakilerin elindekileri saymazsak."

Yüzünü ovalayıp şişeyi istedi. Tomi şişeyi ona uzattı.

Dylan'ın yorgun olduğu belliydi. Karar vermek zorunda kalmaktan yorulmuştu. Sanırım artık hepimiz rollerimizden yorulmaya başladık. Tania bitmek bilmeyen sağlık sorunlarından, ilaç ve ekipman eksikliğinden yorulmuştu. Tomi yanılanlara bağırıp çağırmaktan yorulmuştu. Adam kalmak istemediğini çoktan açıkça belli etmişti. Bense her geçen gün pes etmek daha çekici gelirken bir şeylere gö-nüllü olmaktan yorulmuştum.

Acınmayı beklediğim anlamına gelmiyor bu. Hiçbiri-miz bunu beklemiyoruz. Yine de Dylan'ın tükendiği bana aşikâr geliyordu.

"Ben birazdan döneceğim," deyip ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Tomi.

Adam alkolden kıpkırmızı olmuş gözlerini kısarak beni inceledi. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Lobiden ayrılıp bunları yazmak ve biraz düşünmek için odama çıktım. Çoğunlukla otelin durumunu düşündüm ama aynı zamanda devam etmenin mantıklı olup olmadığını da düşündüm. Daha ne arıyorduk ki? Hep ütöpik bir ideale doğru ilerlediğimiz illüzyonu itiyordu bizi. Bu idealin dinden mi demokrasiden mi çıktığı da fark etmiyordu. Ama şimdi bütün bunlar yok olup gitti. İtici güçlerin bizzat kendileri havaya uçtu.

Etrafım kâğıtlarla dolu, yatağımda otururken hiçbir önemli gelmiyor şimdi. Bu kaydı tutuyorsam, başka ne yapabileceğimi bilmediğim için, görevim olduğu için yapıyorum bunu. Ama bir anlamı yok. Herhangi birinin bunu okuması pek olası değil.

Nadia yanımda olsa daha kolay olurdu. Bombalar düştüğünde San Francisco'da olsaydım ve -mucize eseri- hayatta kalmış olsaydık, gayemizi birbirimizde, çocuklarımızda bulurduk.

Ne anlamsız bir varsayım...

Herhalde ne diye hâlâ burada olduğumuzu bilmediğimi söylemeye çalışıyorum. Ne yaptığımı da, bunu yapmak isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Bir süre odamda kaldım. Tekrar aşağı indiğimde hâlâ nasıl bıraktıysam öyle oturuyorlardı, sadece şimdi üzerlerinde paltoları vardı. İçmeye devam ettikleri belliydi. İçeri

girdiğimde Tomi ile Rob bir şeylere gülüyordu. Nathan da bir ara onlara katılmıştı ve şimdi Dylan ve Adam'la birlikte derin bir tartışma içindeydi.

"Aklıma bir fikir geldi," dedim, ortaya.

Tomi aniden gülmeyi kesti. "Hey, nereye gittin sen?"

"Düşünüyordum da." Nathan'a bir göz attım ama Dylan devam etmemi işaret etti, ben de olanları ona aktardıklarını tahmin ettim. "Gitmeliyiz buradan."

Adam: "Sıyırmışsın sen, dostum."

Tomi: "Ee, hayır desem nasıl olur?"

Nathan: "İntiharla aynı şey."

Dylan: "Neden?"

Nasıl devam edeceğimi bilemeyerek oturdum. "Şimdi, bu grubun kaç kişi olduğunu bilmiyoruz ama dokuz kişiyi ava gönderecek kadar kalabalıklar. Kaybetmeyi göze alabilecekleri insanlar bu kadar. Bu da endişe verici."

"Şayet gerçekten sekiz dokuz kişilerse ve her şeyi birlikte yapmıyorlarsa?" diye araya girdi Tomi.

"Olabilir. Ama bu pek olası görünmüyor."

"Hava kararmaya başladığı an onları takibi bırakmak zorunda kaldım," dedi Rob. "Ama bir yere konuşlanmadılar, ben giderken hâlâ hareket halindeydiler."

Başımı salladım. "Bir süredir bizi izliyorlarsa, ki izlediklerini varsayabiliriz, kaç kişi olduğumuzu ve aramızda kadın ve çocukların daha fazla olduğunu biliyorlardır. Kötümser görünmek istemem ama saldırıya geçmeye karar verecek olurlarsa bir grup erkeğe karşı şansımızı pek yüksek görmüyorum."

"Muhtemelen silahları yoktur, gerçi," dedi Tomi, benden ziyade herkese hitap ederek. "Olsa kullanırlardı. O yüzden ya hiç silahları yok, ya da vardı ama mermileri bitti."

“Bu da onlara bizi gözetlemeleri için bir sebep daha veriyor. Elimizdekini istiyorlar.” Dylan boş şişeyi salladı.

Dedim ki: “Pekâlâ, her halükârda bir çatışmayı kaldıracabileceğimizi sanmıyorum. Kazanacağımızı sanmıyorum.”

“Neden? Çok kadın var diye mi?” Tomi kaşlarını kaldırdı.

“Hayır, Tomi, sadece... Bazılarımızın eli silah tutuyor ama hepimiz savaşabilecek insanlar değiliz.”

“Ayrıca bazılarımız savaşabilecek insanlar olsak da ben savaşmak istemiyorum,” dedi Dylan.

“Cidden ondan yana mısın?” Adam beni işaret etti. “Dışarılarda hayatta kalabileceğimizi düşünüyor musun gerçekten?”

“Öyle ya da böyle iş oraya gelecekti,” diye karşılık verdi Dylan, bana bakarak. “Jon haklı. Ya yiyecek ararken tek tek ölmeyi göze alacağız, ya da yiyecek arayanların hepsi ölecek, yani burada kalan herkes açlıktan ölecek. Ya da grup olarak hareket etmeye çalışıp daha güvenli bir yer arayacağız.”

“Şimdiye kadar burası oldukça güvenliydi.” Nathan sandalyesinin kolçaklarını kavradı.

Rob dedi ki: “Belki de bir yerlerde hâlâ medeniyete tutunan yerler vardır. Bizi kabul etmeye hazır koca şehirler ya da en azından kasabalar olabilir.”

“Hayal görüyorsunuz,” diye çıkıştı Tomi. “Hâlihazırda hava buz gibi ve daha da soğuyacak. Ayrıca yayan ne kadar ilerleyebiliriz ki?”

“Arabalarımız var,” dedim.

“Üç arabamız var. Bu da hepimizi ve valizler ile yiyecekleri alır.”

Sessizlik oldu.

Dylan sandalyesinin yan tarafında yerde duran başka bir şişeye -nereden bulduğunu bilmiyordum ama Tomi'nin zulasından değildi- uzandı ve önce kendi kadehini, sonra benimkini yeniden doldurdu. "Arabayla iki üç kişiyi gönderip bir yer bulabiliriz, bölgeyi adamakıllı inceleyip olabildiğince şehrin iç taraflarına gidebiliriz. Bir yer bulmamız durumunda dönüp herkesi oraya götürürüz."

Tomi: "Bir yer bulmamız *durumunda*? Olasılığı epey düşük bir durum."

"Öte yandan bütün bunlardan sağ çıkmak da olasılığı epey düşük bir durumdu, değil mi?" dedi Rob, şaşırtıcı şekilde tasasız bir havada.

Tomi şişeyi Dylan'ın elinden kapıp başını salladı. "İnanamıyorum. Hepiniz delirmişsiniz."

"İnsanlar bir yerlerde yaşıyor olmalı," dedi Dylan, Tomi biraz daha içerken. "Ordu hâlâ var olabilir bir yerlerde. Hükümet hâlâ işliyor olabilir. İnternet burada çok erken kesildiği için unutmak kolay, ama sen memleketlerindeki öğrencilerin bile hayatta kaldığını söylemiştin, Jon."

"Pekâlâ, bu işe kalkışmaya değebilir," dedi Tomi. "Cep telefonlarının çektiği bir yere dönmemiz gerek. İnternette yeterince zamanımız olursa eminim bir şeyler buluruz. Bir yerlerde hâlâ medeniyet varsa muhtemelen internete düşmüştür."

İstmeden güldüm. Rob da güldü.

"Sonlara doğru internetin halini görmüş müydün?" dedi Rob, gülümseyerek.

"Dediğimi anladın." Tomi kaşlarını çatarak bana döndü. "En son internete girdiğinde sitelere hiç bakmadın mı?"

“Baktım. Facebook, Twitter, ne varsa baktım. Ama... mesajlarıma bakıyordum.”

“Yeni içeriklere bakmadın mı hiç?”

Aptal gibi hissettim. “Hayır. Sen baktın mı?”

Huzursuzca kıpırdandı. “Hayır. Hiçbir şeye bakmadım ben.”

Nasılsa burada rahatımızı bulup, dış dünyanın durumuna bakma şansı bulduğumuzda çoğumuzun bakmamaya karar verdiğimizize ya da unutuverdiğimizize inanmak zordu. Öte yandan yiyecek bulmaya ve hayatta kalmaya daha fazla odaklanmak gibi bir gerekçemiz vardı ama birkaç ay onsuz yaşadktan sonra internete karşı kayıtsızlığımız şaşırtıcıydı.

“Burada telefonu çalışan hiç kimse siktiğimin haberlerine bakmadı mı?” dedi Adam sözcükleri yavaş yavaş telaffuz ederek.

Herkes birbirine baktı ve çoğumuz yeniden kahkaha atmaya başladık.

“Pekâlâ, öyleyse sıradaki işimiz bu. En azından o kadar aşikâr,” dedi Tomi. “KHD yayımlanmış mı, bakarız.”

Dylan: “KHD?”

“Kamu hizmeti duyurusu. Hükümetten gelen herhangi bir şey, ya da hiç değilse bir...”

“Bir yetişkinden,” dedi Nathan efkarlı bir tonla.

“Kim gitmek istiyor?” diye sordu Dylan.

Sessizlik çöktü.

“Pekâlâ, daha kolay bir soru olsun: Kim *gidebilir*? Kimin telefonu var?”

Nathan ile Tomi ellerini kaldırdı. Adam başını sallayıp şarjının bir süre önce bittiğine dair bir şeyler mırıldandı.

"Tomi, sen buradakileri savunabilirsin. Bence Adam, Nathan ve ben gitmeliyiz," dedi Dylan. "Adam, otele bir süreliğine elektrik verirse telefonunu şarj edebilirsin."

Tomi kabul etmedi. "Gidiyorum. Jon'un da Peter'in eli silah tutuyor."

"Ben burada kalıp insanları savunamaz mıyım yani, onu mu diyorsun?" dedi Nathan, numaradan alınmış gibi yapılarak.

"Affına sığınarak..." Dylan ona baktı ama cümlenin sonunu getirmedi.

Herkes kahkaha attı.

Bensiz sefere çıkacakları düşüncesini kaldıramayıp, "Durun!" diye araya girdim. "Tekrar süpermarkete gidecekseniz ben de gelip başka bir cep telefonu bulmak istiyorum."

"Yeni bir telefon için kendini tehlikeye atmanın manası yok." Dylan huzursuzlanmış gibiydi. "Geride kalman daha iyi olabilir. Not alırsan istediğin her şeyi biz alabiliriz. Yola yarın sabah çıkarız, hava ağarır ağarmaz."

Bu fikir beni çileden çıkardı. Beni ne kadar sinirlendirdiğine şaşır kaldım. Kadehimi odanın öbür ucuna fırlatmak istedim ama alkole kıyamadım. Böylece ben de bir nefes ve içkimden bir yudum alıp, "Peki, en iyisi bu diyorsan, öyle olsun," dedim.

"İstediklerinin bir listesini yap. Sana bir telefon buluruz, merak etme." Nathan bana baş salladı. "Şöyle güzel, pembe-altın renkli bir kılıf kaparız sana. Belki Spongebob'lısından alırız."

"Geride kalmayı pek iyi kıvıramıyorsun, ha?" dedi Dylan gülümseyerek.

Kıvıramıyordum.

Ama konuşmamız orada sonlandı.

Odama dönerken Tomi de yakınımdan yürüdü ve, “Bu gece odanda kalabilir miyim?” diye sordu.

“İstedığıne emin misin?”

“Yani, konuşmak istemiyorum.”

Bana da uyduğundan emin değildim ama yine de uyar dedim.

O gece on iki saatten fazla uyudum. Uyandığımda Tomi banyoda karnını tutmuş, kusuyordu. Cildi ıslıl ıslıl, neredeyse yarı saydam görünüyordu ve şiddetle titriyordu.

Uyku mahmurluğumu atmak için gözlerimi kırpıştırarak yerde yanına oturup saçlarını geriye doğru tuttum.

“Akşamdan kalmasın sadece,” dedim. “Ben de harika hissetmiyorum.”

Onu tanıdığımdan beri ilk kez korkuyla bakıp, “Ya enfeksiyonsa?” dedi.

“Değildir,” dedim, hiçbir fikrim olmadan. “Muhtemelen sadece miden bozulmuştur.”

“Artık midemiz bozulunca ölebiliyoruz,” dedi.

Tania’nın yanına gittik. Açık ve net bir dille şu anda sefere çıkmasının mümkün olmadığını söyledi.

Altmış Yedinci Gün

Dylan olmayınca otelin başı boş kaldı. Hepimiz bu sabah sanki hiçbir şey değişmemiş gibi kendi rutinlerimizi gerçekleştirdiysek de boşluklar vardı. Dylan'ın kahvaltıda yoklama kaydıyla durup isimlerin yanına çentik attığı yer boştu. Barın arkasında, Nathan'ın huzur içinde müzik dinlemeye gittiği yer boştu. İki yanımda da, Adam ile Nathan'ın oturup yemek yediği, sigara içtiği ve sohbet ettiği yerlerde boşluklar vardı, çünkü onlar “benim” grubumun birer parçasıydı. Arkadaşlarımdı onlar.

Daha fazla zaman geçti. Saatler geçtikçe de aldığım nefesler sığlaştı. Korku, sularımın durgun yüzeyini petrol gibi kapladı ve, *Ya dönmezlerse?* diye düşünerek odama çekildim. Pencere önündeki masama oturup ellerimin titremesi geçsin diye bekledim. Bir türlü geçmedi çünkü direğimiz Dylan'dı ve geri dönmezse ne yapacağımızı ya da bunun daha büyük ölçekli, korkunç olası sonuçlarını bilmiyordum.

Aşağı inip Tomi'nin durumuna bakmak için Tania'nın kapısını çaldım.

“Evet?”

Kapıyı açıp usulca, “İçeri gelmemin mahsuru var mı?” diye sordum.

Tomi’nin baş ucunda oturan Tania başını kaldırıp baktı. “Ah, biri daha muayene için randevu istiyor sandım. Dehidrasyona girmesin diye bu hanımefendiye göz kulak olmam gerek.”

Tomi uyuyordu.

“İyileşecek mi?” diye sordum.

“Endişelenme, kız arkadaşın muhtemelen toparlanacak.”

Tam oturuyordum ki durdum. “O yüzden sormadım.”

Gülümsedi. “Biliyorum, takılıyorum sana sadece. Yorgunum.”

“Sence?..”

“Ne?”

“Sence... rahatsızlıktan başka bir şey olabilir mi?”

Sırıttı. “Hamile değil, onu kastediyorsan.”

“Tanrım.” Bunu duyunca bir an için afalladım. “O... değil yani?”

“Hayır, gebelikteki mide bulantısı değil. Sadece mide bulantısı.”

“Bunun birilerinin ona yaptığı bir şeyden kaynaklandığını da düşünmüyorsun ama, değil mi?”

“Hayır.” Biraz temkinli bir ifadesi vardı. “Bence öyle görünmüyor.”

İkimiz de gergindik. Ben oturduktan sonra neredeyse dolu dolu bir dakika bekleyip, “Daha dönmediler mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Bir toplantı yapsan iyi olabilir, böylece ne yapacağımızı konuşabiliriz. Geri dönmeyecek olurlarsa.”

Yutkundum. “Neden ben?”

“Eh, sen...” Kelimeyi aradı. “Makul birisin? Muhtemelen herkes Peter ya da Yobari’dense senin öncülük etmeni isteyecektir. Peter pek cana yakın değil. Elini taşın altına koyan başka kimseyi de görmüyorum. Haksız da değiller.”

“Sana güvenebilirler.”

“Liderlikle işim olmaz, sağ ol, almayayım.”

“Ben de istemiyorum ki!”

Kaşlarını kaldırdı. “Hâlihazırda liderlik ediyorsun. Farkında değilmiş gibi davranma. Sırf yardımcı olmak için her şeye gönüllü olmuyorsun.”

“Evet, meşgul olmak için gönüllü oluyorum. Yoksa ne yapacağım, oturup... düşünecek miyim?”

Omuz silkti. “Peki.”

Tomi uykusunda yüzünü ekşitip sırtı bana bakacak şekilde yan tarafına döndü. İçgüdüsel olarak örtüye takılan saçlarını düzeltecek olduysam da Tania’nın izlediğinin fena halde farkındaydım, o yüzden havadayken elimi geri çekip gömleğimin düğmeleriyle oynadım.

“Düşünmekten kaçındığın şey ne?” diye sordu. “Yamamlar mı?”

“Karım ve çocuklarım, çoğunlukla.” Sanki boğazıma aldığım birer darbeymiş gibi ite kaka dile getirdim sözcükleri.

“Bir konferansa gitmiş olman senin hatan değil,” dedi.

“Benim hatamdı,” dedim.

Bakışlarında hiç yargı yoktu. Hak etmiyordum bunu. Anlamasını sağlamam lazımdı.

“Bilirsin, ben ve Nadia, ayrıldığımızda aramız iyi değildi,” deyiverdim. “Ona iyi bir koca olmadım, çünkü çok sık bir yerlere gidiyordum ve çok çalışıyordum. O da sürekli çocuklara bakmaktan yorulmuştu. Öyle olsun istememiştim... bunun bir faydası da yok ya. Ama hiç sevişmiyorduk, ikimiz de hep yorgun oluyorduk ve ben aradığını başka yerde bulduğunu varsaydım, yoksa aklını kaçırdı. Buna dair bir kanıt da yoktu. Başka biriyle ilişkisi olduğuna işaret edecek hiçbir şeye rastlamadım. Sadece vardır diye düşündüm çünkü ona sadık kalmak benim için çok zordu, sadece... fena halde zor geliyordu işte. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sana bunları neden anlattığımı bilmiyorum. Kimseye anlatmadım. Kim ister ki bunları bilmeyi? Sıkıcı şeyler. Kolaylıkla öngörülebilir.”

“Ne kadardır evliydiniz?” diye sordu hiç istifini bozmadan. Yine de şüphesiz, benim kadar tiksiniyordu benden.

“On bir yıldır. Çekiciliğini kaybetmiş de değildi. Tam tersine, onu daha güzel buluyordum, o sadece... Yok, sorun onda değildi. Bende idi. Bazen, Marion doğduktan sonra, sanki ev arkadaşımış gibi geliyordu. Onu hâlâ çekici buluyordum ama o da beni çekici buluyormuş gibi gelmiyordu. Ya da sadece bakacak iki çocuğu olunca hayatının o kısmına önem vermeyi bırakmıştı belki de.” Sözlerimi geri aldım. “Yok, bunun kibirli bir yaklaşım olduğunu biliyorum. Belki de sorun bende idi.”

“Bunu onunla konuştun mu hiç?”

“Her seferinde mesele sevimsiz bir hal aldı. Gececeğini, sadece birinin ona dokunması düşüncesinin midesini bulandırdığı bir dönemden geçtiğini söyledi, ben de sorgulamayarak bıraktım. Sana bunları anlattığım için çok üzgünüm.”

Tania uzanıp Tomi'nin alnını yokladı. "Doktorum ben, alışkınım. Düşünmekten kaçındıkların ağır şeylermiş."

Bıkkın tavrının altında bir şey gizli gibi hissettim.

Bana baktı. "Mutlu bir evlilik sürdüremediğin için kötü biri olup olmadığını söylememi mi bekliyorsun?"

Dirseğimi sandalyenin kolçağına dayamış, yana doğru kaymış, yüzümün yarısını elimle kapamıştım. Monoloğum yüzünden iki büklüm olmuştum.

"Kötü müyüm?"

Kahkaha attı. "O tuzaklara gelmem ben."

İçimden, *Artık sana dönüp bir daha bakmaz. Daha önce bir şansın varsa da bunun üzerine zerre kadar şansın kal madı*, diye geçirdim. Doğrulup kollarımı kavuşturdum. Bu düşünceleri de zihnimden attım çünkü konuyla bir ilgileri yoktu ve böyle şeyler düşünmemem gerektiğini biliyordum.

Birdenbire kafama dank etti. Fark etmem neden bu kadar uzun sürdü, bilmiyorum. Ama dank etti işte.

"Sen?..." dedim.

"Ne?"

"Sen ve Dylan."

Yüzüne gergin bir ifade yerleşti, omuzları yukarı doğru çekildi ve sandalyesinde arkasına yaslanarak benden uzaklaştı.

Hiç haberim yoktu.

Tomi aramızda yeniden arkasını döndü.

Kısa süre sonra çıkıp gittim ve iki saat boyunca yatağında nefesimi kontrol etmeye çalışarak uzandıktan sonra uykuya daldım.

“Yardım edin.”

Uyandım. Ses kulağımın dibinden geliyordu.

“Kim o? Kim var orada?” Yatarken yastığımın altında tuttuğum bıçağı arayıp telaşla yataktan çıktım. “Sesini duyabiliyorum!”

Oda karanlıktı -sabahın erken saatleriydi- ama zifiri karanlık değildi. İçeride kimse yoktu.

Ensemden aşağı ter boşanırken kollarımdaki bütün tüyler diken diken oldu. Sesi duyduğuma emindim. Çok net bir sestti. Gerçek gibi canlı bir rüya değil, insan sesiydi; bir kızın sesiydi. Bağırmiyordu; bağırmayacak kadar çok yakınımdaydı.

Yardım edin.

Elimde bıçakla kendimi aptal gibi hissedince bıraktım. Titrememe engel olamıyordum ve ateşim çıkmış gibiydi. Her zamanki gibi radyasyon zehirlenmesi geçiriyor olabileceğimden endişelendim. Birkez daha panik atak geçiriyor olmam daha olasıydı. Yeni bir dizi kaybı daha kaldırabileceğimi sanmıyorum. Hayatımı, ailemi, dünyayı kaybettikten sonra bir de bana insan olduğumu hissettiren yegâne insanları da kaybedemem.

Ayrıca hâlâ Harriet Luffman'a ne olduğunu bulamadım.

Bir an için ağlayacağım sandım ama silkelenip kendime geldim ve aşağı indim. Üzerimde ne bir kazak ne bir palto vardı. Buzluktan bir avuç buz kapıp serinlemeyi ve sakinleşmeyi planlıyordum.

Koridorlar da lobi gibi sessizdi. Bir süre durup girişi gözetledim. Geceleri ana kapıları kilitlemeye başlamıştık, o yüzden insanlar eskisi kadar özgürce girip çıkamıyordu.

Şu noktaya kadar çevresel şeyler bizi insanlardan daha çok korkutuyordu ama nükleer atıklar gece gizlice gelip boğazımızı kesip erzakımızı yağmalayacak değildi.

Restorana girince Mia'yı masalardan birinde oturmuş, sigara içerken buldum. Hatta benim oturduğum masada, pencere kenarında oturuyordu. Ben içeri girerken başıyla selamladı ama sohbete davet etmedi.

Tam mutfak alanına varmak üzereydim ki durdum.

"Mia, sakıncası yoksa sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bu konuda pek konuşmak istemiyorum, mahzuru yoksa."

Afalladım. "Ne?"

"Günlüğüne hikâyeler yazdığını biliyorum ama ben Nicholas'la olanlar hakkında konuşmak istemiyorum, mahzuru yoksa."

"O... bir günlük değil, bir..." Yüzümü ekşittim. "Boş ver. Kral dairesinin yerini biliyor musun diye soracaktım? Resepsiyonda çalışıyordun. Bilirsin diye düşündüm."

Sigarayı küllükte söndürüp iç çekti. "Hâlâ Dylan ile Sophia arasındaki konuşmada mı aklın?"

"Hayır, bir kral dairesi olduğunu gördüm ve yerini bilmek istedim sadece." İlerleyip karşısındaki sandalyeye yaslandım. "Neden herkes bu konuda bu kadar ketum? Daha fazla votka zulası falan mı var odada?"

"Aptal numarası yapma."

"Kahretsin, Mia." Sandalyeyi yana çekip güm diye ters çevirince irkildi. "Ne olduğu söyle gitsin!"

"Sadece bir oda, büyük bir oda!" Titreyerek ayağa kalktı. "Kral dairesi değil, burada kral dairesi yok!"

"Öyleyse neden rezervasyon kayıtlarınızda yer alıyor?"

“Espri de ondan!” Gözünden birkaç damla yaş süzülünce benden çok korktuğunu fark ettim. “Otelin sahiplerinden biri burada olduğu zaman onlara bir oda ayırıp kral dairesi diyorduk. Sadece daha büyük bir oda, o kadar!”

“Birine o odanın numarası neden verilmiş olabilir?”

“Nasıl yani?”

“Bir misafire neden o odanın numarası verilmiştir?”

Başını salladı; sesi gergindi. “Bilmiyorum. Bazen konaklamalarından memnun kalmayanlar bedava konaklamak üzere tekrar davet ediliyordu. Baloché da herhangi bir sorunları olursa aramaları için onlara numarasını verirdi. Belki o yüzdendir.”

“Yani” -birden kendimi tam bir salak gibi hissederek tereddüt ettim- “kötü hizmet alan bir misafire bu numara veriliyordu?”

Başını salladı. “Evet! Aklıma bir tek bu geliyor! Gitme izin verir misin artık?”

“Ben...” Ellerimi havaya kaldırıp geri çekildim. “Özür dilerim, tabii ki gidebilirsin. Hep gidebilirdin.”

Yanımdan geçip gitti. Ben de penceredeki yansıma baktım. Acaba aklımı mı kaçırıyorum diye düşündüm.

“Hangi odaydı?” diye seslendim, Mia daha restorandan çıkmadan.

Durdu ve bana sanki pisliğin tekiymişim gibi ters bir bakış attı. Yanıma gelip beni tokatlamamak için büyük bir irade göstermesi gerekmiş gibiydi. Onu durduran şeyin olasılıkla korku olduğu dank etti kafama, ne var ki hak etmemiş değildim.

“909 no’lu oda, baş belası herif.” Sözcükleri tükürür gibi söyledi ve hışımla çekip gitti.

Yukarı çıkıp bir odayı bir karanlıkta, bir kutu kısıtlı aramak istemediğimden bunu erteledim. Odanın bir yere kaybolacağı yoktu, ayrıca tekrar Mia'ya rastlamayı da kaldıramazdım.

Altmış Sekizinci Gün

Bir gece geçti ve hâlâ dönmediler. Otelin başı boş. Uyanıp karanlıkta sesler işitirim endişesiyle doğru dürüst uyumadım. O yüzden hava aydınlanmaya başlayınca yeniden uykuya dalıp günün ileriki saatlerinde uyandım.

Kararsızlık yüzünden kıpırdayamamaktan usanmıştım, böylece birkaç kişinin kapısını çalıp barda toplantıya çağırdım.

Herkes geldi. Hepsi korkuyordu ve korkmaktan usanmışlardı. Herkes Dylan, Nathan ve Adam'ın yerlerine bakıp orada olmadıklarını gördü. Herkes bir şey söylemem için bana bakıyordu. Ben de Dylan'ın tekrar tekrar orada dikilip hiç korku belirtisi göstermeden grubun beklentilerinin yükünü omuzlayışına ne kadar hayran olduğumu düşünüyordum.

"Sizinle konuşmak istedim çünkü neredeyse iki gün geçti ve bizimkiler geri dönmedi. Bildiğiniz üzere internete erişebilecekleri bir yer bulmaya gittiler. Bence ancak sinyal alabildikleri yere kadar, belki yeniden süpermarkete kadar gitmişlerdir. Henüz dönmediklerini ve ola ki... hiç

dönmezlerse ne yapacağımızı konuşmamız gerektiğini herkesin bilmesini istedim.”

“Onları aramaya çıkmamız gerekmez mi?” diye sordu Rob.

“Çıkıp başkalarını da mı kaybedelim?” diye karşı çıktı Sophia. “Üç adam kaybettik demek oluyor bu. Daha fazlasını kaybetmek istemem, özellikle de eli silah tutanları.”

Peter, “Tomi nerede?” diye sordu.

“Hasta,” diye cevapladım.

“Ölecek mi?”

“Sanmıyoruz.”

Başını salladı. Hoşnut muydu yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı, anlayamadım. O an ister istemez Tomi’nin rahatsızlığının doğal sebeplerden kaynaklanmıyor olabileceği geçti aklımdan. Belki de buradan biri onu saf dışı bırakmaya çalışmıştı. Baş şüphelilerim Peter ya da Sophia olurdu. Mia da Tomi’den hoşlanmıyordu ve Sasha’yı da hâlâ çözemiyordum.

Lauren elini kaldırınca konuşmasını işaret ettim.

“Oylama yapıp yeni bir lider seçmeli miyiz?”

Peter: “Daha önce bir lider seçmemiştik. Dylan kendi kendine görevi üstlenmişti.”

“Eh, belki şimdi seçmemiz gerekiyordur?” Lauren bir kez daha bana baktı.

Ortam huzursuzdu. Sanki merkezinde duruyormuşum gibi hissetmekten de hiç hoşlanmadım. Göz ucuyla Tania’ya baktım; odanın öbür ucundaki duvara yaslanmış, duruyordu. Önce bakışlarımdan kaçındı ama sonra göğsünde kavuşturduğu kollarını çözüp öne çıktı.

“Liderliği üstlenmek isteyen başka biri var mı?”

Peter ağırlığını bir ayağından öbürüne verip odayı gözden geçirdi ama Tania ondan önce davranıp bir başka soru yöneltti.

“Jon’a oy vermeyecek olan var mı?”

Herkes birbirine, sonra bana baktı. Bunu üstlenmek istemediğimi söyleyecek cesaretim yoktu çünkü onlara otele başı boş kaldığını ve bu yükü Dylan gibi sakın ve onurlu bir şekilde kaldıramayacağımı söyleyemezdim.

Mia yüzüme bakmıyordu ama bir şey söylemedi.

Karşı görüş bildiren olmayınca Tania beni işaret etti. “Tamam o zaman.”

Peter bana ters bir bakış attıysa da bunu sürdürecektensevarete ya da enerjiye sahip olmadığından bakışlarını çevirip boğazını temizlemekle yetindi.

“Bir önerim var,” dedim, kendimi Tania’ya bakmaktan alıkoyamadan. Sinirli görünüyordu. “Hepinizin hoşuna gideceğini sanmıyorum ama diyeceklerinizi dinleyin.”

Dinliyorlardı.

“Bence buradan gitmeliyiz. Tek seferde, hep beraber değil, plan yapmadan da değil. Ama buradaki süremizin sonuna geliyoruz. Yiyeceğimiz azalıyor, seferlerin tehlikesi giderek artıyor ve... yakınlarda bize sorun çıkarabilecek bir başka grup olduğuna inanıyoruz. Onları yalnızca Rob gördü ama kötü tiplere benziyorlar ve yerimizi biliyorlar.”

Odada gürültü koptu. Herkes aynı anda konuşmaya başladı; çoğu Rob’a hitap ediyordu ama bazıları benimle konuşuyordu.

“Tanrı esirgesin...”

“Tehlikeliler mi?”

“Kötü tipler?”

“Onları nerede gördün?”

“Kaç kişiler?”

“İyi niyetli olmadıklarını nereden biliyorsunuz?”

“Pekâlâ bizim gibi de olabilirler...”

“Dylan, Nathan ve Adam ellerinde mi...”

“İntihardan farksız olur bu.”

“Millet!” Sesimi yükselttim. “Dinleyin. Silahlarımız var, cephaneliğimiz de var. Personel alanında kilit altında tutuluyorlar. Hiçbir sorun çıkmamış olmasının sebebi, büyük olasılıkla onlardan daha fazla cephaneliğe sahip olmamız.”

İnsanların kapıya göz attığını fark edince ürperdim.

“Kalıp kış burada geçirmeye çalışmaktansa erzakımızı yanımıza alıp şehre doğru yol alırsak hayatta kalma olasılığımız daha yüksek olur. Bana kalırsa. Sonbahar kapıda, değil mi? Kış olunca burada mahsur kalacağız ve hiçbir yere gidemeyeceğiz. Bunu biliyorlar.”

“Ama kış geldiğinde hâlâ dışarıdalarsa ölürler,” dedi Peter. “Problem kalmaz.”

“Evet, yani kaybedecekleri daha çok şey var. Çaresiz insanlarla çatışmak ister misin? Ben istemem.”

Yuka dedi ki: “Jon’a katılıyorum.”

Şok içinde ona bakakaldım. Tek şaşırın da ben değildim. Kocasını bile ona bir bakış attı. Yuka ise mağrur bir edayla başını dimdik kaldırdı.

“Jon’a katılıyorum,” dedi tekrar, kollarıyla oğlunu daha sıkı sararak.

“Gitmek güvenli mi sence?” diye sordu Haru hayret içinde.

“Hiçbir yer güvenli değil. Ölürsek de ailecek ölürüz. Ama burada kalıp açlıktan ölmeyeceğim ben, bir hayvan

gibi avlanmayacağım. Jon gitmemiz gerektiğini düşünüyorsa bence yanılmıyor. Geriye ne kaldığını ya da şehrin nasıl bir yere döndüğünü bilmiyoruz.”

“Doğru, bilmiyoruz,” diye çıkıştı Peter.

“Peki ödlekler gibi bilmeden mi ölelim, yoksa öğrenelim mi?” Konuşurken sanki boyu uzamış, omuzları genişlemişti. “Buradan nefret ediyorum, bir gün daha kalmak istemiyorum burada. Yaşamak denmez buna. Sırf korkuyoruz diye kalamayız.”

Yuka daha önce hiç grubun önünde bu kadar konuşmamıştı. Haklıydı.

Şartlar göz önüne alınırsa itiraf etmesi tuhaf geliyor ama korkuyu rafa kaldırmaya çalışıyordum ben. Hepimiz öyle yapıyorduk. Korku utanç vericiydi. Yaptıklarımızı açıklık, öfke ya da -benim gibi- basit ihtiyaçlar nedeniyle yaptığımızı iddia etmek daha iyi hissettiriyordu. İstiyorduk ki bizi güden şey korku olmasın da ne olursa olsun. Gerçekteyse elimizde korkudan başka bir şey kalmamıştı.

Sözleri herkesi şaşkın bir sessizliğe sürükledi.

Nihayetinde ben konuştum. “Haklı. Sırf korktuğumuz için burada kalamayız.”

“Korkuyla hiç ilgisi yok,” dedi Peter, çenesini kaldırarak. “Burası güvenli.”

“Artık değil.”

Lauren omuz silkti. “Başından beri bir gün gitmemiz gerekecekti. En azından hava buz gibi değilken gidelim.”

Lex Fransızca bir şeyler söyledi. Kulağa onaylıyormuş gibi geldi.

“Diğerlerinden umudu kesmemize ne kadar var?” diye sordu Tania, bana kendimi dünyanın en kötü insanıymışım

gibi hissettiren bir bakış atarak. "Onlar dönmeden buradan ayrılmayı mı planlıyorsunuz?"

"Henüz bir şey planlamıyoruz," dedim. "Sadece konuşuyoruz."

Sophia araya girdi. "Adını koymamız gerek. Hoş değil ama yapsak iyi olur. Sonsuza dek dönmelerini bekleyemeyiz."

"Bir hafta?" diye önerdim.

Birkaç kişi huzursuz bakışlar attı ve Yuka, "Fazla uzun," dedi.

"Dylan bunca zamandır burayı idare etti! Bizi güvende tuttu!" diye çıkıştı Tania. "Biraz saygınız olsun."

"Peki ya beklerken ölürsek?" Sophia kaşlarını kaldırdı.

"Üç gün?" diye önerdim.

Kimse bir rakam belirlemek istemiyordu.

Devam ettim: "Herkesin yola çıkmaya hazırlanması en az o kadar zaman alacaktır. Geriye yalnızca iki arabamız kaldı, o yüzden daha da küçük gruplar halinde gitmemiz gerekecek."

Rob usulca konuştu: "Bir kamyonetimiz var mı?.. Teslimatlar için bir otelde bulunabilecek bir araç. Bir kamyonetimiz olsa hep beraber gidebilirdik, ya da sırayla giderdik."

"Erkekler dönüşümlü olarak kamyoneti kullanabilir," dedim.

"Biz de narin birer çiçek değiliz," dedi Sophia ters ters bakarak. "Biz de dönüşümlü olarak kullanabiliriz kamyoneti."

"Pekâlâ, kusura bakmayın. Hepimiz kamyoneti dönüşümlü olarak kullanabiliriz, öyleyse."

"Kahrolası bir kamyonetimiz var mı, bilmiyoruz ki," dedi Peter.

“Yola çıkmak için hazırlanmamız ne kadar sürerse diğerlerine o kadar zaman tanıyoruz, öyleyse.” Başımı salladım. “Bu birkaç gün alacak, o zamana kadar vakitleri var. Herkes için uygun mu bu?”

“Ve hiçbir noktada birilerini onları aramaya göndermiyoruz?” dedi Tania. “Onları bulmaya çalışmıyoruz. Söylediğin bu mu?”

Açıkçası ne diyeceğimi bilemedim.

Benim yerime doğrusunu Yuka söyledi. “Sadece arabayla etrafı kolaçan etmek üzere bir ya da iki kişi göndersek? Üçüncü gün gelip çatarsa ve yola çıkacak olursak birkaç saat arama yapmaktan ne çıkar ki?”

Tania’ya bakıp ellerimi açtım. “Uygulanabilir görünüyor. Senin için uygun mu bu?”

Tania çıkıp gitti.

Diğerleri homurdanarak onayladı.

Ona evliliğimle ilgili anlattığım her şeyden pişman oldum. Sırf burada kimsenin beni tanımadığı hissinden usandım diye ve beni tanıyan -biraz bile olsa- yegâne kişiler de gitti diye derdimi öyle üstüne boca etmemi hak etmiyordu.

Eşyalarımızı toplamaya başlasak iyi olacağını belirttim, böylece herkes dağıldı.

Birkaçımız gerçekten de arka tarafta bir kamyonet var mı diye bakmaya gittik. Yoktu.

Toplantıyı kayda geçirmek için odama döndüm ve galiba bir panik atak daha geçirdim.

Tania yukarı çıkıp molaya ihtiyacı olduğunu söyledi, böylece ben Tomi’ye nezaret ederken o koridorlarda ko-

şuya çıktı. Artık otelin bahçesinde koşmuyordu. Bir dalı tesisten tek başına ayrılan olursa şaşarım.

Yatağın yanındaki sandalyelerden birine oturdum. Bir süredir ilk kez dişimin ne kadar ağrıdığını fark ettim. Sanırım artık dişim için Tania'yı rahatsız etmem gerekecek. Kendi kendine geçeceğinden emindim ama geçmedi.

Tomi uyuyordu ama içeri girdiğimde gözlerini hafifçe aralayıp yan tarafına döndü. Ateşi yüzünden teni terden ıslıl ıslıl olmuştu. Oda fazla aydınlık olmasın diye perdelerden biri kapalıydı; havaya bakılırsa gereksizdi ama belki de Tania perdeyi alışkanlıktan çekmişti. Ya da dışarıdan gözetlenmekten korkuyordu sadece.

"Su var mı hiç?" diye sordu Tomi.

Tania'nın baş ucuna bıraktığı bardağı uzattım. Birkaç yudum alıp bardağı geri verdi.

"Ölürsem çok kızacağım," dedi cılız bir tonla.

"Ölmeyeceksin."

"Eh... ölürsem kızacağım işte."

"Bizim de işimiz biter o zaman," diye ekledim. "En iyi nişancımız sensin. Dylan dönmezse liderliği hükmen senin üstlenmeni tercih ederim."

"Aynen... öyle." Sırtüstü yatıp elinin tersiyle alnını sildi. "Ama diğerleri... cadının teki olduğumu düşünüyor."

"Kimse öyle düşünmüyor."

"Sen düşünüyorsun."

"39 derece ateş içinde yatarken beni azarladığına inanmıyorum. Başa çıkılmaz seninle." Öne doğru eğilerek elini tutup yanağıma bastırdım. "Cadının teki olduğunu düşünmüyorum, bence sadece... baş belasısın."

Kahkaha attı ama birden durup derin bir nefes aldı.
“Ahh, Tanrım, acıdı.”

Yüzüne söyleyemediysem de onun için endişeleniyordum. Katlanılmazdı. Yanağımdaki eli cayır cayır yanıyordu ama o yine de titriyordu. Saçlarının bir kısmını alnından geriye doğru taradım; alnı nemliydi. Sonra birdenbire ona doğru dürüst bakamaz oldum çünkü bir panik atak daha geçirebileceğimi düşünüyordum.

“Hey.” Tomi birden elimi sıktı.

“Ne?”

“Dylan yokken... gelmeyeceğini de söylemiyorum ama gidip... odasını arasan iyi olur.”

Öneri beni hazırlıksız yakalamıştı. Gülümsedim. “Durmak bilmiyorsun.”

“Aramalısın ama, hazır herkesin... dikkati dağınıkken. Ayrıca aklıma bir fikir geldi... Çocuklarla konuşmalısın. Yobari çocuklarıyla yani. Buradaki diğer çocuklarla ilgili dikkatlerini çeken bir şeyler olmuştur belki.”

Bu fikir bir süredir zihnimde dolanıyordu ama biliyordum ki ne Yuka ne de Haru çocuklarıyla görüşmeme izin verirdi. Yuka'nın bir sebepten benden kaçındığından şüpheleniyorum. Çocuklara göz kulak olayım mı diye sordüğüm son birkaç seferinde sanki hayır demek için mazeret arıyor gibi geldi. Sadece duygusal patlamam yüzünden rahatsız hissediyor da olabilir. Öyleyse gayet anlaşılır olurdu.

“Tania dönene kadar bekleyeceğim.”

“Bana bir şey olmayacak, biraz... su bırak, yeter.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz”

“İyiyim ben.”

“Şikâyet etmeyi bırak yoksa sana bir şeyler okumaya lulan başlayacağım.”

“Tanrım, lütfen başlama. İyy.”

“Başlayacağım. İncil ayetleri ister misin? Kışkırtma beni.”

“Neden böylesin sen? Sanki doktoranı embesilin teki olmak üstüne yapmışsın.”

“En azından doktoramı bitirdim ben.”

“Bence dünyanın sonunun gelmesi hafifletici sebepten sayılır.”

Abartılı bir şekilde iç çekip arkasını dönecekmiş gibi yaptı ama elimi tuttu. “Çok sinir bozucusun. Ölmeden önce konuştuğum son kişi sen olursan çok kızarım.”

Altmış Sekizinci Gün (2)

Bir süredir tekrar tekrar aynı kâbusu görüyorum. Her seferinde farklı bir ortamdayım. San Francisco'daki evimin zin arka bahçesinde ya da arkadaşımın evinde, annemin öldüğü yerdeyim. Yine de kâbusların hepsi aynı şekilde, bir patlamayla son buluyor. Uyandığım anda ölüyorum.

Burada bundan bahsetmeyecektim çünkü rüyalar genellikle pek ilgi çekici değildir. Ama kâbuslarım beni ilk günü daha fazla düşünmeye zorladı.

Dizüstü bilgisayarımın şarjı yine bitmek üzereydi, o yüzden o günden başka görüntü kaydı izleyemedim. Ne var ki, belki de kâbusların etkisiyle, bazı şeyleri hatırlamaya başladım. Belki de kâbuslar zihni sarsıp anıları serbest bırakıyordu. Tam şu anda yeni bir şey hatırladım ve sanıyorum önemli olabilir.

Otel boşalmıştı. Durdurup telefonlarına bakabilmek için yalvardığım herkes kaçmak üzereydi. Odama dönüp dizüstü bilgisayarımı açtım ve internet kopmaya başlayana kadar en az bir iki saat boyunca haberlere ve sosyal medya hesaplarına bakmaya daldım. Karşıma sürekli olarak Za-

man Aşımı uyarısı çıkmaya başlayana dek Wifi bağlantısını birkaç kez kapayıp açtım.

Sosyal medya altüst olmuştu. Dünyanın sonu deneyimlerini Twitter'dan canlı aktarma girişiminde bulunanların sayısı karşısında şoka uğramıştım, ama San Francisco ya da hatta L.A.'den hiç haber yoktu. Bildiğim kadarıyla sinyal kesilmeden önce Kaliforniya'da bir şey yoktu. Londra gitmiş, beraberinde İngiltere'nin güneyini de götürmüştü. Aynı şekilde Glasgow da, ardından İskoçya da yok olmuştu. İsviçre hakkında da haber yoktu.

Bilgisayarımın şarjı az kaldığından paniğe kapılmaya başlayıp babama bir e-posta gönderdim. Sadece şunları yazmıştım: "Umarım ikiniz de iyisinizdir, Mümkünse bana ulaş lütfen. Ben iş nedeniyle İsviçre'deyim ve Nadia'ya ulaşamıyorum. Sevgiler, Jon."

Duygusal bir mesaj değildi. Bir veda değildi. Ben veda etmezdim. Babamla aramızda da hiç o türden bir ilişki olmamıştı. O e-postayı yazdığım sırada onun için endişelenmiyordum. Pragmatik bir adamdı o. Barbara'ya gözkulak olurdu. Muhtemelen güneye doğru yol alıp Meksika sınırını geçmeye çalışırlardı.

Zihnimde korku filminden sahneler at koşturuyordu. Milyonlarca insan ölmüştü. Milyonlarca. Sayıyı aklım almıyordu. Buhar olup uçmamıza ne kadar vardı? Ne kadar vaktim kalmıştı?

Gidip pencereyi açtım ve temiz havayı içime çektim. Güneşi tümüyle apaçık, net bir şekilde son görüşümdü bu Doğru dürüst dikkat etmedim bile. İyice bakıp sindirmem,

renklerini ve sıcaklığını aklıma yazmam gerekirdi. Onun yerine aşağıya baktım ve daha çok sayıda insanın otelden ayrıldığını gördüm.

İki kişi tartışıyordu. Otel personeline benziyorlardı. Burada kayıtlara geçirmek istediğim şey de bu. Bir anı mı yoksa sonradan oluşturulmuş bir anı mı, ya da bir rüya mı, emin olmasam da kesinlikle iki kişinin tartıştığını gördüm. Siyahi bir adam ile kızıl saçlı beyaz bir kadın. Saçlarını çok net hatırlıyorum. Şimdi düşününce Dylan ile Sophia olmalıydılar.

O sırada otelden ayrılıp ayrılmamayı tartıştıklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Dışarıda, otelin önünde tartışmanın en iyisi olduğunu, böylece bir karara varır varmaz doğruca çekip gidebileceklerini düşündüğümü hatırlıyorum. Sahneyi gözümde canlandırdım. Biri kalmak, öbürü gitmek isteyen bir çifttiler. Kadın, Sophia, ağlıyordu. O an için tuhaf gelmedi çünkü ağlamak, hıçkırmak, histeriye kapılmak mantıklı gelen yegâne tepkilerdi.

Odamda pencere pervazına yaslanmış uyuşuk bir halde öylece durmak daha tuhaftı. Gitmem gerektiğini, birilerinin arabasına atlayıp ya da – siktir et, artık kimin umurun-daydı ki?- bir araba çalıp gitmeyi düşündüğümü hatırlıyorum. Şehre gidip bir uçak bulabilirdim. Hâlâ bir yerlere uçak kalkıyor olmalıydı...

Adam, kadına sarılıyordu ve kadın ağlamayı kesip kendini toparlıyor gibiydi.

Eğer giderlerse, diye düşündüm, ben de onlarla gidebilirim. Merdivenlerden yeterince hızlı inebilirsem.

Ama ikisi de içeri girdi ve bir daha çıktıklarını görmedim. Belli ki kalmaya karar vermişlerdi.

Bir noktada odadan çıktım. Asansörler çalışmadığı için merdivenleri kullandım ve bu bana mantıksız şekilde zahmetli geldi.

Lobi sessiz ve başı boştu.

Kahredici dinginlikte bir müzik çalıyordu. Başından beri fonda çalıyor olmalıydı ama daha önce hiç fark etmemiştim. Şimdi tüyler ürpertici geliyordu.

Birkaç kişi barda kafa kafaya vermiş, konuşuyordu ama aralarında hiç tanıdığım yoktu. Eşyalarım hâlâ toplanmamış, ben restoranın kapısında kararsızlıktan donakalmış bir halde dikilirken elimde iki kurabiyelik bir paket tuttuğumu fark ettim. Odalardaki poşet bitki çayları ile küçük kahve keselerinin yanında verilen kurabiyelerdi bunlar.

“Jon!”

Arkamı döndüm. Karşımdakileri tanıyordum. Şimdi isimlerini hatırlayamıyorum.

Bu beni endişelendiriyor.

Bir adam ve iki kadın. Kadınlar New York’tan, adam da... DC diyesim geliyor. Hatırlayamıyorum. Artık yüzlerini bile hatırlayamıyorum, sadece olanları hatırlıyorum. Gidiyorlardı. Yanlarında çantaları vardı.

Adam dedi ki: “Bizimle gel, gidiyoruz.”

“Geliyor musun?” diye sordu kadınlardan biri.

Tamam deyip onlarla birlikte dışarıya çıktım. Birinin arabası otelin yanında park halinde duruyordu. Alanın

etrafı çitlerle çevriliydi ve bahçeden görünmüyordu. Arabalarının arka koltuğuna oturdum. Yanımda hiçbir şeyim yoktu ama o noktada buna razı geldim, çünkü gitmem gerektiğini biliyordum. Mantıklı eylem buydu. Birileri nihayet bana ne yapacağımı söylüyordu.

Birinin, “İnanamıyorum,” dediğini duydum.

“Hâlâ tık yok.”

Birilerine telefon etmeye çalışıyorlardı.

Birden sersemliğimden kurtulup dizüstü bilgisayarım olmadan gidemeyeceğim düşüncesine takılıp kaldım. Arabadan indim. Hâlâ şoktaydım. Yeni gerçekliğimizin boyutlarını henüz kavrayamamıştım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eşyalarımı almadım!” diye seslendim.

“Ama gidiyoruz!”

“Geri dönmem gerek.”

“Dönemezsin!”

Bütün sabah bana ne yapacağımı söylecek birilerini aramıştım ve biri nihayet söyler söylemez buna sinirlenip tam tersini yapmak istedim. Ergenin teki gibi.

“Dönebilirim,” diye yanıtladım.

“Gidiyoruz biz!” Kadın aptalmışım gibi sözcüğü dört değil neredeyse on dört hecede söyleyerek iyice vurguladı.

Onlara bakakaldım. “Gidin o zaman.”

Üçü bana sanki deliymişim gibi baktı. Belki de deliydim. Araba uzaklaşıp gitti ve içinde olmadığımı pişman olmadım. Derinde bir yerlerde hiçbir yere uçak kalkmadığını biliyordum. Aynı zamanda dizüstü bilgisayarım, giysilerim ve... eşyalarım olmadan gidemeyeceğimi de biliyordum. Eşyalar olmadan nasıl var olunur, bilmiyordum. Hiçbir şe-

yim olmadan sürüklenip gidemezdim. Ya bir devlet görevlisi beni durdurup kimliğimi sorarsa? Ya pasaportum lazım olursa?

İkram kurabiyeler hâlâ elimdeydi.

İçgüdüsel olarak cebime uzanıp telefonumu yokladım ama yerinde yoktu. Kurabiye paketini açıp bir tanesini yedim ve yavaş yavaş girişe doğru geri yürümeye başladım. Sinsi bir çaresizlik hissi dört bir yanıma sarıp beni yutmak üzereydi. İnternetin kesildiğini bildiğim halde bilgisayarına yakın olmak istiyordum.

Kimseyle irtibat kuramıyordum. Telefonumu kırmıştım.

Otoparkın duvarına yaslanıp paketteki diğer kurabiyeyi ikiye böldüm ve onu da yedim. Tadı nasıldı, hatırlamıyorum. Bir tadı yoktu. Dışarısı sessizdi. Herkes gitmişti. Gezegendeki sayısız yerde, tam şu anda milyonlarca insanın ölmekte olduğunu hayal etmek imkânsız, gerçekdışı geliyordu. Nükleer silahlar, bazıları yüzyıllardır yerinde duran şehirlerin, binaların, heykellerin ve köprülerin üzerine yağıyordu. Her gün bu yapıtlara bakıp kalıcı olduklarını düşünmüştük ve şimdi tuz buz oluyorlardı. Kemikler bile bulunmaz, diye düşündüm. Kemikleri arayacak *birileri* bile olmayacaktı muhtemelen.

Tarih sona ermişti. Ben de ıssız bir yerde, yabancıların arasında beleş kurabiye yiyordum, çünkü kalayım mı gideyim mi, hiç bilemiyordum. Şimdi dönüp bakma fırsatı bulunca görebiliyorum ki beni burada tutan şey korkuydu. Arabaya binip kaosun, patlamaların, çılgınlıkların ve insanların havadaki zehre karışan küllerinin içine dalma düşüncesi: İşte bu görüntülerdi beni burada tutan.

Yalnızca ölümü mü bekliyordum burada?

Nadia'nın zihnine girmeye çalıştım. Onu çok iyi tanıyordum. Sağ çıktılarsa çabucak eşyaları toplar, çocukları arabaya bindirir, sonra da muhtemelen kıyı şeridinden anne babasının yaşadığı Portland'a kadar gitmeye çalışırdı. Oradan Kanada sınırına doğru yol alabilirlerdi. Ben öyle yapardım. Kanada'nın vurulduğuna dair hiçbir şey duymamıştım ve ne kadar kuzeye giderlerse radyasyon zehirlenmesi geçirme olasılıkları o kadar düşerdi.

Hayatta kalmayı başardılarsa bile muhtemelen bir daha asla onlardan haber almayacağım.

Kıyı şeridi Nadia'nın bir şekilde Portland'a ulaşabileceği kadar açıksa ülkede kalmazlardı. Kanada eğer mültecileri, Amerikalı mültecileri -şaka gibi- kabul ediyorsa kuzeye doğru yol almaya devam ederlerdi. İletişimde kopukluklar olacaktı ve internet bütün Kuzey Amerika'da kesilmiş olabilirdi. Eğer durum buysa, gitmişlerdi.

Aynı kurgusal yoldan geri dönünce fark ettim ki Kaliforniya kıyılarındaki milyonlarca insan kuzeye yol alacaktı. Bazıları güneye, Güney Amerika'ya yol alıyor olacaktı. Ama yeterince insan kuzeye doğru gidecekti. O durumda kıyı şeridi bir felaket alanına dönerdi. İnsanlar arabalarını bırakıp gidebilirdi. Araba çalışıyor, bir yerleri yağmalıyor, benzinleri bitiyor, yiyecekleri bitiyor, kaynak ve su için birbirleriyle çatışıyor, sınıra doğru çeteler halinde ilerliyor olabilirlerdi. Anarşi hüküm sürüyor olurdu.

Ama Nadia akıllıydı. Krizleri iyi yönetirdi. Kıyı şeridinden gitmeyebilirdi bile. Güvenlik için iç bölgelere girip biraz daha uzun yoldan gidebilirdi.

Ama ya herkesin aklına aynı şey geldiyse?

İşte nihayetinde, birkaç gün geçince Nadia ile çocukları düşünmeyi bırakmak zorunda kalmamın sebebi buydu. Bu şekilde aklımı kaçıracaktım. Zihnimi meşgul eden şey onlar olamazdı. Burada değillerdi. Koruyacağım tek yaşam benimkiydi. Binlerce varsayımsal senaryoda onları kurtarabilir ya da ölümlerine şahit olabiliyordum. Yine de ne gerçeğe, ne onlara yaklaşmış olurdum.

Orada öylece ne kadar süre durduğumu bilmiyorum.

Göğsüm acıyordu; kalp krizi geçiriyor olabileceğimden endişe etmeme sebep olan keskin, ani sızılar saplanıyordu.

Otelin ön tarafına yanaşan bir araba dikkatimi çekti. Otoparka kadar ilerlemek yerine ana kapıların oradan sağa döndü. Birileri önemli bir şeyini unutmuştur diye düşündüğümü hatırlıyorum. Çoğu kişi o gün gitmişti ama gördüğüm tek gelen araba buydu.

O an sağıma bakınca tekrar siyahi adam ile kızıl saçlı kadını gördüm. Aralarında bir şey taşıyorlardı ama tam olarak ne olduğunu çıkaramayacağım kadar uzağımdaydılar. Sonra çevredeki ağaçların içine doğru gözden kayboldular.

Gözlerimi kısarak arkalarından baktım ve ters yöne yolculuk eden tek arabaya yeniden baktığımda içi boştu.

Günün kalanını yalnız başıma geçirip tekrar tekrar dizüstü bilgisayarımı internete bağlamaya çalıştım. Ara sıra etrafa bakınmak için dışarı çıktığımda oteli daha da boş görüyordum. Sonra odama dönüp bir kez daha bilgisayarıma internete bağlamaya çalışıyordum. Uyumadım, hava kararmaya başladığında bile. Pencereden ufka bakıp bekledim. Hepimiz Dylan'la o zaman tanıştık; kapı kapı dolaşip herkesi aşağıda toplanmaya çağırıyordu.

İlk gün böyleydi işte.

Altmış Sekizinci Gün (3)

Herkes akşam yemeğine oturana kadar bekleyip, birinci kattaki merdivenlerin sağ tarafında yer alan personel odalarının iç girişine doğru gittim. Uzun bir koridordan hızlı hızlı ve sessizce ilerleyip sola döndüm.

Dylan'ın odasına sadece birkaç kere gitmiştim. O zaman bile sadece kapı ağzında durup, beraber çatıya çıkmadan önce kucağıma bir sürü alet edevat yüklemesini beklemiştim. Odası benimkinden daha küçüktü. Bütün personel odaları daha küçüktü ve bazılarında ranzalar vardı, yine de Dylan ve Sasha yer değiştirmemişti. Otelin daha geniş odalarına geçme fırsatını değerlendirebilirler diye düşünmüştüm ama belli ki aşinalık ağır basmıştı.

Dylan'ın odasına vardığımda ne olur ne olmaz diye kapıyı tıklattım, sonra içeri girip kapıyı ardımdan kapadım. Odaya girdiğim anda valizlerin orada olmadığını anladım. İçeride olsalar kapı eşiğinden görürdüm. Suçluluğa kapıldım. Sırf orada bulunmak bile ihanetti. Ona güvenmediğimin, hiçbirine güvenmediğimin itirafıydı.

Valizler orada değildi ama ben oradaydım, böylece hazır gelmişken odayı aramaya karar verdim. Bir şey bulmazsam da kimsenin bilmesine gerek yoktu.

Dışarıda koridor sessizdi.

Dylan'ın penceresinden görünen manzara harikaydı. Şimdi çoğunlukla kahverengiye dönen çalılıklar ile arkalarındaki sık ağaçların karmaşasında kaybolan bahçeye bakıyordu odası. Etraf yeşilken, güneş ışığında nasıl görüldüğüne dair hayal meyal bir görüntü vardı hatırımda.

Yatak geniş tek kişilik olanlardandı ve kusursuzca yapılmıştı. Komodininin üzerinde yaşı daha büyük bir siyahı kadın ile yirmilerinin ortalarında bir başka kadının fotoğrafı vardı. Genç kadın Dylan'a epey benzediğinden kızı olduğunu düşündüm. Kısa saçları örülü, gülümsemesi Dylan'inkini andırıyordu. Yaşça büyük olan kadın karısı olmalıydı.

Pek bir eşyası yoktu. Dolabını açınca içinde üç beyaz gömlek, bir siyah pantolon, bir haki kumaş ceket ve bir çift spor ayakkabı buldum. En üstteki rafın bir köşesine birkaç paket tütün sokuşturulmuş, alet kutusu da ayakkabılarının yanında duruyordu.

Ondan şüphelendiğim için kendimi pisliğin teki gibi hissettim.

Yedek anahtarları parmağımda çevirip sağ taraftaki küçük şifonyerin bütün çekmecelerini açıp kapadım ama çorap ve iç çamaşırları, bir çift eldiven ve siyah bir bere dışında bir şey yoktu. Saklanmış bir şey var mı diye her şeyi kenara ittirdim ama bir şey yoktu. Hiçbir şey saklamıyordu.

Koridordan yaklaşan ayak sesleri duyunca etrafa bakındım.

Saklanacak bir yer yoktu. Başka bir odaya giden başka bir personeldir diye umuyordum. Başka kimsenin burada olmak için sebebi yoktu.

Kısacık bir an için dolaba saklanmayı düşündüm. Onun yerine çömelip, sığar mıyım diye tartmak için çabucak yatağın altına baktım ve koyu renkli bir valiz...

Birileri kilide anahtar sokup kapının hâlihazırda açık olduğunu anladı.

Tam arkamı döndüğümde Tania içeri girdi.

"Tanrım!" İrkilip anahtarını düşürdü. "Yüce Tanrım, ne işin var senin burada?"

Tania anahtarı almak için eğilirken, Dylan'ın bana verdiği gibi bir sürü yedek anahtar değil tek bir oda anahtarı olduğu dikkatimi çekti. Aynı zamanda ilk kez halının üzerinde soluk, gri renkli sürtünme izleri olduğunu fark ettim. Sanki biri bir valiz sürüklemiş ve tekerlek izlerinden kurtulamamıştı.

"*Senin* ne işin var burada?" diye sordum ben de. "Tommi'nin yanında kim var?"

"Ben..." Kızardı. "Bir şeyimi kaybettim. Seni ilgilendirmez. Hem benim buraya girmeye iznim var. Sen ne yapıyorsun?"

"Ben de bir şey kaybettim, aslında. Sanırım biraz önce buldum." Çömelip valizi tutamağından halıya doğru çektim.

İçimde bunun Luffman'ların valizlerinden biri olduğuna dair hiç kuşku yoktu.

"Senin değil o!"

"Benim odamdan çalındı."

Ben valizin fermuarını açarken kollarını kavuşturdu. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

“Eh...” Kapağını açtım. İçi tüfek parçalarıyla doluydu
“Bir... yanlışlık var.”

“Neden senden bir şey çalsın ki?”

“Çünkü su tankında bulunan kızla ilgili bir şeyler biliyor. O ve Sophia. Kim bilir başka kim biliyordur.” Sanki daha önce valizin içinde bulunan şeyleri ortaya çıkarabilirmişim gibi tüfek parçalarından birkaçını kenara ittim ama elbette hiçbir şey yoktu. “İçindeki her şeyi atmış, valizi de kutu olarak kullanıyor olmalı.”

“Ya da onun valizidir sadece.”

“Mevzuyu bilmiyorsun!” diye çıkıştım. “Tomi, Sophia’y-la ikisini bunu konuşurlarken duymuş. Bir şeyler dönüyor, ayrıca o valizlerin odamdan kaybolduğunu da kafamdan uydurmuyorum.”

Valizin fermuarını çekip kapadım ve odada sürükledim. Luffman’ların bagaj etiketleri üzerinde duruyordu ama Dylan onları sökmüş olmalıydı. Emindim. Bunun o valizlerden biri olduğuna emindim.

Dedim ki: “Bak, etiketlerini sökmüş.”

“Jon, bu odaya her geldiğimde gördüm o valizi. Dylan’a ait o.”

“Hayır, değil! Olamaz!”

“Daha önemlisi, sırf buradakilerden birinin o kızı öldürdüğünü düşünüyorsun diye kız arkadaşına insanları gizlice gözetlettin, öyle mi?”

İç çektim. “Kulağa nasıl geldiğini biliyorum.”

“Bence gitsen iyi olacak.”

Valizi tekrar yatağın altına itti. Aradığımı bulmuştum. İkinci valiz ve birincisinin içindekiler hâlâ otelde bir yerlerde olabilirdi, o yüzden kalıp onunla tartışmama gerek

yoktu. Dylan'ın iki valizi de ormana götürüp yakmış olabileceği de aklımdan geçmişti.

Tania kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Affedersin, evet, gideyim."

"Belki o anahtarları da geri versen iyi olabilir."

Düşmanca görünmeden itiraz etmenin yolu yoktu. "Hayır."

"Paranoyayı gördüğüm yerde tanırım ben," dedi.

"Deli değilim ben."

"Durduk yere komplo teorisi uydurmuşsun; paranoyanın sözlük tanımı oluyor bu."

"Durduk yere değil! Bu onun valizi değil!"

"Yine de şaşırtıcı şekilde onun eşyalarıyla dolu."

Gözlüğümü çıkarıp gözlerimi ovaladım. "Deli değilim ben. O valizler günlerce odamda kaldı! Senin de bulduğum başka şeylerden haberin yok. Luffman'ların otele geldiği zamanın güvenlik kamerası kayıtları gibi. Üzerinde bir numara yazan bir kâğıt verdiler onlara. Numara, otelin kral dairesinde kalan sahibinin numarasıydı. Baloché Braun burada kalıyor olmalıydı; Sophia'nın kocası!"

"Neden bahsediyorsun sen? Ne kral dairesi?"

"909 no'lu oda, kızın annesiyle babası..."

"Göster öyleyse bana."

Soluklandım. "Ne?"

Çok yavaşça konuştu. "Eğer bu otelde bir şeyler döndüğüne dair kanıtın varsa göster bana. O gizli odayı bana göster. Anahtarın var nasılsa."

"Henüz oraya çıkmadım. Varlığından daha dün habirim oldu."

“Pekâlâ, şimdi göster bana. Hadi gidelim.”

Ciddiydi. Bu kadar direttikten sonra reddetmemi imkânsızdı. Kendimi hazırlayıp başımı salladım. İkimiz otelin en üst kattaki doğu kanadına ulaşınca kadar dokuz kat merdiven çıktık. Oda çatı girişinin yakınlarındaydı. Otelin bu tarafı muhtemelen yangın merdiveninin bozmadığı en güzel orman manzarasına sahipti.

Merdiven çıkmaktan nefes nefese, beceriksizce anahtarları kurcaladıktan sonra odanın kart girişli olduğunu fark ettim. Sonra da ilk aramalarım sırasında hızlı hızlı bu odaları kontrol ederken muhtemelen bu odaya da girdiğimi anladım. Başımı içeri uzatıp boş olduğunu görünce başka odalara geçtiğimi hatırladım.

Tania kollarını kavuşturmuş, sessizce duruyordu. Kapıyı itip açtım ve ikimiz de içeri girdik.

Daha önce gelmiştim buraya. “Muhtemelen” denecek yanı yoktu.

Mia haklıydı, kral dairesi değildi burası. Benimkinden biraz daha büyük, yatağı ve banyosu daha güzel bir odaydı. İçeride hiç valiz yoktu ama gardırobu ve çekmeceleri kontrol edince birkaç kıyafet buldum. Hepsi takım elbiseydi. Çekmecelerde birkaç katlanmış gömlek -ceplerinde bir şey yoktu-, çorap ve boksör şortu vardı.

Mia aynı zamanda telefon numarası konusunda da haklı olabilirdi. Belki de mesele gerçekten müşteri hizmetinden ibaretti. Ama aynı zamanda Mia’ya güvenemem. Yalan söylüyor olabilir. İçlerinden biri kendini korumak için yalan söylüyor olabilir.

“Otelin sahibi bu odada kalıyordu demek,” dedi Tania, kıpırdamadan.

“Sahipleri. Ama kayıtlara göre o sırada sadece Baloché buradaymış.”

“Anlaşıldı.”

Bakışlarından kaçınarak komodin çekmecelerini kontrol ettim. İncil’in köşelerinin kıvrılmış, her yerine işaretler konmuş olduğunu gördüm. Alıp havaya kaldırdım.

“Bu onun Incil’i olmalı!”

Başını salladı. “Ee?”

“Bazı kısımlarını işaretlemiş, bak.” Bütün kitap Fransızcadı. “Hangi kısımları olduğundan emin değilim, anlaması zor. Matthew’da bir sürü yerin altını çizmiş...”

Sonunda tepesi attı.

“Jon, çok bitkin düşmüşsün. Bırak gitsin, tamam mı? Dinlen biraz. Etrafına baksana! Hiçbir şey yok burada! Yeterince derdimiz var, bir de sen dert uydurma.” Zıvanadan çıkmış bir manyağın elinden tatlı dille silah almaya çalışır gibi anahtarları almak için elini uzattı. “Hadi, ver anahtarları bana. Gidelim.”

“Hâlâ bana inanmıyor musun?”

“Hâlâ derken ne demek istiyorsun? Bir adamın odasını gösterdin bana. Aman ne büyük kanıt.” Durup bir nefes aldı. “Bak, birine... psikoza girmiş birine psikoza girdiğini söylemek en iyi seçenek değil, farkındayım, ama seni biraz sakinleştirecek ilaçlar var elimde.”

“Ne?”

Ellerini açtı. “Hayatını sürdürebilmen için.”

Duyduklarıma inanamadım. “Cidden psikozlu olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, Jon. Hepsi

bu.” Yine elini uzattı. “Ver anahtarları bana. İzin ver sana yardım edeyim.”

Bir adım geri gittim ve suratımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim.

“Tomi’ye kim göz kulak oluyor?” diye sordum, talebini geçiştirerek.

“Durumu daha iyi. Bir süredir uyanık.”

Cevabını yok sayarak elimde anahtarlar ve Baloché’un İncil’iyle çıkıp gittim. Ona kızgındım ve sonradan pişman olacağım bir şey söylemek istemiyordum.

“Jon, anahtarları bana ver!” diye bağırdı arkamdan.

Duymazdan gelip yürümeye devam ettim.

Altmış Sekizinci Gün (4)

Tania'yı kral dairesinde bırakıp gittikten sonra Dylan'ın odasına dönüp bir kürek buldum. Sonra bahçeye çıktım. İlk gün dikildiğim otoparkın içinden ve sırtımı yasladığım duvarın önünden geçtim.

Haklıydım. Haklı olduğumu biliyordum. O gün yalnızca Sophia ile Dylan'ın bildiği bir şey olmuştu ve Harriet Luffman ile Baloché Braun'la da bir ilgisi vardı. Belki diğer personel de biliyordu. Hiçbirine güvenemezdim.

Hava her zamankinden daha karanlıktı. Alçak bulutların griliği fırtınayı haber veriyordu. Bilmesem yağmur yağacak sanırdım.

Sararmış çimenlerin karşısına, ağaçların başladığı yere gidip ormanın kenarında zikzak çizmeye başladım. Ne aradığımı tam olarak bilemiyordum ama ne gördüğümü hatırlıyordum.

Solmuş yapraklar ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Hemen tepemdeki dallar kupkuru kalmış, üzerlerinden cansız yapraklar sarkıyordu.

Tania beni büyük hayal kırıklığına uğrattı. Özellikle onun bana inanabileceğini, bu meselenin önemini görecek ahlaki metanete sahip olabileceğini düşünmüştüm. Dylan'ın ona bir şeyler söylemiş olabileceğini sanıyorum. Belki de meselenin önemini görüyordu ama çoktan onun tarafına geçmişti.

Ormanın kıyısında, zeminde bir farklılık var mı diye ayağımı yere vura vura bir ileri bir geri yürüdüm. Cesedi fazla öteye taşımış olamayacaklarının farkındaydım; öyle bir günde yapamazlardı bunu. İki kişi olsalar da ancak gözden uzak olacak yere kadar taşırlardı.

Belki yirmi dakika boyunca ağaçların arasında dolaştıktan sonra zeminin kalanından farklı duran, tuhaf bir toprak parçasına rastladım. Etrafa bakınca zeminin yere devrilmiş gibi duran bitkilerle kaplı olduğunu fark ettim. Ne var ki buralarda bitki yetişmiyordu. Elbette o günden beri pek yağmur da güneş ışığı da görmemiştik. Verimsiz toprakta taze bir şey yetişmezdi.

Küreği iki elimle kavrayıp kazmaya başladım.

Bir kat toprağı kaldırıp yana attım. Egzersizler sayesinde biraz kaslanmıştım. Ter döküyordum ama bir buçuk metre derinliğe ulaşana dek durmadan kazdım. Nefes nefese, küreği çukurun kenarına dayadım. Üstüm başımı toprak kaplamış, ellerim simsiyah olmuştu.

Dönüp otele doğru baktım; büyük bir kısmını ağaçlar örtüyordu. Görünüyor olamazdım. Bir şeyden kurtulmak için mantıklı bir yerdi burası.

Tekrar küreği alıp kazmaya devam ettim.

Bir noktada gülmeye başladım. Ne arıyordum ki? Tuhaf bir toprak parçasına rastlamıştım ve bir saatten fazla süre

dir toprak kazıyordum, çünkü haklılığıma inanmaya mecburdum. Ama haklılıktan başka ne kalmıştı ki artık geriye? Ertesi gün, ertesi hafta, ay burada kalıp kazmaya devam etsem ne değişirdi ki? Yokluğumu hissedecek herkes çoktan gitmişti.

Gülmeyi kesene dek yine kazmayı bıraktım. Gözlüğümü çıkarıp paltomun üstüne attım. Süveterimi ve gömleğimi çıkarıp yeniden başladım.

Kollarım titriyordu. Ne kadar zaman geçtiğinden habirim yoktu.

Küreği toprağa saplayıp üstüne abandım ve sert bir şeye denk geldim. Dimdik doğrulup çukurdaki toprağı çıkarıp atınca kahverengi bir kumaş parçası çarptı gözüme. Küreği yere atıp kalan toprağı ellerimle kazdım. Daha fazla kumaş -belki eski bir çarşaf- açığa çıktı. Kumaşın bir parçasını kavramaya yetecek kadar toprak kazınca kumaşı çekmeye başladım.

“Hadisene!” diye hırladım, topraktan çekip çıkarmaya uğraşırken.

Çarşafın tepesi birdenbire serbest kalınca geri geri tökezleyip belimin üstüne yapıştım.

Çarpmanın etkisiyle sersemlemiş bir halde güç bela doğrulunca artık karşımda bir ceset olduğunu fark ettim.

Ne haykıracak halim kalmıştı ne de inleyecek.

Etrafa sessizlik çöktü.

Cesedin gövdesini yukarı çekip kefeninden çıkardım. Şimdi kırk beş derecelik açıyla, neredeyse dimdik oturuyormuş gibi duruyordu. Bir adamdı karşımdaki. Takım elbisesinin içinde epey çürümüştü. Yüzünden geriye çürük bir oyuk kalmıştı. Yine de bekleneceği gibi solucan yoktu.

Kötü kokuyordu ama sudan çıkardığımız ceset kadar kötü değildi kokusu. Bu kuru çürük kokusuydu. Keskin ama katlanılır seviyedeydi.

Nasıl öldüğünü anlamak zordu. Tek bildiğim öldürül düğüydü. Yoksa burada ne işi olacaktı ki? İntihar etmiş olsa herhalde diğerleri gibi otelin ön bahçesine gömülmüş olurdu? Ölümü kendi elinden olsaydı, ondan haberimiz olurdu.

Başarıya ulaştığımı, hatta haklı çıktığımı hissederim sanmıştım. Sophia'nın suçunu, belki Dylan'inkini de doğrulayan devasa bir kanıdı açığa çıkarmıştım. Ne var ki sadece üzgün hissediyordum.

Cesetle burun buruna, ikimize kazdığım çukurda oturup soluklanmaya çalıştım. Uyuşukluk içindeydim. Birtakım cevaplar bulurum sanırken yalnızca daha fazla soru doğmuştu ve Dylan yoktu. Nathan ile Adam, bana yardım edebilecek insanlar yoktu.

Tomi ve ben artık burada güvende miyiz ki? Birileri gerçekten onu zehirlemeye mi çalıştı?

Azıcık bir çabayla öne doğru uzanıp ceketinin ceplerine baktım. Boştu.

Uzun bir süre sonra derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

Cesedi özenle yeniden çukura yatırırken takım elbisesinin birkaç yerinden yırtıldığını fark ettim. Bıçaklanmış olabilirdi ama emin olmak zordu. Kumaştaki yırtıkları inceleyen takım elbisesinin pahalı olduğu dikkatimi çekti. Tom Ford. O zaman kafama dank etti: Baloché Braun olabilirdi bu.

Sophia'nın ağaçların içine sakladığı o muydu? O gün Dylan'ın taşınmasına yardım ettiği? Tom Ford marka bir ta-

kım elbise giyiyorsa Baloch'e'tan başkası olamazdı bu. Ama öyle bile olsa fark ettim ki Harriet'in cinayetiyle aralarında çok cılız bir bağlantı vardı. Bu Baloch'e'un cesedi olsa bile bana faydası yoktu.

Yüzünü tekrar çarşafıla örtüp küreği aldım ve çukurun dışına fırlattım. Gücümün son zerresini toplayıp peşinden ben de çukurdan çıktım. Sonra çukuru doldurmaya başladım; öyle önceki gibi deli deli değil de yavaşça. Bütün nefesim, bütün motivasyonum kesilivermişti.

Bitirdiğimde hava kararıyordu. Gözlüğümü takıp üstüme başıma baktım. Leş gibiydim. Kıyafetlerimi yeniden giymemin manası yoktu. Zaten soğuğu hissedemiyordum.

Gömleğimi, kazağımı ve paltomu koluma atıp otele dönmek üzere yürümeye başladım.

Bacaklarım sızıyordu. Aşırı efor sarf etmekten omuzlarım titriyordu.

Çimenlerin öbür tarafına geçip başımı kaldırıp otele baktım. Üst katlarda hareket halinde kimseyi göremedim ama bakışlarımı restorana indirdiğimde Sophia'nın pencereden bana baktığını fark ettim.

Duraksadım. Birkaç saniyeliğine, aramızda on-on beş adımlık bir mesafeyle camdan birbirimize bakarak durduk. Bu mesafeden bile yüzündeki ifadede bir terslik olduğunu görebiliyordum. Kollarını kavuşturmuş, saçlarını yüzünden geriye atmıştı. Bir an için ağlamış olduğunu ya da en azından ağlamak üzere olduğunu düşündüm.

Bir şey söylemeden, yüzüme bir ifade yerleştirecek enerjiyi bile bulamadan dönüp otelin etrafından ana girişe doğru yürüdüm. Neyse ki başka kimseyi görmedim. Muhtemelen halim endişe vericiydi.

Odama döndüğümde hâlihazırda bir diğer panik atakını eşliğindeydim. Yatağımın kenarına çöküp daha yavaş nefes almaya çalıştım. Ensem ve başım fazla sıcaktı. Zihnim bulanmaya başladı. Bayılacağımdan korkuyordum. Ama alıp verdiğim nefesleri saya saya atlattım. Yere oturup şiddetli bulantı ve baş dönmesi hafifleyene kadar başımı dizlerime yasladım.

Sonra soğuk bir duş aldım. Sanırım faydası oldu.

Karnım çok aç ama otele inip başka birilerini görmek istemiyorum.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmam gerektiği açıkça belli olur diye düşünmüştüm. Haklı olduğumu bilmek yeter sanmıştım. Ne var ki bu medeniyet-sonrası dünyada yeni edindiğim bütün görüşlerime ve amaçlarıma rağmen artık yavaş yavaş açıkça görüyorum ki ne yaptığının bir önemi olmayabilir. Baloché ölü. Ne olmuş yani? Ölü adam bana bir şey söyleyemez.

Size kendimden pek bahsetmedim. Akademinin yazılarınızdan alıp götürdüğü ilk şey budur: sizden herhangi bir iz. Kimse beni hatırlamazsa diye hayıflandığımı söyleyemez ama annemle babam hakkında yazılmasını sağlamalıyım, kısaca da olsa. Aynı zamanda geri dönmeyecek olursam diye de yazmak istiyorum bunu.

Annem Marion Keller ben on üç yaşındayken öldü. O zaman babamla boşanalı üç yıl olmuştu bile. Babamsa daha bir yıl geçmeden yeni kız arkadaşı ve müstakbel eşiyile -Barbara'yla- tanışmıştı. Annem her zaman bunu yüksek sesle dile getirmeyecek kadar onurlu davranmış olsa da babamla Barbara'nın, annemle ilişkileri bitmeden çok önce tanıştığı iması şiddetle vurgulanmıştı.

Bu yüzden babama olan nefretimden hiç kurtulamadım. Kendi evliliğimde onun gibi olmamaya çalışarak o kadar çok zaman harcadım ki ona dönüştüğümü anlamam uzun zaman aldı.

Annem ben bir arkadaşımın evindeyken beyin kanamasından öldü. Beni almaya gelip, bir süre mutfakta arkadaşımın annesiyle sohbet etti. Konuştuklarına pek kulak vermedim -Landis'le salonda Sega oynuyorduk- ama annemin "Asprinin var mı?" diye sorduğunu işittim ve anında bir terslik olduğunu anladım.

Nereden anladığımı bilmiyorum. Anlamıştım işte. Durum kötüydü.

Oyunu bırakıp mutfağa gidince annemi elleri alnında, tezgâha yaslanmış olarak buldum. Landis'in annesi, "Jon, markete gidip birkaç tane asprin al. Bizde hiç yok," dedi.

Telaşını sesine yansıtmamayı başarmıştı.

"Anne, iyi misin?" diye sordum, olmadığını bilerek.

Gözlerime bakmadan, alnını tutan ellerine doğru konuşarak, "Evet, tatlım, iyiyim, markete kadar gidiver. Bir şeyim kalmayacak," dedi.

Onu bırakıp gitmek istemiyordum ama ön kapının yanından çantamı kapıp iki blok boyunca koştum. Pek iyi koşan biri değildim ve ciğerlerim sızlıyordu. Markete vardığımda panik ve efor yüzünden kusacak gibi oldum. Birkaç asprin aldım. Tezgâhın ardındaki adam bana endişeyle bakıyordu çünkü o noktada nasılsa çok geç olduğunu zaten biliyordum ve sanırım yüzümden belli oluyordu.

Yine de bütün yolu geri koştum. Ayaklarım acı içinde, kaval kemiklerim sızlaya sızlaya, önümü göremeyecek kadar terlediğim halde koştum.

Eve döndüğümde ön kapı hâlâ açıktı ve aklımdan, *Kapıyı arkamdan kapamak akıllarına gelmedi çünkü annem öldü*, diye geçirdim. *Haklıydım*.

Stephen King mi demişti? İnsanoğlunun korkularının özeti, azıcık aralanmış bir kapıdan ibarettir.

Altmış Dokuzuncu Gün

Yardım edin.

Bütün gece uyumadan oturup düşündüğüm şey buydu, ta ki, elbette bir hayalet kızın benimle konuşmaya çalışmadığı sonucuna varana dek. Bu otelde hayalet yok, kendi yarattıklarımızdan başka.

Kapımı kilitlemediğim gibi sürgülerin hiçbirini de çekmedim. Bir tür meydan okumaydı ama işe yaramadı. Gece hiçbir takırtı duymadım. Kimse bana haykırmadı.

Belki de duyduğumu sandığım ses benim sesimdi. Belki de Tania haklıydı. Yardıma ihtiyacım vardı belki de. Ya da belki sadece neden hâlâ burada olduğumuza dair bir açıklamaya ihtiyacım vardı. Belki de, “Neden ben?” sorusunun cevabına ihtiyacım vardı her şeyden çok.

Dışarısı karanlık, dünkünden bile daha karanlıktı.

Odamdan çıkıp üst kata çıktım ve Peter’ın kapısını çaldım.

Seslerden anladığım kadarıyla onu uyandırmıştım. Yarı çıplak kapıyı açtığında şaşkınlıkla beni süzdü.

“Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Yardıma ihtiyacım var.”

Kollarını kavuşturdu. “Ah, grubun yeni liderinin yardımına ihtiyacı varmış.”

“Lider olmak istemedim ben.”

“Tabii, tabii, başına geliyor bunlar sadece.” Kapı pervazına yaslandı. “Reddedersen ne olacak peki?”

“Kötü bir şey olmayacak ama doğru davranış yardım etmen olur.”

“Mesele soruşturmanla mı ilgili? Küçük projen hani?” Sırıttı. “Benden istediğin nedir?”

Derin bir nefes aldım. “İşini yapman.”

Yuka ile Haru yarım saatlik bir seansı kabul etti. Kendi odalarında. Görüşme baştan sona Almanca olduğundan Yuka İngilizceye çevirip yazdı. Soruların bazılarını Peter’a ben verdiğim halde hiçbir şey anlayamadım. Bunlar Yuka’nın kelimesi kelimesine aldığı notlar:

P: Nereden buldun bunu?

R: Hediyeydi, trende sessiz olalım diye.

P: Nasıl yapılacağını gösterebilir misin bana?

R: Evet! Kolay, bak.

P: İkinci de trenleri seviyorsunuz demek?

A: Ben uçakları seviyorum.

R: Evet!

P: Burayı seviyor musunuz?

R: Sevmiştim ama yakında eve gitmek istiyorum.

A: Ben okula dönmek istemiyorum.

R: Ben okulu özledim.

P: Okulu özledin demek?

R: Hiç asmam ben okulu.

A: Ben arkadaşlarımı özledim.

R: Dünya havaya mı uçtu?

P: Sence dünya havaya mı uçtu?

R: (*kahkahalar*) Hayır!

A: Yanlış yapıyorsun!

P: Kusura bakma, sen yapabilir misin benim için?

R: Adın ne?

P: Peter. Seninki ne?

R: Ryoko. Bu da Akio. Onun adı Jon.

P: Onu tanıyorum.

R: Arkadaşın mı o?

P: Olsun hadi. Neden dünyanın havaya uçtuğunu düşündün?

R: Herkes bomba bomba diye bağırıyor.

P: Bombanın ne olduğunu biliyor musun?

R: Bir şeyleri havaya uçuruyorlar.

P: Biz havaya uçmadık, ama. Bir şeyimiz yok.

R: Yakında eve gidebilecek miyiz yani?

P: Hepimiz yeni evler bulmak zorunda kalabiliriz. Bunun sakıncası olur mu senin için?

R: Hımm.

P: Eski evini özölüyorsun.

R: Arkadaşlarımı. Bir de atıştırmalıkları.

P: Atıştırmalıkları ben de özölüyorum.

R: Yeni bir kız kardeşimiz var ama yine de atıştırmalıkları özölüyorum.

P: Burada yeni arkadaş edindin mi hiç?

R: Tomi! O çok güzel ve komik kelimeler söylememize izin veriyor.

P: Hangi kelimeler onlar?

R: Söyleyemem, annem burada. Başka zaman söyleyirim sana. Pek kibar kelimeler değil.

P: Burada başka kimlerle arkadaştın?

R: Jon'u tanıyorum. Diğer arkadaşlarım gitti.

P: Hangi arkadaşlarındı onlar?

R: Harry ile Sam. Sam buraya babasıyla gelmişti ve ge-yik vurmaya öğrenecekti. Ben bunu yapmayı hiç istemem. Herhalde sadece erkek çocukları seviyordu.

P: Harry ve Sam babalarıyla gittiler yani?

R: Sam herkesten önce babasıyla buradan gitmişti. Harry herkes bağırırken anne babasıyla gitti. Bana hoşça kal dedi. Küçük kız.

P: Harry kız mıydı?

R: Evet. Hoşça kal dedi ve gitmek istemiyordu çünkü korkuyordu.

P: Harry'yi uzun zamandır mı tanıyordun?

R: Hayır. Ben ağlarken bana sarılmıştı. Birileri bana ba-ğırılmıştı, herkes bağırıyordu, o da bana sarıldı.

P: Sonra da anne babasıyla birlikte gitti?

R: (*baş sallama*)

P: O yüzden mi kaçıp gittin? Annen bir süreliğine seni kaybettiğini söyledi. Bir yerlere mi gittin? Harry'ye hoşça kal demeye mi gittin?

R: Hayır. Diğer kızın peşinden gidiyordum.

P: Diğer kız?

A: Yaptım sana!

P: Teşekkürler, Akio, şuradaki katlanır raylara mı konuşuyor bu?

A: Evet.

R: Hayır, yanlış yapıyorsun!

A: Öyle yaparsan kırsın.

R: Hayır, kırmam! Zaten benim o.

(Portatif treni kurmak ve onunla oynamanın en iyi yolu hakkında bir tartışma geçiyor. Peter da trenin bütün parçalarını uçurup havada çarpıştırarak çözüm getiriyor.)

P: Bahsettiğin diğer kız kimdi?

R: Kim?

P: Annen seni bulamadığı sırada peşinden gittiğin kız. Onu daha önce otelde görmüş müydün?

R: Hayır. Babasıyla geldi.

P: Babasıyla?

R: Bilmiyorum, ama ben saklandım. Onunla konuşamadım.

P: Saklandın?

R: Evet, saklandım, sonra da annem beni buldu.

P: Neden saklandın? Oyun mu oynuyordun?

R: *(başını iki yana sallıyor)*

P: Söz veriyorum, Ryoko, başın belaya girmeyecek.

R: Kaçtığım için belaya girmiştii.

P: Şimdi girmeyecek. Yanlış bir şey yapmadın. Adam ürkütücü müydü? Kız iyi miydi? İyi olduğundan emin olmaya mı çalışıyordun?

R: Korktum, o yüzden saklandım, sonra da annem beni buldu.

P: Bu adamı bir daha gördün mü hiç?

R: *(başını iki yana sallıyor)*. Bir sürü kâbus görüyorum.

P: Burada güvendesin, biliyorsun, değil mi? Hepimiz sana göz kulak oluruz.

R: Yetişkin olunca kim göz kulak oluyor?

P: (*Gölüp Jon'u işaret ediyor.*) O.

R: (*Kahkahalar.*)

J: Ne oldu?

Yetmişinci Gün

Üçüncü gün, diğerleri için bir arama ekibi göndermeye karar verdik. Bir akşamüzeri ayıracaktık. Bundan daha uzun süre otelden ayrılmayacaktık.

Tomi durumu yüzünden geride kalmak zorunda kaldı. Zaten gelmesine izin vermezdim. Yatakta doğrulmuş, konuşuyordu. Üçüncü günün sonuna doğru bir şeyler yemek için aşağıya inebildi. Zayıf düşmüşken bile grubu koruyacağına güvenebileceğimi biliyordum. Bir de Peter'a.

Aramaya katılmaya gönüllü oldum, çünkü geri dönmezsem pek bir önemi olmazdı. O noktada dönmemek neredeyse umurumda değildi. Peter'ın Ryoko'yla konuşmasından sonra başka bir şey yazmadım. Moralin fena halde bozulmuştu.

Ağaçların arasına gömülen cesetten kimseye bahsetmemiştim. Ne de su tankındaki kızın olduğunu sandığım kişi olmadığının ortaya çıktığından bahsettim. Tomi'ye bile söylememiştim. Bir yanım, ipucumun sonucunda bir yere varamadığım için utanç içindeydi. Öte yandan Tomi'nin de yeterince derdi var ve ne kadar az bilgisi olursa ona bir zarar gelme ihtimali de o kadar az olur.

Yola çıktığımız sabah hava normalden daha soğuktu ve paltomun altına giydiğim fazladan kazak kollarımı kaskatı ve hareket etmesi zor hale getirmişti. Omuzlarım ve baldırlarım hâlihazırda kaskatı kesilmiş, ağrıyordu. Ayrıca dı-şım de sızlıyordu. Yorgun düşmüştüm çünkü geceyi, hem arama çalışmasına yönelik, hem de genel bir endişeden hiç uyumadan geçirmiştım.

Peter benimle gelmeye gönüllü oldu ama otelde eli doğru dürüst silah tutan ve rahatsızlık yüzünden güçten düşmemiş bir o kalmıştı. Beklenmedik bir şekilde Yuka da gönüllü oldu. Sanırım Tomi'nin, üzerine düşeni yapmadığı yönündeki iması ona dokunmuştu. Ne var ki benimle ge-lemezdi çünkü bir tüfekte koşmak ya da baskı altındayken ateş etmek bir yana, tüfek tutabilecek yapıya sahip değildi.

Sonunda bana eşlik eden Rob oldu.

Arabayla otelden uzaklaşırken dedi ki: "Peter yerine beni çağırmanın sebebi seni öldürüp kaza süsü vermeye daha az meyilli görünmem mi?"

Güldüm. "Aynen öyle. Muhtemelen adil değil ama ona güvenmiyorum."

"Sende öyle bir izlenim bırakmadığıma sevindim."

"Belki senin sırrın da budur."

"Belki de buradaki en tehlikeli insan benimdir."

O kadar çok güldüm ki bir an için yola bakmayı unuttum. Diğerlerini daha da çok özlememe sebep oldu bu. Destek ekibim oralarda bir yerlerdeydi. Onlara ne kadar bel bağladığımın farkında değildim.

"Onları bulabiliriz," dedi Rob.

"Pek harika bir düşünce değil."

"Her halükârda bilmek isterim, kötü olsa bile."

“Ben emin değilim.”

“Nükleer savaş, olacağını sandığın kadar kötü müydü?”

Duraksadım. “Hah. Hayır, tahmin ettiğim kadar kötü değildi, sanırım.”

“Hep daha ziyade *Terminator*’ün açılış sahnesine benzer bir şey mi canlandırmıştın gözünde? Ben canlandırmıştım.”

“Bazı insanlar için öyle oldu.”

Başını salladı. Biliyordum ki ikimiz de kaybettığımız insanları düşünüyorduk. En azından ölümleri çabuk olmuştu. Pekâlâ radyasyon zehirlenmesi yüzünden ağır ağır ölmüş olmaları da bir o kadar mümkünken, çabuk ölmüş olabilirler miydi ya da?

Burada birinin radyasyon zehirlenmesi geçirdiğini kestirmek zor. Sürekli hasta hissetmeye alıştım ben.

“Hazır buradayken bir telefon arayabiliriz,” diye önerdi Rob.

“Seninki yanında mı?”

Cebinden çıkarıp aydınlık ekranı gösterdi.

“Bir noktada sinyal aldığını göreceksin olursan kenara çekebiliriz,” dedim, dehşet içinde, yitip giden ormana bakarak. “Ormandan çıktığımız zaman. Ama marketteyken değil. Market konusunda kötü bir his var içimde.”

“Benim de. Bu arama seferi konusunda kötü bir his var içimde.”

Sırıtarak yanıtladım: “ ‘Hep öyle diyorsun, Frost. Bu teslimat konusunda kötü bir his var içimde, diyorsun hep.’ ”

Yaklaşık on beş dakika uzaklıktaydık.

“Ola ki markete uğradılarsa diye önünden geçsek mi?” diye sordum.

“Sen istersen geçelim.”

“Hayır, sana soruyorum. İyi bir fikir mi sence?”

İç çekti. “Tuzağa düşebiliriz.”

“Ama bu yolun herhangi bir noktasında da saldırıya uğrayabiliriz.”

İkimiz de bir süre bunu düşündük. Sessizliği bozan Rob oldu.

Dedi ki: “Diğerleri için yapsak iyi olur. Kendini Dylan ya da Nathan’ın yerine koyup arabanın bozulduğunu, markette mahsur kaldığını, ödünün bokuna karıştığını ve çok korktuğumuz için hiçbirimizin seni aramaya gelmediğini düşünsene. Adil olmazdı.”

“Pekâlâ, karar verildi. Marketin etrafında bir tur atayım.”

Arabadaki hava gergin bir hal aldı. Kalp atışlarım hızlandı. Arabayı bir tuzağın içine sürüyormuşuz gibi hissediyordum ama Rob’un hakkı vardı: Dylan, Nathan ya da Adam hâlâ hayattaysa ve onları bulmak ya da kurtarmak için doğru dürüst bir çaba sarf etmezsek kendimize nasıl katlanacaktık ki?

“Tek bir tur,” dedim kati bir tonla, sola dönüp markete doğru giderken. “Herhangi bir tuhaflik varsa ya da birini görürsek uzaklaşıyoruz. Arabaya yaklaşanı vur.”

“İçgüdüsel olarak ilk tepkim bu olurdu,” diye yanıtladı Rob arkaya uzanıp yanımızda getirdiğimiz tüfeklerden birini alarak. “Gerçi daha önce bunlardan biriyle atış yapmadım. Epey ağırmış, değil mi?”

“Becerebilecek misin?”

“Rastgele bir noktaya nişan alıp dua ediyordum, değil mi?”

“Aşağı yukarı. Omzuna geri tepmesine hazırlıklı ol. Sabit tutmana yardımcı olacaksa yanağını daya. Hedefini ilk seferinde vurmaya bak.”

“Orasını söylemeye gerek yok, herhalde.”

“Daha önce hiç ateş etmemişsin; ilk seferinde vücuduna adrenalin pompalanır. Ellerin titremeye başlar. Muhtemelen birkaç dakika boyunca tekrar ateş edemezsin.”

“Ah.” Bir nefes aldı. “Bunu bilmiyordum.”

Arabanın çatısına ağır bir şey düşüp metalik bir tak sesi çıkarınca ikimiz de irkildik. Muhtemelen bir dal düşmüştü. Rob bir elini başına koyup yanaklarını şişirdi. Ben direksiyonu biraz daha sıkı kavradım; yüzüm kıpkırmızı oldu. Birbiri-mize bakıp karşılıklı olarak korkumuzu idrak edince sırttık.

Markete yaklaşınca yavaşladım.

“Yavaşlama,” dedi Rob, kapısı kilitli mi diye kontrol ederek. “Çok hızlı geç git.”

“Bir şey kaçırmayacağımıza emin misin?”

“Bir Land Rover’ı kolay kolay gözden kaçıramazsın ki.”

Ayağımı gaz pedalına koyup kendimi hazırladım ve sola doğru sert bir dönüş yapıp otoparka girdim.

Rob yüzünü pencereye dayamış, bomboş gri alanı ince-lerken ben gözlerimi önümüzdeki kısa mesafeden ayıрма-dım. Ters duran çiviler, tuzaklar, işaretler arıyordu gözüm; insan elinden çıkma herhangi bir şey.

“İşte!”

Sıçrayıp arabayı sağa savurdum ve gözlerimi yoldan ayırdım. “Ne?”

“Şurada.” Elini dümdüz cama yapıştırmıştı. “Dylan’ın arabası o.”

“Hassiktir. Hassiktir, ne yapacağız?”

“Dur!”

“Durayım?” Hâlihazırda otoparktan çıkmaktaydım. “Duramayız!”

“Onun arabası bu!”

“Başka bir şey görüyor musun?”

İki çift göz, tehlike var mı diye delicesine alanı taradı.

“Hayır, hiçbir şey yok. Dur!”

“Bence durmak iyi olmaz!”

“İçeride olabilirler!”

“Hassiktir! Hassiktir!” Frene asılınca araba hoplayarak durdu ve ikimiz de öne fırladık. “Siktir!”

Bir şey, bir saldırı, bir hareketlilik bekledik ama alana sadece sessizlik hakimdi.

İkimiz de arabadan çıkmaya davranmadık.

Arabayı geri vitesine alıp ağır ağır geriledim.

“Rob, bir şey görürsen söyle!”

“Bir şey görmüyorum.”

“Dylan’ın arabası olduğu kesin mi?”

Arabaya yanaşıp ikimiz de dikkatle baktık. Onun arabasıydı kesinlikle.

“Siktir,” dedim tekrar, çünkü birimizin arabadan inmesi gerekeceğini biliyordum.

“Siktir,” dedi Rob da, çünkü onun inmesi gerekeceğini biliyordu.

“Motoru çalışır halde tutarım,” dedim, sesimdeki titremeyi saklamaya çalışarak. “Silahı yanına alırsan güvende olursun.”

“Lütfen bensiz çekip gitme.”

“Gitmem.”

“Dostum, ciddiyim ben, lütfen çekip gitme.”

“Gitmem, söz veriyorum.”

Elleri titreye titreye kapısının kilidini eliyle açıp sessizce indi. Tekrar etrafa bakındım ama kıpırdayan bir şey yoktu.

Üstümüze atılan yoktu. Rob kapıyı aralık bırakıp Land Rover'a doğru gitti, omzunu arka tarafına dayadı ve parmak uçlarında yükselip pencereden içeri baktı. Şoke edici bir şey görmüş gibi bir hali yoktu. Dönüp bana başını salladı.

Çabucak güvenli arabamıza dönüp, "Markete girsek mi?" diye sordu.

"Burada konaklamazlar," dedim.

"O zaman arabası neden hâlâ burada?"

"Sen ne biliyorsan ben de onu biliyorum!" Yutkundum. Ağzım kupkuruydu. "Sadece iki kişiyiz. Saldırıya uğrarsak, Dylan, Nathan ve Adam'ı alt edebilecek tiplere karşı şansımızı yüksek görmüyorum."

"Bunu burada bırakıp gidemeyiz."

"Gidip anahtar yerinde mi diye baksana."

"Ne? Ah, evet."

Bu kez daha çabuk, biraz daha rahat davranarak Land Rover'ın kapısını açtı. O tüfeği koltuğa yatırıp ayak boşluğunu, torpido gözünü, zemini hızlıca kontrol ederken ben midem ağzıma gelip kalbim deli gibi çarparak durağan manzarayı gözetlemeye devam ettim.

Hiç böyle korkmamıştım. Sanki kapasitemin zirvesine ulaştığımı düşündüğüm her seferinde daha yüksekte buluyordum kendimi. Besin zincirinin parçası olma hissi böyle bir şeydi.

Rob geri dönüp kapıyı kilitledi. "Anahtar yok."

"Belliydi, yoksa araba gitmiş olurdu. Arabaya düz kontak yaptıramazsın, değil mi?"

"Beni arabaya düz kontak yaptırabilecek bir adam gibi gördüğün için gururum okşandı."

"Bundan yapamayacağını anlıyorum."

“Hayır. Yani, evet, yapamam.”

Acaba Google’dan baksak ben yapabilir miyim diye düşün-
şündüm. Denemeye değerdı.

“İnternete girmeye çalış,” dedim. “Bir tür çevrimiçi eğitim videosu bulabilirsen muhtemelen ben düz kontak yaptırabilirim. Belki. Ayrıca bir arabamız daha olursa herkesi otelden çıkarmak uzun sürmez.”

“Modern arabalara düz kontak yaptırılmadığını sanıyordum.”

“Hiç bilmiyorum. Yine de hazır gelmişken arabayı götürmeye çalışabiliriz, değil mi?”

Bütün bu absürtlüğe kıkırdayarak Rob telefonunu ve kalan mobil internetini açtı. “Eğitim videosuyla ben de yapabilirim muhtemelen.”

“Yaban arısı!” diye haykırdım.

“Ne?”

“Bir arabaya düz kontak yaptırırken siyah ve sarı kabloları bağlıyorsun. Bir yerlerde okumuştum. Sarı ile siyah için yaban arısı ve... diğer iki rengi hatırlamak için başka bir kelime daha var ama hatırlayamıyorum...”

Ekran aydınlandı ve telefon internete bağlandı. Rob YouTube’u arattı. Telefonu elinden kapıp mesajlarıma bakmak istedim.

“Ben... işin bitince kullanabilir miyim?” diye sordum Rob arabadan inerken.

“Evet, tabii ki.” Kapıyı hafif aralık bıraktı. “Lütfen basıp gitme.”

“Gitmem! Acele et, içimde kötü bir his var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç, sadece... Yok bir şey. Hadi git!”

Sanki her an birileri ateş edecekmiş gibi kamburunu çıkararak tekrar Land Rover'in yanına gitti. Videonun sesini duyabiliyordum. Bir adam evinin garaj yolunda durmuş, yapacaklarını adım adım anlatıyordu. Marketin girişini görebilmek için arabayı biraz geri çektim. Hiç hareket görmiyordum ama aynı yerde oyalandıkça midem daha çok ağzıma geliyordu.

Silahını almadığını fark edince sağ omzumun üzerinden arkaya bir göz attım. Bir şeyin -birinin-, otoparkın kenarından ağaçların arasına doğru çekildiğini gördüm.

Gördüklerimden şüphe edecek vaktim yoktu.

"Rob! Rob, yürü!"

Rob anında Dylan'ın arabasından fırlayıp ben bizimkini çalıştırırken yolcu koltuğuna atladı. Ağaçlara bakarken Rob'un kapısını kilitlediğini duydum. Neredeyse bir saniye geçmemişti ki sağ çamurluğa bir şey çarptı.

"Siktir!" Rob dönüp arkaya baktı. "Siktir!"

Gaza bastım; çıkışa vardığımızda kırkla gidiyorduk. Bir şeyin üstünden geçtiğimizi hissettim ve güm diye bir sesle lastiklerimiz indi. Araba neredeyse kontrol edilemez hale geldi. Frene asılıp arabayı geri vitese aldım ve patlak lastiklerin şap şap sesleri eşliğinde Land Rover'a doğru geri gittim.

"Ne yapıyorsun?"

"Çivi ya da öyle bir şeyin üstünden geçtik!"

"Siktir, siktir, siktir..."

"Çekil!"

Arka taraftan kendi tüfeğimi alıp arabadan indim ve iki silüete doğrulttum; karşımda iki adam vardı. Tüfeği görünce yavaşlayıp koşar adım yürümeye başladılar ve ellerini havaya kaldırdılar.

Yetmişinci Gün (2)

Bir el ateş edildiğini duydum. Adamlar da suratlarını ve enselerini kapayarak yere yapıştılar.

Başımı eğip tüfeğimi hızla markete doğru çevirdim. Adamın biri girişin yakınlarında uzanmıştı. Kanı akıyordu. Çığlık çığlığa uyluğunu tutuyordu. Kan miktarına bakılırsa kan kaybından öleceği belliydi.

Rob vurmuştu onu.

Adamın yüzünü göremedim. Arkamdaki arabalar engel oluyordu.

Doğru dürüst göremiyor, düşünemiyor, kaç mermim olduğunu hatırlayamıyordum ama silahımı yerdeki adamlara doğrulttum.

“Kimsiniz?” diye haykırdım, hissetmediğim kadar cesur bir tonla.

Cevap vermediler. Birinin elinde kocaman bir bıçak vardı ama Rob ile benden başka kimsede silah yoktu.

“Kimsiniz?” diye sordum tekrar.

“Ateş etmeyin!” Biri başını kaldırıp baktı. Onu tanı mıyordum ama İsviçreli ya da Fransız aksanıyla konuşuyordu. “Yiyecek arıyoruz!”

Soğuşa rağmen gözlerime giren teri silmem gerekti. “Bu yüzden de arabamızı haşat ettiniz, öyle mi?”

“Sadece yiyecek arıyoruz!”

Omzumun üzerinden tekrar markete baktım. Rob silahını yerdeki diğer adama doğrultmuş, ağırlığını bir ayağından öbürüne verip duruyordu. Ellerim ve kollarım titriyordu. Ola ki zayıflığın kokusunu alır da üzerime atılmaya karar verirlerse diye soğukkanlılığımı kısmen de olsa yenden geri kazanmaya çalıştım.

“Yiyecek biz mi oluyoruz?” diye sordum. “Arkadaşlarımız nerede?”

“Arkadaşlarınızı tanımıyoruz ki!”

“Şu arabadaydılar!”

Tereddüt ettiler. Bir karar verip konuşmayan adamı vurdum. Buraya yazarken sanki çabucak olmuş, hiç umurumda değilmiş gibi geliyor kulağa. Ama umurumdaydı. Daha önce hiç can almamıştım. En son elime silah alıp ateş edeli on yıldan uzun zaman olmuştu. Adamın bedeni sarsılıp kanı arkadaşının üzerine fışkırdı. Arkadaşı feryadı bastı. Göğsünden vurmuştum ama kafasına nişan almıştım.

Atış sarsmıştı beni. Nefesim düzelmiyordu.

“Hassiktir! İyi misin?” diye seslendi Rob.

“İyiyim, sadece... iyiyim.” Diğer adama döndüm. Korkudan başka hiçbir şey hissetmiyordum. “O arabadaki adamlar nerede?”

Bir şey söylemedi. Üzerine kan sıçradığı an bıçağı bırakmıştı. Şimdi de gözlerini sımsıkı kapamış, sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Belki dua ediyordu, belki de bana küfrediyordu.

“Konuş!”

Gözlerini açtı. Yüzünün kirli, arka dişlerinin eksik olduğunu fark ettim. Üzerinde birkaç kazak, bir kapüşonlu svetşört vardı ve yarım parmaklı eldiven takmıştı. Kot pantolonu çamura bulanmıştı. Ya da kurumuş kana.

“Lütfen ateş etme,” dedi.

“Arkadaşlarımıza ne oldu, söyle!”

“Yiyecek arıyorduk. Buralarda hiç yiyecek kalmadı.”

Yerdeki adam biraz kımıldanınca hâlâ hayatta olduğunu anladım ve irkildim. Ama sanki son çırpınışıydı. Kolları ve elleri spazm geçirdikten sonra durdu. Kanı süzölmeye devam etti.

“İnsan mı yiyorsunuz?”

Başını iki yana salladı. “Buralarda hiç yiyecek kalmadı.”

Baş sallaması inkârdan değildi. Kendinden tiksindiğinden.

“Şehir ne durumda peki?”

“Oraya gidemeyiz.”

“Neden?”

“Gidemeyiz.”

Omzumun üzerinden Rob’a baktım. Tüfek hâlâ marketin girişi ile üçüncü adam arasında mekik dokuyordu ama üçüncü adam ölü görünüyordu.

“O arabadaki adamlara ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Gözlerime bakmıyordu.

“Nasıl bilmezsin?”

“Kaçtılar! İkisi kaçtı...”

“Sadece ikisi mi?” Silah ağırlaşmaya başladı. Omzum sızlıyordu.

Cevap vermedi.

“Hangi ikisi?”

“Nereye gittiklerini bilmiyorum. Şehre gitmişlerdir belki,” diye zırvaladı.

“Ama şehre gidemeyeceğinizi söyledin?”

Açıklamadı.

“Kaçmayan adama ne oldu?” diye sordum.

Tekrar gözlerini kapatarak Fransızca bir şeyler mırıldandı.

“Arabaları neden hâlâ burada?” diye bağırdım.

“Çünkü geleceğinizi biliyorduk! Arabayı görürseniz duracağınızı biliyorduk. Lütfen, sadece yiyeceğe ihtiyacımız vardı. Çok açız ve avlanamıyoruz, silahımız yok.” Alt dudağı titredi ve birkaç damla yaş, yanaklarından aşağı süzül­düğü yerdeki kirleri alıp götürdü.

Kan ayakkabılarıma kadar gelince geri çekildim. O sırada arabaya değince tüfeğimin hedefi şaştı. Adam bıçağı yerden alıp üzerime atıldı. Paniğe kapılıp geriye doğru düşerken arkamdan bir el daha ateş edildiğini duydum. Herkes eğildi.

Hiçbir şey duyamaz halde ayağa kalkıp tüfeğimin kontrolünü geri aldım, yerdeki diğer adama ateş açtım ve kıpırdanmayı kesene kadar durmadım.

Ancak ateş etmeyi bırakınca tüfeğim tutukluk yapana dek ona dört el ateş ettiğimi fark ettim. Tüfeği sallayıp sıkışan mermiyi yere attım.

Birileri bir şeyler söylüyordu. Anlayamıyordum.

Omzumun üzerinden bakınca Rob’u gördüm. Teni neredeyse griye dönmüştü. Silahı bana doğru sallayıp, “Rastgele bir noktaya nişan al ve dua et,” derken sesi sanki bir cam duvarın ardından geliyor gibiydi. Sonra arabanın arkasına doğru eğilip kustu.

Derin bir nefes alıp göğsümde tutarak tüfeğimi bıraktım, kan gölünün içine adım attım ve iki adamın da ceplerini yokladım. Ellerimi kullanmakta zorlanıyordum.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Rob, arabanın kaportasına doğru eğilerek.

“Bunu,” dedim, Dylan’ın anahtarını havaya kaldırarak.

İkimiz de bir süreliğine kıpırdayamaz halde arabaya yaslandık.

“Jon, iyi misin sen?”

Yeniden oksijene kavuştum. Nefes almayı kesmiştim. “Evet! Evet, iyiyim. Bir şeyim yok. Sen iyi misin?”

“Evet. Sanırım. Hiç bilmiyorum aslında.”

İki cesede, yerdeki bıçağa ve sonra arabamızın lastiklerine baktım. Yedek lastik olmadan yapabileceğimiz bir şey yoktu. Arabayı burada bırakacaktık ama en azından Dylan’ın Land Rover’ını bulduğumuza sevinmeliydik.

Sırt çantamı aldım, bir şey unuttuysam diye ellerimle arabanın içini yokladım ve Dylan’ın arabasına binip otoparktan çıktık.

“Ne oldu?” diye sordu Rob. “Ne dediğini duyamadım. Marketten başkaları çıkacak diye düşünüp durdum.”

“Çaresiz durumda olmalıydılar. Bize tuzak kurdular ama silahları yoktu.”

“Onlarla konuştuğunu duydum.”

“Arabayı sürsen sadece?”

Derin bir nefes aldı. Gözlerinin yaşla dolduğunu fark ettim.

“Sürebilecek misin peki?” diye sordum, tonumu yumuşatarak.

“Evet, birazdan. Bir dakikaya ihtiyacım var sadece.”

“Ben süreyim.” İnmesini işaret ettim.

“Gerek yok.”

“Ben iyiyim, merak etme.”

Yer değiştirip yeniden yola koyulduk. Dikkatimi verecek bir şey olmasına sevindim. Araba kullanmaya odaklanmak biraz önce olanlara fazla kafa yormayacağım demekti.

“Baskı altında çok iyiydin,” dedim, çıkıştaki çivilerin etrafından seyirtmek için yoldan çıkarken.

Başını geriye atıp biraz histerik bir kakhaha attı. “Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım!”

“Ben de. Cidden.”

“O adamları vurdun ama. Ben... şaşırdım.”

“Onları orada bırakamayacağımızı biliyordum. Peşimizden gelebilirlerdi. Bütün grubun peşine düşebilirlerdi.” Bir sonraki çataldan otele dönüş yoluna girmeyi düşündüm ama kendimizi zorlayıp şehre gitmemiz gerektiğini biliyordum. “Doğru karar mıydı, bilmiyorum.”

“Diğerleri hakkında bir şey söylediler mi?”

“Hayır,” dedim ve hemen pişman oldum. “Hayır, yalan söylüyorum. Üzgünüm. Neden öyle dedim, bilmiyorum. Herif diğerlerinden bahsetti, hâlâ hayatta olan iki kişi olduğunu ve şehre kaçmış olabileceklerini söyledi. Ne olduğuna dair... net konuşmadı. Yalan söylüyor olabildi.”

“Ne? Onları gördüklerini mi söylediler?”

“Evet, dediklerine göre...”

“Ne dediler?”

“Şehre doğru koştuklarını söylediler... Kaçtıklarını söyledi herif. Kim olduklarını söylemedi.”

Kısa bir sessizlik oldu.

Rob iç çekip, "Paniğe kapılmasaydık daha fazla bilgi verebilirlerdi," dedi.

"Bence de! Sadece..." Stresten başıma ani ve şiddetli bir ağrı saplandı; kafatasımın ön tarafı zonkluyordu. Arabayı yol kenarına çektim. "Affedersin, bir dakikaya ihtiyacım var."

"İçlerinden birini öldürdüklerini söylediler mi?"

Elimle kapı kolunu buldum, kilidi açtım ve cansız çimenlerin üzerine kusmadan güç bela arabadan inmeyi başardım. Yeniden nefes nefese kalıp kapıyı kapadım ve arabaya yaslandım. Rob'un suçlayıcı tavrından uzaklaşmak istiyordum.

Suçlar gibi bir hali yoktu aslında. Sadece soruyordu.

Rob'un kapıyı açtığını ve ayaklarının yere bastığını duydum. Gelip yanımda, sıra sıra ağaçların önünde durdu.

"Yanlış bir şey yapmışsın gibi konuşmak istememiştim," dedi.

"Hayır, benim hatam. Paniğe kapıldım." Gergin bir kahkaha koyuverdim. "Sadece... ne yapacağımı bilemedim. Korkudan aklımı kaçıracaktım."

"Ben de."

"Daha önce hiç ateş etmediğin halde ilk seferinde hedefi vurdun!"

Hafif bir tebessüm etti. "Evet, vurdum, değil mi? O kısmı herkese anlatabilirsin."

"Anlatırım."

Elini kaldırıncı gülüp sarsak bir beşlik çaktım. Beşlik, o tuhaf erkek kucaklaşmalarından birine dönüştü. İkimiz de yeterince maço olsaydık sırt sıvazlama da girerdi işin içine. En son ne zaman Tomi'den başkasına sarıldığımı hatırla-

mıyorum. Bunu ne kadar özlediğimi fark ettim; bombalar-
dan bile önce hayatımda ne kadar eksikliğini hissettiğimi.
Nadia ile çocuklardan başkasına sarıldığım oluyor muydu?
Yattığım kadınlar? Hatırlayamıyordum. Sarıldığımı sanmı-
yordum.

Yer değiştik, yolculuğun kalanında arabayı Rob sürdü.

Yetmişinci Gün (3)

Şehrin dışındaki, geniş kır evleri ile köşebaşı dükânların bulunduğu banliyölere girdik. Başta pek bir şeye rastlamadık. Yolun her yerine bırakılmış, geçit vermeyen arabalar dışında her şeyin bu kadar normal görünmesi karşısında şaşkına döndüm. Önünden geçtiğimiz evlere bakıp pencerelerde yüzler görünce şok geçirdim.

“Tuhaf oldu bu,” dedi Rob.

“Ben de sanıyordum ki karşımıza bir...” Sözcükleri bulamadım.

“Savaş alanı çıkacak?”

“Evet.”

Rob yavaşlayıp, yolun karşısına uzunlamasına bırakılmış birkaç arabanın arasından geçti. Silahlı adamları ondan önce fark ettim. Üzerlerinde koyu mavi üniformalar vardı ama rütbe işaretleri yoktu. Durup pencerelerimizi indir-memizi işaret ettiler.

Rob’u dürttüm. Onları görünce beti benzi attı.

“Tanrım.”

Bir adam pencereye geldi. Göğsünde bir tüfek tutuyordu. Benekli, kahverengi gözleri, esmer bir teni vardı ve Fransızca konuştu.

“Amerikalıyım,” dedim, kendimi bir pislik gibi hissedip bu yüzden beni vurmamasını umarak.

“Nereden geldiniz?” diye sordu.

“Hotel Sixième,” diye yanıtladı Rob. “Arkada kalıyor.”

“Biliyorum.” Gözlerini kısıp arkamıza doğru, sonra arabanın içine baktı. “İnsanlar mı var orada?”

“Sayımız yirmiye yakın,” dedim.

“Bunca zamandır?”

Başımızı salladık.

“Burada ne işiniz var?”

Birbirimize baktık. “Grubumuzdan birkaç kişiyi kaybettik. Yiyecek aramaya çıktılar ve geri dönmediler. Onlara... saldıranlar olduğundan endişeleniyorduk.”

“Haklısınız. Ormanda kötü insanlar var.” Arabamızın ötesine bakıp birine sanki, *Sorun yok, bu herifler zararlısız,* der gibi bir işaret yaptı. “Yiyecek mi arıyorsunuz öyleyse? Yoksa arkadaşlarınızı mı?”

Sorunun bir yanlış cevabı olup olmadığından emin olmayarak yutkundum. “İkisi de. Elimizdekilerle otelde kışkırlatamayacağız. Buradaki durumunuz nedir? İnsanları şehre kabul ediyor musunuz? Polis misiniz?”

Yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. “Hepimiz polisiz. Beni takip edin. Sizi belediye binasına götürüyüm.”

“Arabamızı burada mı bırakalım?”

“Evet. Kimse çalmaz.”

İkimiz de yavaşça araçtan çıktık ve koyu renk üniformalı adam başıyla silahlarımızı işaret etti. “Bunları yanınıza

alamazsınız. Arabada bırakabilirsiniz ama üzerinizde taşıyamazsınız.”

Seve seve itaat ettim. En az bir düzine adam barikati koruyordu ve hiçbirinin karşısında şansım yoktu.

Adam bana elini uzatıp, “Adım Felix,” dedi.

Elini sıktım ve biraz rahatladım. Birilerini vurmaya niyetli birinin kendini bu kadar kibarca tanıttığını hayal edemiyordum.

“Ben Jon. Bu da Rob.”

“İngiliz misin?” dedi Felix, Rob’a.

Rob başını sallayarak, “Otelde Amerikalı, İngiliz, Alman ve Fransızlar var,” dedi. “Bir de küçük çocuklarıyla birlikte bir Japon çift.”

“Yaklaşık yirmi kişi mi dediniz?”

“Artık daha az kişiyiz.”

Felix bizi barikatin etrafından dolaştırdı. Arka tarafa geçince şehri aylar önce, otele gitmek üzere istasyondan tak-silerimize binerken nasıl bıraktıysak öyle buldum. Büyük oranda. Hâlâ temizdi. Binalar yıkılıp dökülmüyordu. Tek büyük değişiklik bayraklar ve flamalardı. Her yerdeydiler. Bazılarında Fransızca, bazıları başka dillerde yazılar vardı. Pencerelerden sarkıyor, bahçelerde uçuşuyorlardı.

Saint-Sion çok yaşa. BARIŞ.

“Şehrin adı önceden Saint-Sion değildi, değil mi?” diye sordum, emin olamayarak.

Felix başını iki yana salladı. “Yeni isim verdik. Artık farklı bir şehir burası.”

“Belediye binasında ne var?” diye sordu Rob, yürümeye başladığımız sırada.

“Belediye başkanımız,” dedi Felix. “Ve meclis.”

“Neyiniz?” Durdum.

Sanki aptalmışım gibi dönüp bana baktı. “Belediye başkanımız ve meclis. belediye başkanımız Stephanie Morges.”

Rob da bana tuhaf tuhaf bakıyordu ama umurumda değildi. Sanki vücudumun kontrolünü kaybetmiştim. Gözlerim yaşla doldu. Gözlüğümü çıkarıp yüzümün üst kısmını örttüm ama yaşları durduramıyordum. Sancılı bir rahatlama duygusu ile nostalji birleşip nefesimi kesti. Bir süre için sokağın ortasında öylece durup şiddetli ağlama isteği-me karşı koymaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım. Omzumda bir el hissettim.

Felix bir şey söylemedi.

Oteldeyken eski hayatından görüntülerle arana bir set çekmek kolaydı. Sanırım otelden ayrılmaktan o yüzden bu kadar çok korkuyordum. Orada hayatta kalmaya ve birbirimize odaklanıyorduk. Dünyanın kalanını düşünmek zorunda değildik, ya da neler kaybettiğimizi. Varoluşsal kaybın ezici ağırlığını şimdi hissediyordum işte. İşten eve gidiş gelişlerin, televizyonda gördüğün şeylerle ilgili temsilcilerine telefon etmelerin, internetten makale üstüne makale okumaların hepsi ama hepsi daha kötüye gidiyordu. Hiçbir şeyin değişmediği, hükümetlerin korkmadığı, halkınsa dehşete düşeceği yerde oralı olmadığı bir dünyada, nefret ettiğimiz siyasetçiler ve kaybetmekte olduğumuz mücadeleler üzerine birbirimize günler boyu dert yanarken, istikbalin için kaygılanıp, çocuklarınınsa acaba bir istikbali olacak mı diye endişelenirken, birden, hop, hepsi yitip bitmişti. Ailen, televizyonun ve geleceğe dair endişelerin, hepsi bir gün zarfında hokus pokus diye yok oluvermişti. Bir gün zarfında mı olmuştu bunlar gerçekten? Kim bile-

bilir ki? Ne de olsa internet denen dünyaya açılan pencere de gitmişti.

Hepsini çok özliyordum. Onlarla mutlu olmadığım halde. Hiçbirimiz mutlu değildik. Önceki hayatlarımızdan kalma tüm görüntüler eski bir yaranın travması gibi can yakıyordu. Manzara hiçbir zaman mutlu değildi ama tanıdıkta. Her gün bilincindeydik bunun sürdürülebilir olmadığının. Şiddetin sürdürülebilir olmadığını biliyorduk ama nasılsa hepimiz öyle yaşıyorduk. Mutluluk değildi elimizdeki. Huzur değildi. Ama bazen, bizim için, sessizlik ve sakinlik vardı.

Gözlerimi açıp, "Affedersiniz," dedim ve yürümeye devam ettik.

Rob sessizdi. Felix bize başka soru sormadı.

Utanmıyordum. Artık kimin umurundaydı ki? Hepimizin yeterince sebebi yok muydu ağlamak için?

Dükkânların önünden geçmeye başladık. Bazıları açık gibi duruyordu. Herkesin parasıyla, bunca şeyle ne yaptığını merak ettim. Etrafta, normal kıyafetler içinde yürüyenler vardı. Bir kadın ile üç çocuk önümüzde caddeden karşıya geçti. Temiz, mutlu, normal çocuklara benziyorlardı.

Rob bir dükkânın vitrinine doğru gidip içeri baktı. "Peki burada neler oldu, şeyden sonra... hani..."

Hâlâ hepimizin içine sinen bir terim bulamamıştık olanlar için. Ama Felix bulmuştu.

"Son savaştan sonra?" dedi. "Panik hüküm sürüyordu. Bir sürü ayaklanma ve hırsızlık olayı yaşandı. Bir süre, özellikle de elektrik kesildikten sonra durum çok kötüydü. İnsanlar internet istiyordu. Hepimizin öleceğimizi düşü-

nüyorlardı. Fanatikler insanları sokaklarda intihar etmeye ikna ediyordu. Çok kötüydü.”

“Şimdi pek kötü görünmüyor,” dedim.

“Düzeni sağladıktan sonra bir temizlik hareketi başlattık. Binalarımızı ve yollarımızı tamir ettik, ölülerimizi gömdük, şiddet ya da fanatizm yanlısı herkesi sürdük.”

“Nereye?”

“Şehrin dışına. Bu yüzden yollarda devriye geziyoruz. Ormanın kenarlarında da birkaç devriyemiz var ama çok sayıda insan şehrin ortasına taşındı, orada herkesi güvende tutabiliyoruz. Sürgüne gönderdiklerimizin hâlâ hayatta olduklarını biliyoruz. Hepsi ölmedi. Birbirlerini yiyerek hayatta kaldıklarından haberimiz var.”

Tüylerim diken diken oldu. “Arkadaşlarımızın başına gelen de bu diye korkuyoruz.”

Rob sordu: “Geçen hafta gelen birileri oldu mu? Yeni gelen çok oluyor mu?”

“Yeni gelen herkesi takip etmiyorum. Hepsi benim kontrolümden geçmiyor. Meclis bütün vatandaşların nüfus kaydını tutuyor, arkadaşlarınız buraya geldiyse isimleri kayıtlarda yer alıyordur.”

Cesaret bulup gülümsedim. “Yani yeni gelenleri kabul ediyorsunuz?”

Felix omuz silkti. “İşe yarıyor olmanız ve tehlikeli olmamanız gerekiyor. Öyleyseniz sorun çıkacağını sanmam.”

Yürümeye devam ettik. Daha yüksek ofis binalarının çoğu tahtalarla kapatılmış, pencereleri tamamen siyahtı ve önlerinde koyu mavi üniformalı adamlar nöbet tutuyordu.

“Orada ne yapılıyor?” diye sordum binayı işaret ederek.

“Yiyecek üretimi. Çiftçilik için yeni yöntemler geliştirmemiz gerekti çünkü...” Felix tüfeğiyle boş, güneşsiz gökyüzünü işaret etti. “Ayrıca yağmur suyunun da faydası yok. Radyasyon dolu. Yağmur suyu dere ve göllere karışmadan önce örgütlenip yakınlardakilerden su topladık. O suyu kullanıp şişe suları da tayı ediyoruz. Bu sırada başkaları da su depoları inşa ediyor.”

Tereddüt ettim. “Yağmur radyoaktif mi?”

Sanki geri zekâlıymışım gibi baktı. “Evet. Neyse ki buraya sadece bir kez yağdı. O yüzden göllerimizdeki radyasyon seviyesi çok düşük olacak.”

Otelde hiçbirimizin bunu akıl etmediğine inanamadım. Bir süre için suspus oldum.

Ayrıca “işe yaramak” ne anlama geliyor diye merak ettim ama soruyu kendime sakladım.

Saint-Sion’un merkezinde eski bir meydan vardı. Binalar taştan, civar evler kırmızı tuğladan yapılmıştı. Buradaki yollar eski ve engebeliydi. Koyu mavi üniformalı memurların bazıları at biniyordu. Sol tarafımızda, önünde bir kulesi olan geniş bir taş bina vardı. Sıkı koruma altında olduğundan belediye binası olduğuna kanaat getirdim.

Durup meydana bir baktım. Pazar stantları kurulmuştu.

“Ödeme için ne kullanıyorlar?” diye sordum.

“Hiçbir şey. İhtiyaçtan fazlasını, lüks ürün gibi bir şey isteyen olursa takas ediyorlar. Para artık tedavülde kalktı. Herkesin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlıyoruz. O kadar.” Felix peşinden içeri girmemizi işaret edip kapının iki yanındaki muhafızlara başını salladı.

Önümüzde dik bir merdiven, bir kırmızı halı, sağa ve sola açılan odalar, yüksek tavanlar vardı. Binada konuşmalar yankılanıyordu.

“Burada bekleyin,” dedi Felix. Bize oturmamız için birkaç koltuğu işaret edip yukarı çıkarak gözden kayboldu.

Oturduk. Sersemlemiştik.

“Gerçek dışı bu,” dedi Rob. Sesi biraz nefes nefese kalmış gibi çıkıyordu. “Bu gerçekte yaşanmıyormuş gibi geliyor bana.”

“Evet, bir rüya sahnesi gibi.”

İkimiz de gergin kahkahalar attık.

Dedim ki: “Yeniden başkalarının yanında olmanın nasıl tuhaf geleceğini hiç düşünmemiştim. Yeniden başkalarıyla karşılaşacağımızı düşünmemiştim hiç.”

“Çok düşük bir ihtimaldi, bir düşünürsen.”

“Gruba daha yeni alışmıştım ben.”

Bir nefes aldı. “Ama gelip burada yaşayabiliriz. Yeniden bir şehirde yaşayabiliriz. Oteldekileri düşün, bunu hayal bile edemezler.”

“ ‘İşe yarar’ derken ne demek istediğini bilmek istiyorum.”

Gülümsedi. “Senin de dikkatini çekmiş.”

“*Handmaid's Tale*’dan bir replik gibiydi. Hoşuma gitmedi.”

“Evet, ben de öyle düşündüm.”

Birbirimize baktık. İçim birden sevgiyle doldu.

“Buraya Peter’la değil seninle geldiğime memnunum,” dedim.

“Esas *ben* buraya Peter’la değil benimle geldiğine memnunum. Geri dönmeyebilirdiniz.”

“Ya da bu herifler bizi çoktan vururdu.” Felix geri döndü. Yanında bir kadın vardı. Ellilerindeydi. Koyu renk kot pantolon ile şık bir gri palto giymişti. Elimi sertçe sıktı.

Yüzünde keskin ve buyurgan bir hava vardı. Ama gülüm semesi sıcakkanlıydı.

“Merhaba, benim adım Louise Zammit, başkan vekiliyim. Felix biraz önce arabayla geldiğinizi söyledi?”

“Evet, ben Jon Keller, bu da Rob. Buraya...”

“Otelden gelmişsiniz, Felix söyledi. Orada hâlâ birileri olduğunu hiç bilmiyorduk.” Felix’e baktı. “Sen gidebilirsin, teşekkürler.”

Felix bize doğru başını sallayıp çıktı.

Louise Zammit bizi yukarı çıkardı. Peşinden meydana bakan ofislerden birine girdik. Geniş bir masanın arkasındaki koltuğa oturup bizi de oturmaya davet etti. Önüne kocaman bir kayıt defteri çekip, kalem yazıyor mu diye kontrol etti ama mürekkebi bitmişti. Başka bir kalem bulmak için ofisten çıkması gerekti. Döndüğünde isimlerimizi yazdı.

Oteli, kaç kişinin hayatta kaldığını ve kim kimdir, ne yapar, hangi dilleri konuşuyoruz, elimizdeki malzemeler neler, son birkaç ay içinde şiddet içerikli bir vaka yaşadık mı gibi şeyler sordu. Aynı zamanda hepimizin yaşlarını sordu, ki bunu tuhaf bulduysam da endişelenecek bir şey olduğunu düşünmedim. Henüz.

Kızdan bahsetmedim ama Nicholas van Schaik’le olanlardan bahsettik. Pek rahatsız olmamış gibiydi.

“Anlaşılabilir bir şey,” dedi. “Felix üç gün önce kaybolan arkadaşlarınızı sorduğunuzu söyledi?”

Başlarımızı salladık.

“Üç kişiler. Nathan, Dylan, Adam. Oldukça dikkat çekici tiplerdir, gözden kaçırmak pek kolay olmaz,” dedim, sandalyemde öne doğru eğilerek.

“Kulağa tanıdık geliyor, evet,” dedi, kayıt defterindeki bir sayfayı çevirerek. “Devriyelerimizden biri geçen hafta Adam adında genç bir İngiliz buldu. Yanında Dylan diye bir adam vardı, yanılmıyorsam. Evet, işte burada. otelinizden gelen herkesin kaydı var elimizde.”

Rob uzanıp kolumu tuttu. Nefesim boğazıma takıldı.

“Hayattalar!” diye haykırdı.

Louise Zammit başını salladı. “Evet, ciddi bir zarar görmemişler ama oldukça sarsılmış durumdalar. İkisi de bizimle pek konuşmadı. Adam’ı arabanızı bıraktığınız yere yakın bir odaya naklettik. İsterseniz onu görebilirsiniz, elbette.”

Yetmişinci Gün (4)

Belediye binasının önünde bekleyen Felix adresi bulmamıza yardım ettikten sonra birileri otomata basıp bizi üç katlı dairelerden oluşan küçük bir komplekse buyur ederken yine dışarıda bekledi. Belli ki şehri terk edene kadar bizi yalnız bırakmaması emredilmişti.

Avrupa'daki bütün diğer konutlardan farkı yok gibiydi. Çimenler sararmakta olsa da ön bahçesi bakımlıydı. Duvara asılı bir saksıda ölmüş çiçekler vardı ama kederli değil kaygısız ve iyimser görünüyordu. Binanın girişinde kırmızı bir halı, geniş bir merdivenden yukarı çıkıyordu. Ön kapılar beyaz, her yer pırıl pırıldı.

"Hâlâ elektrikleri var," dedi Rob.

"Evet, otomatları olduğuna göre."

Rob'la üçüncü kata çıktık ve beyaz kapı açıldı. Solgun ve daha zayıf ama kesinlikle capcanlı Adam'ın yüzünde cıvıllı bir tebessüm belirdi. Üzerinde beyaz bir sabahlık vardı. Çocuklar gibi üstüne atılıp ona sarılmamak için kendimi zor tuttum. Rob ise onu devirmemeye dikkat ederek aynen öyle yaptı.

“Tanrım, sizi görmek ne güzel,” dedi Adam, sanki canı yanıyormuş da yine de gülümsüyormuş gibi belini tutarak. “Ne oldu size?”

“Asıl *sana* ne oldu?” dedim.

“Eh. Ne *olmadı ki*?” Yüzünü ekşitip içeri girdi.

Peşinden küçük, ama samimi daireye girdik. Nadia’yla birlikte yaşadığımız ilk evi anımsattı bana. Nostaljik bir şerkeri dükkânını andıran soluk yeşil ve beyaz desenli duvar kâğıdı ile koyu renk ahşap mobilyalar vardı.

“Mutfakta çay var,” dedi Adam, sanki sıradan bir şeymiş gibi.

“Çay,” diye tekrarladı Rob.

“Evet, gerçek çay. Su ısıtıcı falan da çalışıyor, gerçi fazla elektrik harcamamız konusunda bizi uyardılar, yoksa kullanım saatlerine kısıtlama getirmeleri gerekecekmiş.” Adam pencere kenarındaki tekli koltuklardan birine oturdu.

Rob biraz ağlamaklı bir sesle, “Ben... gidip bir fincan çay yapacağım,” dedi.

“Bana da yap,” dedim.

“Çay seviyor muydun sen?” dedi Adam alay ederek.

Ben de diğer koltuğa oturdum. Çok rahatsız hissediyordum. “Nefret ederim.”

“Kahve de var.”

“Kahve?” diye bağırdım

“Oldu bil,” diye yanıtladı Rob.

Adam pencereden dışarı bakıp bir an için gözlerini kapadı. Sanki halsizlikten iyice ağır çekiyormuş gibiydi. Beti benzi solmuştu.

“Neler olduğunu anlatabilir misin?” diye sordum. “Dylan nerede?”

“Ah.” Gözlerime değil de pencereye bakarak sakalıyla oynadı. “Bu sabah gitti. Ona bir araba verdiler, otele dönüyordu. Ben de onunla giderdim ama... O ormana hayatta dönmem.”

Sormak istemedim.

Sormak zorundaydım.

“Nathan nerede?”

Su ısıtıcısının sesine rağmen Rob’un mutfakta dikildiği anlaşılıyordu. Olağanüstü bir sestir, su ısıtıcısının suyu kaynatma sesi. İçimi öyle bir sevinç kapladı ki az kalsın sorum altında kalacaktı.

Adam soluklandı. “O bizimle gelemedi.”

Uzun bir sessizlik oldu. İkimiz de birbirimize bakmadık. Isıtıcıdaki su kaynayınca fokurtusu kesildi. Rob’un hareket ettiğini duyamıyordum. Her şey durağanlaştı. Ölüm odaya dalalı epey olmuştu. Doğru dürüst tanıdıklarım içinde en son ölenler Patrick ile Coralie’ydi ve şimdi üzerinden yıllar geçmiş gibiydi. Üç gün önce Nathan’a nasıl veda ettiğimi hatırlayamıyorum ve hatırlamaya çalışmaya da devam edemem, çünkü aklımı kaçırmaya başladım. Ona sarılıp sarılmadığımı hatırlayamıyorum. Sarıldığımı sanmıyorum. Sanırım otelin ön merdivenlerine inip onlara el salladım ama ona söylediğim son sözleri hatırlayamıyorum.

Adam pencereye bakıyordu. Ben ellerime bakıyordum. Rob mutfaktan içeri gelmedi. Ne kadar süre öyle durduk, bilmiyorum.

Ağlayamıyordum. Hâlihazırda bu savaşı bir kez vermiştim. Şimdi başlarsam durabileceğimi sanmıyordum.

“Bunu konuşmak istediğimden emin değilim,” dedi Adam nihayet.

“Sorun değil, zorunda değilsin.”

Ayağa kalkıp mutfağa gitti ve kendine bir ton balıklı sandviç hazırlamaya koyuldu. Kendini meşgul etmek için elinden geleni yaptığı izlenimine kapıldım ama yürürken hâlâ acı çektiği belliydi. Nedenini sormadım.

Ellerinde savunma yaraları olduğunu fark ettim. Parmak boğumları kanamış, kollarından aşığı doğru inen morluklar ve çizikleri vardı ama gözlerimi üstüne dikmemeye çalıştım.

Dönüp tekrar yerine oturduğunda, “Beni yakalayarak ele geçirdiler bizi. Dylan onları vurup kurtulabilirdi ama ben ellerinde olduğum için vurmadı.”

“Senin suçun değil.”

“Bu... olabilir.” Koltuğun kolçaklarını tırmaladı. “Dylan’a onları vurmasını söyledim ama arada ben olduğum için vurmadı, böylece silahlarını indirdiler ve olan oldu. Hiçbir şey yapamadık. Sadece üç kişiydiler.”

“Üç kişi?”

“Yani, bizi yakalayanlar üç kişiydi. Yaklaşık dokuz, on kişilik bir gruptular, tam olarak kestirmesi zor. Dylan iki tanesini öldürüp bizi oradan kurtardı, sonra da buradaki muhafızlara rastlayana kadar durmadan koştuk.”

“Dylan iyi mi?”

“Epey sarsıldı ama geri dönmesi gerekiyordu; herkesin iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Birimizi koz olarak kullanıp yiyecek ve silah gibi şeyler için size şantaj yapmayı planladıklarını biliyorum.”

“Hiçbir terslik fark etmedik.”

Rob mutfaktan iki fincanla içeri gelip birini bana diğerini Adam’a uzattı.

“Nasıl içtiğini bilemedim,” dedi, dalgın dalgın. “Biraz şeker var ama süt yok, tabii ki.”

“Şeker alabilir miyim?”

Bütün paketi getirip koltuğumun yanına bıraktı. Karşı duvara yaslanıp, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kıpkırmızı gözlerini dıktığı çayını karıştırdı.

“Siz iyi misiniz?” diye sordu Adam.

Kahveme mide bulandıracak miktarda şeker attım. Şeker artık o kadar kıttı ki benim için uyuşturucu gibiydi. “Buraya gelirken biraz sıkıntı yaşadık. Beni Rob kurtardı.”

“Hadi canım.” Adam neşelendi. “Helal sana, dostum.”

“Kesin şans eseriymi.”

“Markette üç adam bize saldırdı. Dylan’ın arabasını bulduk. Bizi bekliyorlardı, ama hepsi öldü.”

“İsabet olmuş,” diye mırıldandı Adam. “Bir şeyiniz yok ama, değil mi?”

“Evet, bir şeyimiz yok. Buraya inanabiliyor musun?”

Adam başını iki yana salladı. “Hâlâ inanamıyorum. Bu sabah uyandım ve nerede olduğumu unutunca sağlam bir panik atak geçirdim. Resmen yataktan düştüm, ihtiyarlar gibi.”

“Otele çok alışmışım,” dedim göz ucuyla Rob’a bakarak, o da başını salladı.

“Daha önce otelden ayrılmayı hiç düşünmediğimize inanamıyorum. Yani burası başından beri vardı. O kadar ürkek ve zayıf davranmasaydık belki...”

Yine sessizlik çöktü.

Daha cesur olsaydık belki intihar eden herkes, Nathan, ölen herkes hâlâ hayatta olurdu. Biraz daha umudumuz olurdu belki.

“Tuhaf işler dönüyor mu burada, sence?”

Adam kaşlarını çatı. “Nasıl yani?”

“Muhafızlardan biriyle konuştuk. Herkesin bir işe yaraması gerektiğini söyledi. Başkan vekili de bize grup hakkında sorular sordu. Yaşlarımızı, becerilerimizi sordu. Bunda bir tuhaflık yok, değil mi?”

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Kendimi biraz daha iyi hissedince ne tür işler üstlenebileceğimi sordular ama o kadar. Kırmızı ve mavi LED ışıklarıyla ürün yetiştirdikleri kapalı alan tarlaları var. Anlaşılan tohumların daha hızlı büyümesini sağlıyormuş. Pek bir becerim yok ama... eh, Dylan’dan gitarımı getirmesini istedim, belki bir halk şeyi... adına ne deniyordu?”

“Halk ozanı,” dedi Rob.

“Evet, işte ondan olurum belki.”

“Daha ziyade halk hıyarı olursun,” dedim.

“O da uyar, doğrusu.”

“Partiye gitar getireni kimse sevmez,” diye ekledi Rob.

“Ama ‘Wonderwall’ falan çalabiliyorum!”

“Güzel bir şeyin içine etmesen olmaz mı, Adam?” deyip iç çektim.

“Ne yani... ‘Wonderwall’u sevmiyor musunuz siz?” Başını salladı. “Şok geçirdim.”

Rob çayına doğru püskürerek güldü.

Aklıma bir fikir geldi. “Rob, sen burada kalsan ve ben otele dönsem nasıl olur?”

“Tek başına?”

“Şu anda birden fazla kişiyi tehlikeye atmanın manası yok. Sen buradasın, gerisini ben halledebilirim.”

“Kesinlikle olmaz. Hele buraya gelirken olanlardan sonra hiç olmaz,” dedi azarlarcasına.

“Hadi ama, ben de o yüzden burada kalmanı istiyorum zaten! İkimizin birden tehlikeye atılması çok saçma.”

“Hayır, dönüyorum ben de.” Çayını yudumlayıp bana sinirli bakışlar attı. “Konu kapanmıştır.”

Adam sabahlığını düzeltti. “İyi oldu, aslına bakarsanız Ben de ‘Wonderwall’u sevmeyen biriyle bir arada kalmak istemem zaten.”

Yine güldük.

Ara sıra Adam’ın hayalet çocuğunun buraya da peşinden gelip gelmediğini merak ettiğim kısacık anlar oldu.

“Siktir, az kalsın unutuyordum!” Adam telaşla Rob’a işaret etti. “Burada sinyal alabiliyoruz, internete bakın! Bende bir telefon daha var. Buradakilerin yedek telefonları var.”

“Haberlere baktın mı?” dedim, birden nefes almakta güçlük çekerek.

“Baktım ve, dostum, durum fena.”

Rob’un telefonunu isteyecektim ki kapı sertçe tıklatıldı.

Adam açmaya gitti.

Gelen Felix’ti.

“Louise Zammit’ten size bir mesaj getirdim. Yanından telaşla ayrıldığınızı ve L’Hôtel Sixieme’den gelenlerin tam listesine bakmadığınızı söyledi. Bakmak isteyebileceğinizi düşünmüş.”

“Bugün gelen biri oldu mu?” Adam dönüp bize baktı, yüzünde umutlu bir ifade vardı.

“Adı Nathan mıydı?” diye sordu Rob.

“Hayır, en son haftalar önce gelen oldu,” dedi Felix, yüreğini ezerek. “Çoğu ilk bir iki gün içinde geldi ve kimliklerini çok daha sonra tespit etmek durumunda kaldık.

Bazıları daha sonraki haftalarda geldi, o sıralarda gelenlerin kaydını tutmak daha kolaydı. O zamandan beri pek gelen olmadı.”

Listeyi bana uzattı ve tanıdığım o kadar çok ismin yer almasına şaşırdım. Konferansa katılanlardan pek çok kişi gelmişti ama çoğunluğu ayrı bir listedeydi. Nedenini sordum.

“O liste,” diye açıkladı Felix, “buraya gelip daha sonra havaalanına gitmek üzere ayrılanların listesi; tren raylarını takip ederek gittiler. Onları aramaya gelen olursa diye isimlerini kaydettik. Ne yazık ki bu kayıtlar oldukça yakın zaman önce yapıldı, çoğu isim de sonradan eklendi. Pek çok insan kaydedilmeden gitmiş olabilir, o yüzden tam olarak doğru listeler olmayacak bunlar. Elimizdeki tek doğru liste kalan kişilerin listesi.”

Uzun bir süre listeye baktım ve bir isme anlam veremedim. Parmağımla gösterdim.

“Eee... Albert Polor buraya mı geldi?”

“Evet, kalanlardan biri o.”

Ne Adam ne Rob tepki verdi ama isim bana o kadar şaşırtıcı geldi ki tekrar ettirmem gerekti.

“Ve bu Albert Polor, öyle mi?” diye yokladım.

“Evet,” dedi. “Yanına işaret konmuş olanlar isimleri doğrulanan kişiler. Kimliklerini gösterdiler.”

Rob kaşlarını çatarak bana baktı. “Onu tanıyor musun?”

O anda mevzunun önemini çaktırmamaya karar verdim. “Konferansa katılanlardan biriydi sadece. Hayatta kaldığını düşünmemiştim.”

Felix arabamıza kadar bize eşlik edebilir mi diye sordu, ben de vedalaşabilir miyiz diye sordum.

Adam'ın kapısı kapanır kapanmaz ona dönüp, "Bu herfin, Albert Polor'un nerede kaldığını bulup biz dönene kadar onu yakın markaja alman gerek."

Ses tonum yüzünden şaşırmış gibiydi. "Neden?"

Rob benimki kadar alçak bir sesle konuştu. "İsmi gö-rünce tuhaf bir tepki verdiğini düşünmüştüm ben de. Kim bu adam?"

Kalbim deli gibi hızlı atıyordu. "Onu tanıyorum. Markete ilk gittiğimizde bize silah çeken profesörlerden biri o. Tomi onu vurdu. Gerçek Al Polor buraya gelemez, çünkü ölü."

Yetmişinci Gün (5)

Silahlarımız geri verildi ve arabamıza döndük. En önemlisi, yola çıkmadan önce Felix bana bir cep telefonu bulabildi. Barikatlerden uzaklaşıp görüş alanından çıkar çıkmaz kenara çektik ve Rob'la birlikte sonraki bir saati ekranlarımıza yapışıp sanal dünyada gerçek bir sessizlik içinde geçirdik.

"Wifi'yi ulusallaştırmışlar," diye haykırdı Rob. "Bariz şeyleri yapmak için dünyanın sonunun gelmesi yetiyor."

Yeni telefonum şehrin Wifi ağına bağlanır bağlanmaz doğruca Facebook mesajlarıma baktım.

Millie Santiago: "Jon, Tanrım, hayatta olduğuna inanmıyorum! Burada idare ediyoruz biz. Ailene ulaşmak için birkaç mesaj gönderdim ama henüz bir haber almadım. Alırsam sana bildiririm. ABD'ye dönebilme şansın olduğunu sanmıyorum. Kendine dikkat et. Hâlâ orada olduğunu bilmek çok iyi geldi."

Alice Reader: "Şükürler olsun, hâlâ hayatta olanlar var! Biz güneye geçiyoruz, burada yiyecek kalmadı ve hava hiç olmadığı kadar soğuk. Ne zaman yeniden internetimiz

olur, bilmiyorum, ama FB arkadaş listenden Nadia'yı bulup ona bir mesaj gönderdim. Senden haber aldığıma sevindim. Bol şans!"

Nadia ya da babamdan haber yoktu.

Facebook zaman tünelimde hâlâ üç ay önceden kalma hikâyeler vardı. Hiç yeni içerik yoktu.

Twitter'a girince -haber akışına bakmadan önce- bir özel mesajım olduğunu fark ettim.

Umut etmeye cesaret edemedim. Uzun bir süre boyunca mesaj bildirimine, o küçük "1" işaretine bakıp kaldım. Mesajın Nadia'dan gelmiyor olmasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Twitter hep sosyal medya mecraları içinde ilk tercihi olmuştu. Göz ucuyla Rob'a baktım. İlgiyle kendi telefonuna bakıyordu, ona baktığımı fark etmedi. Kalbim deli gibi atıyordu.

"Hadi," diye fısıldadım kendi kendime ve mesajı açtım.

Şöyle yazıyordu: "Çocuklar korkuyor ama iyiler! İnternet gidip geliyor. Annem ile babamın yanına gitmek fazla riskli, o yüzden Kanada'yı deneyeceğim. SS, N."

"İyi misin?" diye sordu Rob, yüz ifademi fark edince.

O zaman ağlama isteğime karşı koymadım. Koyamazdım. Bayılacak gibiydim. Sanki... bilemiyorum. Nasıl bir his olduğunu tarif edemem. Bir histen ziyade sismik bir hareket gibi, sanki yeryüzü altımda kıpırdamış gibiydi. O mesajdan başka hiçbir şey de umurumda değildi. Hiçbir şey. Çocuklarımın hayatta olmasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Rob'un ne olduğunu sorduğunun hayal meyal bilincindeydim. Bütün söyleyebildiğim ve tekrar tekrar söylemeye devam ettiğim şey, "Çocuklarım iyi," oldu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü çocuklarım iyiydi.

Hemen yanıtladım. Mesajımda yalnızca şöyle yazıyordu: “Geri dönüyorum.”

Arabaya binip sessizlik içinde şehirden çıktık. Nihayetinde koşu parkuruna dizilmiş engeller gibi sıra sıra arabaların kapladığı yol, yerini boş orman yoluna bıraktı. Midem bulanıyordu, o yüzden araba sürmeye odaklanmaya çalıştım. Adam’ın yanımda olmaması doğru gelmiyordu ama başına gelenlerden sonra olduğu yerde kalmayı hak ediyordu. Araba sürmeye odaklanamıyordum, çünkü şimdi önemi olan tek şey bir şekilde Amerika’ya geri dönmekti.

Yirmi dört saat önce bütün bunlar imkânsız görünüyordu. Yeniden internete erişebilmek, daha önce artık mümkün olmadığını düşündüğüm şeylere dair teorilerimi silip süpürmüştü. Rob’un yakın ailesi ve arkadaşları Londra dolaylarında yaşıyordu, o yüzden kimseden mesaj beklemiyordu. Haberleri okuyordu Haber de yok değildi. Dünyanın dört bir yanında, büyük şehirler arasındaki alanlar ile patlamaların öbür tarafındaki alanlarda yaşayanlar kurtulmuş, daha güvenli bölgelere gitmek için organize olmaya çalışarak irtibat kuruyordu. Elbette her yerde internet yoktu. Nerede olup nerede olmadığını belirleyen ne olduğunu bilmiyordum. Ama dünyada kalan son insanlar değildik. Dünya yeniden otelimizden daha büyüktü.

“Biliyor musun, otele babasını bulmaya gelmişti,” dedim. Dylan için endişelenmekten, yolu takip etmekten dudaklarımı paramparça etmiştim. Nathan hakkında ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Adam mı?”

“Nath.”

“Öyle mi?”

“Babası ailesini terk etmiş çünkü... Nathan bana bir hikâye anlattı. Anne babası bütün paralarını kaybetmiş. Babası bu otele gelmiş ve bir halüsinasyon görmüş. Kısa süre sonra ortadan kaybolmuş. Gitmeden önce de Nathan’a Tanrı’yı bulduğunu söylemiş. Nathan evden ayrılınca burada çalışmaya başlamış. İsteyerek gelmiş buraya. Babasını bulacağını düşündüğünden değil de... bir şeyler bulabileceğini düşündüğü için.”

Gözlerimi yoldan ayırınca Rob’un dikkatle bana baktığını gördüm. “Gerçekten mi? Sana bunları mı anlattı?”

“Evet, birlikte bazı amele işleri yapıyorduk. Çok beceriksizdik.” Benzine baktım ama yeterince vardı. “Babasıyla ilgili o hikâye bana bir şekilde hepimizin buraya sürüklen-diğimizi düşündürdü.”

“Nasıl yani?”

“Yani... hepimiz dünyanın sonundan tam bu zamanda, tam burada olduğumuz için sağ çıktık. Sebebini merak ediyor musun hiç?”

Rob tırnaklarını kemiriyordu. “Bir sebebi olduğunu sanmıyorum.”

“Bana var gibi geliyor. İşin içinde şanstın fazlası olduğuna inanmak istiyorum.”

“Çatıdaki o kız sağ çıkmadı ama, değil mi?”

“Evet.” Yürüttüğüm mantığı büsbütün bıraktım. “Evet, haklısın. Çıkmadı.”

Dylan, Nathan ve benim çatı projesini asla bitirmeyeceğimizi fark edince biraz üzüldüm. İşin daha yarısına bile gelmemişken otelden ayrıldığımız gibi bütün projenin başından beri anlamsız olduğu çıkmıştı. Yuka’yla lobiye te-

mizleyip gurur verici görüntüsüne kavuşturma fırsatımız da olmadı. Şehirde birbirimize yakın yerlerde mi yaşıyoruz, acaba çocuklarımın bir yerlerde yaşıyor olduğunu bildiğime göre şehre yerleşecek kadar buralarda kalır mıyım diye düşündüm.

Katıksız bir mutluluk hissetmeyi bekliyordum ve hissettim de... herhalde şimdiye kadar ABD'ye dönmeyi ciddi ciddi hiç düşünmemiştim sadece. Uçaklar olmadan ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yıkımın ve ölümcül miktarda radyasyonun içinden geçerek Avrupa üzerinden batıya doğru yol almaya kalkıp büyük ihtimalle Portekiz kıyılarına varamadan ölürüm. Hem her şeye rağmen oraya kadar gitsem bile sonra ne olacak?

Ama hayattalar. Her şeye rağmen hayattalar işte.

"Jon?"

"Affedersin." Az kalsın arabayı istop ettiriyordum. Yeniden yola konsantre oldum. "Affedersin, ben... affedersin."

Rob bir elini omzuma koydu. "Bir dakikalığına durabilir miyiz?"

"Ne için?"

"Sadece bir dakikalığına. Kenara çekmen lazım."

Ağaçlara fazla yaklaşımadan, bütün kapıların kilitli olduğundan emin olarak kenara çektim. Tüfeğimi kucağıma yatırıp ona döndüm. "Ne oldu? Neden durmamız gerekti ki?"

"Arabayı... kötü kullanıyordun."

Gözlüğümü çıkarıp sanki geçmeyen baş ve diş ağrımından kurtulmama yarayacakmış gibi şiddetle gözlerimi kırıştırdım. "Çocuklarım hayatta. Başka hiçbir şey düşünmüyorum."

“Gitmeyi mi düşünüyorsun?”

“Nasıl denemem ki?”

“Birleşik Devletler’e uçmayı mı deneyeceksin?”

Gözlerimi ovaladım. Başım zonkluyordu. Her zaman ki baş ağrım mı yoksa çenemin ağrısı başıma mı vuruyor, anlayamadım. “Şehri gördüğüme çok mutlu olmuştum; herkesin hâlâ hayatta olmasına ve normal -yani, normal sayılacak- hayatlar yaşıyor olmasına... şimdiyse kalmam mümkün bile değil.”

“Hemen gitmen gerekmiyor.”

Ona baktım. “Hayattalar.”

Derin bir nefes aldı. “Eh, sen düşüncelerde kaybolmadan bugünü atlatmaya bakalım sadece. Yarın bunu düşünüp istediğin kadar endişelenebilirsin.”

“Biliyorum. Anlıyorum.” Direksiyonu kavrayıp arabayı çalıştıracak oldum ama durdum. “Önce sana Dylan’la ilgili bir şey söylemem gerek. Bir süredir içimi kemiriyor ve açıkçası aklımı mı kaçırıyorum, ya da paranoyak mı davranıyorum yoksa bu kahrolası diş ağrısı...”

“Dişin mi ağrıyor?”

“Mesele Dylan.” İç çekip durmadan suratıma dokunmayı bırakmaya çalıştım.

“Ne oldu ki?”

“Su tankındaki kızdan haberin vardır?”

“O konuyla ilgili pek bir şey sormadım. Bilmek istemedim, açıkçası. Ama evet.”

“Adını bilmiyorum. Harriet Luffman adında bir kız olduğunu sanıyordum ama onun herkesin otelden ayrıldığı gün ailesiyle kaçtığını öğrendim. Bir süredir bunu soruşturuyorum. Sanırım daha ziyade kendimi meşgul etmek için-

di ama doğru gelen şeyi yapmak istedim. Anlıyor musun?” Göz ucuyla ona baktım, o da başını salladı. “Her neyse, görünen o ki bazı personel işin içinde olabilir. Hangileri bilmiyorum, Dylan ve Sophia tuhaf davranıyor ve giderek daha da... suçluymuş gibi davranıyorlar.”

“Olayla bir ilgileri mi var sence?”

Fazla paranoyak görünmemeye çalıştım. “Kesin olarak bilmek zor. Ama kız benim sandığım kişi olmasa bile, Dylan ile Sophia’nın bir şeyleri örtbas etmeye ne kadar çaba sarf ettiği gerçeğini değiştirmiyor bu.”

Pencerelerden dışarı baktı ama güvendeydik. “Elinde ne kanıt var?”

“Daha ziyade hiçbir şey bulmamam için epey uğraşıyor gibiydiler. Biri odama girip ailenin eşyalarını -yani yanlarına almadıkları eşyaları- çaldı ve Dylan’dan başka kimsede yedek anahtar yok.”

“O ne dedi peki?”

“Odanın kapısını kilitlememişsindir, dedi.”

Başını iki yana salladı. “Kimse odasını kilitlemeden dışarı çıkmaz.”

“Her şeyden daha fazla emin olduğum şey şu ki odamı *kilitlemeden* çıkmadım. Ayrıca Dylan’ın odasını aradığımda o valizlerden birinin orada olduğuna kalıbımı basarım, ama içi boşaltılmıştı. Yemin ederim aynı valizdi!”

Bir süre düşündükten sonra, “Ama kızın sandığın kişi olmadığını söyledin. Harriet. Öyleyse Dylan neden Luffman’ların valizlerini çalsın, öldürülen kız onların kızı bile değilse?” dedi.

“Bilmiyorum, beni hedeften saptırmak için? Valizlerin çalındığını biliyorum, başka da bir şey bilmiyorum.”

“Onlar yokken Dylan’ın odasını aradın, öyle mi?”

“Lütfen suçlu hissettirme. Bilmek zorundaydım.”

Ormanın kıyısında bulduğum cesetten bahsetmekte tereddüt ettim ama nihayetinde onu da anlattım. Sonrasında o kadar uzun süre sessiz kaldı ki huzursuzlandım ve içimden, *Deli olduğumu düşünüyor*, diye geçirdim.

Sonra yavaşça konuşarak, “Anlamıyorum, Dylan ile Sophia ve... buradaki herhangi biri neden bir kızı öldürüp çatıda bıraksın ki? Hiç mantıklı gelmiyor.” Sanki soğuktan titriyormuş gibi kollarını sıvazladı. “Onu ormana gömebilirlerdi. Neden yukarıda bıraksınlar?”

“Asıl neden öldürsünler ki kızı?”

“Ya da neden öldürsünler? İnsan bir şeyi neden yapar ki?” Omuz silkti. “Ormanda neden ceset var? Bilmiyoruz. İntihar eden bir başkası olabilir ya da...”

“Misafirlerden bir diğeri intihar etmiş olsa neden saklasınlar?”

Yeniden arabayı çalıştıracak oldum ama bana bir soru daha sordu.

“Başka bilen var mı? Ya da en azından yürüttüğün soruşturmayı bilen?”

“Yuka birazını biliyor. Ama Tomi neredeyse benim bildiğim her şeyi biliyor.”

Tereddüt ettikten sonra yüzüne kaygılı bir ifade yerleşti. “Onun bildiğini bilen var mı?”

Ona uzun uzun bakıp motoru çalıştırdım.

Dylan öyle bir şey yapmaz, diye düşündüm. *Onu incitmez.*

Onun ne yapıp yapmayacağını hiç bilemezsin, diye düşündüm bir an sonra.

Yetmişinci Gün (6)

Araba yolculuğumuz sırasında radyoda hiçbir şey çıkmadı. Birkaç kere kapatıp açmayı denedik. Bazen biraz beyaz gürültü, alçak sesli bir cızırtı duyuluyordu. Ama ne bir ses, ne de müzik duyuldu. Yayın araçları çalışmıyordu. Eve kadar yolu beyaz gürültü eşliğinde gittik, sonra da Land Rover'ı binanın yan tarafındaki otoparkta bıraktık.

Dylan'ın bizden önce yola çıkmasına ve Nathan'la ilgili haberi vermenin ya da şehirdeki yaşamın açıklanamaz normalliğini açıklamaya çalışmanın bize düşmemesine bencilce sevinmişim.

Akşamüzerinin geç saatleriydi, hava henüz kararmamıştı ama ışık her zamankinden daha loştu. Bulutlar alçakta, ağaçların tepelerinde yuvarlanıyordu.

İçimden bir ses bir terslik olduğunu söylüyor diyebilmek isterdim ama aklım fazla meşguldü. Tek düşünebildiğim çocuklarım, buradan gitmek ve gitmeyi ne kadar istemediğimdi. Nathan'ı düşünüyordum, bir de babasının öyle ortadan kayboluşunu. Adam'ın hepimizin hâlihazırda ölü

olduğuna dair teorisini düşünüyordum. Bütün bunların bir anlamı olmalıydı.

Anlamsızlık: Olabilecek en korkunç şey bu olurdu.

Tüfekler elde, bitkin düşmüş bir halde, pek konuşmadan Rob'la otelin etrafından girişe doğru ilerledik. Bir terslik olduğunu ilk o zaman fark ettim. Biz daha kapıya varmadan birkaç kişi dışarı çıktı: Dylan, Sasha, Tania ve Peter.

Durdum ve içgüdüsel olarak Rob'a yaklaştım. Kendisi bu manzarada herhangi bir tuhafılık fark etmemişti, ta ki Dylan'ın silahını ve Peter, Sasha ve Tania'nın da silahlı olduğunu fark edene kadar.

"Ee... selam?" Kendisi de silahlı olduğunu unutup ellerini kaldırdı.

Bir Tania'ya bir Dylan'a baktım ve anında neler olduğunu anladım. Tania, Dylan'ın biraz gerisinde duruyordu ama doğrudan gözlerime bakmıyordu.

Dylan, "Jon, derhal anahtarlarımı geri ver," dedi.

Peter başıma bir av tüfeği doğrultmuştu. Ne yaparsam yapayım beni vurur mu diye düşündüm. Muhtemelen kaza diye yutturabilirdi.

"Neden?" dedim.

"Ee, birileri neler olduğunu açıklayabilir mi acaba?" dedi Rob, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

"Neden?" diye tekrarladım.

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Bir adım geri çekilip parmağımı tüfeğin tetiğine yerleştirdim.

Her an, başımın betona çarptığını, bedenimin ölümle çarpıştđını hissetmeyi ve her şeyin kapkaranlık olmasını bekliyordum. Adam öyle demişti. Ölmüştü ve karanlıktan başka hiçbir

şey görmemişti. Ne zaman vardı, ne bilinç, ne de başka bir yer. Ölümden sonra yaşam yoktu. Sadece zifiri karanlık vardı.

İçimden, *Ölmek istemiyorum. Lütfen. ölmek istemiyorum*, dedim.

“Jon, anahtarları verirsen hiçbir şey olmayacak.”

“O valizleri odamdan çaldırdığın zaman hiçbir şey olmamasını istediğin gibi mi?”

“O valizleri ben çalmadım, sen de biliyorsun bunu. Çalındıklarında senin yanındaydım!”

“*Senin* çalmadığını biliyorum. Ama valizlerden birinin senin odanda olduğunu ve diğerinin hâlâ kayıp olduğunu da biliyorum.”

İç çekti. “Jon, şaşırmışsın sen. Bu işi fazla ileri götürdün ve bu hiç sağlıklı değil. İnsanları korkutuyorsun.”

“Şaşırmış değilim.”

“Bu işin izini sürmene yeterince göz yumdum.”

“Ah, demek göz yumdun? O kızın başına ne geldiğini öğrenmeye çalışmama göz yumdun demek? Kahramanca bir davranış, Dylan. Bir çocuk öldürülüyor ve bunu umursamama göz yumuyorsun.”

Bana bakarken yüzünde acılı bir ifade vardı. “Kafandan bir komplo uydurdun.”

“Öyleyse Sophia’yla ne hakkında konuşuyordunuz? Fazla yaklaşmamı istemediniz, değil mi? Eh, neye yaklaşmamı istemediniz? Neden orada gömülü bir ceset var?” Elimini şiddetle binanın arka tarafına doğru savurdum. “Orada bir ceset buldum. Kendi ellerimle kazıp çıkardım be!”

Herkes birbirine baktı.

Tania grubun önüne geçti. “Jon, lütfen, sen iyi birisin ama durumun iyi değil. Bunu bildirmek zorundaydım.”

Rob önümde kalsa mı çekilse mi, bilemeyerek bir sağa bir sola doğru gidiyordu.

Tania'nın sözlerinde beni daha da sinirlendiren bir şey vardı.

Patladım. "Ben de onun tarafını tuttuğuna şaşıp kalmalıyım, öyle mi? O kız senin sedyendeydi, onu sen diktin ama erkek arkadaşını savunmak için elinden geleni ardına..."

"Siktir git." Bakışlarından öfke fışkırıyordu.

"Sen siktir git."

"Hadi, yapmayın, birbirimize hakaret etmeyelim şimdi. Jon." Dylan çok sakindi, sesinde en ufak titreme yoktu. "Anahtarları ver bana."

"Sen ve Sophia, bildiğiniz bir şey var sizin. Aptal değilim. Kıza ne olduğunu söyleyene dek anahtarları sana vermiyorum."

Peter gerildi ve ben kendimi hazırladım.

Rob tam önüme geçip bana siper oldu. Elleri hâlâ havadaydı. "İçeri girip konuşsak nasıl olur?"

"Biz de bunu güvenli hale getirmeye çalışıyoruz, Rob. Kenara çekil."

Rob tüfeğini yere koydu ama kıpırdamadı. "Saygısızlık etmek istemem ama, Jon bugün birkaç kere hayatımızı kurtardı. Tehlikeli kaçığın teki olduğuna inanmadığım için kusuruma bakmayın."

"Rob, lütfen, bunu daha da zor hale getirmesen..."

"Ben daha da zor hale getirebilir miyim?"

Sasha, Peter ve Tania, Tomi'nin sesini duyunca arkalarını döndü. Başta onu doğru dürüst göremedim ama girişin hemen önünde durmuş, silahını Dylan'a doğrultmuştu. Bunu görünce yüreğim hopladı ve herkesin şaşkınlıktan

boş bulunduğu an kendi silahımı kaldırıp Peter'a doğrulttum. Rahatlıkla vurabileceğim tek kişi oydu.

Bana sanki, *Yapma, seni gerzek*, der gibi baktı.

Sasha bir an için telaşa kapılıp ne yapacağını bilemedi, sonra silahını Tomi'ye doğrulttu.

Otele girene kadar beklememelerinin sebebi beni şahitler olmadan öldürmenin daha kolay olmasıydı belki diye geçti aklımdan. Aynı zamanda, belki de çok geç olarak, eğer Dylan ile Sophia'nın o kızın ölümüyle bir ilgileri varsa bu sırrı saklamak için beni öldürmekten hiç çekinmeyeceklerini de fark ettim.

Valizi Dylan'ın odasında bulduğum zaman bile hayatımın tehlikede olabileceğı gelmemişti aklıma. Daha önce Dylan'ın beni öldüreceğine inanmıyordum. şimdi inanıyordum ama. şimdi görebildiğim tek gelecekte, birkaç el ateşle hepimiz ya da çoğumuz yerde ölü yatıyorduk.

Bakışlarımı Peter'dan çevirip Dylan'a seslendim. "Anah-tarları sana vermezsem beni vuracak mısın gerçekten? Oraya gömülen her kimse muhtemelen onu öldürdüğün gibi?"

Tania'nın acaba inkâr edecek mi diye Dylan'a baktığını gördüm. Dylan'ın yüzünde bir an için pişmanlık dolu bir ifade belirdi. Sanki yanlış yoldan gittiğini fark etmiş gibiydi. Artık silahlar çekildiğinden herkes köşeye sıkışmıştı.

Tomi'yle göz göze geldim. Korkmuş görünmüyordu.

Peter, Dylan'a bakıyor, şüphesi yüzünden okunuyordu. "Doğru mu söylediğı?"

Tomi kaşlarını kaldırıp, "Ee?" dedi.

Dylan başını iki yana salladı çünkü valizleri de cesedi de açıklamayacaktı. "Sonu kötü olmak zorunda değıl bu işin."

“Bir dizi anahtar için beni öldüreceksin ve *benim* deli olduğumu mu düşünüyorsun!?”

“Kimse öldürülmeyecek!” diye çıkıştı Tania. “Jon, ver şu kahrolasica anahtarlarını!”

“Sonra ne olacak peki, unutup gidecek miyiz?”

Sonra, inanılmaz bir şey oldu ve Peter silahını indirip, “Bu adamın deli olduğuna inanmıyorum,” dedi.

Tania bana yalvardı. “Lütfen, Jon. Lütfen, söylediğini yap gitsin!”

“Aslına bakarsan, söylediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değil.” Tomi boğazını temizleyip hiddetle Sasha’yı süzdü. “Eminim, bu bebek, emniyetinin kapalı olduğunu fark edene kadar ikinizi haklarım.”

Sasha silahına baktı ve Tomi dönüp onu ayağından vurdu.

Herkes sıçradı. Sasha çılglık çılgılığa yere yapışırken Tomi ayağıyla silahını ittirip Dylan’a nişan aldı.

Dylan bir şeyler haykırdı ama Sasha’nın çılgınlıkları sesini bastırdı. Kulaklarım çınlıyordu.

Ben mi başkası mı, emin değilim, ama biri, “Siktir! Siktir, sakın olun millet!” diye bağırdı.

“Bir dakika! Millet, durun!” diye bağıırıyordu Dylan, silahını hâlâ Rob’a doğrultuyordu.

Tomi, “Emniyeti yoktu, moron,” dedi.

Ben dahil herkes nasıl oldu da paniğe kapılıp ateş etmeye başlamadı, hiç bilmiyorum. Belki şok yüzündendi. Ama ben Dylan’a bakıyordum ve...

Buraya kadar, diye düşündüm. *böyleymiş sonu*.

Adam’ın yanılmıyor olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Belki de hepimiz zaten ölüydük. Belki çarpmanın

etkisini hissederdim, her yer kararlıydı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden otelde uyanırdım. Bir an için bunu bilmek istedim. Ölebilir miyim, öğrenmeyi çok istedim.

Ama o gün ölme şansı, ya da ölmememe şansı bulamadım.

“Durun! Durun, lütfen durun!” Otelin kapıları pat diye açılıp Sophia iki eli de havada, koşarak çıkageldi. “Lütfen, silahlarınızı indirin!”

Sasha her yere kanı akan ayağını tutmuş, Fransızca küfürler savuruyordu.

Sophia: “Lütfen durun, kimsenin incinmesini istemiyorum! Lütfen! Dylan!”

“Sophia...” Dylan Fransızca bir şeyler söyleyince Tania ona sert bir bakış attı.

Peter kulağa bir ünlem gibi gelen Almanca bir şey söyledi. Dylan silahını indirdi ama Sophia’yla konuşmaya devam etti. Sophia kollarını şiddetle otele, ağaçlara, bana doğru savuruyordu.

Tania, Dylan’a kulağa suçlayıcı gelen bir şey söyledi.

Tomi silahını indirmemişti. Hâlâ Dylan’ın başına doğru tutuyordu. Bana doğru başını sanki, *Kolluyorum seni*, der gibi hızlıca salladı. İçim minnetle doldu.

Dylan belli ki Tania’nın hoşuna gitmeyen bir şey söylemişti. Uzanıp koluna dokununca Tania sert bakışlar atarak geri çekildi ve gidip Sasha’nın yerden kalmasına yardım etti. Kollarından birini omzuna atıp tek ayağı üzerinde seken Sasha’yı dikkatle otele geri götürdü.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Dylan, Sophia’ya baktı ve ben Sophia’nın yüzünden dökülen yaşları gördüm.

Bana döndü ve İngilizce konuştu. "Jon, çok üzgünüm."

Nefesim göğsüme sıkışıp kaldı. Silahımı indirmekten ziyade, Rob'un omzuna yaslanırken silah tutan kolumu aşağı salıverdim. Akıl sağlığından kendin bile şüphe duymaya başlamışken bir de deli olduğunun söylenmesi az buz şey değil.

Dylan yere, Sasha'nın ardında bıraktığı, otele kadar giden kan izine bakıyordu.

Yetmişinci Gün (7)

“Kalmak istiyorum,” dedi Peter, mağrur bir edayla, hepimiz perişan Sophia’nın peşinden bara giderken.

“Olmaz!” diye çıktı Dylan.

“Adil mi şimdi bu?”

“Ben kalıyorum,” dedi Tomi, sanki faydası olacakmış gibi koluma girerek.

Dylan, Sophia’ya baktı, Sophia ellerini bir an için yüzünden çekip, “Umurumda değil, umurumda değil,” deyip geri koydu.

“Sen, dışarı. Daha sonra açıklarım.” Dylan, Peter’ı kapıya doğru kışkırtıp arkasından kapadıktan sonra Tomi ile Rob’a döndü. “Siz kalabilirsiniz. Hepimiz bir noktada buluşana kadar kimsenin bunun dedikodusunu yaymasını istemiyorum.”

“Ne oldu peki?” diye sordum Sophia’ya.

“Jon, üzgünüm.” Parmak uçlarını şakaklarına bastırarak oturdu. “Anlamıştım, önceki gün seni ormandan dönerken görünce anlamıştım. Buraya kadar demiştim. Sana söylemek zorunda kalacağımı biliyordum.”

Herkes silahlarını yere koymuştu.

Kalbim hâlâ baş döndürücü bir hızla atıyordu. O gün üçüncü kez, ölmek üzere olduğuma ikna olmuşum.

Tekli koltuklardan birine oturdum, Tomi de yanıma oturdu. Rob ile Dylan ayakta durmaya devam etti. Dylan gözlerime bakmıyordu, afallamış gibiydi. Koltuğa gömüldüm ve burada oturup Nathan'la konuştuğum onca zamanı düşündüm. Bar hep onun mıntıkası olmuştu.

Nasıl öldüğünü bilmek istemiyordum. Bilmemekten rahatsız olmadığım az sayıdaki şeyden biriydi bu.

"Baloche'la boşanmak üzereydik," dedi Sophia, gözleri yarı kapalı, şakaklarını ovmaya devam ederek. "Çünkü delinin tekiydi. Hani öyle adamlar vardır ya... Her şey mükemmeldi, o mükemmeldi, sonra evlendik ve neredeyse bir gecede değişiverdi. Benim yüzümden sandım, ne olduğunu anlayamadım. Her neyse, mesele bu değil. Jon, Dylan o kızın cinayetini saklamama yardım etmiyordu, bana yardım ediyordu, çünkü olayların gerçekleştiği o gün Baloche bana saldırdı... ve ben onu öldürdüm. Mutfakta, herkes panik içinde koşuştururken oldu. Dylan da sırf gidip gitmediğime bakmak için mutfığa geldi diye öğrendi."

Önce anının tadı geldi ağzıma. O sırada tadını almamıştım. Şeker ve çikolata. Odamdaki o kurabiyeleri yediğimi düşündüm. Boş park yerlerinde dikilip ne yapacağımı düşünürken yüzüme esen rüzgârı hissettim ve sağa bakınca...

Seni gördüm," dedim.

Dylan: "Ne?"

"Dışarıdaydım ve sizi gördüm, ikinizi gördüm, bahçede bir şey taşıyordunuz. Olayların üzerinden biraz zaman geçmişti, çoğu insan gitmişti. Cesedi de öyle buldum."

“O an tuhaf bulmadın mı bunu?” dedi Tomi kaşlarını çatarak.

“Hayır. Her şey tuhaftı o gün.”

Rob tırnaklarını kemiriyordu ama durup, “Sana saldırdı mı?” dedikten sonra devam etti.

“Ben... O. Bak, nasıl olduğunu...”

“Ona tecavüz etmeye kalkışmış.” Dylan kollarını kavuşturdu.

“Neden ki?” diye sordu Rob.

Herkes ona baktı. “Hayır, demek istediğim... dünyanın sonu gelmiş ama adam son anlarını eski karısına saldırmaya harcıyor. Biraz tuhaf geldi de.”

“Felaket anında tecavüz girişimi kayıtlara geçmiş bir olgudur,” dedim. “O sırada istismara meyilli bir eski eşin yakınlarında olmak bunu epey olası kılıyor aslında, zira insanlar bu kargaşa halinden faydalananıyor. Kasırga ve savaş zamanları, toplumların istikrarsız olduğu zamanlarda oranların yükselmesi yaygın görülüyor.”

“Eh, teşekkürler, *profesör*,” dedi Tomi.

“Nadia gazeteciydi,” diye ekledim. “Bu tür şeylerden çok bahsederdi.”

“Mesele sadece bu değildi,” dedi Sophia, sanki bu yeterince iyi bir gerekçe değilmiş gibi. “Aslında öyleydi. Karşı koydum, ne yaptığımı fark ettiğimde...”

“Elini fritöze sokup onu boynundan haklamış,” diye açıklık getirdi Dylan. “Birkaç kere, aslında bakarsanız.”

“Vay canına,” dedim, neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

“Sen de cesedi saklamasına yardım ettin, öyle mi?” diye yokladı Tomi.

Dylan başını salladı. "Yapılacak tek saygın şey oydu."

"Dylan, Baloché'u saklayıp mutfağı temizlememe yardım etti. Bıçağı atım. Sonra Baloché'un odasına gittim çünkü... Bilemiyorum, ihtiyacım olan ne varsa almaya gittim."

Tomi'yle birbirimize baktık.

"Sıra dışı hiçbir şeye rastlamadın öyle mi?"

Dylan kapıya gidip açtı, dışarıda kulak kabartan kimse var mı diye bakıp tekrar kapattı.

Sophia uzun bir süre duraksadı. "Hayır. Odasına gidip bilgisayarını buldum, onu aldım. İnternet kesilene kadar haberleri takip etmek için kullanıyordum. Otelin satışıyla ilgili gönderdiği e-postalardan başka tuhaf bir şeye rastlamadım. Satmayı planladığını bilmiyordum ama... olağan dışı da gelmedi."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra Sophia ağlamaya başladı; ızdırap dolu, yürek parçalayan bir sestti.

"Çok üzgünüm, Jon," dedi tekrar. "Bu yaptığım ortaya çıkarsa beni gitmeye zorlarlar diye düşündüm, ya da daha kötüsü olur diye. Sen de o kızın başına ne geldiğini bulmaya çalışıyordun... O sırada başka ipuçlarına rastlarsın diye çok korkuyordum."

"Anlıyorum," dedim, yalan da söylemiyordum.

"Sence kızla bir ilgisi var mıydı?" diye sordu Rob. "Senin eski, ee... otelin sahibinin?"

Sophia başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Tomi: "E-postaları arasında şüphe çekici gelen başka bir şey yok muydu?"

"Ortada ölü bir kız olduğunu bile diğer herkesle aynı gün öğrendim," dedi Sophia ters ters. "O yüzden, hayır, benim dikkatimi çeken bir şey olmadı."

“Peki, Jon ve ben bir bakabilir miyiz?”

“Pekâlâ, tamam, millet, herkes bir sakinleşsin.” Dylan dimdik durup boğazını temizledi. “Aramızda kimsenin bunu kendimize saklamayı sorun edeceğini sanmıyorum.”

Soru sorduğunu anlamamız birkaç saniye aldı. Sonra hepimiz başlarımızı salladık. Bir anlaşma yapılmıştı.

“Jon, sana bir özür borçluyum,” dedi Dylan.

Bekledim.

“Bilsen iyi olacak, gerçekten de odadaki valizleri Sophia’ya aldırardım. Ayrıca kamera odasından da o ilk günün kayıtlarını aldım.”

Kalbimin küt küt atışını hissedebiliyordum. “Neden?”

“Seni korkutup caydırabilir diye düşündük. Bu mesele bütün düşüncelerini ele geçirmiş gibiydi, her bir küçük detaya saplanıp kalıyordun. Saklayacak bir şeyleri olanlarımız için korkutucuydu.” Sophia’ya bakıp derin bir iç çekti. “Ne var ki bu her şeyi daha kötü hale getirdi. Kötü bir fikirdi ve yapmamamız gerekirdi.”

“Ama neredeler ki?”

“İkisi de bir süre arabamın bagajında durdu. Biraz önce buraya geldiğiniz arabada. Birkaç gün sonra gecenin bir yarısı arabayla uzaklaşıp valizleri ağaçların içine attım.” Yüzünü ekşitti. “Dediğim gibi, iyi hissetmiyorum, güvenini öyle kırdığım için. Üzgünüm.”

Başımı salladım ve, “Sorun yok. Ben de odana girmemeliydim. Anlaşılan hep yanlış şeylere saplanıp kalmışım zaten. Kız sandığım kişi değilmiş.”

Bir süre için hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemedik.

“Batıl inançlarım olsaydı burası lanetli derdim,” dedi Tomi.

“Batıl inançlarım olsaydı ben de, bir başkasına tam tersi gibi görünebilir, derdim,” dedi Rob. “Ama tabii bu çok saçma.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Nasıl yani?”

Omuz silkip tuhaf bir ifadeyle gülümsedi. “Daha önce söylediğinde haklıydın. Dünyanın sonu geldi ama hepimiz hayattayız, değil mi?”

“Ah, Tanrım...” diye mırıldandım, yüreğim ezilerek. “Nathan.”

Derken Dylan sözümü kesti. “Jon, Nathan burada.”

“Nathan burada mı?”

“Evet.” Gülümsedi. “Pek iyi değil ama dün geri döndü. Ormandan sendeleyerek çıkarken cesetten farksızdı. Ama geri döndü. Adam’la onu kaybettikten sonra öldüğüne emindim. Neredeyse yirmi dört saattir uyuyor. Uyanınca onunla konuşabilirsin.”

“Tanrım.” Az kalsın sandalyemden düşüyordum. “Şükürler olsun.”

Tomi bir elini omzuma koydu. “İlk isteği biraz votka oldu. Su değil, votka. Ölümüne bu kadar yaklaşmasının onu değiştirmediğini bilmek güzel.”

“Tanrı’nın bu seferkine el attığına şüphe yok,” dedi Dylan. “Ya da o çatlak velet ormanda ölümü alt etti. Ayak bileğini burktuğunu ve bir gece soğuktan halüsinasyon gördüğünü söyledi. Hipotermiden öleceğine eminmiş. Ama uyanmış. İşte o zaman sağ çıkacağını anlamış, yürüyebilse de yürüyemese de.”

Tepeden tırnağa ürperdim ama Adam’ın teorisinden bahsetmedim. Akıl sağlığını yeniden sorgulatmanın sırası değildi.

Yetmiş Birinci Gün

Yukarı çıkıp uzun bir süre uyudum. Başka hiçbir şey yapmak ya da başka herhangi biriyle konuşmak istemiyordum. Şehri düşünmek istemiyordum, ya da çatıdaki kızı düşünmek veya Tomi'yle birlikte Baloché'un e-postalarını gözden geçirmek istemiyordum. Şehre taşınmak ya da ABD'ye dönüş yolculuğuna atılmak istemiyordum. Sonsuza dek uyumak ve bir daha tarihin bu zamanında uyanmamak istiyordum.

Ne var ki uyandım. Hepimiz hep uyanıp duracaktık anlaşılan.

Sonunda, Tania'nın yeni ofisinin önünde bir süre, kapıyı tıklatacak cesareti bulana dek dikildim. Neden bilmiyorum ama sanki benim ona bir özür borcum varmış gibi hissediyordum.

İçeriden kıpırtılar duyuldu ve Tania dışarı çıkıp herhalde Sasha'yı rahatsız etmemek için kapıyı arkasından kapadı.

"Durumu nasıl?" diye sordum, koridora doğru bir adım geri gitmek durumunda kalarak. "Nathan nasıl?"

“Sasha yürümekte zorlanacak. Onu ayağından vurmamış; kaval kemiğinin sol tarafına isabet ettirmiş mermiyi. Onu öldürmeyecek ama Nathan’la ikisinin iyileşmesi ağır kesici tedariğimizin çoğunu alacak. İkisine de uyku ilacı verdim ama onları sonsuza dek baygın tutamam.”

“Beni kolluyordu sadece.”

“Onu savunmana gerek yok. Biliyorum.” Kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. “Ee? Haklı mıymışsın?”

“Hayır. Pek çok konuda yanılmışım.”

“Sorun değil, şu anda bilmek istemiyorum. Sonra.”

“Peki.”

“Yine de içeri gelmek ister misin?”

Tereddüt ettim. “Emin misin?”

“Hiç arkadaşlık eden olmuyor bana aslında. Herkes kafam dağılsın istemediğimi sanıyor. Karın ağrısı, baş ağrısı, üşütme şikâyetiyle geliyorlar sadece.” İçini çekti. “Çok can sıkıcı.”

“Tamam o zaman, olur.”

Omzunun üzerinden geriye bir göz atıp beni Sasha’nın uyuduğu odaya aldı. Yaralı bacağı sargılara sarılmış, aşığıdaki bardan toplanmış bir yığın kitabın üzerine yaslanmıştı. Sasha sırtüstü dümdüz yatmış, ağzından gürültülü nefesler alıp veriyordu.

“Onu rahatsız etmez miyiz?” diye sordum.

Başını salladı. “Bir süre baygın olacak. Nath yan odada. Ciddi bir yarası yok ama açlıktan ölmek üzereymiş, cidden sarsılmış. Her şeyden öte sıvı alması gerek.”

Ona yağmurun radyasyon dolu olduğunu söylemeyi düşündüm ama artık bir şey ettirmeyecekti. Çok can sıkıcıydı ve zaten buradan ayrılacaktık.

Yatağın yanındaki sandalyelerden birine oturup beyaz bir karton bardaktaki beyaz renkli bir sıvıyı bana ikram etti.

Karşısındaki sandalyeye oturup içkiyi kokladım. “Ne bu?”

“Calpol. Çocuk ilacı, büyük oranda şeker ve hafif ağrı kesici içeriyor. Amerika’da muadili olduğunu sanmıyorum.”

“İhtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

“İhtiyacın var, bana güven.” Gülümsedi, beyaz sıvıdan plastik bir kaşığa döküp yuttu. “Daha küçük çocuklar için çok daha güzel, pembe renklisi de var. Ama bitirdim onu.”

Şurubu alıp bir dikişte yuvarladım. Yoğundu ve bugüne kadar tattığım şekerli şeyler içinde en iç bayıcı olanlardan biriydi. Aynı zamanda, son birkaç aydır yediğim her şeye kıyasla lezzetliydi.

“Pekâlâ, geri alıyorum. Olağanüstüymüş bu.”

“Portakal suyu gibi her sabah içiyorum bunu. Yobari’ler çocuklarının içmesini istemiyor, o yüzden benim payıma daha fazla düşmüş oldu.”

“O yüzden mi hep bu kadar sakınsın?”

“Aslına bakarsan, evet.” Ellerin açtı. “Çoğunlukla kafan güzel olmayacaksa buradaki tek doktor olmanın ne manası var ki?”

“Çok ayıp. Bir tane daha alabilir miyim?”

“Al.” Şişe ile plastik kaşığı uzattı.

“Aşırı dozdan gidene kadar ne kadar içebiliyorum?”

Kahkahasını duymak çok hoşuma gitti. Bir süredir aramız gergindi.

“Aşırı doz Calpol yüzünden ölmekten daha rezil bir şey bulmak zor ama eminim sen yaparsın.” Yatağın yanındaki

şışeden bir yudum su içti. “Nathan’ın döndüğünü sana hemen bildirmediğimiz için üzgünüm. Öyle hepimiz birden üzerinize gelmemeliydik. Ayrıca Nath’le yakın olduğunuzu biliyorum, bilmeye hakkın vardı.”

“Evet, yakınız herhalde. Dürüst olmak gerekirse yirmilerinin başlarında bu kadar çok arkadaşım olmasına alışkın değilim.”

“Buradakiler genç bir kitle. Genç geliyorlar. Bazen fazla genç geliyorlar, hani bir yetişkinle konuşmayı özlüyorum.” Numaradan dışlerini sıktı. “Sana bir özür borçlu olduğumu biliyorum, bu arada.”

Calpol’dan bir doz daha aldım. “Hayır, değilsin. Mantıklı davrandın. Senin konumunda olsam ben de aynısını yapardım.”

“Ben seninle aynı pozisyondaydım ama. Elimizde aynı bilgiler vardı ve ölümüne sebep olabilirdim. Bunun için özür dilerim.”

“Sorun değil. Ben de deli olduğumu düşünmeye başlamıştım.”

“Sana psikotik dememeliydim ama.” Kaşlarını kaldırdı. “Kendimi savunacak olursam, deli beyaz adamlar tekrar eden bir motif hayatımda.”

“Muhtemelen deliydim de.”

“Öyle mi dersin?”

“Bir kız sesinin, ‘Yardım edin,’ demesiyle uyandım. Bir süre için gerçekten bir hayalet benimle konuşuyor olabilir diye düşündüm. Bir yanımda hepimizin çoktan öldüğüne ve buranın da bir tür araf olduğuna inanıyor hâlâ.”

Homurtular çıkararak güldü. “Gaipthen sesler duyma olayını kendine saklasan iyi olabilir.”

“Sen de bil ki koyduğun teşhis doğru olabilir.”

“Olmayabilir de. İnsanların hayalet görmesi ya da zaten ölü olduklarını düşünmelerinden daha tuhaf şeyler olmuştur.” Sudan bir yudum daha alıp bir kez daha gülümsedi. “Yanında seni savunan Thomas olduğu için şanslısın.”

“Ona Thomas demekten vazgeç, haksızlık oluyor.”

“Sen ne zaman buna gülmeysi kesersen ben de o zaman ona Thomas demeyi keserim.” Uzanıp elinin tersiyle Sasha’nın alnını yokladı. “Ateşi çıkmış, takip etmem gerekecek. Belki şehre vardığımızda onu başka bir doktora devredebilirim. Muhtemelen daha fazla sayıda doktorları vardır. Muhtemelen işler bir klinikleri vardır.”

“Bir mola verebilirsin o zaman?”

“Bir gün. Bir gün mola veririm. Ama başka ne yapacağım ki? İşim bu benim.” Yüzümü işaret etti. “Dişlerin nasıl, bu arada?”

Mahcup hissederek ağzımı örttüm. “Ee, iyi.”

“Dişi ağrıyanı nerede görsem tanırım. Ayrıca stresliyken dişlerini sıkıyorsun, fark ettin mi bilmiyorum. Bir bakabilir miyim?”

“Daha sonra olabilir, muayeneye gelirim.”

Sert bir bakış attı. “Aptallık etme, Jon. Sonraya bırakma. İnsan kaybetmeye devam edemeyiz. Özellikle de kaçınılabılır şeyler yüzünden. Kimse antibiyotiklerimizin üçte ikisini bitirdikten sonra cesur davrandın diye sana teşekkür etmeyecek.”

“Biliyorum.”

“Ciddiyim. İnsan kaybetmekten bıktım. O üçünün doneceğini sanmıyordum, sonra da sen ve Rob... Buraya kadar. Daha fazla insan kaybetmeyi kaldıramam.” Sasha’ya

bakarak örgülerinden birini eline doladı. Sonra eğilip yerden MP3 çalarını aldı. "Bir şey dinlemek ister misin?"

"Ben seçebilir miyim?"

"Hayır."

"Pekâlâ... Tabii ki isterim."

Sırıtarak şarkı listesinde dolaştı ve kulaklıklardan birini bana uzattı. "Şehirde ne yapacaksın sence? Şehrin kâtibi mi olacaksın?"

"Hâlâ ben ve Tomi gibi insanlara ihtiyacımız olacak, kayıt tutmak için. Bilgileri eskisinden daha büyük bir özenle korumamız gerek. Her şey için sadece internete bel bağlamayız."

"O yüzden mi dizüstü bilgisayarın olduğu halde elinle yazıyorsun?"

"Elektrik hepten kesilecek olursa yazılar yok olurdu. Kimseye faydası olamazdı." Omuz silktim. "Eh, zaten kimseye bir faydası olmayabilir ya."

Bir şarkı başladı.

Dedim ki: "Bunu da bilmiyorum."

"Tabii bilmezsin, Run the Jewels bu." Saçlarını geri çekip, yüzünü etkilenmediğini gösteren ifadesini görebileceğim kadar araladı. "Öfkeli rap hiç sana göreymiş gibi gelmemişti zaten."

Kollarım ile ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bizim neslin muhtemelen bir daha asla bunun gibi bir şarkı dinlemeyeceği düştü aklıma. Kendi sanatımızı yaratmamız gerekecek, tamamen yeni bir sanat. Eğer hayatta kalmanın yolunu bulursak, eminim gerçekleşecektir. En büyük *eğer* buydu işte; henüz düşünmek istemediğim olasılık buydu. Dünyanın sonu geleli henüz iki ay olmuştu. En kötüsünü

-güneşin yokluğu seralardakilerden başka her şeyi öldürdüğü ve radyasyon zehirlenmesinin gezegenin dört bir yanına nüfuz ettiği zamanı- henüz yaşamamıştık.

“Çocuklarım hayatta,” dedim birdenbire. “Nadia’dan mesaj aldım.”

“Aman Tanrım, Jon!” Kolumu tuttu. “Bu harika!”

“Evet, arabayla Kanada’ya doğru yol almışlar.” Kalbim sızladı; fiziksel bir acı duydum. “İnternetleri yoktu. Hâlâ yok, sanırım.”

“Ne yapacaksın?”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Beni anladığını söylercesine kolumu nazikçe sıktı. “Seninle gelir mi dersin?”

Uzun bir nefes verdim. “Gelen olur mu, bilmiyorum. Aptalca olur. Özellikle de şuracıkta şehir varken. Gerçekten bir hayatımız olabilir.”

“Ama denemek zorundasın.” Eli hâlâ kolumdaydı, sonra elimi tutup parmaklarını kararlılıkla benimkilerin arasından geçirdi. “Bir kız yeğenim vardı. Dört yaşındaydı. Hayatta olsa ben de denerdim.”

Kısa bir sessizlik oldu, sonra şarkı bitti. Sol eliyle listede dolaşp başka bir şarkı aradı.

“Bir süre kal ama,” dedi.

Parmak uçları soğuktu ama avucu ılıktı ve kavrayışı kuvvetliydi, işini iyi yapan birinin elleriydi bunlar.

“Dişlerini muayene etmeden bir yere gitmiyorsun,” dedi bir an sonra.

Bütün bedenim sızladı ama bir an için gevşeyebildim.

Dedim ki: “Bir yeğenin olduğunu bilmiyordum.”

“Hakkımda bilmediğin çok şey var.” Gülümsedi.

“Bilmek isterim.”

“Bunun kasıtlı olmadığı kanısındasın anlaşılan.”

Dedim ki: “Sen nasıl istersen.”

Sasha uykusunda seğirince elini elimden çekip uzandı ve tekrar alnını yokladı.

Kapı tıklatıldı ve Tomi içeri girdi.

“Hey, sefil,” dedi bana. “Sophia bana Baloché’un dizüstü bilgisayarını ile şifrelerini verdi. Yeniden işe koyulmak ister misin?”

Yetmiş Birinci Gün (2)

Artık yedek kaynakların ne kadarını kullandığımızın bir önemi kalmadığından Dylan sıcak suyu, gazı ve elektriği yeniden açtı. Herkes deli gibi telefonlarını ve dizüstü bilgisayarlarını şarj edip etrafta kulaklıkla müzik dinleyerek dolaşmaya başladı. Anladığım kadarıyla oteldeki herkes eşyalarını toplamış, gitmeye hazırdı. Umutlu bir atmosfer vardı. Dylan ve Peter günü kimlerin ve nelerin ne zaman arabalarla yola çıkacağına dair bir plan çıkarmakla geçirdi. Sırf insanları nakletmek için en az beş-altı sefer yapmak gerekecekti. Yanımıza ne kadar yiyecek ve eşya alacağımıza bağlı olarak da ondan fazla sefer yapacaktık. Bir kez olsun organizasyona hiç karışmayıp ne yapacağımı söylemelerini bekledim.

Tomi'yle birlikte üç saat boyunca Baloché'un bilgisayarcını karıştırdık ama suçlayıcı bir şey bulamadık. İngilizce yazılmış bütün e-postalar yalnızca otelin satışıyla ilgiliydi. Fransızca olanları okuyamadık bile. Tomi tercüme etmesi için Dylan'a vermek üzere birkaç çıktı aldı, ben de İngilizce e-postaların çıktılarını daha detaylı bir incelemeden geçirme niyetiyle odama götürdüm.

Neden bilmiyorum ama, nasıl olduysa sanki bir şeyleri gözden kaçırmışız gibi bir his vardı içimde.

Odama dönerken Nathan'ın odasına uğradım; uyanmış ve açlıktan gözü dönmüş bir halde yatağında oturuyordu.

"Açlıktan öleceğim sandım," dedi, üçüncü konserve mangosunu ve dördüncü kruvasan paketini bitirirken. "Yani, olabilecek en trajik son odur, değil mi? Ciddi ciddi yenmek dışında. Açlıktan ölmek, çok üzücü olur diye düşündüm."

Fena halde solgundu ve gözlerinin altına koyu halkalar oturmuştu ama bir şeyi yoktu. Buradaydı. Hâlâ burada olduğu için çok mutluyum.

Kaçmayı nasıl başardığını sorunca sanki bir an için yemekten kesildi.

"Yani... neredeyse Dylan ve Adam'la kaçmayı başarıyordum ama bir tanesi beni yakalayıp yere yapıştırdı. İşim bitti sandım."

"Ne oldu?"

"Ben, ee... gözlerine daldım, o da beni bıraktı. Sonra koştum ama diğerlerini bulamadım. Onlara seslenemedim bile, çünkü o zaman beni yine bulurlardı. O yüzden koşmakla yetindim. Sonra ayak bileğimi haşat ettim ve... topallaya topallaya devam ettim işte.

Neredeyse hiç istemeyerek, "Peki, doğru muymuş? İnsan yedikleri?" diye sordum.

Yüzünü ekşitti. "Bizi yemeyeceklerdi, sanmam. Herhalde, silahlarımızı ve yiyeceklerimizi falan verin diye size karşı yem olarak kullanacaklardı bizi. Ama... kesinlikle bizi yemezlermiş gibi de gelmedi hani. Yani, etleri vardı, bir şeyler yiyorlardı. Geyiktir diye umduk sadece."

İkimiz de pencereye baktık. Burayı ne kadar özleyeceğimi düşündüm.

“Ee, sende ne var ne yok?” diye sordu Nathan.

Kahkaha attım. “Ah, pek bir şey yok. Bildiğin gibi. Şehre gittim geldim, birkaç kere ölmemeye çalıştım.”

“Ölmemeye çalışmak artık tam zamanlı işimiz oldu sayılır.” Bana biraz konserve mango ikram etti ama elimle geçiştirdim. “Ne onlar?”

“Ah.” E-posta çıktılarını karıştırdım. “Mühim bir şey değil. Tomi’yle incelediğimiz, otelin sahibine ait bazı e-postalar. Otelin satacakmış, görünüşe göre pazarlıkları sırasında Saint-Sion’da kalan birine. Çatıdaki kızla bir ilgisi var mı, onu öğrenmeye çalışıyorduk ama olduğunu sanmıyorum. Bunca zamandır yanlış yoldan gitmiş olabilirim diye düşünüyorum. Hiçbir şey bilmiyoruz; ne kızın asıl adı, ne asıl ölüm zamanı. Hiçbir şey bilmiyoruz.”

Nathan odaya bakındı. “Otelin satılacağını bilmiyordum. Kim almak ister ki burayı?”

“İngiliz bir adam -yani isminden ben öyle olduğunu varsaydım-, adı...” Sayfalara göz gezdirdim. “Harold Adler.”

Bir düşününce, ismi görür görmez bağlantıyı kurmam gerekirdi.

Tarifsiz bir acı içinde, yüzünde öyle bir ifadeyle baktı ki boğazım düğümlendi.

Dedi ki: “Şaka mı oluyor bu şimdi, dostum?”

“Ee... hayır.” Bana öyle bakarken onunla zar zor konuşabildim. “Hayır, bu... işte, e-postalarında yazıyor.”

Nathan çıktıları elimden kaptı. Titrediğini fark ettim.

Bana baktı ve dedi ki: “Benim üvey babam o. Bu onun adı ve İngiliz değil Avustralyalı, çünkü o babam oluyor.”

Uzun bir süre odamda tek başıma oturdum. Nathan ne yapmak istediğine karar verinceye dek keşfimizden bahsetmemi yasakladı. Anlaşılabilir bir şey, herhalde. Bu bilgiyi nasıl ele alacağımız onun kararı olmalı.

Peter ile Rob eşyaları ve insanları şehre götürüp gelecekler. Tomi, ben ve Dylan bütün yiyecek götürüldükten sonra, en son gidecek üç kişiyiz. Yobari'ler ve çocukları ilk gidenler oldu.

Ne olacağını bilmiyorum. Gitmek istediğimden bile emin değilim.

Akşamüzeri bir vakit Dylan odama gelip konuşabilir miyiz diye sordu. Kalan otunu getirmişti, pencerenin kenarında durup bir cigaralık içtik. Dışımın ağrısını biraz hafifletti, aramızdaki havayı da yumuşattı.

"Uzun süre çalıştın burada. Tomi'nin söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun? Lanetli mi sence burası?" diye sordum.

Soru ona gülünç gelmiş gibiydi ama şaşırtıcı şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki lanetlidir. Lanet diye bir şey olduğuna inanmam ama... Hani ne ekersen onu biçersin derler ya, işte ona inanırım. Belki çok fazla şey olmuştur burada. Bir binanın taşıyabilecekleri de bir yere kadar."

"Karma?"

"Evet. Lanetli bir şey varsa ancak burada kalan insanlardır. Belki bir şeyleri düzeltmeye çalışmaya başlamamız gereken yer de burasıdır."

Odamın her yerini ezberledim. Karaladığım her notu, "Aklıma mukayyet olmayı" kendime hatırlatmak için üzerine bir şeyler yazdığım her bir yapışkan not kâğıdını tekrar okudum. Yaklaşık iki düzine kadar vardı, herhalde. Şehre va-

rışımı düşündüm. Bir evim ya da bir dairem olacaktı, dizüstü bilgisayarımı her zaman kullanabilecektim, müzik dinleyebilecektim, mesajlara cevap verebilecektim, hatta belki film bile indirebilecektim. İnternete, onca bilgiye erişim olunca dünyanın ne kadar daha büyük geldiğine inanmadım.

“Baksana, bir şeyleri düzeltmek demişken, su tankındaki kızla bir ilgin olduğunu düşündüğüm için üzgünüm,” dedim, sigaralıktan iyice uzun bir duman aldıktan sonra ilk adımını atarak. “Senin... öyle bir şey yapacağını düşündüğüme inanmıyorum.”

“Hayır. Deli olduğunu düşündüğüm için ben üzgünüm. Öyle biri değilsin sen. Sadece Sophia’nın mahremiyetini korumaya çalışıyordum. Onu ilgilendiren bir şeydi. Korkuyordu.” Sigaralığı elimden alıp içine çekti ve kollarını kavuşturdu. “Güvenlik kamerası kayıtlarını da polis inceler ve onu tutuklarlar diye yok ettim sadece. Ya da sen izleyip kötü bir tepki verirsin diye. Biliyorum, polis için endişelenmem aptalcaydı. O sıralar hâlâ nihayetinde gelebilirler diye düşünüyordum.”

“Anlıyorum. İzinsiz odana girmemeliydim ben de.”

“Ben de Sophia’yı senin odana göndermemeliydim.” Kaşlarını çatı. “Küçük bir grubuz biz. Birbirimize güvenmemiz gerek. Örnek olmam gerekirdi, sana silah doğrultmak yerine.”

“Artık küçük bir grup olmayacağız. Şehirde bir sürü insan var.”

“Yine de küçük bir grup olacağız.”

Belki iyimser bakıyordu -hepimizin iyi geçindiği söylenemezdi- ama haklı olabileceğini, birbirimize destek olacağımıza inanmak istiyorum.

Dedi ki: "Rob karından mesaj aldığını söyledi, çocuklarının iyi olduğunu yazmış. Senin için sevindim, dostum."

"Teşekkürler."

Bir elini uzatıp elimi sımsıkı tuttu.

"Düşündüm de, çocuklarının hayatta kalmış olması çok düşük ihtimal gibi geliyordu. Şehirde olduklarını söylemiştin. Belki kızım da hâlâ hayattadır."

"Hiç mesaj gönderdin mi ona?"

"Gönderdim, otelden çıktığımızda birkaç kere gönderdim. Henüz bir cevap almadım ama ailenin seninle temasa geçmesi bu kadar uzun zaman almış. Nerede internet var, bilmiyoruz. Kızım iyi olabilir." Başını salladı. "Gitme fikri, Münih'e ulaşmaya çalışma fikri bana iyi gelmiyor. Ama kalıp asla onu bulmaya çalışmamak, işte o daha kötü geliyor."

Aynı endişeleri dile getirdiği için rahatlamıştım. Gü-lümsedim. "Ben de bunu düşünüyordum. ABD'ye nasıl ulaşırım, bilmiyorum. Muhtemelen o yolda ölürüm ama... bilemiyorum."

"Çabaladığını bilmelerine ihtiyacın var?" dedi.

"Evet. Tam olarak öyle. Büyük resme bakarsak benim pek bir önemim yok ama çocuklarımla onları bir daha görmemekle barışıp rahatıma baktığımı düşünmelerini istemem."

"Ne yapardın, yerimde olsan?" diye sordu, gözlerimin içine bakarak. "Gider miydin?"

"*Kendim* gidecek miyim, onu bile bilmiyorum."

"Ama yerimde olsan?"

Yine dişlerimi sıkıyordum; bütün çenemden kulakları ma, ense köküne kadar şiddetli bir ağrı saplandı.

"İyi misin?" diye sordu Dylan.

“Evet, iyiyim, iyiyim. Dışım ağrıyor sadece.” Parmaklarımla ağrıyan yerin etrafında bir daire çizince hassas ve sıcak olduğunu fark ettim. “Senin yerinde olsam bir mesaj gelmeden hiçbir şey yapmazdım.”

“Gerçekten yapmaz mıydın?”

“Nadia’dan o mesajı almamış olsam ABD’ye gitmeye çalışmayı düşünmezdim. Neden düşünecektim ki? Burada hayatıma devam ederdim. Şehirde yapabileceğimiz bir sürü şey var. Yeniden başlayabiliriz, normal olabiliriz. Oralarda neler olduğundan haberimiz bile yok. Bilmek istediğimden de emin değilim.”

“Gidersen üzülürüm, Jon. Hepimiz üzülürüz.”

“Gitmek istemiyorum.” Bunu ne kadar içtenlikle söylediğime inanamadım. Daha dile dökerken bile bana kalmam için çürütülemez bir argüman sunmasını umuyordum. Kalmaya zorlanmayı çok istiyordum. “Zorundayım gibi geliyor sadece. Ailemi bulmam gerek.”

“Belki biraz üzerine düşünsen iyi olur. Bir iki haftalığına. Enine boyuna düşün. karınla yazış. Belki onlara ulaşacağım diye ölmendense burada yaşıyor olmanı tercih eder.”

“Siktir,” dedim ve içimden ona sarılmak geldi. “Haklısın.”

Gülümsedi. “Ve seni temin ederim, bunu bencillikten söylemiyorum. Sırf kalmanı istiyorum diye.”

Dışarıda yağmur yağmaya başladı. Yağmaktan ziyade süzülüyor gibiydi; cılız, rengi bozuk bir sise benziyordu.

Dedim ki: “Biliyor musun, şehirdeki muhafızlardan biri yağmurun radyoaktif olduğunu söyledi. İçemezmişiz.”

Dylan cigaralığı doğruca komodininin üzerinde söndürdü. “Bir süre önce, hâlâ o tankları kesip açtığımız sı-

rada aklıma geldi benim de. Projenin faydasız olduğunu ve bunu daha önce akıl etmediğimi kabul etmek istemedim sadece. Yağmur radyoaktif. Çok bariz geliyor. Üzdü bu beni, anlarsın ya.”

“Anlıyorum,” dedim ve yanaklarından birkaç damla yaş süzüldüğünü gördüm.

Yetmiş İkinci Gün
Saint-Sion çok yaşa!
BARIŞ.

Bir şehir burası ama hatırladığım hiçbir şehre benze-
miyor. Bir zamanlar duyduğum bir mit, "topluluk" gibi bir
sözcük hakkında bir mit gibi, ama daha önce kurduğumuz
hiçbir toplumun hiçbir kesiminde gerçekleştiğini görme-
dim bunun.

İlk gün herkesin evini bulmasına ayrıldı. Sürgün edilen
onca insanın ve ... bir uçak, bir gemi, kim bilir, belki de
daha güvenli bir yer arayışı içinde bölgeden ayrılıp giden-
lerin geride bıraktığı bir sürü boş mülk vardı. *Yüzdeye vu-
rulacak olursa gelmiş geçmiş en kalabalık insan göçünün son
birkaç ayda gerçekleşmiş olması gerektiği dank etti kafama.*

Ev ya da daireleri paylaşmanın bizim için uygun olup ol-
madığı ve uygunsa kiminle paylaşabileceğimiz sorulmuştu.

"İnsanların tek başlarına yaşamaya hakları var," demişti
mesken memuru. "Eğer alan varsa."

Ben benim için uygun olduğunu *söyleyip otelden muh-
telif kişilerin adlarını yazmaya başladım.* İlk seçime Ro-

b'u, sonra Nathan'ı yazdım; babasıyla ilgili keşiften sonra bir daha onunla konuşma fırsatı bulamamıştım. Adam'ı düşündüm ama başına musallat olan hayalet yüzünden tereddüt ettim. Dylan'ı yazmakta da tereddüt ettim çünkü mantıklı olan Tania'yla aynı evi paylaşmasıydı, ayrıca *öyle olmasa bile* ikisinin alanında *bulunmak* istediğimden de emin değildim. Uzun süre Tomi'yi düşündüm ve sonra onun ismini de yazdım, çünkü bunu bu kadar enine boyuna düşündüğüm için suçlu hissettim.

Formumu doldurduktan sonra dışarı çıkınca Tomi'ye rastladım. Yerleştirme işlemlerini başlatmak üzere onca insan toplanınca bekleme alanı kalabalıklaşmaya başlamıştı.

"Adımı yazdın mı?" diye sordu, duvara yaslanarak.

"Tabii ki." Yolun karşısındaki binanın gıda marketine dönüştürüldüğünü ve önünde altı silahlı muhafızın beklediğini fark ettim. "Sen benimkini yazdın mı?"

"Hayır. Üstüne alınma. Yalnız yaşamayı severim."

Ben de kiminle yaşamak istediğimi umursadığını sandığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Başını kaldırıp çok daha alçaktaki, gür ağaçlar da olmayınca çok daha uğursuz görünen turuncu buluta baktı. "Moral konuşması yaptılar mı sana?"

"Ne hakkında?"

"Kurallarına karşı arıza çıkaran bir Amerikalı olmamak konusunda?"

"Hayır. Birkaç kez silah taşıyamayacağımı söylediler ama o kadar. Belki *arıza çıkaran* bir Amerikalı gibi gelmiyorumdur onlara."

Kahkaha attı. Tomi rahatsızlığını atlattığından beri çok daha ince ve solgundu. Uzun saçlarını *örmeye başlamıştı*.

Yakışıyordu da ona. Bunu sorunca saçlarının dolaşıp sertleşmesini istemediğini, ayrıca saçlarını salmanın bir acil durum sırasında sağını solunu *görebilmek için de pek de kullanışlı olmadığını* söyledi.

Dişimin ağrısı yine hiddetlenmişti. Bir an için iyileşmeye başladığını düşünmüştüm ama ağrısı son birkaç günde çok daha kötüledi. Stresin de etkilerini biraz azaltmış olabileceğini düşünüyordum. İnsan vücudu öyle tuhaf bir mekânizma işte. Bir an için gevşemeyegör, fiziksel yorgunluk üstüne *çöküveriyor*.

Orada durdukça bana bir şey söylemek istediğine dair içimdeki his de kabardı.

Bekledim.

“Gidiyor musun?” diye sordu nihayet, örgüsüyle oynayarak. “Dylan karından bir mesaj aldığını söyledi.”

“Karın” kelimesini sessizce telaffuz etti, sanki küfürmüş gibi.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladım dürüstçe.

“Portekiz kıyılarına yaklaşmak için bile patlama bölgelerinin içinden geçmemiz gerekecek, biliyorsun.”

“Belki daha yakın bir yerlerden bir uçak bulabilirim.”

“Bulup ne yapacaksın, uçuracak mısın?”

“Ben... ‘geçmemiz gerekecek’ derken ne demek istedin?”

“Ciddi ciddi Amerika’ya dönmeye kalkışacak kadar aklını kaçırdıysan ben de geleceğim herhalde.”

“Bu... neden ki?”

Omuz silkti. “Orası benim de evim. Hem bensiz ne yaparsın sen?”

“İyi dedin.” Hafif bir tebessüm ettim, ve o minicik kas hareketi bile canımı yaktı. “Gerçekten benimle gelir miy-

din? Şehre taşınıp... eh, yeniden bir hayata kavuşabilecekken üstelik?"

"Her şey var olmaktan ibaret değil."

Buradaki en pragmatik insanın benim için böylesine bariz bir aptallığa soyunacak olmasına çok *şaşırdım* ama yanımda olduğunu bilmek her zamanki gibi bana kendimi güvende hissettirdi.

"Gideceğimden emin bile değilim," dedim, meselenin nihailiğini biraz hafifletmek için. "Haklısın, delice bir fikir."

"Ama eğer gemiyle gitmeyi düşünüyorsan kesinlikle gelmiyorum, çünkü denizden korkuyorum."

"Neden korkuyorsun denizden?"

"Aslında denizden korkmuyorum. Denize girip yüzebiliyorum. Derinlikten korkuyorum ben, hani... bir adı vardı, talasofobi. Tam manasıyla, suyun içindeki büyük şeylere karşı duyulan korku. Yani tam olarak denizden değil de içinde ne olduğunu bilmemekten ileri geliyor. Karayı ya da tutunabileceğin hiçbir şeyi göremediğin bir yerde, yolunu bulamayacağın ve altında ne olduğunu bilmediğin bir ortamda olma *düşüncesi*. Altında her şey olabilir ve dev gibi, o kadar kocaman olabilir ki, senin onu görecektir perspektifin bile yokken o seni tek lokmada yutabilir. Birdenbire altındaki alan kararır, belki kilometrelerce karanlık çöker ve göremezsin, *çünkü orada kontrolsüzce süzülüyorsundur, yüzüp uzaklaşamazsın ve sırf başını suyun üzerinde tutmaya, yüzeyde kalmaya çalışırken nefes nefese kalırsın ve sonra, birdenbire, bir yol ya da bir şehir kadar büyük bir şey seni yutuverir.*"

Ürperdim. Sonra gizlice yeni telefonuma baktım ama yeni mesajım yoktu.

“Hey, o kızın başına gelenleri öğrenme fırsatı bulamadığın için üzgünüm,” dedi Tomi.

Uzun bir süre ona, sonra da giriş kapıları kapalı mı diye göz *ucuyla o tarafa bir baktım*. Bu sırrı paylaşmak bana düşmüyor olabilirdi ama bilmeye hakkı vardı. Başından beri yardım etmişti bana. Bana yardım etmeye devam edecek biri varsa o Tomi’ydi.

Tuhaf tuhaf kıpırdandı. “Neden öyle bakıyorsun bana?”

Bir nefes aldım. “Sana Nathan’la ilgili çok garip bir hikâye anlatacağım.”

Her kimseniz, size her şeyi anlatmamışım ya da en azından bazı şeylerden söz etmeyerek nasıl bir adam olduğuma dair tümüyle dürüst davranmamışım gibi hissediyorum. Sanırım evden ayrılmadan önce olanlardan bahsetmek Nadia’ya borcum, *çünkü burada olmamam gerekirdi*. Çünkü ailemi bırakıp gitmek için nasıl can attığımı hatırlarken şimdi onlara nasıl döneceğim diye çile çekmemi ikiyüzlülük gibi görüyorum.

Evden ayrılmadan önceki gece saat dokuz sularında, kızların ikisinin de yataklarında olduklarından emin olduktan sonra alt kata indim. Nadia oturmuş, bir yandan TV’ye, bir yandan dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Bir yürüyüş daha - New York, San Francisco, DC, Austin, St Louis, dört bir yanda- düzenlenmişti ama biz bu seferkine katılmamıştık çünkü insanın katılabileceği yürüyüşlerin de bir sınırı vardı.

TV’de gösterilen afişlerin hepsi aynıydı:

KIYAMETE ENGEL OLUN

NÜKLEER SİLAH YARIŞINA SON VERİN

Bu tür şeyler.

Kendime bir kadeh şarap doldurmuş, Marion'un öğretmenlerinden biri hakkında söyleniyordum. Irkçı pisliğin tekiydi. Nadia'nın kanepede sessizce oturduğunu fark ettim. Ne kadar sessiz oturduğunuysa, bilgisayarına göz atıp benim e-posta hesabıma giriş yaptığını görene dek fark etmedim.

"Neye bakıyorsun?"

"Ah, sadece..." Bir bahane uydurmaya tenezzül etmeden ayağa kalkıp TV'yi kapattı. "Çok acil görünen birkaç e-postan var. Cevaplasan iyi olur."

Bir süre odada yeterince hava yokmuş gibi geldi. Onunla konuşmak türbülans içinde yol almak gibiydi. Söylemeye çalıştıklarımın çoğu havada kalıp yere çakıldı; öbür tarafa ulaşamadı bile.

Sanırım şöyle bir şeyler dedim: "Bak, bir dakika bekle..."

Beni orada bırakıp mutfağa girdi.

Cümleyi bitirmek için peşinden gittim ama bakışlarını şişeden kadehe boşalan şaraba dikmişti.

"Bak, ona bunu kesmesini söyledim, uygunsuz olduğunu söyledim ona..."

Beni durdurmak için bir elini kaldırıp şaraptan sağlam bir yudum aldı. Ama bir şey söylemedi.

"Nadia, hadi ama, böyle yapmakla..."

"Böyle yapmakla ne?" Bir yudum daha alıp kadehe biraz daha doldurdu. "Biliyor musun, komik olan şu ki kendimi bir daha bunu yapmayacağına ikna etmiştim, ki ne büyük aptallık etmişim, değil mi? Egodan olma bir kara deliksin

sen çünkü. Bir kadın senden iki saniyeliğine yüz çevirecek olsa iki kadın daha bulmak zorundasın. Eminim sana kendini çok zeki hissettiriyordur, yalnızca yirmiliklerle yatıp kalkmak, *çok* önemli hissettiriyordur. Biliyor musun, *hâlâ* bir işin olmasına hayret...”

“Bu şekilde konuşamam seninle. Bunu olduğundan başka bir şeye çevirirsen seninle konuşamam.”

“Ne peki bu, Jon?” Elini kalçasına koydu. “Senin senden tarafa bakıp gülümseyen her öğrenciyle yatmak için duyduğun karşı konulamaz ihtiyaç, neden başka erkeklerinkinden *çok daha özel olsun ki?*”

“Özel olduğumu söylemiyorum ben, diyorum ki...” Derken bu cümleye uygun bir son aklımda beliriverir sandım ama belirmedi. Nadia da o sırada soluklanacak zaman buldu.

Önceki hafta nükleer karşıtı yürüyüşlerden birinde Nadia’ya eşlik etmiştim. Polisin zırhlarla geldiğini fark edince çocukları götürmeyi bırakmıştık. Nadia canlı haber aktarıyor, Twitter sayfasında görüntü paylaşıyordu. Ön saflardan çekilip arkalara gitmek istedim ama Nadia yapılan konuşmaları duyabilecek kadar yaklaşmak istemişti. Kısa süre sonra gideceğimize söz verdi. İnsanların arasından geçe geçe yolun ortasından, biraz daha az kalabalık olan kenarlarına ulaşmıştı. Her zamanki gibi endişeyle peşinden gittim. Yeniden ona yetiştiğimde telefonunu kaldırmış, birkaç protestocuyla ağız dalaşına tutuşmuş bir polisi videoya alıyordu. Protestocular genç siyahi çocuklardı, üniversite öğrencisi oldukları belliydi. Nadia tek kelime etmeden video çekmeye başladı, sonra polis birdenbire çocuklardan ona dönüp bağırmaya başladı, “Video çekemezsiniz, ha-

nımeferdi,” deyip telefonunu elinden kaptı ve cop tutan diğer eliyle Nadia’yı uzaklaştırdı. Soluk yüzü tehditkâr bir ifadeyle gerilmişti. Ben yetişmek için aceleyle ilerlerken öğrencilerin onu bırakması için polise bağırdıklarını *gördüm*. Nadia da polise telefonunu geri vermesini, çünkü bir gazeteci olduğunu haykırıyordu. Sonra yanlarına ulaştım ve polis ile karımın arasına girip, “Hey, karıma dokunma!” gibi bir şeyler söyledim. Bunun üzerine polis yüzümün yan tarafına bir yumruk attı. Kalabalık dağılmaya başlarken gözlüğümü kaybettim.

Video Nadia’nın sosyal medya hesaplarına düştüğünde Marion’un öğretmenlerinden biri eğer hükümete karşı öyle ulu orta protesto yapacaksak bir polisin dayağını hak etmiş olabileceğime dair bir yorumda bulundu.

Evden ayrılmadan önce Nadia’yı ne kadar çok sevdiğimi hatırlayabildiğim son seferiydi bu. İnsan her gün sevmeye karar vermezse unutulması kolay şey sevmek. *Öte yandan* o polis beni vursa içgüdülerim yine değişmezdi. Elbette yüzümün yan tarafına yumruk atması ya da beni vurması fark etmiyordu. Karımdı o benim.

Nadia dedi ki: “Vay canına. Bir şey uydurmaya zahmet etmiyorsun bile.”

Kırmızı şarap şişesiye birlikte yanımdan geçip yeniden salona gitti. Peşinden gitmek üzere arkamı dönünce kapı eşiğinde Ruth’u gördüm. Yüzündeki ifade Nadia’nın yüzündekiyle aynıydı, ama çok daha fazla canımı yaktı. *İlâli hazırda* bir baba yüzüstü bırakmıştı onu ve şimdi bir tanesi daha bırakmıştı.

“Bekle. Bekle!”

Üst kata fırladı.

Az kalsın kadehimi kenara fırlatıp atıyordum. Tam sahanlığa vardığımda odasının kapısını çarparak kapadı.

“Ruth, duyduklarını yanlış anladın!”

“Git buradan!”

Yere oturup *sırtımı kapıya yasladığı belliydi.*

Odasına dalmak istemediğimden, ya da fazlasıyla korktuğumdan sanki kapı kilitliymiş gibi önünde durup, “Hadi, aç kapıyı, duyduğun *şeyler senin* düşündüğün gibi değil,” dedim.

“Pis bir yalancısın sen!” diye bağırdı. “Beni rahat bırak, hep yalan söylüyorsun!”

Odaya giremedim, tekrar aşağı da dönemedim, böylece uzun bir süre boyunca sahanlıkta dikildim. İki tarafa doğru gitmeye de ödüm patlıyordu.

Ertesi gün Nadia benim için kenara bir fincan kahve koymuştu. Ahşap tezgâha şarap döktüğümü ve leke bıraktığını fark ettim.

Ben valizimi koridora koyup pasaportumu ve biniş kartlarımı aramakla meşgulken, “Bizim için en doğrusu şu an gitmen mi sence?” dedi.

Gerçekten ne dediğimi hatırlamıyorum, ama kesinlikle şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Döndüğümde konuşuruz. Döndüğümle baş edebilirim bununla.*

O sırada, vaktim olduğuna eminken, buna inanmış bile olabilirim.

Yetmiş Üçüncü Gün

Bu sabah şehrin öbür ucuna yayan giderken, Nathan'ın kaldırıma çarpan koltuk değneğinin düzensiz tıkırtısı ile banliyönün alçak bungalovlarının yutuverdiği ayak seslerim dışında etraf sessizdi. *İçimde ne bulacağımıza dair bir his vardı.*

Dün, yerleştirme işlemlerimiz sırasında Albert Polor'u soruşturdum. Bir nevi kasaba vaizi gibi keşiş hayatı süren bir adam olduğu söylendi. Adını bir biniş kartıyla doğrulamışlardı. Randevu alırsan ve takas edecek bir şeyin varsa sana geleceğini söylüyormuş. İlginç bir uğraş diye düşündüm. Hepimizin geleceği iç içe geçmiş değil mi? Anlaşılan hep öyleymiş.

Tomi gelmek istediye de uykusundan olmamasını söyledim. Ona her şeyi anlattığımı Nathan'ın bilmesini istemiyordum. Ayrıca inkar hakkımı saklamak istiyordum.

Albert Polor'un evini bulduk. Ön kısmı neredeyse tamamen tahtalar çakılarak kapatılmış iki katlı bir kır evinin yanındaydı. Ahşabın üzerine beyaz spreyci boyayla bir şey yazılmıştı. Nathan'a ne yazdığını sordum.

Durup, ağrımaya başlayan kolunun iç tarafını ovaladı. "Geri döneceğim."

Bulduğumuz evi gözlemledik. *Çimenler olağanüstü bakımlıydı. Bahçede çeşitli renklere boyanmış bitki saksıları vardı ama elbette içlerinde yetişen bir şey yoktu. Işıklar açıktı.*

"Muhtemelen kaçmıştır," dedi Nathan, hafifçe bana yaslanarak. "Eğer otelden bir grup insanın geldiğini duyduysa. O zaman ne yapacağız?"

"O zaman eve gideriz."

Sanki bu çok mantıklı gelmiş gibi başını sallayınca ikimiz birden kapıya doğru yöneldik. Nathan elini kapının üstüne koydu, sonra sertçe dört kez tıklattı.

Hiçbir şey olmadı.

Muhtemelen kaçmıştır diye düşündüm.

Nathan tuttuğu nefesi daha yeni vermişti ki yuvasında dönen kilit sesleri duyduk ve kapı açıldı.

Karşımızda, *üstünde bol kumaş pantolon* ile kolları sıvanmış beyaz bir gömlek, ayakları çıplak ve gözleri sulu bir adam duruyordu. Bir zamanlar güçlü, köşeli bir *çenesi olan*, ellilerinde bir adamın gıdısına ve epey beyazlamış saçlarına sahipti.

Nathan bir şey söylemeyince bir an için o olmadığından endişelendim.

Ama sonra kendine Albert Polor diyen adam daha da kocaman gülümsedi, kapısını daha da araladı ve, "Biraz zaman alacağımı biliyordum ama geleceğini de biliyordum," dedi.

Görünüşe göre lamba koleksiyonu yapıyordu, gerçi herhalde elektrik tasarrufu için yalnızca bir ya da iki tanesi yapıyordu. Ev bir zamanlar yaşlı birine aitmiş gibi görünüyordu ve öyle de kokuyordu. Aynı zamanda köpek ve yemek

kokuyordu. Mutfakta, çocuk kilidi takılı bir kapının ardında Samoyed cinsi, kabarık tüylü, beyaz bir köpek duruyordu.

Kendine Albert Polor diyen -aslında Harold Adler olan- adam o *çay demlerken* bizi dar yemek masasına oturmaya buyur etti. Kapıyı açtığından beri ikimiz de bir şey söylemedik. Sessizlik içinde bekledik. Duvardaki haça bakıp, bu buluşmanın nasıl geçeceğine dair bekletimin geçirdiği değişikliğe alışmaya çalıştım. Bir kaçağı yeniden ormana kadar kovalayıp yakaladığımızı, yumruklarımla onu ölesiye dövdüğümü, ya da onu boğduğumu hayal etmiştim; artık ilahi adalet hangisini gerektirirse.

Ne var ki elinde yeşil çayla dönene dek bekledik ve ben çayı *hâlâ* kaynar sıcaklıktayken içmeye başladım, *çünkü ellerimi oyalayacak bir şey bulmam lazımdı.*

Harold dedi ki: "Bir sürü sorun vardır diye tahmin ediyorum."

"Cidden mi, *baba*? Ne zamandır buradasın?"

"Bu evde yaşayalı iki aydan biraz fazla oldu."

"Hayır, burada!" Nathan elini daha geniş bir alanı kapsayacak şekilde şiddetle savurdu.

"Bir süre misafir evinde kalıyordum, meydana bakan bir yer orası. Baloché'la otelin satışı için görüştüğüm sırada iki hafta kadar orada kalmışımıdır." Fincanının tepesinden yükselen buhara üflerken yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti. "Duyduğuma göre sağ çıkamamış."

"Neden oteli almak isteyesiniz ki?" diye sordum.

"Bana özel bir yer gibi geldi," diye yanıtladı. "Uyandığım yerdi orası. Hayatımı yeniden inşa etmek için bir teşvik lazımsa o da oraya dönmekti."

“Özel değil,” diye mırıldandı Nathan. “Bir halüsinasyon görüp aklını kaçırdın. Ben öyle hatırlıyorum.”

Çayını bırakıp masanın üzerinden uzandı, Nathan geri çekildi, ama görünüşe göre Harold’ın cesaretini kırmamıştı bu. Kolu masanın üzerinde, avucu yukarı dönük duruyordu. “Yolunu bulacağını biliyordum. Bu yolculuğa çıkma vaktinin geldiğini biliyordun sen de.”

“Yolculuğa çıkmak zorunda kaldık, baba, kışı geçirmeye yetecek yiyeceğimiz yoktu.”

“Otele yaptığın yolculuğu kastediyorum. Vaktinde geldin buraya. Yetiştin.”

“Neye?”

“Sona.”

Nathan’ın çayı suratına boca edeceğini sandım.

“Bu deli saçması lafları bırak. On üç yaşındayken yaptığım gibi oturup bunları dinleyecek değilim. Gerçekte ne halt olduğunu söylemek zorundasın bana.”

“Ne olduğunu biliyorsun.”

“Su tankında bulduğumuz kıza! O yüzden *hâlâ* burada saklanıyorsun, değil mi? O yüzden *ölmüş bir profesörün ismini kullanıp bir, ne diyelim* adına, *papaz* rolüne soyundun?”

“Ah.” Çaydan bir yudum alıp elini geri çekti. “Pekâlâ, ne bilmek istiyorsun?”

“Tanrım,” diye haykırdı Nathan, tam bir erkek evlat gibi.

“Onu siz mi öldürdünüz?” diye sordum, beklediğimden çok daha sakın bir ses tonuyla.

“Olabilecek en basit açıdan bakacak olursanız, evet, onu ben öldürdüm. Ama öyle kolay verilmiş bir kurban değildi. Nihayetinde kendisi bile yalnızca yapılması gerekeni yaptığını biliyordu.”

“Kimdi o?” diye sordu Nathan.

“Adını bilmiyorum, sorduğun buysa. Ailesinden ayrılmış, yolun kenarında, buradan en fazla üç sokak ileride bekliyordu. Gördüm ki o kargaşa içinde bile tamamen sakin. Beni bekliyordu, ben de durup onu aldım.”

Ve ben anının tadını, ikram kurabiyelerin tadını aldım. Sola bakınca otelin önüne yanaşan bir araba gördüm. Gelen tek araba, akıntıya karşı giden tek araba.

“Yapılması gerekeni yapmakla ne kastediyorsunuz?”

Harold dönüp bana bakınca, soğukkanlı bir *tıbbi inceleme* altındaymışım gibi hissettim. Yalnızca ermişler bir insana öyle bakabilirdi. Bir yandan zayıflıklarınızı, gayenizi, sunaklarına düşecek olmanızın sebeplerini ve sizi nasıl orada, dizlerinizin üstünde tutabileceklerini derinlemesine araştırırken yüzlerinde huzurlu ve anlayışlı bir ifadeyle baktılar size.

“Jon,” dedi, adımı hatırlamak için büyük bir özen gösterircesine, “Sen imanlı birisin, hissedebiliyorum bunu. Biliyorsun ki bizi kurtarmış yegâne şey, bizi kurtarmaya devam edecek yegâne şey, masumların kurban edilmesi. Anlamıyormuş gibi yapıyorsun ama anlıyorsun. Yoluca çıkma vaktinin geldiğini söyleyen sese kulak verdin.”

Öksürdüm ve dedim ki: “Bir konferansa katılmıştım.”

“O kızı öldürdün, ha, baba? Bütün o delilik buna mı yaradı? On yıl önce, kötü bir asit kafası yaşadıktan sonra ortadan kayboluyorsun, sonra da dünyayı kurtarmak için bir kızı kurban ediyorsun, öyle mi?” Nathan ellerini açtı.

“Nasıl öldürdünüz onu?” diye araya girdim. Benimle ilgili olmadığı halde kendime hakim olamıyordum.

“Acı çekmesini istemedim, bunu anlamanız gerek. Suya girmeden önce ona aşırı dozda uyku ilacı verdim. Öyle merasimli bir şey değildi, vakit yoktu ona. Mükemmel bir kurban merasimi değildi ama onu tanka atıp boğulmasını bekleyecek değildim. Canavar değilim ya.”

“Zaman yoktu derken ne demek istiyorsunuz?” Sandalyemin kolçaklarını tırmalamaya başlamıştım. “Neye vakit yoktu?”

“Bizi kurtarmaya?”

“Hapları nereden aldınız?”

“Kes sesini!” diye bağırdı Nathan. Bana. “Kusura bakma, dostum ama kes sesini be! *Bir kez* olsun sus! Ayrıca, *vay anasını*.” Harold’a dönüp kahkaha attı. “Bizi kurtarmak? Cidden? İşe yaradı mı sende? Ne kadar kurtarılmış hissediyorsun kendini şu an?”

“Kurtarıldık.”

“Hayır! Hayır, öyle sırf sen keçileri tamamen kaçırdın diye hayatta kaldığımızı söyleyip işin içinden çıkamazsın. Sabah doğan güneşe bakıp, ‘Ben yaptım bunu’ deyip çıkamazsın işin içinden. Öyle bir dünya yok!”

“Kurtarılmaya hazır olan insanlar kurtarıldılar. Kutsal suyu içenler kurtarıldı. *Kutsal Kitap*’ın kıyamet gününe dair her anlatısında aynı kehanet yer alıyordu.”

“O zaman *sen* neden *hâlâ* buradasın?” diye hırladı Nathan masanın karşısından. “*Eğer Öldürmeyeceksin* falan palavrası doğruysa, sen neden *hâlâ* buradasın?”

Harold gülümsedi ama önce bana gülümsedi. “Kendi ölümümü gördüm ben, tıpkı yolculuğumu gördüğüm gibi. Kurban verilen bir o değildi. Ben de kurbanım. Burada fazla oyalanacağımı söylememiştim.”

“O *yüzden mi* sahte isim kullanıyorsun? Ölüm yanlış eve gider diye mi umuyorsun?” diye çıkıştı Nathan, gözle-
rinden birkaç damla yaş akarak.

Duraksama oldu. “Olabilir. Öyle düşünmüş olabilirim gerçekten de.”

Sohbet beni sandalyeme mıhlamış gibi hissettim. Bu durumu nasıl ele alacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. *İşte karşımdaydı* aradığım adam. Şimdi karşımda dururken ne yapacağımı bilemez olmuştum. Boşalan çay kupamı bıraktım.

Sessizlik yeterince uzun sürdü de yeniden konuşacak cesareti buldum.

“Kendi ölümünüzü mü gördünüz? Geleceği görebiliyor musunuz yani?” diye sordum.

“Elinde ne var? Bağış kabul ediyorum,” diye yanıtladı.

Nathan transtan uyanırcasına gözlerini ovuşturup, “Jon, palavra bunlar,” diye haykırdı.

“Hayır, yapacağım. Söyleyin bana.” Sophia’nın verdiği, *hâlâ* ambalajında duran şekerlerden kalanları cebimden çıkarıp masanın üzerinden karşıya doğru kaydardım. “Geleceğimi söyleyin bana.”

Şekerleri alıp derhal mutfağa götürdü; beyaz köpek sahibini görünce viyak viyak havlamaya başladı.

O odada yokken Nathan’la birbirimize baktık. Ne yapacağımızı konuşmamıştık. Onu şehrin yetkililerine ihbar edip aynı itirafı onlarla da paylaşacağını *mi umacaktık? Kanıt, bir isim ya da hatta bir ceset olmadan itirafının ciddiye alınmasını mi umacaktık? Diğer tek seçenek*, bir adamı kendi evinde, ateşli silahların kolaylığı olmadan öldürmek ve neredeyse kesin olarak sürgünü göze almaktı.

Belki Harold'ın bu kadar sakin olmasının sebebi yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını biliyor olmasıydı.

Harold geniş, boş bir balık akvaryumuyla yemek odasına dönüp mutfaktaki musluklardan birine bağlı bir hortumla içine su doldurmaya başladı.

Sormaya korkuyordum, o yüzden Nathan sordu.

"Bu ne için?"

"Bir adamı vaftiz etmek için kullanılan suyun içine barksan, günahları *önüne serilir. Ve geleceği.*" *Şekerlerden birini yedi, sonra gidip musluğu kapadı.* "Evlat, önce sen buyurmak ister miydin?"

"Hayır, sağ ol."

"Ben yapayım," dedim, gözlüğümü çıkararak.

"Daha önce vaftiz edilmişsin sen." Harold bir kolunu uzattı. "Gel."

Şimdi düşününce, bunu neden istediğimi bilmiyorum. Beni boğup öldürmek üzere olabileceğini biliyordum ama artık öleceğime tam olarak inanmıyordum. Siktir et, ne olacak ki, diye düşündüm. Geleceğimi söyle bana. Bir geleceğim olduğuna ikna et beni. Lütfen beni bir geleceğim olduğuna ikna et.

İki elimi de masanın üzerine koyup balık akvaryumunun içine baktım.

Nathan dehşetle bizi izleyerek sandalyesini geri itip bizden uzaklaştı.

Harold gömleğinin kollarını iyice yukarı sıvayıp dedi ki: "Unutma, yalnızca görmeye hazır oldukların gösterilecek sana. Ne görmek istiyorsan, onu suyun içine salmaya hazır olman gerek."

"Nasıl yapacağım bunu?"

“Buraya kadar geldiysen, suyun sana gösterdiği yolu gördüğün için geldin. Yapabileceğine eminim.”

Ona bakakaldım. O da bana baktı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Başımı salladım, iki elini omuzlarıma koydu, sırtımdan aşağı beni bir ürperti aldı.

“Seni Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz...”

Başım buz gibi suyun içine daldırıldığından gerisini duyamadım. Akvaryumun kenarlarından destek almaya kalkıştım ama sanki bir dirsek enseme bastırıyormuş gibiydi. Fazla ileri uzanıyordum. Güç alabileceğim hiçbir şey yoktu, sonra birdenbire alacak nefesim de kalmadı. Ciğerlerimdeki bütün oksijeni verdikten sonra sanki kendi organlarım beni boğazlıyormuş gibi hissettim. Göğsüm sıkışık, boğazım suyla doluydu. Gözlerimi açtığımda etrafım beklediğimden çok daha karanlıktı.

Tam olarak suyun içine daldığım son seferini, elimle kızın, artık bir adı olmayan ama beni buraya gönderen kızın sarı elbisesini yokladığımı gördüm. Onun son anlarını sahne sahne mi deneyimliyorum diye düşündüm. Bağırarak için ağzımı açtım, ciğerlerime su çektim ve omuzlarımdaki basınç azalırken yukarı doğru fırladım.

Suyun içinden fırlayıp nefes nefese, öne, masaya doğru, yere sular fışkırtarak devrildiğim sırada odada yanan bir-iki lambanın cılız ışığı o an için kör edici parlaklıktaydı.

İkimiz birden sanki bilek güreşine tutuşmuşuz ya da kucaklaşmışız gibi masaya abanmıştık. Ben canhıraş nefesler alıp su kusarken Harold sağ kolumu ve omzumu sımsıkı tutuyordu.

“Şüpheye düştüğüm oldu, herkes gibi,” dedi Harold, yüzü yüzümden birkaç santim ötede, nefes almaya çalışırken çıkardığım sesleri bastırarak. “Fakat böylesine değerli bir düşmanı karşıma ancak Tanrı çıkarırdı. O yüzden şükranımı göstermek adına sana bilmen gerekenleri söyleyeceğim.”

Kendimi geri çekmeye çalıştım ama beni iyice kendine doğru çekip doğruca kulağıma konuştu: “Çelişkiye düşmüşsün ama biliyorsun ki yerin artık burası. Yolculuğun geriye doğru değil. Dinle beni, Jon, oğlumun kapıma gelmesine yardım ettiğin için teşekkür ederim sana. Bilmen gerek, özgürler onlar. Geri dönmeni *istemiyorlar!*”

Donuk bir pat sesi geldi, sanki bir araba bir çocuğa çarpmış gibi. Ardından elinden sıyrılıp yere düştüm. Uzandım ama gözlüğümü bulamadım. Köpek havlıyor, bütün odayı kaplayan tiz bir uğultu koparıyordu. Duyabildiğim tek şey buydu. Gözlerimi ovalayıp kesik kesik nefes alıp vererek havadan oksijen kapmaya devam ederken, masanın karşısında Nathan’ın metal değneğı havaya kaldırıp tekrar tekrar indirdiğini gördüm.

Ciğerlerim sızlaya sızlaya nefes alıp vermeye devam edebilmek için debelenirken hâlâ öksürüyordum ve su birikintisi içinde babasını ölesiye döven Nathan’ı izlerken tek duyabildiğim köpeğin sesiydi.

Yetmiş Üçüncü Gün (2)

Samoyed'u yanımıza aldım, tasmasını sol bileğime doladım ve ağır ağır geldiğimiz yolu geri yürüdük. Sahibinin öldürülmesine karşı son derece kayıtsız görünüyordu. Ya Harold bu köpeğin esas sahibi değildi, ya da köpeklerimiz hep vefasız olmuştu da biz inanmak istemiyorduk.

Nathan değneğini yemek odasının zemininde bıraktığından, benden destek alarak yürüyordu.

İkimiz de ardımızda sudan bir iz bıraka bıraka daha iki blok gitmiştik ki beklendiği üzere bir devriye arabası bizi aldı. Biri neredeyse boğulmuş, biri biraz önce cinayet işlemiş, bir köpek çalmış iki adam gibi görünüyorduk çünkü.

Nathan suçu üstlenmeme izin vermedi. Suçunu itiraf etti ve bir ifade yazdı, ben serbest bırakıldım, o bırakılmadı. Beni bıraktıklarında köpeği neden aldığımı sordular, ben de köpeğin cesedi yemeye başlamasını istemediğimi söyledim. Böylece Samoyed'u artık Rob'la paylaştığım eve götürmeme izin verdiler. Ayrıca yarın yeniden gelip kendi ifademi vermemi, ama önce hastaneye gidip dişimi muayene ettirmemi söylediler. Bizi alan kadın çenemi ovalamadan duramadığımı fark etmişti.

Eve girdiğimde Tomi -salonda bekliyordu- bana neler olduğunu sorup, “Köpek nereden çıktı?” dedi.

Elimi savurup geçiştirerek tasmayı ona uzattım ve yılanıp üstümü değıştirmem gerektiğini söyledim. Sonra üst kattaki banyoya kapanıp suyu açtım ve biraz önce neler olduğunu düşündüm. Kendi yansımana fazla uzun süre bakamıyordum çünkü çenemin iltihaptan biraz şiştiğini görebiliyordum ve nedense görünürdeki semptom her gün çektiğim ağrıdan daha endişe vericiydi. Böylece sıcak suyun altında küvetin içine oturup telefonumu kenarına koydum.

Geri dönmeni istemiyorlar!

Başımı suyun altına daldırıp bir şeyler görürüm umuyla nefesimi tuttum, ya da çenemin ağrısı azalır diye, hiç olmazsa. Ne var ki tek duyduğum muslukların gümbürtüsü ile kapı sürgülerinin tıkırtısıydı.

Yüzeye çıkıp kapıya baktım ama bu kapıda sürgü yoktu. Sadece tek bir çevirmeli kilit vardı.

Elbette bu deli adam, göğsünden şeytanın ta kendisinin kıvrılıp çıktığını sanırladığı yerin çatısında masum bir kızı kurban ederek dünyayı kurtarmamıştı. Orası açıktı. Belki de üzerine düşünmemiz gereken, onun beni düşünmeye ittiğı şey, dünyanın sona ermediğı olabilir. Dünya sona ermiş olsa hâlâ burada olmazdık. Yas tutarak yaşıyor, gün gün bunu yazıyor olmazdık. Dünyanın sonu, oldukça rahatlatıcı bir kavram çünkü -teoride- ondan sağ çıkmak zorunda kalmazdık. Belki de bizi en çok altüst eden şey, dünyanın sona ermesiyle başa çıkma yolu bulmaya çalışmak değil de, sona ermediğı gerçeğıyle başa çıkacak bir yol bulmaya çalışmaktır.

Sonlar kolaydır. Yatıp kalkıp bu nihailiğe uyanmak-
sa kolay değil. Onarmak ve yeniden inşa etmek de kolay
değil. Sanırım bu yüzden bu kadar kızgındım. Bu yüzden
Adam'ın arafla ilgili paranoyak teorisine inanmaya can atı-
yordum. Su tankındaki kızın, insanoğlunun süregelen
vahşetinden daha önemli bir sebep uğruna öldüğüne inan-
mak istemem de bu yüzdendi.

Bir sonuç yerine, daha fazla yaşamdan başka şey sunul-
madı bize.

Bununla nasıl barışacağımı bilmiyorum.

Twitter'daki gelen kutuma bir mesaj düştü. Okumak
için doğrulup ekranımın buğusunu sildim.

Nadia mesajıma cevap vermişti ve şöyle yazıyordu:
"Lütfen geri dönmeye çalışma."

Jon Keller tedavi edilmeyen bir diş hastalığı nedeniyle çenesinde oluşan ağır iltihap sebebiyle birkaç gün boyunca bu kayıtlarına yenilerini eklemedi. Dişi çekildi fakat iyileşip iyileşmeyeceği şu an için belirsiz.

Yazarın kaleme aldıkları yer yer kusurlu olsa da çoğunlukla doğrudur. Bu metnin belli bölümlerine yönelik, olaylara dair anlatılarımızın farklı olduğu bazı meseleler kendi kayıtlarımda yer alıyor. Bununla birlikte, yazarın bu kayıtları sürdüreceğ olup olmamasından bağımsız olarak, bütün bu dokümanı Nathan Chapman Adler'in savunmasında delil olarak sunmaya karar verdim.

Kayıtları bana geri verdiklerinde doğruluk ve bütünlük adına Ek A başlığı altında buraya iliştireceğim.

Tomisen Harkaway.